

Michael Connelly

Faili Meçhul

Kitabın Orijinal Adı: THE CLOSERS

MİCHAELCONNELLY© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş. ©

ÇEVİRİ: GÜLHAN TAŞLI

1. BASIM/ KASIM 2007 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32
Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI

FİKİRVE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR

ISBN 978 - 975 - 21 - 0911 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYI NEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.5136365/5268012

0.212.520 62 46/513 65 18 Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr> info@altinkitaplar.com.tr

1

Bir iki-altı çağrısı, Los Angeles Polis Teşkilatı uygulaması ve protokolünde kurşun geçirmez yeleğin gerisinde en büyük korkuyu uyandıran ve en acil karşılığı gerektiren çağrıdır. Zira genellikle bir kariyerin akıbeti bu çağrıya bağlıdır. Çağrı, "en kısa sürede karşılık verin" anlamındaki telsiz kodu olan Kod 2 ve Parker Merkezi'nin, polis şefinin teşkilatı yönettiği altıncı katını belirten altı rakamının birleşiminden oluşmaktadır. İki-altı, doğrudan şefin ofisinden gelir ve teşkilattaki pozisyonunu bilip hoşnut olan her memur buna gecikmeksizin cevap verir. Dedektif Harry Bosch ilk döneminde teşkilatta yirmi beş yıl görev yapmış ve bu süre içinde şeften bir kez bile acil çağrı almamıştı. Aslında, 1972'de akademide rozetini almasından sonra bir şefin elini sıkışlığı veya bizzat konuşmuşluğu dahi yoktu. Görev süresince birkaçı gelmiş geçmiş, polis organizasyonları veya cenazelerde aynı ortamda bulunmuş olmalarına rağmen hiçbiriyle bire bir görüşmesi olmamıştı. Üç yıllık emeklilik döneminin ardından göreve dönüş gününün sabahında ayna karşısında kravatını bağlarken ilk iki-altı çağrısını almıştı. Bosch'un cep telefonunu arayan, şefin yardımcısıydı. Zahmet edip numarasını nereden bulduklarını sormamıştı. Şefin ofisinin ona bu şekilde ulaşabilecek gücü olduğu aşikârdı. Bir saat içinde orada olacağını söyleyince yardımcı daha önce beklendiğini söylemişti. Harry kravatını bağlama işini arabada, 101. Ka-rayolu'ndan şehre trafiğin elverdiğince süratli bir şekilde ilerlerken bitirmişti.

Cep telefonunu kapamasından tam yirmi dört dakika sonra şefin Parker Merkezi'nin altıncı katındaki ofis bölümünün çift kanatlı kapısından içeri girdi. Polis karakolunun önüne hatalı park ettiği gerçeği bir kenara bırakılırsa bu süre bir rekor olmalıydı. Özel cep numarasını biliyorlarsa yarım saatten kısa bir sürede Hollywood Hills'ten şefin ofisine gelmenin ne demek olduğunu da biliyorlardı mutlaka.

Ama şefin yardımcısı, Hohman adındaki memur ona ilgisiz gözlerle baktı ve üzerinde halihazırda iki kişinin oturmakta olduğu plastik kaplı kanepayı işaret etti.

"Geç kaldınız," dedi. "Oturun."

Bosch itiraz edip durumu daha da kötüleştirmemeye karar verdi. Kanepeye yürüyüp iki ucu işgal etmiş üniformalı adamların arasına oturdu. Dimdik oturdular ve havadan sudan sohbet etmeden beklediler. Bosch, diğerlerinin de iki-altı çağrısı aldığını tahmin etti.

On dakika geçti. Bosch'un iki yanındaki adamlar birer birer şefin ofisine çağrılıp tam beşer dakika sonra çıktı. İkincisi içerideyken Bosch bağırsıklar duyar gibi oldu. Çıktığında adamın yüzü kül rengine dönmüştü. Her nasılsa şefin gözünde bir kabahat işlemişti ve rivayete göre - emekliliğini yaşayan Bosch'un kulağına bile gitmişti- yeni patronun hataya pek tahammülü yoktu. Bir keresinde Times'ta, genellikle teşkilat aleyhinde oy veren bir belediye meclis üyesinin oğlunun tutuklandığı haberini kendisine iletmediği için bir memurun rütbesini düşürdüğünü okumuştı. Şef bunu ancak meclis üyesi arayıp taciz şikâyetinde bulunduğu zaman öğrenmişti. Sanki polis teşkilatı oğlunu Bar Marmount'ta altı votka martini içip sarhoş araba kullanmaya ve Mulholland'da bir ağaca toslamaya zorlamış gibi.

Nihayet Hohman telefonu kapadı ve parmağıyla Bosch'u işaret etti. Bosch ayağa kalktı. Hızla Union İstasyonu ve etrafındaki demiryolu manzaralı bir köşe ofisine götürüldü. Hoş bir manzaraydı ama harika denemezdi. Önemi de yoktu zira bina yakında yıkılacaktı. Aynı yerde yeni ve modern bir merkez inşa edilirken geçici ofislere taşınacaklardı. Şu anki merkeze Cam Ev adı verilmişti, her şeyin şeffaf olduğu ve içinde hiçbir sır bulunmadığı için verildiği söylenirdi. Bosch yeni binaya ne isim verileceğini merak etti.

Polis şefi büyük bir masanın gerisinde oturmuş, evrak imzalıyordu. Başını işinden kaldırmadan Bosch'a oturmasını söyledi. Otuz saniye sonra son evrakı da imzalayıp Bosch'a baktı. Gülümsedi.

"Seninle tanışıp teşkilata tekrar hoş geldin demek istedim."

Konuşmasında doğu aksanı vardı. Bosch için fark etmiyordu. Los Angeles'taki herkes farklı bir yerdendi zaten. Ya da öyle görünüyordu. Bu, şehrin hem güçlü hem de zayıf noktasıydı.

"Geri dönmek güzel," dedi Bosch.

"Burada bulunuşunun tamamen bana bağlı olduğunu biliyorsun."

Bu bir soru değildi.

"Evet, efendim, biliyorum."

"Dönüşünü onaylamadan önce dosyanı derinlemesine inceledim elbette. Nasıl desem... tarzın konusunda birtakım endişelerim vardı ama sonuç olarak yeteneğin baskın çıktı. Ayrıca ortağın Kiz Rider'a da çabalarından ötürü teşekkür etmelisin. Kendisi iyi bir polis ve ona güveniyorum. O da sana güveniyor."

"Kendisine teşekkür etmiştim ama yine ederim."

"Emekliye ayrılıştından bu yana üç yıldan az bir süre geçti ama seni temin ederim, Dedektif Bosch, tekrar katıldığın teşkilat, bıraktığından çok farklı."

"Anlıyorum."

"Umarım. Mutabakata uygun olarak verilen kararı biliyor musun?"

Önceki şef, Bosch'un teşkilattan ayrılmasından hemen önce FBF'nin teşkilatta yolsuzluk, şiddet ve insan hakları ihlalini ortaya çıkaran araştırması sonrasında LAPT'nin FBI kontrolüne geçmesini önlemek için bir dizi reforma razı olmuştu. Görevdeki şef de bu reformlara uymak zorundaydı, aksi halde FBF'dan emir almak durumunda kalacaklardı. Şefinden en çaylak memuruna kadar, teşkilatta hiç kimse bunu istemiyordu.

"Evet," dedi Bosch. "Okumuştum."

"Güzel. Haberlerden uzak kalmamış olmana sevindim. Ayrıca şunu belirtmek isterim ki, Times'ta. okuduklarına rağmen büyük adımlar atıyoruz ve hız kesmeye niyetimiz yok. Teşkilatı teknolojik açıdan da güncellemeye çalışıyoruz. Suçun önlenmesi için yerel halkın işbirliği konusunda ilerleme kaydediyoruz. Pek çok iyi adım attık, Dedektif Bosch ancak bunların çoğu, eski yöntemlere döndüğümüz an toplum gözünde sıfırlanabilir. Neden bahsettiğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

"Teşkilata dönüşün garanti değil. Bir yıllık deneme süresine tabisin. Bu yüzden kendini yine çaylak olarak kabul edebilirsin. En yaşlı çaylak. Dönüşünü onayladım ama bu yıl içinde istediğim an işine son verebilirim. Beni bunu yapmaya zorlama."

Bosch buna cevap vermedi. Vermesinin beklendiğini sanmıyordu zaten.

"Cuma günü akademiden yeni bir sınıfı mezun ediyoruz. Orada olmanı istiyorum."

"Efendim?"

"Orada olmanı istiyorum. Gençlerin yüzündeki adanmışlık ifadesini görmeni istiyorum. Teşkilatın geleneklerine tekrar aşına olmanı istiyorum. Bence bu, kendini mesleğine tekrar adamana yardım edecek."

"Orada olmamı istiyorsanız olacağım."

12

Faili Meçhul

"Güzel. Seni törende görürüm o halde. Konuğum olarak şeref bölümünde oturacaksın."

Davet hakkında bir kâğıda not düştü. Sonra kalemi bırakıp parmağını Bosch'a doğru kaldırdı. Gözlerinde ateşli bir bakış vardı.

"Dinle beni, Bosch. Kanunu uygulamak adına asla yasaları çiğneme. İşini daima kurallara uygun bir şekilde ve coşkuyla yap. Başka türlü süreni kabul etmeyeceğim. Bu şehir başka türlü süreni kabul edemez. Bu konuda anlaşlık mı?"

"Anlaştık."

"O halde burada işimiz bitti."

Bosch sinyali alıp ayağa kalktı. Şef ayağa kalkıp elini uzatarak onu şaşırttı. Bosch tokalaşmak istediğini düşünerek kendi elini uzattı. Şef eline bir şey koyunca baktı ve dedektiflik rozeti olduğunu gördü. Eski sicil numarasıydı. Başkasına verilmemişti. Neredeyse gülümseyecekti.

"İyi kullan," dedi şef. "Ve gururla."

"Öyle yapacağım."

Bu kez tokalaştılar ama şef gülümsemedi.

"Unutulmuş sesler korosu," dedi.

"Anlamadım, şef?"

"Aşağıdaki Faili Meçhul davalar aklıma gelince böyle düşünürüm. Korku evi gibi. En büyük utancımız. Tüm o davalar. Tüm o sesler. Her biri göle atılmış bir taş gibi. Yüzeydeki dalgalar zaman ve insanlar içinde yayılmakta. Aileler, dostlar, komşular. O kadar çok dalgalanma varken, bu teşkilat onca sesi unutmışken nasıl bir şehir olduğumuzu söyleyebiliriz?"

Bosch, şefin elini bıraktı ve sessiz kaldı. Şefin sorusunun bir cevabı yoktu.

"Başa geldiğimde bölümün ismini değiştirdim. Onlar eski davalar değil, dedektif. Hiçbir zaman eskimiyorlar. Bazı insanlar için asla."

13

Michael Connelly

"Anlıyorum."

"O halde aşağı in ve o davaları çöz. Senin sanatın bu. Sana ihtiyaç duymamızın ve burada oluşunun sebebi bu. Bu yüzden sana bir şans veriyorum. Onlara unutmadığımızı göster. Onlara Los Angeles'ta davaların eskimediğini göster."

"Göstereceğim."

Bosch yanından ayrıldığında şef hâlâ ayakta ve muhtemelen hâlâ o seslerin etkisindeydi. Kendisi gibi. Bosch ilk kez en tepedeki adamla bir seviyede bağlantı kurmuş olduğunu düşündü. Orduda cepheye gitmeye, savaşmaya ve gönderen kişi uğruna ölmeye gönüllü olduğu söylenirdi. Bosch Vietnam'ın karanlık tünellerinde ilerlerken hiç böyle hissetmemişti. Kendisini yalnız hissetmişti, bu da sadece kendisi için, hayatta kalmak için savaştığı anlamına geliyordu. Bu his onu teşkilata getirmişti ve kendini bazen tepedeki adamlara rağmen mücadele ediyormuş gibi hissetmişti. Belki artık farklı olurdu.

Koridorda asansörün düğmesine gereğinden sert bir şekilde bastı. Enerjisi ve heyecanı fazlaydı ve bunu anlayabiliyordu. Unutulmuş sesler korosu. Şef söyledikleri şarkıyı biliyor gibiydi. Bosch kesinlikle biliyordu. Hayatının çoğunu bu şarkıyı dinleyerek geçirmişti.

Bosch asansörle bir kat aşağı indi. Burası da onun için yeni bir bölgeydi. Beş daima sivil katı olmuştu. Bu katta genellikle yemin etmemiş personelin, bütçe görevlilerinin, analiz uzmanlarının ve masa başı işleri yapanların doldurduğu orta ve düşük seviyede idari bürolar bulunuyordu. Siviller. Daha önce beşinci kata gelmesi için hiç sebep olmamıştı.

Asansörün olduğu lobide belli bazı ofislere nasıl gidileceğini gösteren bir şema yoktu. Nereye gidileceğinin asansörden inmeden önce bilindiği türde bir kattı. Ama Bosch bilmiyordu. Koridorlar H harfi oluşturuyordu ve 503 numaralı odayı bulana dek iki kez yanlış yöne girdi. Kapıda başka bir şey yoktu. Açmadan önce bir an durdu ve ne yaptığını, neye başlamak üzere olduğunu düşündü. Doğru olanı yaptığını biliyordu. Sanki seslerin kapının ardından geldiğini duyuyordu. Sekiz bininin birden.

Kız Rider bir masada oturmuş, dumanı tüten kahvesini yudumluyor-du. Masa bir danışma görevlisinin masasına benziyordu ama Bosch, daha önceki haftalarda yaptığı telefon görüşmelerinden bu bölümde danışma olmadığını biliyordu. Böyle bir lüks için yeterli ödenek yoktu. Rider elini kaldırdı ve başını iki yana sallayarak saatine baktı.

"Sekiz dedik sanıyordum," dedi. "Böyle mi olacak, ortak? Her sabah canının istediği saatte mi geleceksin?"

Bosch saatine baktı. Sekizi beş geçiyordu. Tekrar ona döndü ve gülümsedi. Rider da gülümsedi ve, "Buradayız," dedi.

Rider, birkaç kilo fazlası olan kısa boylu bir kadındı. Kısa saçlarına artık gri teller karışmıştı. Teninin rengi çok koyuydu ve bu, gülümsemesini daha da parlak kılıyordu. Masanın üzerinden indi ve onun için aldığı kahve fincanını uzattı.

"Bakalım doğru hatırlamış mıyım."

Bosch kahveyi tadıp başını salladı.

"Kopkoyu, tıpkı ortaklarımda sevdiğim gibi."

"Çok komik. Bunun için seni şikâyet etmem gerekir."

Önden yürümeye başladı. Ofis boş gibiydi. Dokuz kişinin çalıştığı bir yer için bile fazla büyük görünüyordu; dört ekip ve sorumlu memur. Duvarlar, Bosch'un bilgisayar ekranlarında sıkça gördüğü açık mavi tonunda boyanmıştı. Halı griydi. Pencere yoktu. Pencerelemlerin olması gereken yerlerde duyuru panoları veya uzun yıllar öncesinden kalma çerçevelenmiş suç mahalli fotoğrafları vardı. Bosch bu siyah beyaz fotoğrafları çekenlerin sanatsal yeteneklerinin, görevlerinin üzerine çıkmış olduğunu görebiliyordu. Ağır bir havaları vardı ve gölgeler çoktu. Suç mahallinin ayrıntılarının pek belirgin olduğu söylenemezdi.

Rider fotoğraflara baktığını biliyor olmalıydı.

"Bu fotoğrafları yazar James Ellroy'un seçip ofis için çerçevelettiğini söylediler," dedi. Ofisi ikiye ayıran kısmi duvarın ötesine geçtiler ve dedektiflerin yüz yüze çalışabileceği şekilde birleştirilmiş iki çelik masanın bulunduğu bölmeye geldiler. Rider kahvesini birinin üstüne bıraktı. Üzerinde şimdiden bir yığın evrak ve içi kalem dolu bir kahve kupası veya açısı yüzünden içindeki fotoğrafın görülmediği bir çerçeve gibi kişisel eşyalar vardı. Bir dizüstü bilgisayar çalışıyor vaziyette masanın üzerinde duruyordu. Bosch işe dönüş için gereken sağlık muayenesi ve evrak işleriyle uğraşırken Ri-der ofise yerleşmiş, üzerinden bir hafta geçmişti bile.

Diğer masa bomboştu ve onu beklemekteydi. Bosch masanın gerisine geçti ve kahvesini bıraktı. Gülümsemesini elinden geldiğince bastırmaya çalışıyordu.

"Hoş geldin, Roy," dedi Rider.

Bosch bunun üzerine gülümsemesine daha fazla engel olamadı. Tekrar Roy diye çağrılmak güzeldi. Bu, şehrin cinayet dedektiflerinin çoğu arasında bir gelenektir. Yıllar önce, Hollywood Bölgesi dışında çalışan, Russell Kuster adında efsanevi bir cinayet dedektifi vardı. Olağanüstü bir profesyoneldi ve şehirde çalışan pek çok dedektif çalışma hayatının bir noktasında ondan eğitim almıştı. 1990'da görev başında değilken bir çatışma sırasında vurulup ölmüştü. Ama insanları Roy diye çağırma alışkanlığı -gerçekte ismi ne olursa olsun- bir gelenek olarak sürdürülmüştü. Kaynağı belirsizdi. Kimileri Russell'ın bir zamanlar Roy Acuff'ı çok seven bir ortağı olduğunu söylüyordu. Kimilerine göre ise Russell, Roy Ro-gers tipi, beyaz şapkalı, yardıma koşup her şeyi halleden türde cinayet dedektifleri olması fikrinden hoşlanıyordu. Artık önemi yoktu. Bosch, tekrar Roy olarak çağrılmanın bir şeref olduğunu biliyordu. Oturdu. Sandalyesi eski ve yumruluydu, üzerinde uzun süre oturduğu takdirde bel ağrısı çekeceği muhakkaktı. Masa başında fazla kalmayacağını umuyordu. Cinayet dedektifliği yaptığı ilk dönem, kıcını kaldır ve kapıları çal şeklinde özetlenebilirdi. Bu sefer de farklı olacağını sanmıyordu.

"Nerede millet?" diye sordu.

"Kahvaltılar. Unuttum. Geçen hafta her pazartesi hep birlikte kahvaltı edildiğini söylemişlerdi. Genellikle Pacific'e gidiyorlarmış. Sabah gelip içeriye bomboş görene dek aklımdan çıkmış. Gelmek üzeredirler."

Bosch, LAPT ve Hırsızlık-Cinayet Masası mensuplarının Pacific Di-ning Car'ı pek sevdiğini biliyordu. Bildiği bir şey daha vardı.

"Bir tabak yumurta on iki papel. Galiba bu ekipte fazla mesai çok yapılıyor."

Rider onaylarcasına gülümsedi.

"Haklısın. Ama gitmiş olsan yumurtanı bitirme fırsatı bulamayacaktın zaten. Şeften acil çağrı alacağın için."

"Demek duydun?"

"Altıda kulağım vardır. Rozetini aldın mı?"

"Evet, şef verdi."

"Ona isteyeceğin numarayı söylemiştim. Onu mu verdi?"

"Evet, sağ ol, Kız. Her şey için teşekkürler."

"Bunu daha önce de söylemiştin, ortak. Sürekli tekrarlamana gerek yok."

Bosch başını salladı ve etrafına bakındı. Rider'ın hemen arkasında, Los Angeles nehrinin beton yatağında yatan bir cesedin başına çökmüş iki dedektifin fotoğrafı olduğunu gördü.

Dedektiflerin şapkalarına bakılırsa ellili yıllardan kalma bir fotoğraftı.

"Eee, nereden başlıyoruz?" diye sordu.

"Takım, davaları üçer yıllık dönemlere bölmüş. Bu şekilde devamlılık sağlanıyor. Böylelikle o dönemi ve o dönemin belli başlı isimlerini daha iyi öğrenmek mümkün oluyor. Üst üste biniyorlar. Ayrıca seri katilleri tanımlamaya yardım ediyor. İki yılda kimsenin bilmediği dört seri katili belirlemişler."

Bosch başını salladı. Etkilenmişti.

"Bize hangi yıllar düştü?" diye sordu.

"Her ekibin dört veya beş bloğu var. Biz yeni olduğumuz için dört bloğumuz var."

Masanın orta çekmecesini açtı, bir kâğıt çıkardı ve Bosch'a uzattı.

Faili Meçhul

Bosch/Rider — Verilen Davalar

1966	1972	1987	1996
1967	1973	1988	1997

1968 1974 1989 1998

Bosch sorumlu oldukları yılların listesini inceledi. İlk bloğun çoğunda Vietnam'da ve şehir dışındaydı.

"Aşkın yazı," dedi. "Kaçırdım. Belki bendeki sorun budur."

Sadece konuşmuş olmak için konuşmuştu. İkinci blok, teşkilata katıldığı yıl olan 1972'yi de içeriyordu. Devriyedeki ikinci gününde Ver-mont'ta bir eve çağrıldığını hatırladı. Doğu bölgesinde bir kadın, polisten telefona cevap vermeyen annesini kontrol etmelerini istemişti. Bosch kadını elleri ve ayakları köpek tasmasıyla bağlanmış halde küvette boğulmuş olarak bulmuştu. Ölü köpeği de küvette onunlaydı. Bosch yaşlı kadının davasının da çözmekle yükümlü oldukları arasında olup olmadığını merak etti.

"Bunlara nasıl karar verildi? Yani biz neden bu yılları aldık?"

"Diğer ekiplerden geldi. Dava yüklerini hafiflettik. Aslında bu yıllardan pek çok davanın yeniden araştırılmasına başlamışlar bile. Ve cuma günü seksen sekizden tam bir isabet tespit ettiklerini duydum. Bugün o dava üzerinde çalışmaya başlamamız gerekiyor. Geri dönüş hediyesi olarak kabul edebilirsin sanırım."

"Tam isabet nedir?"

"Bilgisayara gönderdiğimiz bir DNA örneğinin ya da gizli bir bilginin Adalet Bakanlığı'nın veritabanında karşılığının olması."

"Bizimki nedir?"

"Galiba DNA uyumu. Bu sabah öğreniriz."

"Geçen hafta sana bir şey söylemediler mi? Hafta sonu gelebilirdim, biliyorsun."

19

Michael Connelly

"Biliyorum, Harry. Ama bu eski bir dava. Postadan bir kâğıt geldi diye derhal işe koyulmamızı gerektiren bir aciliyet söz konusu değil. Faili Meçhul davada çalışmak farklı."

"Öyle mi? Nasıl oluyor?"

Rider'm yüzünde bıkkın bir ifade belirdi ama bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve takım odası seslerle doldu. Rider bölmeden çıktı, Bosch da onu takip etti. Rider, onu takımın diğer üyelerine tanıttı. Bosch, dedektiflerden ikisini, Tim Marcia ve Rick Jackson'ı önceki davalardan tanıyordu. Diğer iki ekip, Robert Renner ve Victor Robledo ile Kevin Robin-son ve Jean Nord'dan oluşmaktaydı. Bosch onları ve birimin sorumlu memuru Abel Pratt'ı tanıyordu. Her biri üst düzey cinayet dedektifiydi.

Karşılımları içten ve sessiz, biraz fazla resmiydi. Bosch oradaki varlığının bir nebze şüpheyle karşılandığını biliyordu. Takıma atanma, teşkilattaki dedektiflerin çoğunun hevesle beklediği bir adımdı. Bosch'un göreve üç yıllık aradan sonra gelmesi soru işaretlerine yol açmıştı. Bosch şefin de hatırlattığı gibi bunun için Rider'a teşekkür borçlu olduğunu biliyordu. Rider'm son görevi, şefin ofisinde politika analistliği idi. Bosch'un teşkilata dönüp onunla birlikte Faili Meçhul davalarda çalışabilmesi için zamanında şeften kazandığı artı puanlara başvurmuştu. Pratt bütün tokalaşmalardan sonra Bosch ve Rider'ı özel bir hoş geldiniz konuşması yapmak için ofisine çağırdı. Masasının gerisindeki yerine geçti, Bosch ve Rider da önündeki iki sandalyeye ilişti. Dolap büyüklüğündeki odada başka mobilya için yer yoktu.

Pratt, Bosch'tan birkaç yaş gençti, ellisine merdiven dayamıştı. Vücudunun formunu korumayı bilmişti ve Faili Meçhuller'in sadece birimlerinden biri olduğu gurur kaynağı Hırsızlık-Cinayet Masası 'nm coşkulu ruhuna sahipti. Yeteneklerinden ve birim üzerindeki otoritesinden emin görünüyordu. Öyle olmak zorundaydı. HCM şehirdeki en zorlu davaları alıyordu. Bosch, peşinde oldukları insanlardan daha zeki, daha çetin ce-

20

Faili Meçhul

viz ve daha kurnaz olduklarına inanmadıkları sürece bu işte başarının güç olduğunu biliyordu.

"Aslında sizi ayırmalıyım," diye başladı Pratt. "Sizi birimin tecrübeli memurlarıyla eşleştirmeliydim çünkü burada işler sizin daha önce yaptıklarınızdan farklı. Ama talimat altıdan geldi, boynum kıldan ince. Ayrıca anladığım kadarıyla aranızda olağanüstü bir uyum var. Bu yüzden ne yapmam gerektiğini bir kenara bırakalım ve size Faili Meçhul davalar üzerinde çalışmaktan bahsedeyim. Kız, bu konuşmayı geçen hafta dinlemiştin ama katlanacaksın artık."

"Sorun değil," dedi Rider.

"Her şeyden önce, kapatmayı unutun. Kapatmak palavradır. Kapatmak, bazen eski davalarla ilgili gazete haberlerinde kullanılan bir medya terimidir. Kapatmak bir şakadan ibarettir.

Kahrolası bir yalandır. Bizim burada tek yaptığımız yanıtlar bulmak. Yanıtlar yeterli olmak zorunda. Bu yüzden buradaki işiniz konusunda kendinizi yanlış yönlendirmeye kalkmayın. Üzerinde çalıştığınız davalar çerçevesinde görüştüğünüz aileleri yanlış yönlendirmeyin ve onların sizi yanlış yönlendirmesine izin vermeyin."

Tepki için duraksayıp bekledi, gelmeyince devam etti. Bosch duvardaki suç mahalli fotoğrafının kurşun yağmuruna tutulmuş bir telefon kulübesinde olduğu yere yığılmış bir cesede ait olduğunu fark etti. Sadece Farmers Market veya Philippe's gibi yerlerde izlenebilecek eski filmlerde görülebilecek türde bir telefon kulübesiydi.

"Hiç şüphe yok ki," dedi Pratt. "Bu birim binadaki en asil yer. Cinayet kurbanlarını unutan bir şehir kayıp bir şehirdir. Burası unutmadığımız yer. Biz maçın son devresinde oyunun kaderini değiştirmek için sahaya giren kader oyuncularımız. Bitiricileriz. Biz yapamazsak kimse yapamaz. Biz başarısız olursak maç elden gider çünkü biz başvurulan son çareyiz. Evet, sayıca azınlıktayız. Bin dokuz yüz altmıştan bu yana sekiz bin

21

Michael Connelly

Faili Meçhul dosya var. Ama yılmıyoruz. Bütün takım ayda sadece bir dava çöze bile -yılıda sadece on iki- yine de önemli bir iş yapmış oluruz. Bizler bitiricileriz, millet. Cinayet masasmdaysan olunacak yer işte burası."

Ateşli konuşması Bosch'u etkilemişti. Pratt'in gözlerindeki samimiyeti, hatta acısını bile görebiliyordu. Başını salladı. O an bu adam için çalışmak istediğinin farkına vardı, teşkilatta daha önce nadiren karşılaştığı bir durumdu.

"Unutmayın, kapatmakla bitirici olmak farklı," diye ekledi Pratt.

"Anlaşıldı," dedi Bosch.

"İkinizin de cinayet masasında uzun yıllar çalıştığını ve deneyimli olduğunuzu biliyorum. Burada farklı olarak karşınıza çıkacak unsur, davalarla aranızdaki ilişki."

"İlişki mi?" diye sordu Bosch.

"Evet, ilişki. Yeni cinayetler üzerinde çalışmak tamamen farklı. Ceset elinizde, otopsi önünüzde ve aileye haberi iletiyorsunuz. Burada ise kurbanlar öleli çok olmuş. Ne otopsi var ne de sığağı sığağına suç mahalli. Elinizde sadece cinayet dosyaları -bulabilerseniz- ve kayıtlar var. Aileyle görüştüğünüzde -ve inanın bana bunu kendinizi tamamen hazır hissetmeden yapmak istemezsiniz- karşınıza şoku daha önce yaşamış ve atlatmanın bir yolunu bulmuş ya da bulamamış insanlar çıkıyor. Yıpratıcı. Umarım buna hazırlıklıyızdır."

"Uyarı için teşekkürler," dedi Bosch.

"Yeni cinayetlerde her şey çok hızlı geliştiği için duygular geri planda kalıyor. Ama eski davalarda olay tamamen duygusal. Şiddetin zamanla oluşturduğu etkiye tanık olacaksınız. Kendinizi buna hazırlayın."

Pratt masasının yan tarafından kaim, mavi bir dosya alıp önüne koydu. Onlara doğru itmeye başlamıştı ki durdu.

22

Faili Meçhul

"Hazırlıklı olmanız gereken bir başka şey ise teşkilat. Evrakların eksik veya kayıp olması sizi şaşırtmasın. Bazılarında sıfırdan başlamaya hazır olun. Bu birim iki yıl önce oluşturuldu. İlk sekiz ayı dosyaların arasında, Faili Meçhulleri ayıklayarak geçirdik. Bulabildiğimiz verileri adli tıp laboratuvarlarına gönderdik ama isabet yakaladığımızda bile davanın bütünlüğü olmadığı için elimiz kolumuz bağlı kaldık. Berbattı. Asap bozucuydu. Cinayet davalarında zaman aşımı söz konusu olmamasına rağmen kanıtlar, hatta dosyalar en az bir yönetim döneminde düzenli olarak atılmış.

"Söylemeye çalıştığım şu, bu davalar üzerinde çalışırken bazen karşınıza çıkabilecek en büyük engel, teşkilatın kendisi olabilir."

"Biri, bize ait yıllardan bir davada eski eşleşme yakalandığını söyledi," dedi Bosch.

Yeterince dinlemişti. Artık işini yapmak istiyordu.

"Evet, doğru," dedi Pratt. "O konuya birazdan geleceğim. Önce küçük konuşmamı bitireyim. Ne de olsa sık sık yapmıyorum. Sonuç olarak, burada yapmaya çalıştığımız, yeni teknolojiyi eski davalarda kullanmak. Teknoloji üç yönde kullanılıyor. Elinizde DNA, parmak izleri ve balistik var. Son on yılda bu üç alanda da inanılmaz ilerlemeler oldu. Teşkilattaki sorun, bu gelişmelerin eski davalar üzerinde uygulanmasına hiç kalkılma-ması. Bunun sonucu olarak elimizde hiçbir zaman kıyaslamaya tabi tutulmamış DNA kanıtı olan iki bin dava bulunmakta.

Bin dokuz yüz altmıştan beri arşivde bulunan davalardan dört bininde hiç bilgisayarda parmak izi kıyaslaması yapılmamış. Ne bizim, ne FBI'nın ne de Adalet Bakanlığının bilgisayarlarında. Komik ama aynı zamanda ağlanası bir durum. Balistik için de aynı durum söz konusu. Davaların çoğunda kanıtlar var ama göz ardı edilmişler."

Kurbanların ailelerinin öfkesini, zamanın tozlu raflara gömdüğü davaları, duyarsızlığı ve iş bilmezliği düşünen Bosch başını iki yana salladı.

23

Michael Connelly

"Tekniklerin değiştiğini de göreceksiniz. Bugünün cinayet masası polisleri altmışlardan, yetmişlerden, hatta seksenli yıllardakilerden bile daha iyi. Şimdi davaların dosyalarını incelerken fiziksel kanıtlara varmadan bile cinayet zamanında kimsenin fark etmediği, size çok bariz gelecek noktaları fark edeceksiniz."

Pratt başını salladı. Konuşması sona ermişti.

"İşte size bir faili meçhul dosyası," dedi mavi dosyayı onlara doğru iterek. "Alm bakalım. Tamamen sizin. Davayı bitirin ve birini hapse tıknın."

24

Faili Meçhul

3

Pratt'in ofisinden çıktıktan sonra Bosch birer kahve almaya gitti ve Rider cinayet dosyasını incelemeye koyuldu. Daha önceki deneyimlerinden Rider'in daha hızlı okuduğunu biliyorlardı ve dosyayı bölüşmekte mana yoktu. Davayı tam anlamıyla özümsemek için dosyayı baştan sona, soruşturmayı kayda geçirildiği sırayla okumaları gerekiyordu.

Bosch, ona okuması için zaman vereceğini söyledi. Kahvesini kafeteryada içmeye karar vermişti zira özlemişti. Kahveyi değil, kafeteryayı.

"O halde koridorun sonuna gitmek için beş dakikam var sanırım," dedi Rider.

Ö tuvalete gitmek üzere ofisten çıktığında Bosch onlara verilmiş yılların listesini içeren kâğıdı alıp cebinin iç cebine koydu. 503'ten ayrılıp asansöre bindi ve üçüncü kata indi. Sonra HCM'nin ana ofis alanını geçip yüzbaşının odasına yürüdü.

Yüzbaşının ofis bölümü ikiye ayrılmıştı. İlk oda, yüzbaşının ofisiydi. İkincisine ise cinayet odası adı verilmişti. İçinde, etrafında cinayet soruşturmalarının tartışıldığı uzun bir masa vardı ve iki duvarı, yasalara dair kitaplar ve şehrin cinayet kayıtlarıyla dolu raflarla doluydu. Los Angeles'ta yüz yıldan fazla bir dönemde işlenmiş olan her bir cinayet bu deri

25

Michael Connelly

kaplı jurnallerde kayıtlıydı. On yıllardır süregelen rutin, her cinayet çözülüşünde kayıtların güncellenmesiydi. Bu şekilde hangi davaların açık hangi davaların kapanmış olduğuna dair bilgiler ellerinin altında bulunuyordu.

Bosch parmak uçlarını jurnallerin çatlak derisi üzerinde gezdirdi. Her birinin üzerinde sadece CİNAYET ve içindeki davaların geçtiği yıllar yazıyordu. Eski defterlere birkaç yıl sığıyordu. Ama seksenlere gelindiğinde şehirdeki cinayetler öylesine artmıştı ki her defter sadece bir yılı kapsar olmuştu. 1988 yılının ancak iki deftere sığabildiği görünce bu yılın neden Faili Meçhul Birimi'nin yeni üyeleri olarak Rider ve kendisine verilmiş olduğuna dair zihninde bir fikir oluştu. Şehirde cinayet sayısının zirve yaptığı yılda Faili Meçhul davaların miktarı da çok olacaktı elbette.

1972 yılının kayıtlarını bulunca raftan alıp masaya oturdu. Hikâyelere göz gezdirip sesleri duyarak sayfaları çevirdi. Küvetinde boğulmuş olan yaşlı kadının davasını buldu. Hiçbir zaman çözülememişti. 1973 ve 1974 yılının kayıtlarına baktıktan sonra 1966, '67 ve '68 kayıtlarına da bir göz attı. Charles Manşon ve Robert Kennedy davalarını gördü. İsimlerini hiç duymadığı kurbanların davalarına baktı. Sahip oldukları ve olacakları her şeyle birlikte isimleri de ellerinden alınmıştı.

Bosch, şehrin dehşet katalogunu incelerken tanıdık bir gücün kendisini ele geçirip damarlarında dolaşmaya başladığını hissetti. İşe döneli daha bir saat bile olmamıştı ama yine bir katilin peşindeydi. Kanın ne zaman döküldüğü önemli değildi. Yakalanmamış bir katil vardı ve Bosch görev başındaydı. Serseri evlat gibi ait olduğu yere döndüğünü biliyordu. Tek gerçek kilisenin kutsal suyunda tekrar vaftiz edilmişti. Mavi dinin kilisesi. Ve kurtuluşunu uzun zaman önce can vermişlerde, ölülerin sütun-larca dizildiği, her sayfasında hayaletlerin olduğu bu küflü indilerde bulacağım biliyordu.

"Harry Bosch!"

26

Faili Meçhul

Düşüncelerinin bölünmesiyle şaşalayan Bosch defteri kapadı ve başını kaldırdı. Yüzbaşı Gabe Nörona ofisinin kapısında duruyordu.

"Yüzbaşı."

"Tekrar hoş geldin!"

İlerleyip Bosch'un elini hararetle sıktı.

"Geri dönmek çok güzel."

"Bakıyorum da ödevine şimdiden başlamışsın."

Bosch başını salladı.

"Tekrar ortama alışmaya çalışıyorum."

"Ölümler için taze umut. Harry Bosch yine işbaşında."

Bosch bir şey söylemedi. Yüzbaşının ciddi olup olmadığını anlayamamıştı.

"Bir zamanlar okuduğum bir kitabın ismiydi."

"Ah."

"Sana iyi şanslar. Git ve katili ensele."

"Niyetim o."

Yüzbaşı elini tekrar sıktı ve ofisine dönüp kapıyı kapattı.

Kutsal anı bu müdahaleyle bozulan Bosch ayağa kalktı. Ağır cinayet kataloglarını raflardaki yerlerine geri koydu. İş bitince kafeteryaya gitmek üzere odadan ayrıldı.

27

Michael Coimelly

4

Bosch kahvelerle geri döndüğünde Kız Rider cinayet dosyasını neredeyse yarılamıştı. Kahve kupasını hemen Bosch'un elinden aldı.

"Teşekkürler. Beni uyanık tutacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Nasıl yani, bana bu işin şefin ofisinde evrak işleriyle uğraşmaktan daha sıkıcı olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Hayır, ondan değil. Sadece okunacak ve bilinecek çok şey var. Bu .dosyayı yalayıp yutmamız gerekiyor. Tüm ihtimallere hazırlıklı olmalıyız."

Bosch, Rider'ın yanında bir not defteri olduğunu ve en üst sayfasının neredeyse tamamen dolu olduğunu gördü. Notları okuyamıyordu ama satırların çoğunun soru işaretiyle bittiğini fark etmişti.

"Ayrıca," diye ekledi Rider. "Şimdi farklı kaslarımı kullanıyorum. Altıncı katta kullanmadıklarımı."

"Anlıyorum. Şimdi ben de okumaya başlasam olur, değil mi?"

"Elbette, buyur."

Rider dosyanın metal halkalarını açtı ve okumuş olduğu neredeyse iki santim kalınlığındaki kısmı çıkararak ona uzattı. Bosch kendi masasına geçmişti.

28

Faili Meçhul

"Onun gibi bir not defterin daha var mı?" diye sordu. "Benim sadece ufak bir bloknotum var."

Rider abartılı bir şekilde iç geçirdi. Bosch ortağının rol yaptığını ve tekrar birlikte çalışmaktan memnun olduğunu biliyordu. Rider son iki yılın büyük bölümünü yeni şef için politika değerlendirmesi ve çözüm üreticiliği yaparak geçirmişti. Ama esas iyi olduğu gerçek polis işi o değildi. Buydu.

Bosch'a bir not defteri uzattı.

"Kalem de lazım mı?"

"Hayır, onu ben halledebilirim."

Kâğıtları önüne koyup okumaya başladı. İşe koyulmaya hazırdı ve şarj olmak için kahveye ihtiyacı yoktu.

Cinayet dosyasının ilk sayfasında plastik bir bölmeye konmuş bir fotoğraf vardı. Sütlü kahverengi teni üzerinde son derece çarpıcı görünen badem şeklinde yeşil gözlere sahip egzotik güzellikte bir genç kızın okul yıllığı için çektiği bir fotoğrafı. Fotoğraf makinesinin flaşının etkisiyle doğal sarı gölgelere sahipmiş gibi görünen kahverengi, kıvrıkcık saçları vardı. Gözleri parlak, gülümsemesi doğaldı. Kimsenin bilmediği şeyleri bildiğini ifade eden bir

tebessümdü. Bosch'a göre güzel değildi. Henüz. Yüz hatları biraz uyumsuzdu. Ama Bosch bu uyumsuzluğun birkaç yıla kadar yerini çarpıcı bir güzelliğe bırakacağından emindi. Ama on altı yaşındaki Rebecca Verloren için bir gelecek söz konusu değildi. Bin dokuz yüz seksen sekiz, dünya üzerindeki son yılı olacaktı. Tam isabet onun cinayetinde yakalanmıştı. Ailesi ve arkadaşlarınca Becky olarak çağrılan genç kız, Muriel ve Robert Verloren'ın tek çocuğuydu. Muriel bir ev hanımıydı. Robert ise Island House Izgara isminde popüler bir Malibu restoranının şefi ve sahibiydi. Los Angeles'm kuzeybatı köşesindeki Chatsworth'te Santa Susanna

29

Michael Connelly

Pass Yolu'ndaki Red Mesa Sokak'ta oturuyorlardı. Evlerinin arkası, Chatsworth üzerinde yükselen ve şehrin kuzeybatı sınırını oluşturan Oat Dağı'nın ağaçlıklı eteklerine bakıyordu. Becky o yaz Hillside Hazırlık Okulu'nda birinci sınıfı bitirip ikinci sınıfa geçmişti. Porter Ranch'e yakın bir özel okuldu ve Becky şeref listesindeydi. Annesi okul kafeteryasında gönüllü olarak çalışıyor, bazen babasının restoranından tavuk veya başka spesiyaliteler götürüyordu. Verlorenlar 6 Temmuz 1988 sabahı kızlarının kayıp olduğunu keşfetmişti. Önceki gece kilitlediklerinden emin oldukları arka kapıyı açık bulmuşlardı. Kızın yürüyüşe çıkmış olabileceğini düşünerek iki saat endişeyle beklemişler ama kızları eve dönmemişti. O gün babasıyla restorana gidip öğle yemeği vaktinde yardımcı hostes olarak çalışması gerekiyordu ama Malibu'ya gitme vakti çoktan geçmişti. Annesi kızın arkadaşlarına telefon ederken babası onu aramak için evin arkasındaki tepeye çıkmıştı. Becky'den bir iz bulamadan dönmesinin üzerine artık polisi aramaya karar vermişlerdi.

Devonshire bölgesinden devriye memurları eve gelmişti. Eve zorla girildiğine dair bir işaret yoktu. Bunu ve kızın evden kaçma olasılığı en yüksek yaş grubuna dahil oluşunu göz önünde bulundurarak muhtemel bir evden kaçma vakasıyla karşı karşıya olduklarına karar vermişlerdi. Kızlarının evden kaçmış olduğuna inanmayan anne babanın itirazları bir sonuç vermemişti. Bosch, Verloren'm çürümekte olan cesedi iki gün sonra Oat Dağı'nda atlıların kullandığı bir yolun yaklaşık on metre uzağında, devrik bir ağaç gövdesinin yanında bulunduğu ebeveynlerin haklılığı korkunç bir şekilde kanıtlanmıştı. Atıyla gezintiye çıkmış bir kadın pis bir kokunun kaynağını araştırmak için yoldan ayrılınca cesedi keşfetmişti. Kadın normal zamanda kokuya aldırılmayabilirdi ama direklere asılmış kayıp ilanlarını görmüş, bu yüzden araştırmaya karar vermişti.

30

Faili Meçhul

Becky Verloren, evinden dört yüz metre ötede ölü bulunmuştu. Muhtemelen babası tepede ismini çağırarak onu aradığı sırada birkaç metre, hatta belki birkaç santim ötesinden geçmişti. Ama o sabah dikkatini çekecek bir koku henüz yoktu.

Bosch'un küçük bir kızı vardı. Annesiyle birlikte uzakta yaşıyordu ama Bosch'un daima aklındaydı. Tepenin eteğinde evine asla dönmeyecek olan kızını arayan babayı düşündü. Dikkatini cinayet dosyası üzerinde odaklamaya çalıştı.

Kurban güçlü bir silahla göğsünden bir kez vurulmuştu. Silah, yani .45 kalibrelik yarı otomatik Colt tabanca, kızın sol ayak bileğinin dibindeki yaprakların arasında bulunmuştu. Bosch olay yeri fotoğraflarını incelerken kızın açık mavi geceliğinin üzerinde temas ederek ateşlenmiş silahtan kaynaklı yanık izi gördü. Kurşun deliği kalbin tam üzerindeydi ve Bosch, bu büyüklükte bir tabancanın yapacağı tahribatı ve ölümün ani olduğunu biliyordu. Kurşun kalbini paramparça etmiş olmalıydı.

Bosch cesedin bulunduğu zaman çekilmiş fotoğraflarını uzun süre inceledi. Kurbanın elleri bağlı değildi. Ağız da tıkanmamıştı. Yüzü devrik ağaç gövdesine dönüktü. Kendini savunduğunu gösteren herhangi bir yarası yoktu. Cinsel taciz veya başka türden bir saldırı izi de görünmüyordu.

Polisin kızın kayboluşuna dair yanılıgısı yerini ilk başlarda ölümüne dair bir başka yanılıgıya bırakmıştı. Olay yerinin incelenmesi sonucu muhtemel intihar üzerinde durulmuştu. Soruşturmayı bölgenin cinayet masasından iki dedektif, Ron Green ve Arturo Garcia yürütüyordu. Devonshi-re bölgesi şimdi olduğu gibi o günlerde de LAPT'nin en sakin bölgesiydi. Gelir düzeyi yüksek, toplumun kalburüstü kesimine mensup sakinleriyle Devonshire suç oranının en düşük olduğu yerlerden biriydi. Teşkilatta o bölge Kulüp Dev olarak bilinirdi. Yıllar

boyunca bitkin düşmüş veya yeterince hareket gördüğüne kanaat getirmiş memurların ve dedektiflerin atanmak için can attığı bölgelerden biriydi. Devonshire bölgesi ayrıca

31

Michael Connelly

yüzlerce LAPT memurunun yaşamayı tercih ettiği nispeten suçtan arınmış, sakin bir yerleşim bölgesi olan Ventura'daki Simi Vadisi'ni de kapsıyordu. Devonshire'da görev almak işe gidiş gelişi neredeyse keyif haline getiriyordu, iş yükünün azlığı da cabasıydı.

Bosch raporları okurken zihninin gerisinde Kulüp Dev personelini düşünüyordu. Buradaki işinin bir parçasının Green ve Garcia'nın iş performansını değerlendirmek, görevlerini hakkıyla yerine getirip getirmediğine karar vermek olduğunu biliyordu. İkisini de tanııyordu, daha önce birlikte çalışmışlığı yoktu. Yetenekli olup olmadıklarını ve kendilerini bu soruşturmaya ne ölçüde adadıklarını bilmiyordu. Ölümün en başta intihar olarak yanlış yorumlanması söz konusuydu. Ama kayıtlara bakılırsa iki dedektif bu hatadan çabuk dönmüş ve davaya cinayet olarak devam etmişti. Görünüşe bakılırsa raporları özenli, ayrıntılı ve eksiksizdi. Gerekli yerlerde ekstra müdahaleyi yapabilmış gibi görünüyorlardı.

Yine de Bosch bu izlenimi vermek üzere cinayet dosyası üzerinde oynanabileceğini biliyordu. Daha da derine dalıp kendi soruşturmasını ilerlettikçe gerçek ortaya çıkacaktı. Kaydedilmiş olanla olmayanlar arasında muazzam bir fark olabileceğini biliyordu.

Cinayet dosyasına göre Green ve Garcia otopsi tamamlanıp cinayet silahının analizi tamamlandıktan sonra intihar olasılığını hemen bir kenara bırakarak soruşturmaya farklı bir yön vermişti. Dava, intihar süsü verilmiş bir cinayet olarak yeniden tanımlanmıştı.

Bosch önce dosyadaki otopsi raporlarına baktı. Neredeyse bin otopsi raporu okumuş, yaklaşık yedi yüzünde de bizzat bulunmuştu. Ölçüm sonuçlarını ve işlemin adımlarının tarifini geçerek sondaki özet bölümüne ve fotoğraflara geldi. Ölüm sebebi, beklediği gibi, göğüsteki ateşli silah kaynaklı yaraydı. Tahmini ölüm anı 6 Temmuz günü gece yansıya saat sabah iki arasında bir zamandı. Rapora göre silah sesi duyan bir tanık olmadığı için ölüm saati vücut ısısındaki kayba göre belirlenmişti.

32

Faili Meçhul

Şaşırtıcı olan, diğer bulguları. Rebecca Verloren'in uzun, gür saçları vardı. Otopsiyi yapan görevli, kızın boynunun sağ alt kısmında, saçlarının gizlediği bölümde bir gömlek düğmesi büyüklüğünde yuvarlak bir yanık izi tespit etmişti. Bu izin beş santim ötesinde ilkinden çok daha küçük bir başka yanık izi vardı. Bu yaraların etrafındaki kanda bulunan yüksek miktarda alyuvarlar, yanıkların ölüm anına yakın bir zamanda gerçekleştiğine işaret ediyordu. Raporda varılan sonuç, bu yanıkların kurbanları akımın şiddetine göre birkaç dakika veya daha uzun bir süreliğine etkisiz hale getiren veya bayıltan güçlü bir elektrik şoku veren bir sersemletici yüzünden oluştuğuydu. Normalde bir sersemletici, cilt üzerinde ikiz temasın yerini gösteren çok ufak, belli belirsiz iki iz bırakırdı. Ama cihazın iki ucu cilde eşit oranda temas etmezse elektrik akımı eşit dağılmaz ve teni Becky Verloren'in boynunda olduğunu anlamaya başlamıştı.

Otopsi özetinde ayrıca kurbanın ayak tabanlarında oraya karanlıkta yalınayak yürümüş olduğunu gösterecek toprak veya yara bere izine rastlanmadığı belirtilmişti.

Bosch kalemini dosyaya vurarak bunu düşündü. Bunun Green ve Garcia tarafından yapılmış bir hata olduğunu biliyordu. Kurbanın ayaklarını olay yerinde incelemiş ve daha o an intiharın söz konusu olmadığını anlamış olmaları gerekiyordu. Ama bunu gözden kaçırmışlar ve otopsi sonuçlanana dek iki gün kaybetmişlerdi. Devriye polislerinin olayı evden kaçma vakası olarak değerlendirme yanlılığı ve bu hatayla toplam dört gün kaybetmişlerdi ve bu süre, bir cinayet soruşturması için çok önemli bir zamandı. Davanın sonuçsuz kalmasına şaşmamalıydı. Bosch, teşkilatın Rebecca Verloren'a ne büyük bir haksızlık etmiş olduğunu anlamaya başlamıştı.

Otopsi raporunda ayrıca kurbanın ellerinde barut artığı arama sonuçları da belirtilmişti. Becky Verloren'in sağ elinde barut artığı bulun-

33

F:3

Michael Connelly

muş ama sol elinde rastlanmamıştı. Verloren sağ elini kullanıyordu ama Bosch, bu raporun kızın ölümüne sebep olan silahı ateşlemediğini kanıtladığını biliyordu. Tecrübe -ne kadar kısıtlı olursa olsun- ve sağduyu, dedektiflere kızın tabancayı kendi göğsüne çevirip ateşlemesi için iki

elini birden kullanması gerektiğini söylemeliydi. Bunun sonucunda her iki elinde de barut izi bulunması gerekiyordu.

Otopsi özetinde önemli bir nokta daha vardı. Muayene sonucu kızın cinsel açıdan aktif olduğu ortaya çıkmış ve rahmin duvarlarındaki izlerden, yakın zamanda bir hamileliği kürtajla sonlandırmış olduğu anlaşılmıştı. Uzman, kürtajın ölümden dört ila altı hafta önce gerçekleşmiş olduğunu belirtmişti.

Bosch, dosyaya otopsideen sonra yazılıp eklenmiş olan ilk Dedektifin Özeti raporunu okudu. Green ve Garcia artık vakayı cinayet olarak sınıflamış ve birinin kız uyuduğu sırada yatak odasına girerek sersemleticiyle etkisiz hale getirdikten sonra evden dışarı taşıdığı teorisini ortaya atmıştı. Kız tepeden yukarı, devrik ağacın bulunduğu yere taşınmış, cinayet gerçekleşmiş ve muhtemelen katilin anlık kararı sonucu beceriksizce intihar süsü verilmeye çalışılmıştı. Rapor, 11 Temmuz'da, yani Rebecca Verlo-ren'm tepenin eteğinde öldürülmesinden beş gün sonra dosyalanmıştı.

Bosch ateşli silahlar uzmanının analizine geçti. Otopsi raporu vakanın bir cinayet olduğunu şüphe bırakmayacak şekilde ortaya çıkarmıştı. Tabancanın incelenmesi ve balistik raporu da bu gerçeği destekliyordu.

Tabancada Rebecca Verloren'm sağ elinden olanlar hariç hiçbir parmak izi bulunmamıştı. Kızın sol elinden bir iz veya başka herhangi leke bulunmayışı gerçeği araştırmacılara tabancanın Becky'nin sağ eline yerleştirilip göğsüne çevrilerek ateşlenmesinden önce dikkatle silinmiş olduğunu göstermişti. Muhtemelen bu gerçekleştiği sırada kurban hâlâ ser-semleticinin etkisiyle baygındı.

34

Faili Meçhul

Ölümcül atış sırasında tabancadan fırlayan kovan, cesedin iki metre ötesinde bulunmuştu. Üzerinde herhangi bir parmak izi veya leke yoktu. Bu da, tabancanın eldivenli ellerle doldurulduğuna işaret ediyordu.

Soruşturmanın tek ve en önemli kanıtı, tabancanın incelenmesi sırasında elde edilmişti. Tabancanın içinde bulunmuştu. Silah, Colt'un cinayetten iki sene önce, 1986'da ürettiği Mark IV Seri 80 modeliydi. Uzun bir horozu vardı ve atış esnasında tabanca düzgün tutulmadığı takdirde ateş edende "dövme" yarası bırakmakla ün salmıştı. Bu, genellikle çift elle tutuş sırasında ateş eden elin fazla yukarı çıkıp horozu yaklaştırması sonucu gerçekleşirdi. Tetik çekilip tabanca ateşlendiğinde ve sürgü kovani fırlatarak yerine oturduğunda ateş eden el acılı bir darbe alırdı. Sürgü ateşleme pozisyonuna dönerken ateş eden kişinin elini -genellikle baş ve işaret parmakları arasındaki ince bölümü- sıkıştırır ve genellikle bir parça deri koparıp tabancanın içine alırdı. Tüm bunlar bir an içinde olup biter, tabancayı ateşleyen acemi kendini neyin "ısırdığını" anlamazdı.

Becky Verloren'ı öldürmekte kullanılan tabancayla da tam olarak bu gerçekleşmişti. Bir ateşli silahlar uzmanı tabancayı parçalarına ayırdığında sürgünün altında deri parçası ve kuru kan bulmuştu. Tabancanın üstündeki kanı ve parmak izlerini silen biri tarafından fark edilemezdi. Green ve Garcia bunu soruşturmanın hikâyesine eklemişti. Dedektifin Özeti raporunun ikincisinde kanıtların katilin tabancayı Rebecca Ver-loren'm eline yerleştirdikten sonra namlusunu göğsüne bastırılmış olduğunu belirtmişlerdi. Katil daha sonra tabancayı her iki eliyle birden kavrayıp kızın tetiği çekmesini sağlamıştı. Silah ateşlenmiş ve sürgü, katili "ısırarak" derisinden bir parçayı içine almıştı.

Bosch, Green ve Garcia'nın bir başka olasılığı raporda belirtmemiş olduğunu fark etti.

Tabancadaki kan ve deri parçası oraya cinayet gecesinden önce gelmiş olabilirdi. Belki tabanca o gece cinayet sırasında kullanılmadan önce bir başkasını "ısırmıştı".

35

Michael Connelly

Bu potansiyel ihmal üzerinde durulmadan tabancadaki kan ve deri parçası alınmış, Becky Verloren'm ellerinde herhangi bir yara olmadığı için hemen kan grubu testi yapılmıştı.

Tabancadan alınan kan 0 grubuydu. Becky Verloren'mki ise AB pozitif. Soruşturmacılar, tabancadaki-nin katilin kanı olduğuna kanaat getirmişti. Katilin kan grubu O'dı.

Ama 1988'de DNA kıyaslamaları suç araştırmalarında yaygın olarak kullanılmaktan, daha da önemlisi California'da mahkemelerce kabul edilmiş bir delil olmaktan çok uzaktı. Suçluların DNA profillerini içeren veritabanları henüz oluşturulma aşamasındaydı. 1988 yılında dedektifler sadece ellerindeki şüphelilerin kan gruplarıyla kıyaslamakla kalıyordu. Verloren cinayetinde

ellerinde bir şüpheli yoktu. Dava üzerinde uzun süre, dikkatle çalışılmış ancak herhangi bir tutuklama yapılmamıştı. Ve dava kapanmamış diğerleriyle birlikte raflarda yerini almıştı.

"Şu ana kadar," dedi Bosch farkında olmadan yüksek sesle.

"Ne?" diye sordu Rider.

"Yok bir şey. Sadece yüksek sesle düşünüyordum."

"Dava hakkında konuşmaya başlamak ister misin?"

"Daha değil. Önce okumayı bitirmek istiyorum. Sen bitirdin mi?"

"Neredeyse."

"Bunun için kime teşekkür etmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Bosch.

Rider düşünerek ona baktı.

"Pes ediyorum. Kime?" dedi sonunda.

"Mel Gibson'a."

"Nasıl yani?"

"Cehennem Silahı ne zaman gösterime girmişti? Tam bu dönemlerde, değil mi?"

"Galiba. Ama ne ilgisi var? O filmler çok abartılı."

36

Faili Meçhul

"Ben de ondan bahsediyorum. Tabancayı yanlamasına ve birini diğerinin üzerine koyarak iki elle tutma sevdasını başlatan film o. Bu tabancada kan var çünkü ateş eden bir Cehennem Silahı hayranıymış."

Rider başını onu savarcasına iki yana salladı.

"Görürsün bak," dedi Bosch. "Yakaladığımızda ona soracağım."

"Tamam, Harry, sorarsın."

"Mel Gibson pek çok hayat kurtardı. Tabancayı yanlamasına tutarak ateşleyenler hiçbir bok vuramadı. Onu fahri polis falan yapmamız lazım."

"Tamam, Harry, ben okumaya dönüyorum. Şunu bir an önce bitirmek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam, peki. Ben de."

Michael Cormelly

5

LAPT'nin Faili Meçhul Birimi'nin kurulmasından kısa bir süre sonra Verloren vakasındaki DNA kanıtı Adalet Bakanlığı California dairesine gönderilmişti. Birimin ilk tur incelemesinin ardından çözülmemiş cinayet davalarından alman düzinelerce başka örnekle birlikte DNA laboratuvarına gönderilmişti. Eyaletin en önemli DNA veritabanı Adalet Bakanlığı'ndaydı. Kısıtlı bütçeye ve personele sahip laboratuvara gelen DNA karşılaştırması taleplerinin yığılması yüzünden o dönemde sonuç elde etmek bir yıldan fazla sürüyordu. LAPT'nin yeni biriminden gelen talep dalgası yüzünden Verloren kanıtının Adalet Bakanlığı uzmanlarınca eyaletin veritabanındaki binlerce DNA kaydıyla karşılaştırılması işleminin yapılması on sekiz ayı bulmuştu. Tek bir karşılık bulunmuş, DNA diliyle bir "tam isabet" sağlanmıştı.

Bosch önündeki tek sayfalık Adalet Bakanlığı raporuna baktı. Re-becca Verloren'ı öldüren tabancadan alman DNA örneğiyle on dört üzerinden on ikilik bir uyum yakalanan örnek, Roland Mackey adında, otuz beş yaşında bir adama aitti. Los Angeles'ta doğmuştu ve bilinen son adresi Panorama City'ydi. Tam isabet raporunu okumaya devam eden Bosch, kanının damarlarında daha hızlı akmaya başladığını hissedebili-

38

Faili Meçhul

yordu. Panorama City, San Fernando Vadisi'ndeydi, trafik sıkışık olduğunda bile Chatsworth'ten sadece on beş dakika uzaklıktaydı. Bu, DNA uyumuna ayrı bir inanılabilirlik katıyordu. Bosch'un bilime inanmadığından değildi. İnanıyordu. Ama bir jüriyi kesin olarak ikna edebilmek için bilimden fazlasının gerektiğine de inanıyordu. Bilimsel gerçeklerin durum-sal kanıtlara bağlantılar ve sağduyuyla desteklenmesi gerekiyordu. Bu da o bağlantılardan biriydi. Bosch, Adalet Bakanlığı raporunun üzerindeki tarihe baktı.

"Bu yeni geldi mi demiştin?" diye sordu Rider'a.

"Evet. Galiba cuma günü. Neden?"

"Üzerindeki tarih iki cuma öncesi. On gün olmuş."

Rider omuz silkti.

"Bürokrasi," dedi. "Sanırım Sacramento'dan buraya gelmesi vakit almış."

"Davanın eski olduğunu biliyorum ama bundan daha hızlı hareket etmelerini beklerdim."

Rider cevap vermedi. Bosch konuyu kapatıp okumaya devam etti. Mackey'nin DNA'smm Adalet Bakanlığı veritabamnda olmasının sebebi, California'da cinsellikle ilgili herhangi bir suçtan tutuklanmış her suçlunun eyalet yasaları gereğince DNA veritabamna eklenmek üzere kan ve tükürük örneği verme zorunluluğuydu. Mackey'nin DNA'smm veritabamna girmesine sebebiyet veren olayın, eyaletin emrinin kapsadığı durumların sınırında bulunduğu söylenebilirdi. Mackey iki yıl önce Los Angeles' ta ahlaka aykırı davranıştan tutuklanmıştı. Adalet Bakanlığı raporunda suçun ayrıntıları belirtilmemişti ama Mackey'nin bir yıl gözetim altında tutulma cezası aldığı yazılıydı, bu da hafif bir suç olduğu anlamına geliyordu.

Bosch not defterine bir şey yazacaktı ki Rider'm dosyayı kapadığını gördü.

39

Michael Connelly

"Bitirdin mi?"

"Evet."

"Şimdi ne yapacaksınız?"

"Sen okumaya devam ederken KDB'ye gidip kutuyu alırım diyordum."

Bosch ortağının nereye kastettiğini anlamıştı. Kısaltmalar ve polis dili dünyasına geri dönüşte pek zorlanmamıştı. KDB, Piper Tech'teki Kanıt Depolama Binası'ydı. Rider oraya gidip davada elde edilen fiziksel kanıtların bulunduğu kutuyu alacaktı. Cinayet silahı, kurbanın giysileri gibi ilk soruşturma sırasında elde edilen her şey orada olurdu. Genellikle bantlı bir kutuya doldurulup rafa konmuş olurlardı. Ama yok olabilecek veya biyolojik kanıtlar -Verloren cinayet silahından alman kan ve deri parçası gibi- Bilimsel Araştırma Bölümü'nün laboratuvarlarında saklanırdı.

"İyi fikir," dedi Bosch. "Ama önce şu adamı Motorlu Araçlar Bölümü ve USDB veritabanında aratıp neler bulacağımıza baksan olmaz mı?"

"Bu dediğini zaten yaptım."

Dizüstü bilgisayarını Bosch'un ekranını görebileceği şekilde çevirdi. Bosch, Ulusal Suç Dizini Bilgisayarı sayfasını hemen tanıdı. Uzanıp sayfayı aşağı kaydırarak ekrandakileri okudu. Rider, Mackey'nin USDB'deki sabıka kaydına ulaşmıştı. İki yıl önceki ahlaka aykırı davranışı, on sekiz yaşından beri işlediği suçlar dizisinin sonuncusuydu; yani Rebecca Verloren'm öldürüldüğü yıldan beri. Daha eski suçlara ulaşım, çocuk koruma yasalarınca engelleniyordu. Listedeki suçlardan çoğu mülk veya uyuşturucuyla ilgiliydi. Kişisel suç tarihi, on sekiz yaşında araba hırsızlığı ve soygun ile başlamıştı. Daha sonra iki kez uyuşturucu bulundurmaktan, iki kez alkollü araç kullanmaktan, bir başka soygundan ve çalıntı mal almaktan tutuklanmıştı. Bir kez de fuhuşa niyetten tutuklanmıştı. Genel olarak küçük suçlardan tutuklanmış bir uyuşturucu müptelası profili çiziyordu. Görünüşe bakılırsa Mackey hiçbir suç

40

Faili Meçhul

için eyalet hapisanesine girmemişti. Genellikle ikinci bir şans tanınmış, anlaşmaya yanaşarak gözetim altında tutulmuş veya şehir hapisanesinde kısa dönem yatmıştı. Hapiste geçirdiği en uzun süre, yirmi sekiz yaşındayken çalıntı mal almaktan suçlu bulunup suçunu kabul ettikten sonra çektiği altı aylık cezaydı.

Bosch bilgisayar kayıtlarını okuduktan sonra arkasına yaslandı. Az önce okudukları onu huzursuz etmişti. Mackey'nin sabıka kaydı cinayete giden bir yol olarak görülebilirdi. Ama bu sefer cinayet önce geliyor -Mackey o sırada sadece on sekiz yaşındaydı- adı suçlar onu takip ediyordu. Pek mantıklı değildi.

"Ne oldu?" dedi Rider ruh halini sezerek.

"Bilmiyorum. Daha fazlasını bulacağımı sanmıştım galiba. Tersten gidiyor. Cinayetten adı suçlara geçmiş, öyle mi? Kulağa pek mantıklı gelmiyor."

"Eh, yakalandığı suçların hepsi bu. Tüm yaptıklarının burada olduğu anlamına gelmiyor."

Bosch başını salladı.

"Çocuk suçları mı?" diye sordu.

"Belki," dedi Rider. "Muhtemelen. Ama o kayıtlara asla ulaşamayacağız. Herhalde çoktan yok edilmişlerdir."

Doğruydum. Eyalet, çocuk suçluları korumak için her önlemi almıştı. Suçlar, suçluları yetişkin adalet sisteminde nadiren takip ediyordu. Bosch yine de on altı yaşında bir sersemleticiyle etkisiz hale getirilip evinden alınarak soğukkanlılıkla öldürülen bir genç kızın cinayetiyle daha iyi anlaşılacak çocukluk suçları olması gerektiğini düşünüyordu. Ellerindeki tam isabet

konusunda içinde bir tedirginlik belirmişti. İçinden bir ses hedefin Mackey olmadığını söylüyordu. Mackey hedefe giden araçı.

"MAB'den bir adres elde edebildin mi?" diye sordu.

41

Michael Connelly

"Harry, o yöntem eskide kaldı. Artık ehliyetler sadece dört yılda bir yenilenmek zorunda. Birini bulmak istiyorsan AutoTrack'e bakıyorsun."

Cinayet dosyasını açıp bir kâğıdı Bosch'a uzattı. En tepesinde Auto-Track yazan bir bilgisayar çıktısıydı. Rider bunun polis teşkilatının birlikte çalıştığı özel bir firma olduğunu söyledi. Motorlu Araç Bölümü ve kablo hizmeti dahil olmak üzere bütün kamusal veritabanlarında ve kredi rapor hizmetleri gibi özel veritabanlarında derinlemesine araştırma yaparak bir bireyin geçmiş bilgilerini ve son adreslerini elde ediyorlardı. Bosch çıktıya bakınca Roland Mackey'nin on sekiz yaşından beri kullandığı eski ve güncel çeşitli adreslerin listesinin bulunduğunu gördü. Ehliyet ve araç ruhsatın-daki güncel adres Panorama City'ydi. Rider sayfada Mackey'nin on sekizinden yirmi yaşma kadar bulunduğu adresi daire içine almıştı, yani 1988-1990 arası. Chatsworth'teki Topanga Canyon Bulvarı'nda bir apartman dairesinin adresiydi. Mackey cinayet tarihinde Rebecca Verloren'm evine çok yakın bir yerde oturuyordu. Bosch bunu görünce kendini biraz daha iyi hissetti. Yakınlık, bulmacanın anahtarlarından biriydi. Mackey'nin suç listesinin yarattığı huzursuzluk bir yana, cinayet mahalline yakınlığı, Rebecca Verloren'ı görmüş veya tanıyor olma ihtimali artı hanesine önemli bir katkıydı.

"Kendini biraz daha iyi hissetmene yardım etti mi, Harry?"

"Birazcık."

"Güzel. O halde ben gidiyorum."

"Ben burada olacağım."

Rider gittikten sonra Bosch yine cinayet dosyasına döndü. Üçüncü Soruşturma Özeti saldırganın eve nasıl girmiş olduğuna odaklanmıştı. Kapı ve pencerede herhangi bir zorlama izine rastlanmamıştı ve bilinen tüm anahtarlar sadece aile mensuplarında ve masum olduğu ortaya çıkan temizlikçi kadındaydı. Dedektifler katilin içeri açık bırakılmış garaj kapısından girdiğine kanaat getirmişti. Katil daha sonra Robert Verloren'm

42

Faili Meçhul

gece yarısı eve dönmesine kadar kilitlenmemiş olan ara kapıdan eve geçmiş olmalıydı. Robert Verloren'a göre beş temmuz gecesi saat on buçuk gibi restorandan eve döndüğünde garaj kapısı açıktı. Garaj ve ev arasındaki kapı kilitli değildi. Evine girmiş, garaj kapısını kapamış ve ardından aradaki kapıyı kilitlemişti. Dedektifler katilin bu sırada içeride olduğu sonucuna varmıştı.

Verlorenlar garaj kapısının açık oluşunu kızlarının ehliyetini yeni almış olmasıyla açıklamıştı. Rebecca ara sıra annesinin arabasını kullanıyordu ama evden ayrılırken veya döndükten sonra garaj kapısını kapama alışkanlığını henüz edinmemiş ve bu yüzden ebeveynlerince birkaç kez cezalandırılmıştı. Rebecca kaçırılmasından önceki öğle sonrasında annesi tarafından kuru temizlemeciye gönderilmişti. Annesinin arabasını kullan- mıştı. Dedektifler kızın kuru temizlemeciden kıyafetleri 17.15'te aldığını ve ardından eve döndüğünü tespit etmişti. Rebecca'nın garaj kapısını kapamayı ve ara kapıyı kilitlemeyi bu sefer de unuttuğunu düşünüyorlardı. Annesi, kapalı olduğunu sandığını, bu yüzden o gece garaj kapısını hiç kontrol etmediğini söylemişti.

Daha sonra görüşülen komşulardan ikisi, o gece garaj kapısını açık gördüğünü belirtmişti. Yani Robert Verloren gelene kadar eve girmek çok kolaydı.

Bosch bunca yılda masum görünen bir hatanın kişiye çok pahalıya patladığına kim bilir kaç kez tanık olmuştu. Temizlenen kıyafetleri almak gibi basit bir iş, katile eve girmek için aradığı fırsatı sunmuştu. Becky Verloren kendi ölümünü bilmeden kendi hazırlamış olabilirdi.

Bosch sandalyesini iterek ayağa kalktı. Cinayet dosyasının ilk yarısını bitirmişti. İkinci kısma başlamadan önce bir kahve daha almaya karar verdi. Ofistekilere kafeteryadan bir istekleri olup olmadığını sordu ve Je-an Nord'dan kahve siparişi aldı. Merdivenleri kullanıp alt kata indi ve iki

43

Michael Connelly

kupa kahve alıp ücretini ödedikten sonra Nord için şekerle krema almak üzere diğer tezgâha yöneldi. Bardaklardan birine krema ekliyordu ki yanında birinin varlığını hissetti. Kenara çekildi ama kimse tezgâha uzanmadı. Varlığını hissettiği kişiye dönünce Şef Yardımcısı Irving'in gülümseyen suratıyla karşılaştı.

Şef Yardımcısı Irving ve Bosch arasındaki sevgide bir eksilme olmamıştı. Irving çeşitli zamanlarda hasmı ve teşkilatta istemeden kurtarıcısı olmuştu. Ama Bosch, Rider'dan Irving'in bir kenara itilmiş olduğunu duymuştu. Yeni şef güçlü pozisyonunu elinden merasimsiz bir şekilde almış ve onu Parker Merkezi dışında önemsiz bir göreve getirmişti.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim, Dedektif Bosch. Sana bir kahve ismarlamak isterdim ama görüyorum ki almışsın bile. Benimle bir dakika oturmanda bir sakınca var mı?"

Bosch kahve kupalarını kaldırarak gösterdi.

"Geri dönmek zorundayım, şef. İşim yarım kaldı ve kahveyi bekleyen var."

"Sadece bir dakika, dedektif," dedi Irving sesi biraz sertleşerek. "Söz veriyorum geri döndüğünde kahveler hâlâ sıcak olacak."

Cevap beklemeden dönüp yakınlarda bir masaya yöneldi. Bosch, onu takip etti. Irving'in kafası hâlâ tıraşlıydı ve parlıyordu. Kaslı çenesi en göze çarpan yeri idi. Bir sandalyeye oturdu ve sırtını dikleştirdi. Baston yutmuş gibi görünüyordu. Bosch da oturana dek konuşmadı. Az önceki hoş ton sesine geri dönmüştü.

"Tek istediğim, teşkilata tekrar hoş geldin demekti."

Bir köpekbalığı gibi sırtıyordu. Bosch cevap vermeden önce bubi tuzağından çekinerek adım atan bir adam gibi tereddüt etti.

"Geri dönmek güzel, şef."

"Faili Meçhuller Birimi. Senin yeteneklerine sahip biri için uygun bir yer."

44

Faili Meçhul

Bosch kaynar kahveden bir yudum aldı. Irving'in ona iltifat mı hakaret mi ettiğini bilememişti. Tek bildiği oradan gitmek istediğiydi.

"Eh, göreceğiz," dedi. "Umarım. Ben en iyisi gi..."

Irving hiçbir şey saklamadığını göstermek istercesine ellerini iki yana açtı.

"Bu kadardı," dedi. "Gidebilirsin. Sadece hoş geldin demek istedim. Ve teşekkür etmek."

Bosch duraksadı. "Ne için teşekkür etmek, şef?"

"Teşkilatta bana tekrar can verdiğin için."

Bosch başını iki yana sallayarak anlamamış gibi gülümsedi.

"Anlamadım, şef," dedi. "Nasıl yapmışım onu? Siz caddenin karşısındaki Annex Belediye Binası'nda değil misiniz? Neydi, Stratejik Planlama Dairesi mi? Duyduğum kadarıyla tabancanızı artık evde bırakıyormuşsunuz."

Irving ellerini masanın üzerinde birleştirerek Bosch'a doğru eğildi. Sahte olsun olmasın tüm neşesi kaybolmuştu. Güçlü bir sesle ama usulca konuştu.

"Evet, oradayım. Ama seni temin ederim fazla uzun sürmeyecek. Senin gibiler teşkilata geri alınırken sürmez."

Arkasına yaslandı ve rahat bir ifade takındı.

"Sen nesin, biliyor musun, Bosch? Kaplama lastiksin. Bu yeni şef arabaya kaplama lastikler takmayı seviyor. Ama kaplama lastiklere ne olur, biliyor musun? Parçalanırlar. Sürtünme ve ısıyı kaldıramazlar. Parçalanırlar ve sonra ne olur? Araba yoldan çıkar."

Bosch'un düşünmesine izin vererek başını salladı.

"Görüyorsun ya Bosch, sen benim biletimsin. İş bok edeceksin, tabiri caizse. Daha önceki marifetlerin malum. Yaradılışında var. İlla ki bu işi de mahvedeceksin. O zaman da meşhur şefimiz arabaya kaplama lastik taktığı için boku yiyecek."

45

Michael Connelly

Gülümsedi. Bosch resmi tamamlamak için adamın tek eksiğinin altın bir küpe olduğunu düşündü. Bay Temiz karşınızda!

"Ve o gözden düşünce benim değerim yükselecek. Ben sabırlı bir adamım. Bu teşkilatta kırk yıldan fazla bir süre bekledim. Daha da beklerim."

Bosch daha fazlasının geleceğini sandı ama hepsi bu kadardı. Irving başını bir kez sallayıp ayağa kalktı. Hızla dönüp kafeteryadan çıktı. Bosch öfkesinin boğazına yükseldiğini hissetti.

Elindeki kahve kupalarına baktı ve Irving ona sözleriyle dayak atarken savunmasız bir şamar oğlanı gibi orada oturduğu için kendini aptal gibi hissetti. Ayağa kalkıp kahveleri çöpe attı. 503'e döndüğünde Jean Nord'a kahrolası kahveyi kendisinin almasını söyleyecekti.

46

Faili Meçhul

6

Masasına dönüp cinayet dosyasını alarak okumaya başladığı sırada Irving ile yüzleşmesinin huzursuzluğunu hâlâ biraz hissediyordu. Irving'in tehdidini unutmanın en etkili yolunun kendini bir an önce davaya gömmek olduğuna karar vermişti. Dosyada ikincil raporlar ve güncellemelerden oluşan kalın bir deste kalmıştı. Dedektifler bunları hep dosyaların gerisine atardı. Genellikle tutarsız görünürlerdi ancak doğru açıdan ele alınıp doğru şekilde bir araya getirilirlerse bir davanın düğümünü çözebilirlerdi.

İlki, tabancadan alınan kan ve deri örneğinin ne zamandır orada bulunduğu kesin olarak anlaşılamadığını belirten bir laboratuvar raporuydu. Örneklerin büyük bölümü karşılaştırma için saklanmış ama seçilmiş kan hücreleri üzerinde yapılmış bir inceleme, çürümenin çok aşırı olmadığını ortaya çıkarmıştı. Raporu kaleme alan uzman tabancadaki kanın cinayet anından olup olmadığını söyleyemiyordu-bunun bilinmesi imkânsızdı. Ama kanın "cinayet anında veya cinayete yakın bir zamanda" tabancaya bulaşmış olduğuna mahkemede tanıklık edebilirdi. Bosch, bunun davayı Roland Mackey üzerinde inşa etmek için kilit rapor olduğunu biliyordu. Aynı zamanda Mackey'ye tabancayı cinayet anında

47

Miclael Connelly

değil daha öncesinde kullandığını ileri sürebileceği bir savunma oluşturma fırsatı veriyordu. Tabancayı bulundurduğunu kabul etmek riskli bir hamleydi ama DNA uyumu başka bir seçenek bırakmıyordu. Deri parçası ve kanın tabancaya tam olarak hangi anda geçtiği bilimsel olarak belirlenemediği için iddia makamının davasında bir açık nokta bulunuyordu. Savunma, bu noktayı kullanarak rahatlıkla sıyrılabilirdi. Bosch DNA tam isabetinin kesinliğinin olmadığını bir kez daha hissetti. Bilim aynı anda hem veriyor hem alıyordu. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Cinayet dosyasındaki bir sonraki rapor Ateşli Silahlar Birimi'ndendi. Cinayet silahının sahibini bulmakla görevliydi. Colt'un üzerindeki seri numarası kazanmıştı ama laboratuvarında üretim esnasında numaranın basıldığı metal üzerindeki etkileri vurgulayan bir asit yardımıyla tekrar elde edebilmişlerdi. Seri numarası, 1987'de üretici tarafında Northridge'de bir silah dükkânına satılmış bir tabancaya aitti. Tabanca aynı yılda, Chats-worth, Winnetka Bulvarı'nda yaşayan bir adam tarafından satın alınmıştı. 2 Haziran 1988'de evi soyulan adam tabancanın kayıp olduğunu bildirmişti. Rebecca Verloren cinayetinden bir ay önce.

Bu rapor davalarına bir şekilde faydalıydı çünkü Mackey'nin silahın asıl sahibiyle bir ilişkisi olmadığı takdirde soygun tabancanın Mackey'de bulunduğu süreyi daraltıyordu. Becky Verloren'm evinden alınıp öldürüldüğü gecede silahın onda olması ihtimalini arttırıyordu. Orijinal soygun raporu da dosyadaydı. Kurbanın ismi Sam Weiss'ti. Yalnız yaşıyor ve Burbank'teki Warner Bros'ta ses teknisyeni olarak çalışıyordu. Bosch raporu okudu ve tek bir ilginç noktaya rastladı. Soruşturma memurunun yorumu kısmında soygun kurbanının yakın zamanda aldığı isimsiz telefon görüşmelerinde Yahudi olduğu için tehditler aldığından dolayı kendini koruma gayesiyle bir tabanca satın aldığı belirtilmişti. Kurban, tacizcinin rehberde bulunmayan telefon numarasını nasıl elde ettiğini ve bu tehditlere yol açacak ne yapmış olabileceğini bilmiyordu.

48

Faili Meçhul

Bosch Ateşli Silahlar Birimi'nin cinayet öncesinde kullanılan ser-semleticiyi teşhis eden bir sonraki raporunu hızla okudu. Rapora göre temas noktalan arasındaki mesafe -kurbanın boynundaki yanık izlerinden tespit edilmişti- sadece Downey'de Safety Charge adında bir firmanın ürettiği Professional 100 modeline özgüydü. Bu model hem mağazalarda hem posta yoluyla satılmıştı ve cinayet sırasında firmadan çıkmış olan on iki binden fazla Professional 100 vardı. Bosch cihazın kendisi ellerinde olmadığı sürece Becky Verloren'm cesedindeki izleri bir mülkiyet izlemesiyle bağlayabilmelerinin mümkün olmadığını biliyordu. Bu çıkmaz bir sokaktı. Dosyayı incelemeye cesedin arkadaki tepede bulunmasının ardından Verloren'm evinde çekilmiş bir dizi 8x10 boyutunda fotoğrafa bakarak devam etti. Bosch bunların kığını toplama fotoğrafları olduğunu biliyordu. Olay bir evden kaçma vakası olarak değerlendirilmişti, işi

ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı. Soruşturma ancak ceset bulunup otopsi sonucu cinayet olduğu ortaya çıktıktan sonra hakkıyla yürütülmeye başlamıştı. Polis kızın kayıp olduğu bildirildikten beş gün sonra eve geri dönüp orayı cinayet mahalli ilan etmişti. Asıl soru, o beş günde nelerin kaybedilmiş olduğuydu.

Fotoğraflar arasında evin üç kapısının -ön, arka, garaj- içeriden ve dışarıdan çekilmiş fotoğrafları ve birkaç pencere kilidinin yakın çekim görüntüsü vardı. Becky Verloren'm yatak odasının da epey fotoğrafı bulunuyordu. Bosch'un ilk dikkatini çeken, yatağın yapılmış olduğuydu. Acaba katil intihar süsünü daha inandırıcı kılmak için mi yapmış yoksa annesi kızının kayıp olduğunu sandığı ve eve döneceğini umduğu dönemde mi düzeltmişti? Yatak dört direkliydi ve üzerinde kedi desenli, pembe firfırlı pembe beyaz bir örtü vardı. Yatak örtüsü Bosch'a kendi kızını hatırlattı. On altı yaşından çok daha ufak bir çocuğun hoşlanacağı türden bir örtüye

49

F:4

Michael Connelly

benziyordu. Bosch, Becky Verloren'm örtüyü hatıra olarak mı yoksa bir tür psikolojik güvenlik battaniyesi olarak mı kullandığını merak etti. Örtünün etekleri fazla uzundu, bu yüzden uçları yere yığılmıştı. Bazı yerlerde yatağın altına girmiş, bazı yerlerde dışa yayılmıştı. Şifoniyerinin ve komodinlerinin de fotoğrafları vardı. Odanın her yeri daha küçük yaşlarından kalma tüylü oyuncak hayvanlarla doluydu. Popüler olup unutulmuş müzik gruplarının posterleri duvarları süslüyordu. John Travolta'mn eski bir filminin afişi de duvardakiler arasındaydı. Oda çok temiz ve düzenli görünüyordu. Bosch, annenin Rebecca Verloren'm kayıp olduğunu keşfettiği sabahki hali mi yoksa daha sonra kızının dönüşünü beklerken düzelttiği hali mi olduğunu bir kez daha merak etti.

Bosch fotoğrafların olay yeri soruşturmasının ilk adımı olarak çekilmesi gerektiğini biliyordu. Hiçbir yerde parmak izi tozu veya suç uzmanlarının müdahalesini gösteren herhangi bir belirti görememişti.

Cinayet dosyasında fotoğraflardan sonra dedektiflerin Hillside Ha-zırlık'tan pek çok öğrenciyle yaptığı görüşmenin kaydı bulunuyordu. En üstteki sayfada bulunan listeye göre Becky Verloren'm sınıfındaki bütün öğrencilerle ve üst sınıflardan bütün erkek öğrencilerle konuşmuşlardı. Kurbanın öğretmenleri ve okul idarecileriyle yapılmış görüşmelerin özetleri de mevcuttu.

Bu bölümde Becky Verloren'm cinayetten bir yıl önce ailesiyle Ha-waii'ye taşınmış eski erkek arkadaşıyla yapılmış telefon görüşmesinin yazılı metni de bulunmaktaydı. Metnin yanında delikanlının olay anında Maui'de bir araba kiralama firmasının araba yıkama bölümünde çalışmakta olduğunu doğrulayan bir ifade vardı. Yani cinayet sırasında Los Angeles'ta bulunması pek olası görünmüyordu.

Robert Verloren'm sahip olduğu restoran olan Island House Izgara personeli ile yapılan görüşmelerin özeti ayrı bir bölümdeydi. Becky o yaz restoranda yarım gün çalışmaya başlamıştı. Öğle yemeği sırasında yar-

50

Faili Meçhul

dimci hosteslik yapıyordu. Görevi müşterileri masalarına götürüp menülerini vermektir. Restoranlardaki adi işlerde sabıkalarının çalıştığına sıkça rastlanırdı ama Robert Verloren eski suçluları işe almaktan kaçınmış, onlar yerine Malibu plajlarını mesken tutmuş başı boş sörfçü tayfasından yararlanmıştı. Bu insanlar genellikle yemek servis alanında çalışan Rebecca ile kısıtlı bağlantıya sahipti ama yine de dedektiflerce görüşmeye alınmışlar, ardından olası şüpheliler listesinden çıkarılmışlardı.

Dosyada ayrıca Rebecca Verloren'm cinayetten önceki günlerde neler yaptığını dair ayrıntılı bir kronolojik liste vardı. 1988'de dört temmuz, pazartesiye denk gelmişti. Rebecca tatil olan hafta sonunun büyük bölümünü evde geçirmiş, sadece pazar gecesi üç kız arkadaşıyla, arkadaşlarından birinin evinde kalmıştı. Bu üç kızla yapılan görüşmelerin özetleri oldukça uzun olmakla beraber soruşturma açısından dişe dokunur bir bilgi içermiyordu.

Kurban, tatil olan pazartesi gününü evde geçirmiş, sonra ailesiyle havai fişek gösterisini izlemek üzere Balboa Park'ına gitmişlerdi. Robert Verloren akşamlarını nadiren ailesiyle birlikte geçirebildiği için bir arada olmalarında ısrar etmiş, Becky bu yüzden Porter Ranch bölgesinde bir arkadaşının verdiği partiyi kaçırdığı için sinirlenmişti.

Salı günü o yazm rutin programı olduğu üzere Rebecca babasıyla birlikte restorana giderek öğle yemeği saatinde çalışmıştı. Babası saat üçte onu arabayla eve getirmişti. Robert Verloren öğle sonrasında evde geçirmiş, ardından Rebecca'nın annesinin arabasıyla kuru temizlemeciye gitmesiyle yaklaşık aynı saatlerde akşam yemeği hazırlıkları için restorana dönmüştü. Bosch listede şüphe uyandıracak, dedektiflerin gözünden kaçmış olabilecek herhangi bir şey göremedi.

Daha sonra karşısına kurbanın anne ve babasıyla yapılmış resmi mülakatın metni çıktı. 14 Temmuz'da, yani kızın kayıp olduğunun anlaşılması-

51

Michael Connelly

dan bir haftadan uzun bir süre sonra Devonshire Karakolu'nda yapılmıştı. Dedektifler bu noktada davayla ilgili pek çok bilgiye sahipti ve soruları da daha özeldi. Bosch metni hem cevaplan özümsemek hem de dedektiflerin davaya bakışını kavrayabilmek adına büyük bir dikkatle okudu.

Dava No. 88-641, Verloren, Rebecca (Ölüm Tarihi 6/7/88), Sorumlu Dedektif A. Garcia, #993 14/7/88 -14.15, Devonshire Cinayet Masası

GARCIA: Geldiğiniz için teşekkürler. Umarım sakıncası yoktur, elimizde bulunması için görüşmeyi kaydediyoruz. Nasılsınız?

ROBT. VERLOREN: Ne kadar olabileceks o kadar iyiyiz. Mahvolmuş durumdayız. Ne yapacağımızı bilmiyoruz.

MURIEL VERLOREN: Küçük kızımızın başına böyle bir şey gelmemesi için ne yapmamız gerekirdi diye düşünüp duruyoruz.

GREEN: Çok üzgünüz, hanımefendi. Ama olanlar için kendinizi suçlaya-' mazzımız.

Görebildiğimiz kadarıyla olayda yaptığınız veya yapmadığınız bir şeyin etkisi yok. Sadece olmuş. Kendinizi suçlamayın. Yapan kişiyi suçlayın.

GARCIA: Ve onu yakalayacağız. Bu konuda endişeniz olmasın. Şimdi, sormamız gereken bazı sorular var. Bazıları acı verici olabilir ama bu adamı yakalamak istiyorsak cevapları almamız gerekiyor.

ROBT. VERLOREN: Adam mı? Bir şüpheli mi var? Katilin erkek olduğundan emin misiniz?

GARCIA: Şu an hiçbir şeyden emin değiliz, efendim. Elimizde sadece ihtimaller var. Ama evinizin arkasındaki tepe oldukça dik. Becky'nin o tepeden yukarı taşınmış olduğu muhakkak. Çok iri bir kız değildi ama yine de yapanın bir erkek olduğundan neredeyse eminiz.

MURIEL VERLOREN: Ama demiştiniz ki... cinsel taciz olmadığını söylemişsiniz.

52

Faili Meçhul

GARCIA: Doğru, efendim. Ama bu, suçun seksle ilgili olmadığı veya temelinde cinsel bir dürtünün bulunmadığı anlamına gelmez.

ROBT. VERLOREN: Nasıl yani?

GARCIA: O konuya geleceğiz, efendim. Şimdi sakıncası yoksa önce biz soralım, sonra aklınızı kurcalayan ne varsa sorabilirsiniz.

ROBT. VERLOREN: Sorun, lütfen. Bağışlayın. Olan biteni anlayamıyoruz sadece. Sanki su altındayız.

GARCIA: Anlıyorum. Dediğim gibi, çok üzgünüz. Tüm teşkilat adına konuşuyorum. Üstlerimiz bu davayı dikkatle takip ediyor.

GREEN: Kızınızın kayboluşundan önceye dönerek başlamak istiyoruz. Bir ay kadar öncesine. O dönemde kızınız dışarı çok çıkar mıydı?

ROBT. VERLOREN: Dışarı derken?

GARCIA: Sizden ayrı çok vakit geçirir miydi?

ROBT. VERLOREN: Hayır. On altı yaşındaydı. Öğrenciydi. Kendi basma pek dışarı çıkmazdı.

GREEN: Geceyi arkadaşlarında geçirdiği oluyor muydu?

MURIEL VERLOREN: Hayır, sanmıyorum.

ROBT. VERLOREN: Varmaya çalıştığınız nedir?

GREEN: Kayboluşundan bir iki ay önce hiç hastalandı mı?

MURIEL VERLOREN: Evet, okul bittikten sonraki ilk hafta nezle olmuştu. Bob ile işe gitmemişti.

GREEN: Hasta olduğu sürece yatakta mıydı?

MURIEL VERLOREN: Çoğunlukla. Bunun ne ilgisi...

GARCIA: Bayan Verloren, kızınız o zaman bir doktora görünmüş müydü?

MURIEL VERLOREN: Hayır, sadece dinlenmesi gerektiğini söylemişti. İtiraf etmek gerekirse restorandaki işinden kaytarmak istediğini düşünmüştük. Ateşi falan yoktu. Sadece tembellik ediyor olduğunu düşünmüştük.

53

Michael Connelly

GREEN: O sırada size hamile olduğunu itiraf etmemiş miydi?

MURIEL VERLOREN: Ne? Hayır!

ROBT. VERLOREN: Ne diyorsunuz, dedektif?

GREEN: Otopsi raporuna göre Becky ölümünden bir ay önce kürtaj olmuş. Bize göre nezle olduğunu söylediği sıralar, bu işlemin ardından gelen iyileşme süreciydi.

GARCIA: Bir ara vermek ister misiniz?

GREEN: Haydi mola verelim. Çıkıp birer bardak su içeriz.

[Mola]

GARCIA: Pekâlâ, geri döndük. Umarım bizi anlıyor ve başlıyorsunuz-dur. Sizi şok etmek veya üzme gibi bir amacımız yok. Sadece belirli yöntemi takip ediyor ve bilgi edinmeye çalışıyoruz.

ROBT. VERLOREN: Anlıyoruz. Bunlar artık hayatımızın bir parçası oldu. Hayat denebilirse elbette.

MURIEL VERLOREN: Kızımızın hamile olduğunu ve kürtajla hamileliğine son vermeyi seçtiğini mi söylüyorsunuz?

GARCIA: Evet, öyle. Cinayetin de bir ay önceki bu olayla bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz. Bu işlemi nerede yaptırmış olabileceğini biliyor musunuz?

MURIEL VERLOREN: Hayır. Bu konu hakkında hiçbir bilgim yoktu. İkimizin de yoktu.

GREEN: Ve daha önce dediğiniz gibi, geceyi hiçbir arkadaşında geçirme-mişt?

MURIEL VERLOREN: Hayır, her gece evdeydi.

GARCIA: Kiminle ilişkisi olduğuna dair herhangi bir fikriniz var mı? Daha önceki görüşmelerimizde bir erkek arkadaşı olmadığını söylemişsiniz.

MURIEL VERLOREN: Eh, bu konuda yanılmışız meğer. Hayır, bu... bunu kimin yapmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

54

Faili Meçhul

GREEN: Kızınızın günlüğünü hiç okudunuz mu?

ROBT. VERLOREN: Hayır, siz odasında bulana dek bir günlüğü olduğunu bile bilmiyorduk.

MURIEL VERLOREN: Onu geri almak isteriz. Geri verecek misiniz?

GREEN: Soruşturma süresince tutacağız ama er geç size iade edilecektir.

GARCIA: Günlüğün birkaç yerinde BGA olarak bahsedilen biri var. Bu kişinin kim olduğunu bulup konuşmak istiyoruz.

MURIEL VERLOREN: Adının baş harfleri böyle olan biri aklıma gelmiyor.

GREEN: Okul yıllığına baktık. Brad Arden adında biri var ama kontrol edince göbek adımı Charles olduğunu gördük. Bu harflerin bir kısaltma olabileceğini düşünüyoruz. Benim Gerçek Aşkım olabilir.

MURIEL VERLOREN: Demek bizden gizlediği, hiç bilmediğimiz biri varmış.

ROBT. VERLOREN: Buna inanamıyorum. Bize küçük kızımızı hiç tanımadığımızı söylüyorsunuz.

GARCIA: Üzgünüm, Bob. Bazen böyle bir davanın hasarı çok derinlere ulaşabiliyor. Ama bizim görevimiz gittiği yere kadar takip etmek. Şu an içinde olduğumuz akıntı da bu.

GREEN: Soruşturmayı bu yönde sürdürüp BGA'nın kim olduğunu bulmamız gerekiyor. Yani kızınızın arkadaşlarına ve tanıdıklarına sorular soracağız. Korkarım konuyu gizlemek pek mümkün olmayacak. Bilirsiniz, haberler çabuk yayılır.

ROBT. VERLOREN: Anlıyoruz, dedektif. Başa çıkmayı öğreneceğiz. Tanıştığımız gün de söylediğim gibi, ne gerekiyorsa yapın. Bunun sorumlusunu bulun.

GARCIA: Teşekkürler, efendim. Bulacağız.

[Görüşme sonu, 14.40]

55

Michael Connelly

Bosch metni ikinci kez okudu. Bu kez yanındaki deftere notlar aldı. Sonra diğer üç resmi görüşme metnine geçti. Becky Verloren'm en yakın arkadaşları olan Tara Wood, Bailey Koster ve Grace Tanaka ile yapılmış olan görüşmelerdi. Ama kızlardan hiçbiri -o sırada hepsi birer genç kızdı-Becky'nin gizli ilişkisi veya hamileliği hakkında bilgi sahibi değildi. Üçü de onu

okulun tatile girmesinden sonraki hafta görmemişti. Odasındaki telefon cevap vermiyordu ve evin genel numarasından aradıklarında Mu-riel Verloren onlara kızının hasta olduğunu söylemişti. Island House Iz-gara'da Becky gibi yarım gün çalışmakta olan Tara Wood cinayetten önceki haftalarda dalgın ve mesafeli olduğunu söylemişti. Becky sorularını savuşturduğu için bu durumun sebebini bir türlü öğrenememişti.

Cinayet dosyasındaki son girdi, bir medya dosyasıydı. Garcia ve Gre-en davanın ilk günlerinde gazetelerde çıkmış olan haberleri toplayıp dos-yalamıştı. Olay, Daily Nevvs'da Times'ta olduğundan daha çok yer bulmuştu. Bu gayet anlaşılabilirdi zira News genellikle San Fernando Vadi-si'ndeki gündeme yer verirken Times o bölgeye üvey evlat muamelesi yapar, oraya dair haberleri iç sayfalarda yayınlardı.

Becky Verloren'm ilk kayboluşuna dair bir haber yoktu. Besbelli gazeteler de olayı polisin yaptığı gibi değerlendirmişti. Ama cesedin bulunmasından sonra soruşturmaya, cenazeye ve kızın ölümünün okulunda yarattığı etkiye dair pek çok haber çıkmıştı. Island House Izgara'yı içeren bir haber dahi yapılmıştı. Bu haber Times'ta. çıkmıştı ve şehrin batı kesimini ilgilendirecek şekilde hazırlandığı apaçık ortadaydı. Malibu'da bir restoran ilgilerini çekerdı mutlaka.

Her iki gazete de cinayet silahıyla bir ay önceki soygun arasındaki bağlantıyı bulmuş ama ikisi de Yahudi karşıtı tacizciden bahsetmemişti. Tabancadan elde edilen kan da iki gazetede de belirtilmemişti. Bosch tabancadaki kan ve deri parçasının bu soruşturmada polisin elindeki en de-

56

Faili Meçhul

ğei kanıt olduğunu ve baş şüpheli ele geçirildiğinde kullanacakları en güçlü silah olduğunu tahmin edebiliyordu.

Bosch son olarak kederli anne babayla yapılmış herhangi bir röportaj olmadığını fark etti. Belli ki Verlorenlar kederlerini toplumun tüketimine sunmamıştı. Bu Bosch'un hoşuna gitti. Ona göre medya, trajedi kurbanlarını kameralar ve gazeteler aracılığıyla halkın gözü önünde yas tutmaya giderek daha fazla zorluyordu. Öldürülmüş çocukların anne ve babaları, bir başka aile evladım kaybettiğinde televizyonlarda boy gösterip konunun uzmanı olarak konuşmaya başlamıştı. Bunlar Bosch'a pek doğru gelmiyordu. Ona göre ölenleri onurlandırmanın en iyi yolu onları kalbe yakın tutmaktır, beyazcam aracılığıyla bütün dünyayla paylaşmak değil. Cinayet dosyasının arkasındaki cepte, üzerinde Times'm kartal amblemi ve adresi bulunan bir zarf vardı. Bosch zarfı alıp açınca içinde Re-becca Verloren'm öldürülmesinden bir hafta sonra düzenlenen cenaze töreninde çekilmiş 8x10 boyutunda renkli fotoğraflar olduğunu gördü. Görünüşe bakılırsa bir anlaşma yapılmış, erişim karşılığında fotoğraflar verilmişti. Bosch geçmişte program sıkışıklığı veya ödenek yetersizliği yüzünden cenazeye polis fotoğrafçısı getiremediği zamanlarda bu yola başvurduğunu hatırladı. Foto muhabirinin cenazeye katılan herkesin fotoğrafını çekmesi karşılığında hikâyeyi yapan gazeteciye özel haber yapma sözünü verirdi. Katil yol açtığı acı ve kederin tadını çıkarmak için cenazeye gelebilirdi, bilinmezdi. Gazeteciler anlaşmaya daima hevesli olurdu. Los Angeles dünyada medya açısından rekabetin en yoğun olduğu yerdi ve gazetecilerin meslekte barınabilmesi, elde edebildikleri veya edemedikleri erişime bağlıydı.

Bosch fotoğraflara göz gezdirdi ama Roland Mackey'yi bulabilmesi söz konusu değildi zira 1988'de nasıl görüldüğünü bilmiyordu. Kız Ri-der'm bilgisayar ekranına getirdiği fotoğraflar son tutuklanışındandı. Fo-

57

Michael Connelly

toğraftaki adamın saçları dökülmeye yüz tutmuştu, keçi sakalı ve koyu renk gözleri vardı. Bu yüzü cenazedeki genç suratlarla bağdaştırabilmek pek mümkün değildi.

Becky Verloren'm anne babasının bir fotoğrafım bir süre inceledi. Düşmemek için birbirlerinden destek alıyormuşçasına birbirlerine yaslanmış halde mezarın başında duruyorlardı. Yüzleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Robert Verloren siyah, Muriel Verloren beyazdı. Bosch kızlarının güzelliğinin nereden geldiğini artık anlıyordu. Irkların karışımı genellikle böyle bir sonuç verirdi. Bosch fotoğrafları bırakıp bir süre düşündü. Cinayet dosyasının hiçbir yerinde olayda ırkın etkisinin bulunması olasılığından söz edilmemişti. Ama cinayet silahının mensup olduğu din yüzünden tehdit edilen bir adamın dükkânından çalınmış olması ve ardından melez bir kızın öldürülmesi az da olsa soru işaretleri uyandırıyor.

Bundan cinayet dosyasında bahsedilmemesi şaşırtıcı değildi. Irk konusu LAPT'de genellikle pek gündeme getirilmez, olasılıkların üstü kapalı kalırdı. Bir dosyada bu konunun yazılı olarak yer bulması, teşkilat tarafından tanınması anlamına gelirdi-önemli vakalarda soruşturma özetleri satırı satırına incelenirdi. Irklara dair bir yorum dışarı sızabilir, politik bir anlama bürünebilirdi. Bu yüzden bu konunun belirtilmemesi Bosch'a soruşturmanın bir eksikliği olarak görünmüyordu. En azından henüz.

Fotoğrafları zarfa geri koyup cinayet dosyasını kapattı. İçinde üç yüz sayfadan fazla evrak ve fotoğraf olduğunu tahmin ediyordu ve evrakların hiçbirinin üzerinde Roland Mackey ismine rastlamamıştı. Yıllar önceki soruşturmada nasıl olmuştu da ismi hiçbir şekilde gündeme gelmemişti? Peki bu durumda katilin o olması hâlâ mümkün müydü?

Bu sorular Bosch-u-huzursuz ediyordu. Cinayet dosyasına inancını daima korumaya çalışırdı, yani cevabın o iki plastik kap arasından çıkacağını düşünürdü. Ancak bu kez tam isabete inanmakta güçlük çekiyordu.

58

Faili Meçhul

Bilime güveni tamdı. Silahta bulunan deri parçasının ve kanın Mackey'ye ait olduğundan şüphesi yoktu. Ama bu işte bir terslik varmış gibi geliyordu. Eksik olan bir şeyler vardı. Defterine baktı. Birkaç not düşmüştü. Aslında tek yaptığı konuşmak istediği insanların bir listesini oluşturmaktı.

Green ve Garcia

Anne/Baba

okul/arkadaşlar/öğretmenler

eski sevgili

gözaltı memuru

Mackey - okul?

Aldığı her notun çok bariz olduğunu biliyordu. DNA uyumu dışında ellerinde ne kadar az veri olduğunun farkındaydı. Temelde başka hiçbir şey olmadan dava oluşturmanın huzursuzluğunu bir kez daha hissetti.

Kız Rider ofise girdiğinde Bosch notlarına bakıyordu. Ortağının elleri boştu ve yüzü gülmüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Bosch.

"Kötü haber. Cinayet silahı yok. Dosyanın tamamını okudun mu bilmiyorum ama bir günlükten bahsediliyor. Kız günlük tutuyormuş. O da yok. Her şey gitmiş."

59

Michael Connelly

7

Kötü haberle başa çıkıp üzerinde konuşmanın en iyi yolunun yemek yemek olduğuna karar verdiler. Ayrıca Bosch'u hiçbir şey bütün sabahı bir ofiste cinayet dosyası okuyarak geçirmek kadar acıktıramazdı. O saatte hâlâ boş bir masa bulabileceklerini bildikleri, Broadway'de Çin Mahal-lesi'nin sonunda küçük bir yer olan Chinese Friends'e gittiler. Karınlarını iyice doyurup beş papelden fazla ödemeyeceklerini bildikleri türden bir yerdı. Tek sorun, hemen olduğu için boş masa bulmanın sorun olmasıydı. İtfaiye Teşkilat mensupları, Parker Merkezi'ndeki altın rozetliler ve Belediye Binası'ndaki bürokratların favori mekânlarından biriydi. Vaktinde gitmezseniz paket yaptırmak ve güneşin altında, otobüs durağında yemek zorunda kalırdınız. Masaların devlet okullarındaki sıralar gibi bitişik olduğu restorandaki diğer müşterileri rahatsız etmemek için cinayet dosyasını arabada bırakmışlardı. Bununla birlikte notları yanlarındaydı ve yemek boyunca davayı kendi aralarında alçak sesle tartıştılar. Rider, cinayet silahı ve günlüğün olmadığını söylerken, KDB'deki iki görevlinin bir saatlik araması sonucu davaya ait hiçbir kutunun bulunmayışını kastetmişti. Bosch buna pek şaşırmamıştı. Pratt'in daha önce uyardığı gibi, teşkilat geçen on yıllar

60

Faili Meçhul

boyunca kanıtlara yeterli özeni göstermemişti. Kanıt kutuları suçlara göre sınıflandırılmadan, kronolojik olarak kaydedilip raflara sıralanmıştı. Bunun sonucu olarak cinayet soruşturmasına ait bir kanıt kutusu soygun soruşturmasına ait bir kutuyla yan yana durabiliyordu. Ve memurlar zamanaşımına uğramış vakalara ait kutuları ayırırken bazen yanlış kanıtlar atılabiliyordu. KDB güvenliği de yıllardır düşük seviyedeydi. LAPT rozeti olan herhangi biri

kanıtlara kolayca ulaşabilirdi. Yani kanıt kutularının çalınması çok kolaydı. Silahların veya Charles Manson davası gibi meşhur vakalara ait türlü kanıtın ortadan kaybolması pek garip değildi.

Verloren davasındaki kanıtların çalındığına dair bir işaret yoktu. Muhtemelen dikkatsizlik sonucu gözden kaçmıştı. On yedi yıl önce, bin metre karelik binada yüzlerce benzeri yanma konan bir kutunun bulunamaması pek şaşırtıcı sayılmazdı.

"Bulurlar," dedi Bosch. "Belki altıncı kattaki dostuna rica edersin de içlerine Tanrı korkusu salar. O zaman mutlaka bulurlar."

"Bulsalar iyi ederler. Tabanca olmazsa DNA delili hiçbir işimize yaramaz."

"Ben o kadar emin değilim."

"Harry, kanıt zincirinden bahsediyorum. Mahkemeye kanıt sunup jüriye kanıtın elde edildiği silahı göstermezsen olmaz. Onsuz savcının ofisine bile gidemeyiz. Kışımıza tekme basarlar."

"Bak, cinayet silahının olmadığını sadece ikimiz biliyoruz. Varmış gibi yapabiliriz."

"Nasıl yani?"

"Sence bu işin sonunda Mackey ile küçük bir odada kalmayacak mıyız? Cinayet silahı elimizde olsa bile kanının içine Becky Verloren'ı vurduğu sırada bulaştığını kanıtlayanlayız. Tek kanıtlayabileceğimiz, kanm ona ait olduğunu ispatlamak. Bu yüzden bana sorarsan bu işi ancak bir itiraf halleder. Adamı odaya alır, DNA kanıtını burnuna dayar, itiraf edip

61

Michael Connelly

etmeyeceğine bakarız. Hepsi bu. Bu yüzden o görüşme için desteğe ihtiyacımız var. Silah deposundan bir kırk beşlik Colt ödünç alır, odada onunlayken kutudan çıkarırız. Onu kanıt zincirine sahip olduğumuza inandırırız, o da itiraf eder ya da etmez."

"Böyle numaraları sevmem."

"Numaralar için bir parçası. Yasadışı bir şey yok. Mahkemede bile söylendi."

"Ayrıca ondan bir itiraf alabilmek için DNA'dan daha fazlasına ihtiyacımız var bence."

"Bence de. Düşünüyordum da biz..."

Bosch susup garsonun dumanı tüten iki tabağı masaya bırakmasını bekledi. Bosch karidesli pilav sipariş etmişti. Rider ise domuz pirzolası. Bosch tek kelime etmeden tabağmdakinin yansını onunkine boşalttı. Sonra çatalıyla onun tabağından birkaç pirzola aldı. Bunları yaparken neredeyse gülümseyecekti. Onunla tekrar çalışmaya başlayalı bir günden az olmuştu ama önceki ortaklık alışkanlıklarına dönmüşlerdi bile. Mutluydu.

"Hey, Jerry Edgar ne âlemde?" diye sordu.

"Bilmem. Epeydir konuşmadım. Olanları hiçbir zaman tam olarak atlatamadık."

Bosch başını salladı. Rider ile Hollywood bölgesinde çalışırken cinayet masasında ekipler üçer kişiden oluşmaktaydı. Jerry Edgar üçüncü ortaktı. Sonra Bosch emekliye ayrılmış, Rider da merkeze atanmıştı. Edgar dışlanmış bir şekilde Hollywood'da tek başına kalmıştı. Şimdi Rider ve Bosch tekrar çalışmaya başlamış ve Hırsızlık-Cinayet Masası'nda görevlendirilmişti. Edgar'dan ise hiç ses çıkmamıştı.

"Yemekler geldiği sırada ne söyleyecektin, Harry?"

"Haklı olduğunu. Daha fazlasına ihtiyacımız var. On bir eylül olayı ve Vatanseverlik Yasası'ndan sonra telefon dinlemenin kolaylaştığını duymuştum."

62

Faili Meçhul

Rider cevap vermeden önce bir parça karides yedi.

"Evet, doğru duymuşsun. Şef için izlediğim konulardan biriydi. Talepler yüzde üç bin arttı. Onayların oranı da yükseldi. Rivayete göre bu artık kullanabileceğimiz bir araç. Peki işimize nasıl yarayacak?"

"Mackey'nin telefonunu dinlemeye başlayıp gazetede bir haber yayınlarız diye düşündüm. Tekrar dava üzerinde çalıştığımızı dair bir haber. İçinde tabancadan, DNA'dan bahsedilir; yeni bir gelişme olarak. Bir isim elde ettiğimizi değil edebileceğimizi ima eden bir haber. Sonra oturup arkamıza yaslanır ve onu dinleyip izlemeye başlarız. Bakalım ne yapacak. Sonra ziyaretine de gidebiliriz. Bu onu harekete geçirir mi görürüz."

Rider pirzolayı elleriyle yerken bunları düşündü. Biraz tedirgin görünüyordu ve sebebi yemek olamazdı.

"Ne var?" diye sordu Bosch.

"Kimi arayacak?"

"Bilmiyorum. Bu işi kiminle veya kimin için yaptıysa onu."

Rider lokmasını çiğnerken başını düşünceli bir ifadeyle salladı.

"Bilmiyorum, Harry. Üç yıllık aradan sonra işe döneli bir gün bile olmadı ama daha şimdiden olayda benim göremediklerimi görüyorsun. Galiba hâlâ öğretmen sensin."

"Altıncı katta masa başında oturmaktan paslanmışsın, hepsi bu."

"Ciddiyim."

"Ben de öyle. Sayılır. Galiba bunun için onca zaman beklediğim için dört kolla sarıldım."

"Söylesene, davayı nasıl görüyorsun, Harry? İçgüdülerin için mazeret yaratmak zorunda değilsin."

"Aslında henüz görüyor sayılmam ve sorunun bir parçası da bu. Ro-land Mackey'nin ismi cinayet dosyasında bir kez bile geçmiyor ve bu da

63

Michael Coimelly

daha en başta bir sorunumuz olduğu anlamına geliyor. O civarda olduğunu biliyoruz ama kurbanla bağlantısını kuramıyoruz."

"Neden bahsediyorsun? İçinde DNA'sı olan tabanca elimizde."

"Kan onu kıza değil, silaha bağlıyor. Dosyayı okudun. DNA'sımm tabancaya cinayet anında geçtiğini kanıtlayanlayız. O tek rapor bütün davayı çöpe atabilir. Bu çok büyük bir açık, Kiz. O kadar büyük ki jüri içinden geçip gidiverir. Mackey'nin mahkemede tek yapması gereken ayağa kalkıp, 'Evet, tabancayı Winnetka'da bir soygun sırasında çaldım. Sonra tepelere çıkıp birkaç el ateş ettim. Mel Gibson gibi yapayım derken tabanca derimi kısıtıp bir parça kopardı. Bunun Mel'in başına geldiğini hiç görmemiştim. Kafam bozuldu ve kahrolası şeyi çalıkların arasına atıp yara bandı bulmak için eve gittim,' demek. Kendi raporumuz onu destekliyor maalesef. Durum böyle."

Rider, onu dinlerken bir kez bile gülümsememişti. Bosch ortağının gerekeni kavradığını biliyordu.

"Tek söylemesi gereken bu, Kiz ve biz de aksini ispatlayanlayız. Olay yerinde ne parmak izi, ne saç, ne lif var. Hiçbir şey yok. Ayrıca bir de Mackey'nin profili var. Vaka ve DNA hakkında hiçbir şey bilmiyor olsan bu adamın cinayet işlemiş olduğu sonucuna hayatta varmazdm. Belki bir cinnet anında yapabiliirdi. Ama bunun gibi soğukkanlılıkla planlanıp işlenmiş bir cinayet? Hele on sekizindeyken?"

Rider başını iki yana salladı.

"Bu dava birkaç saat önce bize hoş geldin hediyesi olarak verilmişti. Çantada keklik olduğu düşünülüyordu..."

"DNA testi sonucu herkesin olaya çözülmüş gözüyle bakmasına sebep oldu. Dünyada yanlış olan da bu. İnsanlar teknolojinin her şeye cevap bulduğunu sanıyor. Çok fazla televizyon izliyorlar."

"Katilin o olduğuna inanmadığını söylemenin tuhaf bir yolu mu bu?"

64

Faili Meçhul

"Henüz ne düşündüğümü bilmiyorum. Demek peşine birini takacak, telefonunu dinleyecek, bir şekilde korkutup sonra ne yapacağına, kimi arayacağına bakacağız."

Bosch başını salladı.

"Aklımdan geçen bu," dedi.

"Bunun için önce Abel'in onayını almamız gerek."

"Kurallara uyacağız. Şefin bugün bana söylediği gibi."

"Vay canına, başımıza taş yağacak-yeni Harry Bosch."

"Tam karşında."

"Telefon dinleme işinden önce durum değerlendirmesini bitirmeliyiz. Roland Mackey'nin hiçbir oyuncu tarafından bilinmediğinden emin olmalıyız. Ondan sonra onay için Pratt'e gideriz."

"Bana uyar. Okurken aklına gelen başka bir şey oldu mu?"

Cinayete ırkçılık unsurunun bulaşmış olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

"Gelenleri söyledim," dedi Rider. "Kaçırıldığım bir şey mi var?"

"Bilmiyorum. Bariz bir şey yok."

"O halde?"

"Kızın melez oluşunu düşünüyordum. Seksen sekizde bile iki ayrı irkin ilişkiye girmesini tasvip etmeyen tipler vardı. Bir de tabancanın çalındığı soygun var. Kurban Yahudiymiş. Taciz edildiğini söylemiş. Tabancayı da bu yüzden satın almış."

Rider bir kaşık dolusu pilavı çiğnerken başını salladı.

"Üzerinde durmakta fayda var," dedi sonra. "Ama davayı o açıdan ele almamızı gerektirecek kadar kuvvetli olduğunu düşünmüyorum."

"Cinayet dosyasında hiç bahsedilmemiş..."

Birkaç dakika boyunca sessizce yediler. Bosch, Chinese Friends'deki karidesten daha yumuşak ve lezizini hiçbir yerde yemediğini düşündü.

65

F:5

Michael Connelly

Üzerine kondukları plastik tabaklar kadar ince olan etlerin de tadına doyum olmuyordu. Ve Kız haklıydı, elle yemek gerekiyordu.

"Ya Green ve Garcia?" dedi Rider sonunda.

"Ne olmuş onlara?"

"Bu soruşturmada onlara ne not verirdin?"

"Bilmiyorum. Cömert davranırsam belki bir orta veririm. Hatalar yapıp soruşturmayı yavaşlatmışlar. Ondan sonra açıkları kapamaya çalışmışlar. Sence?"

"Aynen. Cinayet dosyasını iyi kotarmışlar. Sanki davayı asla sonuçlandıramayacaklarını biliyorlarmış ama cinayet dosyasının, altına bakılmadık taş bırakmadıklarını göstermesini istemişler gibi."

Bosch başını salladı ve yanındaki boş sandalyede duran defterine baktı. Görüşülecek kişiler listesine göz gezdirdi.

"Kızın ailesi, Green ve Garcia ile konuşmalıyız. Mackey'nin de bir fotoğrafını bulmamız gerek. On sekiz yaşındaki halinin."

"Bence aileyi en sona bırakalım. En önemlileri olabilirler ama en son onlarla konuşmalıyız. On yedi yıl sonra onlara acılarını hatırlatıp sarsmadan önce mümkün olduğunca çok bilgi toplamak istiyorum."

"Güzel. Belki şartlı tahliye memuruyla başlasak daha iyi olur. Mac-key temize çıkmalı sadece bir sene olmuş. Muhtemelen Van Nuys'a gönderilmişti."

"Tamam. Önce oraya uğrar, ardından yürüyerek Art Garcia ile konuşmaya gideriz."

"Onu buldun mu? Hâlâ buralarda mı?"

"Aramama gerek yoktu. Şu an Valley bürosunun kumandanı."

Bosch başını salladı. Şaşırmamıştı. Garcia iyi ilerlemişti. Kumandan rütbesi, şef yardımcısının bir altıydı. Yani Valley'nin kapsadığı, yıllar önce Verloren davası üzerinde çalıştığı Devonshire'ın da dahil olduğu beş polis bölgesinde en yetkili ikinci isimdi.

66

Faili Meçhul

Rider devam etti.

"Şefin bürosundaki düzenli projelerimize ek olarak her özel asistan dört bürodan her biriyle özel bir bağlantı görevi görüyordu. Benim görevim Valley'ydi. Bu yüzden Kumandan Garcia ile ara sıra konuşurduk. Çoğunlukla altındakilerle veya Şef Yardımcısı Vartan ile görüşürdüm."

"Anladım, demek yüksek yerlerde bağlantıları olan bir ortağım var. Sen Vartan ve Garcia'ya Valley'yi nasıl yöneteceklerini de söylüyorsun-dur."

Rider sinirlenmiş gibi yaparak başını iki yana salladı.

"Dalga geçme. Altıncı katta çalışmak bana yeni bir bakış açısı sağladı ve teşkilatın nasıl işlediğini görmüş oldum."

"Ya da işlemediğini. Konu açılmışken, sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir?"

"Kahve almaya indiğimde Irving ile karşılaştım. Sen çıktıktan hemen sonra."

Rider'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Ne oldu? Ne dedi?"

"Fazla bir şey değil. Bana kaplama lastik dedi ve patlayıp çuvallaya-cağımı ve beni tekrar işe aldığı için şefi de beraberimde aşağı çekeceğimi söyledi. Ve elbette sonra, ortalık durulduğunda Bay Temiz şefliğe talip olacak."

"Tanrım, Harry. Daha işe dönüşünün ilk günü ve Irving şimdiden sana bulaştı, öyle mi?"

Bosch ellerini iki yana açtı. Neredeyse yanında oturan adamın omzuna vuracaktı.

"Ben sadece kahve almaya gitmiştim. O da oradaydı. O yanıma geldi, Kiz. Ben kendi işime bakıyordum. Gerçekten."

67

Michael Connelly

Rider başını tabağına eğdi. Onunla konuşmadan yemeye devam etti. Son pizolmasını yarısı yenmiş halde tabağına bıraktı.

"Daha fazla yiyecek halim kalmadı, Harry. Haydi gidelim."

"Ben hazırım."

Bosch masaya yeterinden fazla para bıraktı. Rider bir dahakini ödeyeceğini söyledi. Dışarı çıkınca Bosch'un arabası olan siyah Mercedes cipe bindiler ve Çin Mahallesi'nden geçerek 101. Karayolu'nun girişine vardılar. Rider tekrar Irving konusunu açtığında otoyoldan çıkmak üzereydiler.

"Onu hafife alma, Harry. Çok dikkatli ol."

"Her zaman dikkatliyim, Kiz, Irving'i hiçbir zaman hafife almadım."

"Şeflik için iki kez es geçildi. Artık çaresiz durumda. Bu yüzden tehlikeli olabileceğini söylüyorum sadece."

"Evet, anlamadığım ne, biliyor musun? Şef neden koltuğuna oturduğunda ondan kurtulmadı? Bir temizlik hareketi iyi olurdu. Irving'i caddenin karşısına atmak çözüm değil. Bunu herkes biliyor."

"Yapamadı. Irving kırk küsur yıldır teşkilatta. Yüksek yerlerdekilerle sağlam bağlantıları var. Ve pek çok kişinin kirli çamaşırlarını biliyor. Şef tepkisinin zarar vermeyeceğinden emin olamadığı için müdahale edemedi."

Bir süre sessizlik oldu. Valley yönünde trafik rahattı. Radyo, haberleri ve yol durumunu veren KFWB kanalına ayarlıydı ve herhangi bir sıkışıklık haberi yoktu. Bosch benzin göstergesine baktı ve yarım depo daha olduğunu gördü. Epey idare ederdi.

Özel araçlarını sırayla kullanmaya daha önce karar vermişlerdi. Kullanımlarına bir araç tahsis edilmiş ve onaylanmıştı ama işin evrak kısmı kolaydı. Aracın kendisinin ellerine ulaşmasının aylar sürebileceğini ikisi de biliyordu. Teşkilatın ne boшта aracı ne de yenisini alacak parası vardı. Aracın tahsis edildiğine dair belge sadece benzin masraflarını teşkilatın

68

Faili Meçhul

karşılatabilmesi içindi. Bosch teşkilat için astarın zamanla yüzünden pahalıya geleceğini biliyordu.

"Bak," dedi sonunda. "Söylemesen de ne düşündüğünü biliyorum. Endişelendiğin sadece ben değilim. Benim için kefil oldun ve şefi beni geri almaya ikna ettin. İnan bana, Kiz, kaplama lastik falan değilim. Endişelenmene gerek yok, şefe de endişelenmemesini söyleyebilirsin. İş yüzüme gözüme bulaştırmayacağım."

"Güzel, Harry. Bunu duyduğuma sevindim."

Onu daha iyi ikna edecek bir şey söylemeye çalıştı. Ama kelimelerin sadece kelimeler olduğunu biliyordu.

"Sana bunu hiç söylemiş miydim bilmiyorum ama ayrıldıktan sonraki ilk günler gerçekten hoşuma gitmişti. Yani takımdan ayrı olup kafama eseni yapabilmek güzeldi. Sonra özlemeye başladım ve yine davalar üzerinde çalıştım. Tek başıma. Her neyse, o ara topallamaya başladım."

"Topallamaya mı?"

"Sadece hafifçe aksıyordum. Sanki bir ayakkabımın topuğu diğerinden alçakmış gibi. İki tarafım eşit değilmiş gibi."

"Ayakkabılarını kontrol ettin mi?"

"Gerek yoktu. Sebep ayakkabılarım değildi. Tabancamdı."

Gözlerini yoldan ayırıp ona baktı. Rider'm kaşları onunlayken çoğunlukla olduğu gibi derin bir V oluşturacak şekilde çatılmıştı ve doğruca karşıya bakıyordu. Bosch tekrar yola döndü.

"Tabancamı o kadar uzun zamandır taşıyordum ki eksikliği vücut dengemi bozdu. İki yanım eşit değildi."

"Bu garip bir hikâye, Harry."

Cahuenga Geçidi'nden geçiyorlardı. Bosch camından dışarı, dağın eteklerine serpiştirilmiş olan evlere baktı ve kendi evini görmeye çalıştı. Kahverengi çalılar üzerinden uzanan arka balkonu görür gibi oldu.

69

Michael Connelly

"Garcia'yı arayıp gözaltı memuruyla konuştuktan sonra uğrayıp onunla görüşüp görüşemeyeceğimizi soracak mısınız?" dedi Ridera.

"Evet, arayacağım... sen hikâyenin ana fikrini söyler söylemez."

Bosch cevaplamadan önce bir süre düşündü.

"Ana fikir, tabancaya ihtiyacımın olması. Rozete ihtiyacım var. Yoksa dengem bozuluyor. Tüm bunlara ihtiyacım var, tamam mı?"

Rider'a baktı. Ortağı da ona baktı ancak cevap vermedi.

"Bu fırsatın bana neler sunduğunun farkındayım. O yüzden Irving'i de bana kaplama lastik değişimini boş ver. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırmayacağım."

70

/

Faili Meçhul

8

Yirmi dakika sonra Bosch'un şehirdeki en sevmediği yerlerden birine girdiler: Van Nuys'taki eyalet İslah Bölümü'nün gözaltı ve şartlı tahliye bürosu. Şartlı tahliye memurlarını görmek, idrar örneği vermek, mahkemece emredilmiş kontrollerini yerine getirmek, teslim olmak veya özgürlükleri uğruna bir şans daha verilmesi için yalvarmak üzere bekleyen insanlarla dolu tek katlı, tuğla bir binaydı. Ümitsizlik, aşağılanma ve hiddet duygularının neredeyse elle tutulur yoğunlukta olduğu bir mekândı. Bosch'un hiç kimseye göz temasında bulunmak istemediği bir yerdi.

Bosch ve Rider'da diğer hiç kimsede olmayan bir şey vardı: rozetler. Bu yüzden Roland Mackey'nin iki yıl önce ahlaka aykırı davranış yüzünden tutuklanmasından sonra sorumluluğu altına verildiği memur ile görüşebilmek için sırada beklemediler. Thehna Kibble, standart devlet böl-meleriyle dolu bir ofiste, kendi bölmesinde çalışmaktaydı. Masası ve bölmedeki tek raf, gözaltı veya şartlı tahliye sürecinde sorumlu olduğu mahkûmların dosyalarıyla doluydu. Orta boyda, balıketinde bir kadındı. Koyu kahve teni üzerinde gözleri çarpıcı bir parlaklığa sahipti. Bosch ve Rider kendilerini HCM'den dedektifler olarak tanıttı. Kibble'm bölmesinde sadece bir sandalye olduğu için ikisi de ayakta kaldı.

71

Michael Connelly

"Hırsızlık vakası mı yoksa cinayet mi?" diye sordu Kibble.

"Cinayet," dedi Rider.

"O halde neden şu bölmeden bir sandalye alıp ikiniz de oturmuyor -sunuz? Hâlâ yemekten dönmedi."

Bosch işaret edilen sandalyeyi alıp döndü. Rider ile oturdular ve Kibble'a Roland Mackey'ye ait dosyaya bakmak istediklerini söylediler. Bosch, Kibble'm ismi tanıdığını ama davayı hatırlamadığını anladı.

"İki yıl önce ahlaka aykırı davranıştan tutuklanmış," dedi. "On iki ay sonra serbest kalmış."

"Ah, şimdiki mahkûmlardan değil demek. Dosyasını arşivden çıkarmam gerek. Hatırlamı... ah, tamam, hatırladım şimdi. Roland Mackey, evet. Eğlenceliydi."

"Nasıl yani?" dedi Bosch.

Kibble gülümsedi.

"Teninin rengi koyu bir memura rapor vermek zoruna gidiyordu diyelim. Durun dosyayı bulayım da ayrıntıları görebilelim."

Mackey'nin yazılışını kontrol edip emin olduktan sonra bölmeden çıktı.

"Bunun faydası olabilir," dedi Bosch.

"Neyin?" diye sordu Rider.

"Onunla sorun yaşadıysa Mackey muhtemelen seninle de sorun yaşayacaktır. Bunu lehimize kullanabiliriz."

Rider başını salladı. Bölmenin duvarına raptiyeye tutturulmuş bir gazete kupürüne bakıyordu. Gazetenin rengi iyice sararmıştı. Bosch okuyabilmek için öne eğildi ama yeterince yakın olmadığı için sadece başlığı görebildi.

YARALI ŞARTLI TAHLİYE MEMURU KAHRAMAN GİBİ KARŞILANDI

72

Faili Meçhul

"Neymiş?" diye sordu Rider'a.

"Bu kadının kim olduğunu biliyorum," dedi Rider. "Birkaç yıl önce vurulmuştu. Eski bir mahkûmun evine gitmişti ve orada biri ona ateş etmişti. Mahkûm yardım çağırmış, sonra kaçmış. Onun gibi bir şey. Siyah Barış Memurları'nda ödül almıştı. Tanrım, amma kilo vermiş." Hikâye Bosch'a da tanıdık gelmişti. Hikâyenin yanında iki fotoğraf olduğunu fark etti. Birinde Thelma Kibble Islah Bölümü binasının önünde durmaktaydı. Binanın çatısında bir hoş geldin pankartı asılıydı. Rider haklıydı. Kibble bu fotoğrafın çekilmesinden sonra kırk kilo vermiş olmalıydı. Birdenbire çatıdaki pankartın birkaç sene önce, üzerinde çalıştığı dava caddenin karşısındaki mahkemede görülürken gözüne çarpmış olduğunu hatırladı. Başını salladı. Artık hatırlıyordu.

Sonra ikinci fotoğrafta bir şey dikkatini çekti ve hafızasını tetikledi. Beyaz bir kadının sabıka fotoğrafıydı, Kibble'm vurulduğu evde yaşayan eski mahkûm.

"Ateş eden o değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, o yardım çağırıp hayatını kurtaran. Ortadan kayboldu."

Bosch aniden ayağa kalkıp ellerini dosya yığınlarına koyarak masaya abandı. Sabıka fotoğrafına bakıyordu. Kararmış bir siyah beyaz fotoğraftı. Ama Bosch yüzü yine de tanıdı. Hiç şüphesi yoktu. Saçlar ve gözler farklıydı. Altındaki isim de değişikti. Ama bu kadınla önceki sene Las Vegas'ta karşılaştığından emindi.

"Dosyalarımı dağıtıyorsunuz."

Bosch hemen geri çekildi ve Kibble yerine geçti.

"Kusura bakmayın. Hikâyeyi okumaya çalışıyordum sadece."

"Eski haber. Vurulduğum zaman. Yıllar ve kilolar öncesinde kaldı."

"Sizi Siyah Barış Memurları toplantısındaki onurlandırılmanız sırasında görmüştüm," dedi Rider.

73

Michael Connelly

"Sahi mi?" dedi Kibble gülümseyerek. "Benim için çok hoş bir geceydi."

"Diğer kadına ne oldu?" diye sordu Bosch.

"Cassie Black'e mi? Ortadan kayboldu. O günden beri ne gören var ne duyan."

"Hakkında suçlamalar var mı?"

"İşin komik tarafı, yok. Kaçtığı için kuralları çiğnemiş sayıldı ama bundan başka bir şey yok. Beni o vurmadı. Bilakis, hayatımı kurtardı. Bu yüzden suçlanmasına izin vermeyecektim. Ama şartlı tahliye ihlali için bir şey yapamazdım. Belki beni vuran adam onu öldürüp çölün ortasına gömmüştür. Ama böyle bir şey olmadığını umarım. Bana büyük bir iyilik yaptı."

Bosch önceki yıl kızını ziyaret amacıyla Las Vegas'a gittiğinde kaldığı havaalanı moteline bir sürelğine yan odada komşuluğunu yapmış olan kadının Cassie Black olduğundan artık o kadar emin değildi. Hiçbir şey söylemeden oturdu.

"Dosyayı buldunuz mu?" diye sordu Rider.

"İşte burada," dedi Kibble. "Okuyabilirsiniz. Ama bana adamı soracaktanız hemen yapın. Öğle sonrası mesaim beş dakika sonra başlıyor. Geç başlarsam dominolar misali bütün işler sarkıyor ve vaktinde çıkamıyorum. Bugün geç çıkmamam gerek. Randevum var."

Randevusundan bahsederken yüzü aydınlanmıştı.

"Pekâlâ, Mackey hakkında ne hatırlıyorsunuz? Dosyaya baktınız mı?"

"Evet, az önce getirirken bir göz attım. Mackey adi teşhircinin tekiymiş. Bir ara ırkçılığa bulaşmış bir uyuşturucu müptelası. Kayda değer bir vaka değil. Elimin altında olması iyiydi. Ama hepsi buydu."

Rider dosyayı açınca Bosch görebilmek için eğildi.

"Ahlaka aykırı davranış teşhircilik miymiş?" diye sordu.

74

Faili Meçhul

"Aslında dosyada da görebileceğiniz gibi adamımız içip -çok içip- kafayı iyice bulmuş halde arabasını kullanırken mesanesini birinin ön bahçesine boşaltmaya karar vermiş. Evde on üç yaşında bir kız yaşıyormuş ve o sırada çöpleri dökmeye çıkmış. Halihazırda işini görmekte olan Bay Mackey, aleti açıktayken kıza biraz isteyip istemediğini sormuş. Kızın babasının LAPT Metro bölgesinden bir memur ve olay gerçekleştiğinde izinde olduğunu söylemiş miydiniz?"

Evden çıkıp Mackey'yi yere yapıştırmış. Hatta Bay Mackey daha sonra memurun onu tesadüfen veya kasten bahçede yarattığı gölcüğün içine yatırdığını söyleyerek şikâyet etti. Pek mutlu görünmüyordu."

Hikâyeyi hatırlayan Kibble gülümsüyordu. Bosch başını salladı. Kadının anlatımı dosyadaki özetten daha renkliydi.

"Ve suçlu olduğunu kabul edip anlaştı."

"Evet. On iki aylık bir gözetim süresi için bana gönderildi."

"Bu süre içinde herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

"Benimle olan sorunu dışında hayır. Başka bir memur talep etti ama reddedilince bana kaldı. Kontrol altında tutuyordu ama rahatsızlığı belliydi. Yüzeyin hemen altında, anlarsınız ya? Onu kadın oluşumun mu siyah oluşumun mu daha çok rahatsız ettiğini bilmiyorum."

Son cümleyi söylerken Rider'a baktı. Rider başını salladı.

Dosyada Mackey'nin önceki sabıkalari ve hayatına dair bilgiler de bulunmaktaydı. Önceki tutuklanmalarında çekilmiş fotoğrafları da vardı. Hedeflerine dair birincil kaynakları bu dosya olacaktı. İçindekiler Kibb-le'm önünde inceleyemeyecekleri kadar çoktu.

"Bunun bir kopyasını alabilir miyiz?" diye sordu Bosch. "Mümkünse bir de eski fotoğraflarından birini almak istiyoruz."

Kibble'm gözleri bir anlığına kısıldı.

"Eski bir dava üzerinde çalışıyorsunuz, öyle mi?"

Rider başını salladı.

"Bir hayli eski," dedi.

75

Michael Connelly

"Soğuk dava dediklerinden mi?"

"Biz Faili Meçhul diyoruz," dedi Rider.

Kibble düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Eh, beni burada hiçbir şey şaşırtamaz-dört yıllık şartlı tahliye süresinin bitmesine iki gün kala marketten donmuş pizza çalanlara tanık oldum. Ama hatırladığım kadarıyla şu Mackey denen adamda katil tipi yoktu. Bana sorarsanız cinayet işleyecek türden değil. Dizginleri ele alacak birinden ziyade arabaya koşulacak biri."

"İyi yorum," dedi Bosch. "Bu işi yapanın o olduğundan emin değiliz. Sadece bir şekilde olaya karıştığını biliyoruz."

Gitmek üzere ayağa kalktı.

"Ya fotoğraf?" diye sordu. "Fotokopi yeterince net olmaz."

"Geri getireceğinizi garanti ettiğiniz sürece ödünç alabilirsiniz. Dosyayı eksiksiz saklamahyım. Mackey gibiler tilkinin kürkçü dükkânına döndüğü gibi bana döner, anlarsınız ya?"

"Evet. Fotoğrafı geri getireceğiz. Şu hikâyенizin de bir kopyasını alabilir miyim? Okumak istiyorum."

Kibble raptiyelerle duvara tutturulmuş kupüre baktı.

"Elbette ama fotoğrafa bakmayın. O eski ben."

Bosch ve Rider Islah Bölümü binasından çıkınca yolun karşısına geçti ve Van Nuys Belediye Merkezi'ne yürüdü. İki mahkeme binasının arasından, ortadaki meydana doğru ilerlediler.

Kütüphanenin yanında bir banka oturdular. Bir sonraki randevuları LAPT Van Nuys bölgesinden Arturo Garcia ileydi ama henüz erkendi ve önce, az önce aldıkları dosyanın içeriğini incelemek istiyorlardı.

Dosyada Roland Mackey'nin on sekizinci doğum gününden sonraki bütün tutuklanışlarının ayrıntılı kaydı bulunuyordu. Ayrıca sorumluluğu altında bulunduğu şartlı tahliye memurlarının eklediği, hayatına dair özetler de vardı. Rider biyografik ayrıntıları incelemeye koyulmadan ön-

76

Faili Meçhul

ce Bosch'a tutuklama raporlarını uzattı. Hemen ardından Bosch'un bir soygunla ilgili tutuklama raporunu okumasını bölerek Mackey'nin hayatından, Verloren davasıyla ilgili olabilecek ayrıntıları aktarmaya başladı.

"Seksen sekiz yazında Chatsworth Lisesi'nden genel eğitim derecesiyle mezun olmuş," dedi.

"Demek ki Chatsworth'teymiş."

"GED ile mezun olduysa başka bir okuldan atılmış demektir. Neresi olduğu yazıyor mu?"

"Hayır. Chatsworth'te büyümüş. Ailesi vasıfsızmış. Başarısız bir öğ-renciymiş. Van Nuys'taki General Motors fabrikasında kaynakçı olarak çalışan babasıyla yaşıyormuş. Hillside Hazırlık'a gitmiş olması pek muhtemel görünmüyor."

"Yine de kontrol etmeliyiz. Anne babalar daima çocuklarının daha iyisine sahip olmasını ister. Eğer o okula gitmiş, Rebecca ile tanışmış ve sonra ayrılmışsa bu seksen sekizde görüşülen öğrenciler arasında niçin olmadığını açıklar."

Rider başını sallamakla yetindi. Okumaya devam ediyordu.

"Bu adam Valley'den hiç ayrılmamış," dedi. "Bütün adresleri Val-ley'de."

"Bilinen son adresi ne?"

"Panorama City. AutoTrack'in belirttiği adresin aynı. Ama adres bu dosyada varsa muhtemelen eskidir."

Bosch başını salladı. Sistemin Mackey kadar içinde olan herkes şartlı tahliye süresi biter bitmez adres değiştirileceğini bilirdi. Arkada adres bırakılmazdı. Rider ile Panorama City'deki adrese gideceklerdi ama Bosch, Mackey'nin gitmiş olacağını biliyordu. Her nereye gitmişse kamu hizmetleri uygulamalarında ismini kullanmamış, ehliyetini veya aracının ruhsatını yenilememişti. Ardında iz bırakmıyordu.

"Wayside Beyazları'ndaymış," dedi Rider bir raporu incelerken.

"Hiç şaşırmadım."

77

Michael Connelly

Wayside Beyazları, kuzeydeki Wayside Honor Rancho hapishanesinde yıllardır var olan bir çetenin ismiydi. Şehir hapishanelerinde bu tarz ırkçı çeteler husumetten ziyade korunma amacıyla oluşurdu. Nazi eğilimli Wayside Beyazları'nın üyelerinin Yahudi çıkması pek şaşırtıcı olmazdı. Korunma korunmaydı. Bir gruba ait olup başka grupların saldırılarına karşı güvende olmaydı. Hapishanede hayatta kalabilmenin bir yoluydu. Mackey'nin bu çeteye üyeliği, Bosch'un Verloren davasındaki ırkçılık teorisini bir anlamda destekliyordu.

"Bu konuda başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Görebildiğim kadarıyla hayır."

"Ya fiziksel görünüm? Dövmesi var mı?"

Rider evrakları karıştırdı ve bir hapishane giriş formu buldu.

"Evet, dövmeleri var," dedi. "Bir kolunda kendi ismi var, diğerinde de bir isim sanırım. IrKuSa."

Rider ismi kodlayınca Bosch teorisinin kuvvetlendiğini hissetti.

"Bu bir isim değil," dedi. "Bir kısaltma. Irksal Kutsal Savaş. Her kelimenin ilk iki harfi. Bu adam ırkçının teki. Bence Green ve Garcia bu noktayı gözden kaçırmış."

Adrenalin seviyesinin yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Şuna bak," dedi Rider heyecanla. "Sırtında da seksen sekiz rakamının dövmesi varmış. O yıl yaptığının hatırasını üzerinde taşıyor."

"Sayılır," dedi Bosch. "Bu bir kod. Bu beyaz güç davalarından biri üzerinde çalışmışım, bütün kodları hatırlıyorum. Seksen sekiz onlar için çift H anlamına geliyor çünkü H alfabenin sekizinci harfi. Seksen sekiz H-H anlamına geliyor, o da Heil Hitler. Ayrıca Sieg Heil anlamında olan doksan sekiz var. Çok zekiler, değil mi?"

"Ben yine de seksen sekiz yılının ilgisi olduğunu düşünüyorum."

"Belki vardır. Nerede çalışıyor olduğuna dair bir bilgi var mı?"

78

Faili Meçhul

"Görünüşe bakılırsa bir çekme aracı kullanıyor. Küçük su dökmek için durduğunda ahlaka aykırı davranıştan tutuklandığı sırada da çekme aracı kullanıyormuş. Burada önceki işverenlerinin listesi var; hepsi de araç çekme hizmetleri."

"Güzel. Bu bir başlangıç."

"Onu bulacağız."

Bosch önündeki tutuklama raporuna döndü. 1990 yılından bir soygundu. Mackey bir arabalı sinemada polis köpeklerince bulunmuştu. Kapanış saatinden sonra gizlice içeri girmiş ancak bu sırada sessiz alarmı te-tiklemişti. Yazar kasayı boşaltmış ve bir torbayı iki yüz çikolatayla doldurmuştu. Çıkışı gecikmişti çünkü fırını yakıp kendine biraz nacho ısıtmaya kalkmıştı. Köpekli bir memur alarmı haber alıp olay yerine gelerek hayvanı içeri gönderdiği sırada hâlâ oradaydı. Rapora göre Mackey tutuklandıktan sonra sol kolu ve sol bacağının üst kısmı Şehir Tıp Merke-zi'nde köpek ısırıkları yüzünden tedavi edilmişti.

Mackey haneye tecavüz suçunu kabul etmiş ve hapiste yatıp -Van Nuys hapisanesinde altmış yedi gün- ardından iki yıl boyunca gözetim altında kalmıştı. Bir sonraki rapor şartlı tahliye ihlaliyle ilgiliydi. Tam okumaya girişmişti ki Rider fotokopileri elinden aldı.

"Garcia'yı görme vakti," dedi. "Çavuşu, gecikirsek onu kaçıracağımızı söyledi."

Rider ayağa kalkınca Bosch onu takip etti. Van Nuys Bölümü'ne doğru yürüdüler. Valley Bürosu Kumanda ofisleri üçüncü kattaydı.

"Mackey bin dokuz yüz doksanda eski Pacific sinemasında hırsızlıktan tutuklanmış," dedi Bosch yürürlerken.

"Pekâlâ."

"Winnetka ve Prairie'deydi. Şimdi orada birçok katlı bina var. Birkaç yıl önce Verloren'ı öldüren silahın çalındığı yerin beş altı sokak ötesi. Soygun."

79

Michael Connelly

"Ne düşünüyorsun?"

"Beş altı sokak mesafede iki soygun. Belki o bölgede çalışmayı seviyordu. Bence tabancayı o çaldı. Ya da çalan kişiyle beraberdi."

Rider başını salladı ve lobiye çıkan basamakları tırmandılar, ardından asansöre binip üçüncü katta indiler. Tam vaktinde gitmişlerdi ama yine de bekletildiler. Bosch kanepede otururken, "O sinemayı hatırlıyorum," dedi. "Küçükken birkaç kez gitmişim. Van Nuys'takine de."

"Bizim güneyde kendi yerimiz vardı," dedi Rider.

"Onu da alışveriş merkezi mi yaptılar?"

"Hayır, otopark yaptılar. O civara pek para dökmezler."

"Ya Magic Johnson?"

Bosch eski Laker basketbol yıldızının toplum yararına çok yatırım yaptığını biliyordu ve bunlar arasında sinema salonları da vardı.

"O sadece tek bir kişi."

"Bir kişi de başlangıçtır."

Üniformalı bir kadın yanlarına geldi.

"Kumandan sizi şimdi görececek."

80

;

Faili Meçhul

4

9

Bosch ve Rider ofisine girdiği sırada Kumandan Arturo Garcia masasının arkasında ayakta duruyordu. Garcia da üniformalıydı ve gururla taşıdığı belliydi. Saçları ve fırça bıyıkları çelik grisiydi. Etrafına teşkilatın bir zamanlar sahip olduğu ve geri kazanmaya çalıştığı güveni yayıyordu.

"Dedektifler, buyurun, buyurun," dedi. "Oturun ve eski bir cinayet dedektifine işlerin nasıl gittiğini anlatın."

Masanın önündeki sandalyelere oturdular.

"Bizi bu kadar kısa sürede görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Rider.

Şefin ofisinde görev yaptığı için Garcia'yı daha yakından tanıdığından ötürü konuşmayı Rider'ın yönlendirmesine karar vermişlerdi. Ayrıca Bosch ortağıyla Verloren davasında yaptıkları hatalar ve yanlış adımlardan dolayı onlara karşı hissettiği hoşnutsuzluğu gizleyebileceğinden pek emin değildi.

"Eh, HCM'den aranmca vakit yaratmamak olmazdı, değil mi?"

Tekrar gülümsedi.

"Faili Meçhul Birimi'nde çalışıyoruz," dedi Rider.

81

F:6

Michael Connelly

Garcia'nın yüzündeki gülümseme silindi ve Bosch, adamın gözlerinde anlık bir acı ifadesi görür gibi oldu. Rider randevuyu bir asistan aracılığıyla almış ve görüşmenin konusunu belirtmemişti.

"Becky Verloren," dedi kumandan.

Rider başını salladı.

"Nereden bildiniz?"

"Nereden mi bildim? O birimin sorumlu memurunu arayıp bu davada DNA delili olduğunu ve veritabanımda kıyaslanmak üzere göndermesinin iyi olacağı ben söyledim."

"Dedektif Pratt'e mi?"

"Evet, Pratt. O birim açılıp çalışmaya başlar başlamaz onu arayıp seksen sekizdeki Becky Verloren davasını kontrol etmelerini söyledim. Ne buldunuz? Uyan DNA bulundu, değil mi?" Rider başını salladı.

"Tam isabet."

"Kimmiş? On yedi yıldır bunu bekliyorum. Restorandan biri, değil mi?"

Bunun üzerine Bosch duraksadı. Cinayet dosyasında Robert Verlo-ren'm restoranında çalışan personelle yapılan görüşmelerin özeti bulunuyordu ama hiçbirinde olağandışı bir şey yoktu. Şüphe uyandıran bir durum söz konusu değildi. Davayı restorana odaklayacak hiçbir veri yoktu. Şimdi orijinal soruşturmayı yapmış dedektiflerden birinin katilin restorandan olduğuna dair şüphesini dile getirdiğini duymak onu şaşırtmıştı zira duyduğu, bütün sabahı okumakla geçirdiği dosyanın içeriğiyle çelişmekteydi.

"Aslında hayır," dedi Rider. "DNA, Roland Mackey adında bir adamla uyuşmakta. Cinayet sırasında on sekiz yaşındaymış. Chatsworth'teymiş. Restoranda çalıştığını sanmıyoruz."

82

Faili Meçhul

Garcia kafası karışmış, belki biraz da hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı.

"Bu isim sizin için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Rider. "Cinayet dosyasında bu ada rastlamadık."

Garcia başını iki yana salladı.

"Hatırlamıyorum. Ama uzun zaman geçti. Kimmiş?"

"Kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Araştırıyoruz. Daha yeni başladık."

"İsmi hatırlardım, bundan eminim. Tabancada onun kanı vardı, değil mi?"

"Evet, sonuç bu. Sabıkası var. Hırsızlık, uyuşturucu kullanımı. Tabancanın çalındığı soygunda da parmağı olabileceğini düşünüyoruz."

"Kesinlikle," dedi Garcia konuya duyduğu heyecan öyle olmasını sağlayacakmış gibi.

"Adamı tabancayla ilişkilendirebiliyoruz, buna hiç şüphe yok," dedi Rider. "Ama bizim aradığımız kızla olan bağlantısı. Belki sizin bir şey hatırlayabileceğiniz! düşündük."

"Anne ve babayla konuştunuz mu?"

"Henüz değil. İlk durağımız sizsiniz."

"Zavallı aile. Onlar için büyük yıkım oldu."

"Onlarla temasta mıydınız?"

"Başlarda evet. Dava üzerinde çalıştığım sürece. Ama teğmen olup devriyeye döndükten sonra davayı bırakmak zorunda kaldım. Sonra onlarla da bağlantımız koptu. Daha çok Muriel ile - anne- konuşurdum. Baba... onun sorunları vardı. Pek iyi değildi. Evi terk etti, boşandılar, falan filan. Restoranını yitirdi. Son duyumuma göre sokaklarda yaşıyordu. Arada sırada Muriel'dan para istemek için eve uğruyordu."

"Geldiğimizde bulduğumuz kişinin restorandan olduğunu sanmanızın sebebi neydi?"

83

Michael Connelly

Garcia başını hatırlamaya çalıştığı ama başaramadığı bir anıya ulaşmaya çabalıyormuşçasma iki yana salladı.

"Bilmiyorum," dedi sonra. "Hatırlayamıyorum. Daha ziyade bir histi. Davada yanlış olan bir şey vardı. Kötü kokuyordu."

"Ne gibi?"

"Eh, cinayet dosyasını okumuşsunuzdur eminim. Kıza tecavüz edilmemişti. Tepeye taşınmış ve intihar süsü verilmeye çalışılmıştı. Kötü bir iş çıkarılmıştı. Aslında bir infazdı. Yani eve giren herhangi birinden bahsetmiyoruz. Tanıdığı biri kızın ölmesini istemiş. Veya eve girdiler ya da eve birini gönderdiler."

"Hamileliğiyle ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Ri-der.

Garcia başını salladı.

"Bir şekilde alakası olduğunu düşünüyorduk ama bir türlü tespit edemedik."

"BGA-bu kişinin kim olduğunu bulamamışsınız."

Garcia, ona akli karışmışçasma baktı.

"Ne?"

"B-G-A. Rebecca'mn günlüğünde kullandığı baş harfler. Aileyle yaptığınız resmi mülakatta bundan bahsetmişsiniz. 'Benim Gerçek Aşkım,' hatırladınız mı?"

"Ah, evet, baş harfler. Bir tür kısaltmaydı. Asla tam olarak bilemedik. Kim olduğunu da bulamadık. Günlüğü arıyor musunuz?"

Bosch başını salladı ve Rider cevap verdi.

"Her şeyi arıyoruz. Günlük, tabanca, kanıt kutusu olduğu gibi kaybolmuş."

Garcia tüm kariyerini teşkilatın aksaklıklarını çözmek için harcamış gibi başını iki yana salladı.

"Şaşırmadım. Alışıldık bir durum, değil mi?"

"Öyle."

84

Faili Meçhul

"Ama bir şey diyeyim. Kutu bulunsa bile günlük içinde olmayacak."

"Neden?"

"Çünkü geri vermiştim."

"Aileye mi?"

"Anneye. Dediğim gibi, teğmen olmuştum ve güney bölgesine geçecektim. Ron Green emekli olmuştu. Davayı devrediyordum ve dosyanın tozlanacağını biliyordum. Kimse davaya bizim gösterdiğimiz özeni göstermeyecekti. Bu yüzden Muriel'a ayrıldığımı söyledim ve günlüğü geri verdim..."

"Zavallı kadıncağız. Zaman onun için o temmuz günü durmuş gibiydi. Donup kalmıştı. Ne ileri gidebiliyordu ne de geri. Ayrılmadan önce ziyaretine gidişimi hatırlıyorum. Cinayetten bir yıl kadar sonraydı. Bana Becky'nin odasını göstermişti. Odaya dokunulmamıştı. Kızın odasından alındığında nasılsa aynen öyle duruyordu."

Rider başını kasvetli bir ifadeyle salladı. Garcia başka bir şey söylemedi. Bosch boğazını temizleyip hafifçe öne eğildi ve Garcia'ya tekrar aynı soruyu yöneltti.

"DNA uyumu yakaladığımızı söylediğimizde restorandan biri olup olmadığını sormuştunuz. Neden?"

Araya girdiği için rahatsız olup olmadığını görmek için Rider'a baktı. Ortağı rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Nedenini bilmiyorum," dedi Garcia. "Dediğim gibi, içimde hep o taraftan birinin parmağı olduğuna dair bir his vardı çünkü o konuyu hiçbir zaman sağlam bir çerçeveye oturtamamıştık."

"Babadan mı bahsediyorsunuz?"

Garcia başını salladı.

"Babadan kötü bir koku yayılıyordu. Bu deyim buraya uygun mu bilmiyorum. Uymayan bir şeyler vardı sanki."

"Ne gibi? Babanın size bu hissi vermesinin sebebi nedir?" diye sordu Rider.

85

Michael Connelly

Garcia'mn cevap vermesine kalmadan üniformalı yardımcılarında biri içeri girdi.

"Kumandan? Herkes konferans odasında yerini aldı, başlamaya hazırlar."

"Tamam, çavuş. Birazdan oradayım."

Çavuş gittikten sonra Garcia soruyu unutmuş gibi Rider'a baktı.

"Cinayet dosyasında şüpheli baba üzerine çekebilecek hiçbir şey yok," dedi Rider. "Siz neden ondan kötü kokular aldınız?"

"Bilemiyorum. Bir tür önsezi. Bir babadan beklenecek şekilde dav-ranmıyordu, anlarsınız ya? Fazla sessizdi. Hiç çılgına dönmedi, bağırıp çağırmadı-düşünsenize, küçük kızı öldürülmüştü. Bir kez bile Ron'u veya beni bir kenara çekip 'O herifi bulduğunuz an gebertmenizi istiyorum,' gibi laflar etmedi. Bunları beklerdim."

Bosch'a kalırsa Mackey'ye işaret eden tam isabete rağmen herkes hâlâ şüpheliydi. İçlerinde Robert Verloren da vardı elbette. Ama Garcia'mn babanın kızının öldürülmesine gösterdiği duygusal tepkiye dair önsezisini hemen bir kenara attı. Yüzlerce cinayet davası üzerinde çalışmıştı, insanların gösterdikleri tepkiyle yargılanamayacağını ve şüpheli olup olmayışının bu tepkilere göre belirlenemeyeceğini biliyordu. Bosch her tür tepkiyle karşılaşmıştı ve bir anlama gelmediğinin farkındaydı. En çok bağırıp çağıranların, en büyük tepkiyi gösterenlerin sonunda katil çıktığını defalarca görmüştü.

Garcia'mn önsezisini ve şüphesini bir kenara atan Bosch, Garcia'yı. da bir kenara atmış oluyordu. Green ile ilk başlarda hatalar yapmışlar ama sonra toparlanıp kitaba uygun bir soruşturma yürütmüşlerdi. Cinayet dosyası bunu gösteriyordu. Ama Bosch artık iyi olan bir iş varsa arkasında Green'in olduğunu tahmin ediyordu. Garcia'mn idari mevki için cinayet masasını bıraktığını öğrendiğinde bundan şüphelenmeliydi aslında.

"Cinayet masasında ne kadar çalıştınız?" diye sordu.

"Üç yıl."

86

Faili Meçhul

"Hep Devonshire Bölgesi'nde mi?"

"Evet."

Bosch hesabı çabucak yaptı. Devonshire'da dava sayısı çok fazla olmuyordu. Garcia muhtemelen birkaç düzineden fazla dava üstünde çalışmamıştı. Bu işte yeterince iyi olabilmek için bu tecrübe azdı. Devam etmeye karar verdi.

"Ya eski ortağınız?" diye sordu. "Robert Verloren hakkında benzer hislere sahip miydi?"

"Adama benden daha hoşgörülü yaklaşıyordu."

"Onunla hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Kiminle, babayla mı?"

"Hayır. Green ile."

"Hayır, epey önce emekli olmuştu."

"Biliyorum, ama hâlâ temasta mısınız?"

Garcia başını iki yana salladı.

"Hayır, öldü. Emekli olduktan sonra Humboldt'a taşındı. Silahını burada bırakmalıydı. Çok fazla vakti, buna karşılık yapılacak çok az işi vardı."

"İntihar mı etti?"

Garcia başını salladı.

Bosch yere baktı. Onu sarsan Ron Green'in ölümü değildi. Green'i tanımazdı. Davaya bağlantıyı kaybetmek kötü olmuştu. Garcia'nın pek faydalı olmayacağını biliyordu.

"Ya ırk meselesi?" diye sordu Bosch sözü yine alarak.

"Ne gibi?" dedi Garcia. "Bu davada mı? Ben bir bağlantı göremiyorum."

"İki ayrı ırka mensup bir çift ve melez çocukları. Cinayet silahı da dini yüzünden taciz edilen bir adamın dükkânından çalınma."

"Bu uzak bir ihtimal. Şu Mackey denen adamın o taraklarda bezi mi var?"

87

Michael Connelly

"Olabilir."

"Eh, biz şüpheli ismi gibi bir lükse sahip değildik. Bu ihtimali düşünmemiz için bir sebebimiz yoktu."

Garcia bunu biraz zorlama bir şekilde söylemiş ve Bosch hassas bir noktaya temas ettiğini hissetmişti. Hükümlerinin sorgulanmasından hoşlanmadığı belliydi. Hiçbir dedektif hoşlanmazdı. Tecrübeli olanlar bile.

"Sadece aklımıza geldi," diye araya girdi Rider çabucak.

Garcia sakinleşmiş görünüyordu.

"Anlıyorum," dedi. "Her taşın altına bakmak lazım."

Ayağa kalktı.

"Kusura bakmayın ama acelem var, dedektifler. Keşke bütün gün konuşabilseydik. Eskiden insanları hapse atardım. Şimdiyse bütçe ve yayılmayla ilgili toplantılara giriyorum."

Hak ettiğin de bu, diye düşündü Bosch. Onu Faili Meçhuller Biri-mi'nde birlikte çalışmaya ikna ederek benzer bir kaderden kurtarmış olduğunu anlayıp anlamadığını görmek için Rider'a baktı.

"Bana bir iyilik yapın," dedi Garcia. "Şu Mackey denen adamı enselediğinizde haber verin. Belki aşağı gelip camın ardından ona bir göz atarım. Bunu epeydir bekliyordum."

"Elbette, efendim," dedi Rider bakışlarını Bosch'tan ayırarak. "Haber verimiz. İşimize yarayabileceğini düşündüğünüz bir şey hatırlarsanız arayın lütfen. Bütün numaralarım burada var."

Rider ayağa kalktı ve kartını masanın üstüne bıraktı.

"Arayacağım."

Garcia toplantısına gitmek üzere masanın etrafından dolaştı.

"Bir şey daha yapmanızı isteyebiliriz," dedi Bosch.

Garcia durup ona baktı.

"Nedir, dedektif? Bu toplantıya katılmak zorundayım."

"Bir gazete haberiyle çalılardaki kuşları havalandırmaya çalışabiliriz. Sizden gelirse iyi olabilir. Anlarsınız ya, davayı unutamayan eski cinayet

88

Faili Meçhul

masası dedektifi, yeni kumandan. Faili Meçhuller Birimi'ni arar ve DNA'yı araştırmalarını istediğini söyler. Kim bilir, belki bir tam isabet yakalarlar."

Garcia başını salladı. Bosch bu fikrin adamın egosunu okşadığını fark etmişti.

"Evet, işe yarayabilir. Neye ihtiyacınız varsa. Beni arayın da ayarlayalım. Daily News olur mu? Orada tanıdıklarım var. Valley'nin gazetesi."

Bosch başını salladı.

"Evet, biz de öyle düşünmüştük."

"Güzel. Haber verirsiniz. Gitmem gerek."

Ofisi aceleyle terk etti. Rider ve Bosch bir anlığına göz göze geldikten sonra onu takip etti.

Dışarıda asansör beklerken Rider ona Garcia'ya gazete haberinden bahsetmesinin sebebini sordu.

"Bu hikâye için mükemmel olur zira neden bahsettiğini bilmiyor."

"Ama biz bunu istemiyoruz. Dikkatli olmamız gerek."

"Merak etme. İşe yarayacak."

Asansörün kapıları açıldı ve bindiler. İçeride kimse yoktu. Rider, kapılar kapanır kapanmaz açtı ağız yumdu gözünü.

"Harry, bir konuyu hemen açıklığa kavuşturalım. Ya ortağızdır ya değildir. Ona böyle bir şey söyleyeceğini önceden bilmem gerekirdi. Önce ikimiz konuşmalıydık."

Bosch başını salladı.

"Haklısın," dedi. "Biz ortağız. Bir daha tekrarlanmayacak."

"Güzel."

Asansörün kapıları açıldı ve Rider onu geride bırakarak çıktı.

89

Michael Connelly

10

İspanyol tarzı binalardan oluşan Hillside Hazırlık Okulu, Porter Ranch tepelerinin hemen dibine inşa edilmişti. Okul yemyeşil, muhteşem çayırlar ve arkasındaki göz korkutan dağların arasında kalıyordu. Dağlar adeta okula kucak açıp koruyor gibiydi. Bosch her ailenin çocuğunu bu okula göndermek isteyeceğini düşündü. Okula başlamasına sadece bir yıl kalan kendi kızı geldi aklına. Onu böyle bir okula göndermek isterdi. En azından dışarıdan bakınca böyle görünen bir okula.

Rider ile tabelaları takip edip okulun idari ofislerine ulaştılar. Bosch danışma masasındaki görevliye rozetini gösterdi ve Roland Mackey isminde birinin Hillside'da okuyup okumamış olduğunu öğrenmek istediklerini söyledi. Görevli arka tarafa giderek gözden kayboldu ve az sonra bir adam çıkıp geldi. En dikkat çekici özellikleri basketbol topu büyüklüğündeki göbeği ve çalı kaşlarının gölgelediği kalın çerçeveli gözlükleriydi. Saç diplerinin kusursuz çizgisi, başındaki peruğu ele veriyordu.

"Ben Hillside müdürü Gordon Stoddard," dedi. "Bayan Atkins bana dedektif olduğunuzu söyledi. Sizin için verdiğiniz ismi kontrol ettiriyorum. Yirmi beş yıldır bu okuldayım ama bana tanıdık gelmedi. Tam ola-

90

Faili Meçhul

rak hangi yıl burada olabileceğini biliyor musunuz? Aramaya yardımcı olabilir."

Bosch şaşırmişti. Stoddard kırklı yaşlarda görünüyordu. Hillside'a mezun olduktan hemen sonra gelmiş ve hiç ayrılmamış olmalıydı. Bosch bunun okulun verdiği ücretin etkisi mi yoksa Stoddard'm adanmışlığı sonucu mu olduğunu bilmiyordu. Ama özel ve devlet okulu öğretmenleri hakkındaki bilgilerine göre sebebini ücret olması ihtimali düşüktü.

"Burada okuduysa seksenli yıllar olmalı. Hatırlayabilmeniz için fazla eski sanırım."

"Evet ama öğrencileri genelde hatırlarım. Çoğunu. Yirmi beş yıllık müdür değilim. Önce öğretmenlik yaptım. Fen bilgisi öğretmeniydim."

"Rebecca Verloren'ı hatırlıyor musunuz?" diye sordu Rider. Stoddard'm benzi attı.

"Evet, hatırlıyorum. Fen bilgisi öğretmeniydim. Konu onunla mı ilgili? Bu Mackey denen çocuğu tutukladınız mı? Elbette şimdi yetişkin bir adam olmalı. O mu yapmış?"

"Bilmiyoruz, efendim," dedi Bosch çabucak. "Davayı tekrar gözden geçiriyoruz. Karşımıza onun ismi çıktı, bu yüzden kontrol ediyoruz. Hepsi bu."

"Plaketi gördünüz mü?"

"Anlamadım?"

"Dışarıda, ana koridorun duvarında. Rebecca'ya ithaf edilmiş bir plaket var. Sınıfındaki öğrenciler aralarında para toplayıp yaptırmıştı. Çok güzel ama elbette bir o kadar da hüzün verici. Ancak amacına başarıyla hizmet ediyor. Burada herkes Rebecca Verloren'ı hatırlıyor."

"Gözümüzden kaçmış. Dönüşte bakarız."

"Onu hatırlayan çok kişi var. Okul pek iyi ücret vermiyor olabilir, pek çok meslektaşım ikinci işte çalışmak zorunda kalıyor ama yine de kadromuz çok sadıktır. Rebecca'nın öğretmenliğini yapmış birkaç kişi hâ-

91

Michael Connelly

lâ aramızda. Hatta sınıf arkadaşlarından biri, Bayan Sable daha sonra öğretmen olarak tekrar okula döndü. Yanlış hatırlamıyorsam Bailey onun en iyi arkadaşlarından biriydi."

Bosch kaşlarını kaldıran Rider'a kısaca baktı. Becky Verloren'in arkadaşlarıyla görüşmeye zaten niyetlilerdi ve karşılına beklenmedik bir fırsat çıkmıştı. Bosch, Bailey ismini tanımıştı. Bosch, Verloren'in kayboluşundan iki gün önce geceyi birlikte geçirdiği üç arkadaşından birinin ismi Bailey Koster'dı.

Bosch, bunun davada bir tanığı sorgulama fırsatından daha fazlası olduğunu biliyordu. Sable ile hemen görüşmezlerse Roland Mackey'yi Stoddard'dan duyacaktır muhtemelen. Bosch bunu istemiyordu. Davaya dahil kişiler arasındaki bilgi akışını kontrol edebilmek isterdi.

"Kendisi bugün burada mı?" diye sordu Stoddard'a. "Görüşebilir miyiz?"

Stoddard başını kaldırıp duvardaki saate baktı.

"Şey, şimdi derste ama yirmi dakika sonra zil çalacak. Beklemenizde bir sakınca yoksa görüşebileceğinizden eminim."

"Sorun değil, bekleriz."

"Güzel, sınıfına haber gönderip dersten sonra ofise gelmesini isterim."

Görevli Bayan Atkins Stoddard'ın gerisinde belirdi.

"Aslında sakıncası yoksa," dedi Rider. "Gidip onunla sınıfta görüşmeyi tercih ederiz. Zahmet vermeyelim."

Bosch başını salladı. Rider ile aynı frekanstaydılar. Bayan Sable'a hiçbir türden haberin gitmesini istemiyorlardı. Onlar orada dinliyor olmadıkça Becky Verloren'ı düşünmesini istemiyorlardı.

"Fark etmez," dedi Stoddard. "Nasıl isterseniz."

Bayan Atkins'in arkasında durduğunu fark ederek neler bulmuş olduğunu sordu.

92

Faili Meçhul

"Roland Mackey adında bir öğrenci kaydımız yok," dedi kadın.

"Soyada rastladınız mı?" diye sordu Rider.

"Evet, bir Mackey var. İsmi George. Bin dokuz yüz doksan altı ve doksan yedide burada okumuş."

Genç bir kardeş veya kuzen olma ihtimali düşük de olsa vardı. İsmi kontrol etmek gerekebilirdi.

"Ulaşılabilecek bir telefon numarası veya adres var mı?" diye sordu Rider.

Bayan Atkins onay için Stoddard'a bakınca müdür başını salladı. Kadın bilgiyi almak için tekrar içeri döndü. Bosch duvardaki saate baktı. Öldürecek neredeyse yirmi dakikalardı vardı.

"Bay Stoddard, Bayan Sable'ı beklerken bakabileceğimiz, seksenlerin sonlarından kalma okul yıllıkları var mı?"

"Evet, elbette. Size kütüphaneyi gösterip yıllıkları vereyim."

Stoddard kütüphaneye giderken onlara Rebecca Verloren'in sınıf arkadaşlarının yaptırdığı plaketi gösterdi. Üzerinde Rebecca'nın ismi, doğum ve ölüm tarihi ve DAİMA HATIRLAYACAĞIZ yazısı bulunan basit ama anlamlı bir plaketti.

"Tatlı bir kızdı," dedi Stoddard. "Daima ilgili ve aktifti. Ailesi de. Ne trajedi."

Stoddard gömleğinin koluyla Becky Verloren'in gülümseyen fotoğrafının üzerinde birikmiş tozları sildi.

Kütüphane koridorun köşesindeydi. Günün sonu yaklaşırken içeride birkaç öğrenci masalarda oturmuş okuyor, birkaçı da raflar arasında dolaşıyordu. Stoddard onlara fısıldayarak oturmalarını söyledi ve yıllıkları getirmeye gitti. Üç dakika bile olmamıştı ki üç yıllıkla geri dönüp önlerine koydu. Bosch her birinin üzerinde yıl ve Veritas yazılı olduğunu gördü. Stoddard 1986,1987 ve 1988'e ait yıllıkları getirmişti.

93

Michael Connelly

"Bunlar son üç yıl," diye fısıldadı Stoddard. "Becky'nin birinci sınıftan itibaren burada okuduğunu hatırlıyorum. Daha eski yıllıkları isterseniz söylemeniz yeter. Hepsi raflarda." Bosch başını iki yana salladı.

"Bunlar şimdilik yeterli. Ayrılmadan önce ofisinize uğrarız. Zaten Bayan Atkins'ten ulaşım bilgilerini de almamız gerekiyor."

"O halde sizi işinizle baş başa bırakayım."

"Ah, bir de Bayan Sable'm sınıfının nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Stoddard onlara sınıfın numarasını söyledi ve kütüphaneden nasıl gideceklerini tarif etti. Sonra izin isteyerek ofisine döndü. Ayrılmadan önce masalardan birinde oturmakta olan bir öğrenciyi bir şey fısıldadı. Çocuk bunun üzerine eğilip sırt çantasını geçişe engel olmaması için masanın altına çekti. Çantaların yere öylece bırakılmış olduğunu görmek Bosch'a Vietnam'ı hatırlamıştı- durdukları yere, üzerlerindeki yükten bir an önce kurtulmak istercesine ativerirlerdi.

Stoddard çıkınca çocuklar kapıya doğru dönüp suratlarını çeşitli şekillere soktular.

Rider 1988 yıllığını aldı, Bosch da 1986'yı. Bayan Atkins Mackey'nin bir süre orada okuyup cinayetten önce ayrıldığına dair teorisini çürüttüğü için yıllıklarda pek bir şey bulma ümidi yoktu. Becky Verloren ve Mackey arasındaki bağlantının -eğer varsa- başka bir yerden olduğuna inanmaya başlamıştı.

Kafasında hesabı yaptı ve sekizinci sınıfların fotoğraflarını bulana dek sayfaları çevirdi. Becky Verloren'in fotoğrafını çabucak buldu. Saçı iki yandan örülmüştü ve dişlerinde teller vardı. Gülümsüyor, ancak buluş çağının o tuhaf döneminin başındaymış gibi görünüyordu. Bosch kızın yıllıktaki fotoğrafını beğendiğini hiç sanmıyordu. Sınıfın çeşitli kulüplerini ve organizasyonlarını gösteren grup fotoğraflarına baktı ve ders dışı

94

Faili Meçhul

aktivitelerini görme fırsatı buldu. Görünüşe bakılırsa Becky futbol oynuyordu. Aynı zamanda fen ve sanat kulüplerine ve öğrenci birliğine üyeydi. Bütün fotoğraflarda ya en geride ya da kenarda duruyordu. Bosch onu oralara fotoğrafçının mı yerleştirdiğini yoksa kendini en rahat oralarda mı hissettiğini merak etti.

Rider 1988 yıllığına acele etmeden bakıyordu. Her sayfasını inceliyordu. Bir ara yıllığı Bosch'a doğru çevirerek öğretmenlerin fotoğraflarının bulunduğu sayfayı gösterdi. Aralarında genç Gordon Stoddard da vardı. O zamanlar saçları çok daha uzundu ve gözlükleri yoktu. Daha zayıf ve daha kuvvetli görünüyordu.

"Şuna baksana," dedi Rider. "Kimse yaşlanmamalı."

"Ve herkese nasip olmalı."

Bosch 1987 yıllığına geçti ve Becky Verloren'm açılmakta olan bir çiçek gibi görüldüğü fotoğraflara baktı. Tebessümü daha büyük, daha güvenliydi. Teller hâlâ varsa da fark edilmiyordu. Grup fotoğraflarında önlerde ve ortalarda duruyordu. Öğrenci birliği fotoğraflarında göğsünde kavuşturduğu kollar kendine güvenini gösteriyordu. Duruşu ve objektife bakışı Bosch'a gelecek vaat eden bir genç olduğunu anlatıyordu. Ne var ki biri geleceğini elinden almıştı.

Bosch birkaç sayfaya daha göz attıktan sonra yıllığı kapadı. Bailey Koster Sable ile görüşebilmek için zilin çalmasını bekliyordu.

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordu Rider.

"Kayda değer bir şey yok. Ama Rebecca'nın o günlerdeki halini görmek güzel. Kendi yerinde. Bildiğini yaparken."

"Evet. Şuna bak."

Masada karşı karşıya oturuyorlardı. Rider görebilmesi için 1988 yıllığını baş aşağı çevirdi. Nihayet ikinci sınıf öğrencilerinin fotoğraflarına gelebilmişti. Sayfanın sağ üstünde, bir oğlan ve dört kız, Bosch'un öğrenci otoparkı girişi olduğunu tahmin ettiği yerde poz vermişti. Kızlardan biri

95

Miclael Connelly

Becky Verloren'di. Fotoğrafın üzerinde ÖĞRENCİ LİDERLERİ yazıyordu. Fotoğrafın altında öğrenciler teker teker tanıtılmış ve görevleri listelenmişti. Becky Verloren öğrenci konseyi temsilcisiydi. Bailey Koster sınıf başkanıydı.

Rider yıllığı tekrar çevirmek istedi ama Bosch izin vermeyerek fotoğrafı bir süre daha inceledi. Duruşundan ve pozundan, Becky Verloren'in ergenlik çağının tuhafliğini üzerinden atmış olduğunu anlayabili-yordu. Fotoğraftakini artık bir kız olarak tanımlamak güçtü. Çekici ve güvenli bir genç kadın olmanın başlangıcındaydı. Yılığını Rider'a bıraktı.

"Çok can yakacakmış," dedi.

"Belki yakmıştır bile," dedi Rider. "Belki yanlış kişinin kalbini kırmıştır."

"Orada başka bir şey var mı?"

"Bir bak."

Yılığını tekrar ona çevirdi. İki sayfa, sanat kulübünün önceki yaz Fransa'ya yaptığı gezi sırasında çekilmiş fotoğraflarla doluydu. Nötre Da-me'm önünde, Louvre'un avlusunda ve Seine üzerinde bir teknede çekilmiş fotoğraflarda kızlı erkekli yaklaşık yirmi öğrenci, birkaç veli ve öğretmen vardı. Rider bir fotoğrafta Rebecca Verloren'ı gösterdi.

"Fransa'ya gitmiş," dedi Bosch. "Ne var bunda?"

"Belki orada biriyle tanışmıştır. Belki olayda uluslararası bir bağlantı vardır. Oraya gidip kontrol etmemiz gerekebilir."

Rider gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Evet," dedi Bosch. "Talep dilekçesine bunu yazıp altıya gönder bakalım."

"Tanrım, Harry, espri anlayışın emeklilikten dönmedi galiba."

"Galiba."

Çalan zil hem o günkü dersleri hem de konuşmalarını sonlandırdı. Bosch ve Rider yıllıkları masanın üzerinde bırakıp kütüphaneden ayrıldı.

96

Faili Meçhul

Stoddard'm tarifi doğrultusunda ilerleyip okuldan ayrılmak için acele eden öğrencilerin arasından geçerek Bailey Sable'm sınıfını buldular. Kız öğrenciler beyaz bluzlar ve ekose etekler, erkekler ise haki pantolon ve polo tişörtler giymişti.

B-6 sınıfının açık kapısından içeri bakınca bir kadının masanın gerisinde oturmakta olduğunu gördüler. Not verdiği belli olan kâğıtlardan başını kaldırıp bakmadı. Bailey Sable, Bosch ve Rider'ın az önce incelediği yıllıktaki fotoğraftaki sınıf başkanı olan kıza artık hiç benzemiyordu. Saçları daha koyu ve kısa, bedeni daha iri ve ağırdı. Stoddard gibi o da gözlük takıyordu. Bosch kadının sadece otuz iki otuz üç yaşında olduğunu biliyordu. Ama daha yaşlı görünüyordu.

Sınıfta son bir öğrenci kalmıştı. Kitaplarını sırt çantasına yerleştiren güzel, sarışın bir kızdı. İşi bitince fermuvan kapatıp çantasını sırtlayarak kapıya yöneldi.

"Yarın görüşürüz, Bayan Sable."

"Güle güle, Kaitlyn."

Kız yanlarından geçerken Bosch ve Rider'a merakla baktı. Dedektifler sınıfa girdi ve Bosch kapıyı arkalarından kapadı. Bunun üzerine Bailey Sable başını kâğıtlardan kaldırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Sözü Bosch aldı.

"Olabilir," dedi. "Bay Stoddard sınıfınıza gelmemizin sakıncası olmayacağını söyledi."

Masaya yaklaştı. Öğretmen onlara ihtiyatla baktı.

"Veli misiniz?"

"Hayır, bizler dedektifiz, Bayan Sable. Ben Harry Bosch, bu da Kız-min Rider. Size Becky Verloren hakkında birkaç soru sormak istiyoruz."

Kadın midesine yumruk yemiş gibi oldu. Aradan onca yıl geçmesine rağmen olayın yüzeye yakın bir yerde olduğu belliydi.

97

F:7

Michael Connelly

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedi.

"Böyle aniden karşınıza geldiğimiz için üzgünüz," dedi Bosch.

"Bir şey mi oldu? Yoksa buldunuz..."

Sözünü bitirmedi.

"Dava üzerinde tekrar çalışıyoruz," dedi Bosch. "Ve belki bize yardımcı olabilirsiniz."

"Nasıl?"

Bosch cebinden Roland Mackey'nin on sekiz yaşındayken çekilmiş olan sabıka fotoğrafını çıkardı. Araba hırsızlığından tutuklandığı sırada çekilmişti. Bosch fotoğrafı kadının kontrol ettiği kâğıdın üzerine koydu. Bailey Sable başını eğip baktı.

"Fotoğraftakini tanıyor musunuz?" diye sordu Bosch.

"On yedi yıl önce çekilmiş," diye ekledi Rider. "Becky'nin öldürüldüğü tarihe yakın."

Öğretmen, Mackey'nin polis kamerasına meydan okurcasına çevrilmiş yüzünü inceledi. Uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Bosch, Rider'a bakarak başını salladı. Sözü almasına dair bir işaretti bu.

"Sizin, Becky'nin veya herhangi bir arkadaşınızın gördüğü birine benziyor mu?" diye sordu Rider.

"Bu okula mı gitmiş?" diye sordu Sable.

"Hayır, sanmıyoruz. Ama bu civarda yaşadığını biliyoruz."

"Katil o mu?"

"Bilmiyoruz. Sadece Becky ile aralarında bir bağlantı olup olmadığını araştırıyoruz."

"Adı nedir?"

Rider, Bosch'a baktı ve Bosch yine başını salladı.

"İsmi Roland Mackey. Tanıdık geliyor mu?"

"Pek sayılmaz. O günleri hatırlamak benim için zor. Yabancıların yüzlerini yani."

98

Faili Meçhul

"Kesinlikle tanıdığınız biri değil, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Sizce Becky tanıyor da siz tanımıyor olabilir miydiniz?"

Kadın cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Şey, mümkün sanırım. Sonradan hamile olduğu da ortaya çıkmıştı, biliyorsunuz. Bundan haberim yoktu, yani benim bilmediğim birini tanıyor da olabilir. Babası o muymuş?"

"Bilmiyoruz."

Kadın farkında olmadan Bosch'un aklındaki bir sonraki soruya geçmişti.

"Bayan Sable, biliyorsunuz üzerinden çok zaman geçti. O zamanlar bir arkadaşınızı korumak istediyseniz, bunu anlarız. Ama daha fazlasını biliyorsanız artık söyleyebilirsiniz. Bu muhtemelen davanın sonuçlanması için son fırsat."

"Hamileliği hakkında mı? Gerçekten haberim yoktu. Üzgünüm. Polis bu konuda sorular sormaya başladığında ben de herkes gibi şok olmuştum."

"Becky bu sırrını birine anlatacak olsa bu kişi siz olur muydunuz?"

Kadın yine hemen cevap vermedi. Bir süre düşündü.

"Bilmiyorum," dedi. "Çok samimiydik ama yakın olduğu birkaç kız daha vardı. Birinci sınıftan beri hiç ayrılmayan bir grubumuz vardı, dört kişiydik. İlk yıl kendimize Yavru Kedi Kulübü adını vermiştik çünkü hepimiz evde kedi besliyorduk. Dönem dönem birimiz bir diğerine daha yakın olabiliyorduk. Her zaman değişirdi ama grup olarak hep bir aradaydık."

Bosch başını salladı.

"Becky'nin kaçırıldığı yaz onunla en samimi olan kimdi?"

"Muhtemelen Tara. En çok o etkilenmişti."

99

Michael Connelly

Bosch, Becky'nin ölümünden iki gün önce birlikte kaldığı kızların isimlerini hatırlamaya çalışarak Rider'a baktı.

"Tara Wood mu?" diye sordu Rider.

"Evet, o. O yaz birlikte çok takıldılar zira Becky'nin babasının Mali-bu'da bir restoranı vardı ve ikisi de orada çalışıyordu. Çalışma saatlerini bölüşmüşlerdi. O yaz tek konuştukları konu bu gibiydi."

"Ne diyorlardı mesela?" diye sordu Rider.

"Bilirsiniz işte, restorana gelen yıldızlar falan. Sean Penn ve Charlie Sheen gibi insanlar. Bazen de restoranda çalışan yakışıklı çocuklardan bahsederlerdi. Ben orada çalışmadığım için ilgimi pek çekmezdi."

"Bahsettikleri özel biri var mıydı?"

Kadm yine durup düşündü.

"Yoktu. Olduğunu hatırlamıyorum. Sadece farklı oldukları için onlardan bahsetmeyi severlerdi. Sörfçüler ve aktör adaylarıydı. Tara ve Becky Valley kızlarıydı. Onlar için kültür şoku gibi bir şeydi."

"Restorandan biriyle ilişkisi var mıydı?" diye sordu Bosch.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama dediğim gibi, hamileliğinden de haberim yoktu. Bilmediğim biriyle ilişkisi olduğu muhakkak. Sır olarak sak-lıyormuş."

"Orada çalıştıkları için onları kıskanıyor muydunuz?" diye sordu Rider.

"Pek sayılmaz. Çalışmak zorunda olmamaktan memnundum."

Rider'm bir yere varmaya çalıştığı belliydi, Bosch karışmamaya karar verdi.

"Eğlenmek için ne yapardınız?"

"Ne bileyim, her zamanki şeyler işte," dedi Sable. "Alışverişe, sinemaya giderdik."

"Kimde araba vardı?"

100

Faili Meçhul

"Tara'da ve bende. Tara'nın arabasının üstü açılıyordu. Binip..."

Aklına bir şey gelince sustu.

"Ne oldu?" diye sordu Rider.

"Okuldan sonra arabayla sık sık Limekiln Kanyonu'na gittiğimizi hatırladım. Tara'nın bagajında bir buz kutusu vardı ve babası buzdolabından birkaç bira aşırıldığını hiç fark etmezdi. Bir seferinde polis bizi durdurmuş, bira şişelerini eteklerimizin altına saklamıştık. Bu iş için ideallerdi. Polisler anlamamıştı."

Bu anı onu gülümsetti.

"Elbette şimdi burada öğretmen olduğum için bu tip şeylere benim dikkat etmem gerek. Hâlâ aynı üniformalar var."

"Ya Becky restoranda çalışmaya başlamadan önce?" diye sordu Bosch konuyu yine Rebecca Verloren'a getirerek. "Okulun tatile girmesinden hemen sonra bir hafta hasta yatmış. O sırada ziyaretine gitmiş veya onunla konuşmuş muydunuz?"

"Hamileliğine muhtemelen o zaman son verdiğini söylemişlerdi. Yani gerçekten hasta değildi. İyileşme sürecindeydi. Ama bilmiyordum elbette. Sadece hasta olduğunu düşünmüştüm sanırım. O hafta içinde konuşup konuşmadığımızı hatırlayamıyorum."

"Dedektifler tüm bu sorulan size o zaman da sormuş muydu?"

"Evet, sorduklarından eminim."

"Hillside Hazırlık'tan bir kız hamile kalsa nereye giderdi?" diye sordu Rider. "O zamanlarda yani."

"Bir klinik veya doktor gibi mi?"

"Evet."

Bailey Sable'm boynu kızardı. Soru onu utandırmıştı. Başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Bu da Becky'nin... şey, öldürülmesi kadar şok ediciydi. Hepimiz arkadaşımızı gerçekten tanımamış olduğumuzu düşünmüştük."

101

Michael Comielly

Üzücüydü çünkü bana böyle bir sırrı paylaşabilecek kadar güvenmediğini anlamıştım. Eskiyi hatırladığımda bunu hâlâ düşünürüm."

"Hiç bildiğiniz bir erkek arkadaşı var mıydı peki?" diye sordu Bosch.

"O sırada yoktu. Daha önce bir sevgilisi vardı ama o da ailesiyle Ha-wai'ye taşınmıştı. Bir önceki yazdı. Sonra tüm okul yılı boyunca yalnız olduğunu sanmıştım. Hiçbir dansa veya maça biriyle gitmemişti. Ama galiba yanlışmışım."

"Hamilelik yüzünden," dedi Rider.

"Eh, evet. Oldukça açık, değil mi?"

"Baba kimdi?" diye sordu Bosch sorunun doğrudan yöneltmesinin araştırmaya geçecek bir cevabı tetiklemesini umarak.

Ama Sable omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok. Hep merak ettim, hâlâ da ediyorum."

Bosch başını salladı. Hiçbir şey elde edememişti.

"Havvahi'ye taşman gençle ayrılığı onu nasıl etkilemişti?"

"Şey, çok üzülmüş gibiydi. Gerçekten etkilenmişti. Romeo ve Juliet gibiydi."

"Nasıl oluyor?"

"Aileleri onları ayırmıştı."

"Birlikte olmalarını istemiyorlar mıydı?"

"Hayır, babası Hawaii'de bir işi kabul etmişti. Bu yüzden taşınmak zorunda kaldılar ve ayrıldılar."

Bosch tekrar başını salladı. Elde ettikleri bilgilerin işe yarar olup olmadığını bilmiyordu ama ağlarını olabildiğince geniş bir alana atmaları gerektiğinin farkındaydı.

"Tara Wood'un bugünlerde nerelerde olduğunu biliyor musunuz?"

Sable başını iki yana salladı.

"Onuncu yıl toplantımıza gelmedi. Onunla bağlantıyı kaybettim. Grace Tanaka ile hâlâ ara sıra konuşurum. Ama Bay Area'da oturduğu için pek görüşmüyoruz."

102

Faili Meçhul

"Numarasını alabilir miyiz?"

"Elbette, şurada yazıyordu."

Uzanıp çekmeceyi açtı ve çantasını çıkardı. İçinden adres defterini çıkarırken Bosch da Mackey'nin masanın üzerinde duran fotoğrafını alıp cebine geri koydu. Sable numarayı yüksek sesle okurken Rider küçük bir deftere not aldı.

"Beş on," dedi Rider. "Neresi, Oakland mı?"

"Hayward'da oturuyor. San Francisco'da yaşamak istiyor ama kazancı o kadar masrafı karşılayamıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Metal heykeltıraş."

"Soyadı hâlâ Tanaka mı?"

"Evet. Hiç evlenmedi. O..."

"Evet?"

"Eşcinselmiş."

"Miş?"

"Eh, hiç bilmiyorduk. Bize söylememişi. Oraya taşındı ve ben de sekiz yıl önce ziyaretine gittiğimde öğrendim."

"Belli oluyor muydu?"

"Oluyordu."

"O onuncu yıl toplantısına gelmiş miydi?"

"Evet, oradaydı. Eğlendik ama biraz da hüzünlüydü çünkü Becky'den ve katilinin hiçbir zaman bulunmayışından bahsediliyordu. Bence Tara'nın gelmemesinin sebebi muhtemelen buydu. Becky'ye olanların hatırlatılması-nı istemiyordu."

"Eh, belki yirminci yıl toplantısında bu durumu değiştirebiliriz," dedi Bosch söylediğinden anında pişmanlık duyarak. "Bağışlayın, hoş olmadı."

"Umarım değiştirebilirsiniz. Becky'yi hep düşünürüm. Kimin yaptığını ve neden yakalanamadıklarını. Her gün okula geldiğimde koridordaki

103

Michael Connelly

fotoğrafına bakıyorum. Çok garip. Sınıf başkanırken o plaketin yaptırılması için para toplamıştım."

"Onlar mı?"

"Ne?"

"Yakalanamadıklarını dediniz. Neden çoğul konuştunuz?"

"Bilmiyorum. Yakalanmadığım, her neyse işte."

Bosch başını salladı.

"Vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Sable," dedi. "Bize bir iyilik yapın ve bundan kimseye bahsetmeyin, lütfen. İnsanların bizim için hazırlık yapmasını istemiyoruz, bilmem anlatabildim mi?"

"Bana yaptığınız gibi hazırlıksız yakalamak istiyorsunuz."

"Öyle. Ve eğer aklınıza bir şey gelirse, herhangi bir şey, ortağımın vereceği kartta numaralarımız var."

"Tamam."

Rüyadaymış gibiydi. Dedektifler veda edip onu kontrol edilecek kâğıtlarla baş başa bırakarak ayrıldı. Bosch kadının muhtemelen dört kızın birbirinin en iyi arkadaşı olduğu ve geleceğin önlerinde bir okyanus gibi parladığı günlere dalıp gitmiş olduğunu düşündü.

Okuldan ayrılmadan önce idari bölüme uğrayıp kayıtları arasında Tara "VWood'a ulaşabilecekleri güncel bir adres olup olmadığını sordular. Gordon Stoddard, Bayan Atkins'e kontrol etmesini söyledi ama yoktu. Bosch bazı fotoğrafları kopyalamak için 1988 yıllığını ödünç alıp alamayacaklarını sorduğunda Stoddard bir sakıncası olmadığını söyledi.

"Ben de çıkıyordum," dedi. "Sizinle yürüyeyim."

Kütüphaneye yürürken havadan sudan konuştular. Varınca Stoddard onlara raftaki yerine dönmüş olan yıllığı verdi. Otoparka giderken Stoddard onlara yine eşlik etti ve plaketin önünde tekrar durdular. Bosch parmaklarını Becky Verloren'in isminin kabarık harfleri üzerinde gezdirdi. Kenarlarının aradan geçen yıllar boyunca aynı hareketi pek çok kez yapmış öğrenciler tarafından aşınmış olduğunu gördü.

104

Faili Meçhul

11

Bosch arabayı 405'in hemen doğusunda, Devonshire Bölgesi sınırının öte tarafındaki Panorama City'ye doğru sürerken Rider dosya üzerinde çalıştı ve telefon görüşmeleri yaptı.

Panorama City, Van Nuys sakinlerince bölgenin adını kötü etkilediği öne sürülerek yıllar önce dışlanmış, kuzeyde bir mahalleydi. İsmi ve birkaç yol tabelası dışında değişen hiçbir şey yoktu. Yine de Panorama City kulağa teiniz, güzel ve suçtan uzak geliyordu, bu yüzden halk kendini daha iyi hissetmişti. Ama aradan pek çok yıl geçmiş ve bölge halkı kendilerini Panorama City ile bağdaştırılan kötü imajdan fiziksel olarak olmasa bile imaj bakımından uzaklaştırabilmek adına tekrar dilekçe verip isim değişikliği talep etmişti. Bosch, bunun Los Angeles'm kendini yeniden icat etme yöntemlerinden biri olduğunu düşündü. Geçmişteki başarısızlıklarını arkasında bırakmak için sürekli isim değiştiren bir yazar veya aktör gibi. Aynı kaleme ve aynı yüze sahip olsalar da.

Beklendiği gibi Mackey son tutuklanması sırasında kayıtlara geçen işyerinde artık çalışmıyordu. Ama yine beklendiği gibi, eski mahkûmun izlerini gizlemek konusunda pek zekice davrandığı söylenemezdi. Şartlı tahliye dosyasında, büyük bölümü gözetim altında geçen hayatı boyunca

105

Michael Connelly

yapmış olduğu işlerin bir listesi bulunmaktaydı. Daha önce iki kez gözetim altındayken araç çekme firmalarında çalışmıştı. Rider bir tanıdığıymış gibi aradı ve o sıra çalışmakta olduğu yeri kolayca tespit etti: Tampa Araç Çekme Hizmetleri. Sonra orayı arayıp Mackey'nin o gün çalışıp çalışmadığını sordu. Bir dakika sonra telefonu kapatıp Bosch'a döndü.

"Tampa Araç Çekme Hizmetleri. Saat dörtte işbaşı yapıyor."

Bosch saatine baktı. Mackey on dakika sonra işe gelecekti.

"Haydi gidip adama bir göz atalım. Sonra adresini kontrol ederiz. Tampa ve ne?"

"Tampa ve Roscoe. Hastanenin karşısında olmalı."

"Hastane Roscoe ve Resada. Neden Roscoe Araç Çekme demediler acaba?"

"Çok komik. Adama baktıktan sonra ne yapacağız?"

"Yanma gidip on yedi yıl önce Becky Verloren'ı öldürüp öldürmediğini soracağız, evet diyecek ve tutuklayıp merkeze götüreceğiz."

"Haydi ama, Bosch."

"Bilmiyorum. Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Dediğin gibi adresini kontrol ederiz. Bence ondan sonra anne babayla görüşmek için hazırız. Adama tuzak kurup oyuna getirmeden önce onlarla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum;

özellikle gazete haberinden önce. Eve gidip anneyi görelim derim. Nasılsa buraya kadar geldik. Görüşebiliriz."

"Hâlâ aynı yerdeyse tabii," dedi Bosch. "AutoTrack'te onu da aradın mı?"

"Gerek yoktu. Hâlâ oradadır. Garcia'yı duydun. Kızının hayaleti o evde. Kadın oradan hiçbir zaman ayrılmayacaktır muhtemelen."

Bosch ortağının haklı olduğunu düşündü ama karşılık vermedi. Doğuya yönelip Devonshire Bulvarı'ndan Tampa Caddesi'ne geçti, ardından Roscoe Bulvarı'na saptı. Yol ayrımından dörde birkaç dakika kala geç-

106

Faili Meçhul

mislerdi. Tampa Araç Çekme Hizmetleri, tamir için iki bölümü olan bir Chevron istasyonuydu. Bosch yolun karşısındaki dükkânların önüne park edip kontağı kapadı.

Saat dört olup Roland Mackey hâlâ ortalıkta görünmeyince pek şaşırmadı. Araç çekme işine heyecanla tam vaktinde gelecek biri izlenimi bırakmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Rider saat dördü çeyrek geçe. "Yoksa telefonda konuştuğum..."

"İşte geldi."

Dört çamurluğu da gri boya astarıyla kaplı otuz yıllık bir Camaro istasyona girdi ve hava pompasının yanına park etti. Bosch şoförü sadece bir anlığına görebilmiş ama bu kadarı yetmişti. Torpido gözüne uzanıp Las Vegas'a giderken baktığı havayolu katalogunda görüp satın aldığı dürbünü çıkardı.

Oturduğu yere iyice gömülerek dürbünün gerisinden izlemeye başladı. Mackey Camaro'dan çıkıp garajın açık kapısına doğru yürüdü. Üzerinde lacivert pantolon ve mavi gömlekten oluşan bir üniforma vardı. Sol göğüs cebinde Ro yazmaktaydı. Arka ceplerinden birinden işçi eldivenleri sarkıyordu.

Garajdaki hidrolik kaldırıcı üzerinde eski bir Ford Taurus vardı ve altında bir adam çalışmaktaydı. Mackey içeri girince adam kayıtsızca elini havaya kaldırdı ve onunkine vurdu. Adam bir şeyler söylerken Mackey durup dinledi.

"Galiba ona gelen telefonda bahsediyor," dedi Bosch. "Mackey pek ilgilenmiş gibi değil. Bir cep telefonu çıkardı. Onu aramış olabileceğini düşündüğü kişiyi arıyor olabilir."

Bosch, Mackey'nin dudaklarını okuyarak, "Hey, beni sen mi aradın?" dedi.

Mackey konuşmayı kısa kesti.

107

Michael Connelly

"Galiba değil," dedi Bosch.

Mackey telefonu tekrar cebine koydu.

"Tek kişiyi denedi," dedi Rider. "Pek hareketli bir sosyal hayatı olmasa gerek."

"Gömleğinin cebindeki isim Ro," dedi Bosch. "Arkadaşı birinin Ro-land'ı aradığını söylediye arayacağı kişilerin sayısı azalmış olabilir. Görünüşe bakılırsa ona Roland diyen pek kimse yok. Belki babasını aramıştır."

"Ne yapıyor?"

"Göremiyorum. Arka tarafa gitti."

"Belki etrafa bakınmaya başlamadan önce gitsek iyi olur."

"Haydi ama. Tek bir telefon geldi diye birinin on yedi yıl sonra peşine düştüğünü sanacak hali yok."

"Hayır, Verloren davası için değil. Şu an her ne yapıyorsa onunla ilgili endişeleri olabileceğini söylüyorum. Bilmeden başka bir şeyin ortasına dalmış olabiliriz."

Bosch dürbünü indirdi. Rider haklıydı. Motoru çalıştırdı.

"Pekâlâ, baktık," dedi. "Hadi gidelim. Gidip Muriel Verloren'ı görelim."

"Ya Panorama City?"

"PC bekleyebilir. Artık o adreste oturmadığını ikimiz de biliyoruz. Kontrol etmek sadece formalite."

Park yerinden geri geri çıktı.

"Sence gitmeden önce Muriel'i aramalı mıyız?" diye sordu Rider.

"Hayır. Gidip kapısını çaliverelim."

"Bak o işte iyimiz."

108

Faili Meçhul

12

On dakika sonra Verloren'in evinin önünde idiler. Becky Verlo-ren'm yaşadığı mahalle hâlâ hoş ve güvenli görünüyordu. Red Mesa So-kağı'nın iki yanında geniş kaldırımlar ve ağaçlar vardı. Evlerin çoğu geniş bahçeler içinde çiftlik evleriydi. Altmışlı yıllarda insanları şehrin kuzeybatı köşesine çeken, geniş arazilerdi. Diktikleri ağaçlar kırk yıl sonra iyice büyümüşü, geniş gölgeleri sokağı serinletiyor ve birleştirici bir etki yaratıyordu.

Verlorenların evi, iki katlı birkaç evden biriydi. Yine klasik çiftlik evleri stiline sahipti ancak çift bölmeli garaj üzerinde çatı katı vardı. Bosch, Becky'nin yatak odasının garajın üstünde ve arka tarafta olduğunu cinayet dosyasından biliyordu.

Garaj kapısı kapalıydı. Evde birinin olduğuna dair belirgin bir işaret yoktu. Garaj yoluna park edip kapıya yürüdüler. Bosch düğmeye basınca tek bir çan sesi içeride yankılandı. Bu ses Bosch'a çok uzak ve yalnız gibi gelmişti.

Kapıyı şekilsiz vücudunu örten şekilsiz bir mavi elbise giymiş bir kadın açtı. Ayağında düz sandaletler vardı. Sağı, içinde çok fazla turuncu bulunan bir kızıl tonuna boyanmıştı. Evde yapılmış ve planlandığı sonuca ulaşama-

109

Michael Connelly

mış görüntüsü veriyordu ama kadın aldırıyor gibi değildi. Belki fark etmemişti bile. Gri bir kedi kapı açılır açılmaz aralıktan bahçeye fırladı.

"Sakin araba altında kalma, Smoke!" diye bağırdı kadın önce. Sonra da, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Bayan Verloren?" diye sordu Rider.

"Evet, ne vardı?"

"Biz polisiz. Sizinle kızınız hakkında görüşmek istiyoruz."

Muriel Verloren "polis" lafını duyar duymaz, daha Rider'ın "kızınız" demesine kalmadan ellerini ağzına götürdü ve gözleri kızının ölüm haberini o an almış gibi irileşti.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Bana onu yakaladığınızı söyleyin. Bebeğimi benden alan piçi yakaladınız, değil mi?"

Rider uzanıp kadının omzunu teselli etmek istercesine kavradı.

"O kadar basit değil, efendim," dedi. "İçeri girip konuşabilir miyiz?"

Kadın geriledi ve onları içeri buyur etti. Bir şeyler fısıldıyor gibiydi. Bosch dua ediyor olabileceğini düşündü. Muriel Verloren kaçan kediye uyarıcı bir tonla son bir kez seslendikten sonra kapıyı kapattı.

Evin içi, kedi yeterince sık dışarı çıkmıyormuş gibi kokuyordu. Oturma odası düzenliydi ancak eşyalar eskiyip yıpranmıştı. Kedi idrarının belirgin kokusu eve sinmişti. Bosch bir an görüşme için Muriel Verloren'ı Parker Merkezi'ne çağırılmış olmalarını diledi ama bunun hatalı bir hamle olacağını farkındaydı. Burayı görmeleri gerekiyordu.

Kanepeye yan yana oturdular, Muriel da aceleyle üzerinde cam olan sehpanın diğer tarafındaki sandalyelerden birine ilişti. Bosch camın üzerinde pati izleri olduğunu görebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu kadın ümitsizce. "Yeni bir haber mi var?"

"Şey, yeni bir haber olarak davayı yeniden ele aldığımızı söyleyebiliriz," dedi Rider. "Ben Dedektif Rider ve bu da Dedektif Bosch. Parker Merkezi'nin Faili Meçhuller Birimi'nde çalışıyoruz."

110

Faili Meçhul

Bosch ve Rider gelirken arabada konuşmuş ve Verloren ailesine isim verme konusunda temkinli olmayı kararlaştırmışlardı. Ailenin durumunu öğrenene kadar vermektense almak daha iyiydi.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Muriel telaşla.

"Eh, daha yeni başladık," dedi Rider. "Şu an elimizdekilerin üzerinden geçiyoruz. Hızımızı almaya çalışıyoruz. Gelip size dava üzerinde çalışmaya başladığımızı söylemek istedik sadece." Kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Polisin bunca yıl sonra kapısında belirmesi onu umutlandırmış, bir gelişme olduğunu düşündürmüştü olmalıydı. Bosch, ellerinde çok sağlam bir DNA kanıtı -bir tam isabet- olduğunu sakladıkları için suçluluk duydu ama o an için en doğrusunu yaptıklarına inanıyordu.

"Birkaç şey var," dedi ilk kez konuşarak. "Öncelikle, davanın dosyasını incelerken şu fotoğrafa rastladık."

Roland Mackey'nin on sekiz yaşındayken çekilmiş fotoğrafını ceketinin cebinden çıkararak sehpanın camının üzerine, Muriel'm önüne koydu. Kadın hemen eğilip baktı.

"Bağlantının ne olduğundan emin değiliz," diye devam etti. "Belki bu adamı tanır ve o günlerde tanıyıp tanımadığınızı söylersiniz diye düşündük."

Kadm hiç konuşmadan bakmaya devam etti.

"Bu fotoğraf bin dokuz yüz seksen sekiz yılından," dedi Bosch onu konuşmaya teşvik etmek için.

"Kim bu?" diye sordu Muriel sonunda.

"Emin değiliz. İsmi Roland Mackey. Kızınızın ölümünden sonra ufak tefek suçlar işlemiş. Fotoğrafının neden dosyada olduğunu bilmiyoruz. Tanıyor musunuz?"

"Art veya Ron'a sordunuz mu?"

Bosch tam Art ve Ron'un kim olduğunu soracaktı ki anladı.

111

Michael Connelly

"Dedektif Green uzun zaman önce emekliye ayrılmış ve vefat etmiş. Dedektif Garcia şimdi Kumandan Garcia. Onunla konuştuk ama bize pek yardımcı olamadı. Siz ne diyorsunuz? Kızınızın tanıdığı biri olabilir mi? Size tanıdık geldi mi?"

"Olabilir. Pek yabancı gelmedi."

Bosch başını salladı.

"Nereden tanıdığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, hatırlamıyorum. Neden siz söyleyip hafızamı tetiklemiyorsunuz?"

Bosch, Rider'a kısaca baktı. Bu o kadar da beklenmedik değildi ama bir kurbanın anne veya babası yardım etmek için o kadar hevesli olurdu ki polise ne söylemelerini istediklerini sorarlar ve durumu karmaşıklaştı-rırlardı. Muriel Verloren kızının katilinin adalet sisteminin aydınlığına çıkması için on yedi yıl beklemişti. Bu olasılığın gerçekleşmesini engelleyebilecek herhangi bir şey söylemekten kaçınacağı muhakkaktı. Bu noktada ışığın yanlış olmasının bir önemi yoktu. Aradan geçen yıllar ona ve kızının anısına acımasızca davranmıştı. Birinin hâlâ bedel ödemesi gerekiyordu.

"Söyleyemeyiz çünkü bilmiyoruz, Bayan Verloren," dedi Bosch. "Bir düşünün ve hatırlarsanız bize söyleyin."

Kadın bir fırsatı kaçırmış gibi başını üzgünce iki yana salladı.

"Ne iş yapıyorsunuz, Bayan Verloren?" diye sordu Rider.

Bu soru kadim anılarından ve arzularından koparmışa benziyordu.

"Satış yapıyorum," dedi sıradan bir tonla. "İnternet üzerinden."

"Öyle mi?" dedi Rider. "Ne tür şeyler satıyorsunuz?"

"Ne bulursam. İkinci el eşya satışlarına giderim. Oralardan bir şeyler bulurum. Kitaplar, oyuncaklar, giysiler. İnsanlar her şeyi alıyor. Her ücreti ödüyorlar. Bu sabah elli dolara iki peçete halkası sattım. Çok eskiydiler."

112

Faili Meçhul

"Kocanıza fotoğraftaki kişiyi sormak istiyoruz," dedi Bosch. "Onu nereden bulabileceğimizi biliyor musunuz?"

Kadın başını iki yana salladı.

"Oyuncakçılardan orada bir yerde. Ondan uzun zamandır haber almadım."

Kasvet yüklü bir sessizlik oldu. Şehirdeki evsiz barınaklarının çoğu Oyuncak Bölgesi'nin kıyısında toplanmıştı. Bu bölgede birkaç oyuncak üreticisi, toptancısı ve hatta tek tük mağaza vardı. Oyuncakçılardan kapısının önünde yatan evsizlere rastlamak alışlageldik bir durumdu. Muriel Verloren onlara kocasının evsizlerden biri olduğunu söylüyordu. Yıldızlara hizmet veren restoran sahibi artık işsiz güçsüz ve hatta evsizdi. Ama burada bir çelişki söz konusuydu zira hâlâ bir evi vardı. Ancak yaşananlar yüzünden orada kalmaya devam edememişti. Karısı ise asla ayrılamamıştı.

"Ne zaman boşandınız?" diye sordu Rider.

"Hiç boşanmadık. Galiba Robert'm bir sabah uyanıp ne kadar uzağa giderse gitsin yaşananlardan kaçamayacağını anlamasını bekledim. Bunu fark edip eve dönmesini umdum. Ama gerçekleşmedi."

"Sizce kızınızın bütün arkadaşlarını biliyor muydunuz?" diye sordu Bosch.

Muriel bunu uzun süre düşündü.

"Kaybolduğu sabaha kadar öyle sanıyordum. Ama sonra başka şeyler öğrendik. Sırları olduğunu. Galiba beni en çok rahatsız eden de bu. Bizden gizlemesi değil, gizlemesi gerektiğine inanması. Bize açılrsa her şey çok daha farklı olabilirdi."

"Hamileliğinden mi bahsediyorsunuz?"

Muriel başını salladı.

"Başına gelenlerin bununla ilgili olduğunu size düşündüren nedir?"

113

F:8

Michael Connelly

"Sadece annelik içgüdü. Kanıtım yok. Ama başlangıç noktasının bu olduğuna inanıyorum."

Bosch başını salladı. Ama kızı gizlediği için suçlayamıyordu. Bosch onun yaşındayken tek başınaydı, ailesi yoktu. Böyle bir ilişkinin nasıl olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Kumandan Garcia ile konuştuk," dedi Rider. "Kızınızın günlüğünü birkaç yıl önce size verdiğini söyledi. Hâlâ sizde duruyor mu?"

Muriel telaşlanmıştı.

"Her gece bir bölümünü okuyorum. Onu benden almayacaksınız, değil mi? O benim İncil'im!"

"Ödünç alıp kopyalamamız gerek. Kumandan Garcia'nın o zaman bir kopyasını saklaması gerekirdi ama saklamamış."

"Günlüğü kaybetmek istemem."

"Kaybetmeyeceksiniz, Bayan Verloren. Söz veriyorum. Kopyasını çıkarıp size iade edeceğiz."

"Şimdi istiyor musunuz? Yatağımın yanında duruyor."

"Evet, getirebilerseniz iyi olur."

Muriel Verloren yanlarından ayrılıp evin sol tarafına giden koridorda gözden kayboldu. Bosch, Rider'a baktı ve kaşlarını ne düşündüğünü sorarcasına kaldırdı. Rider daha sonra konuşacaklarını belirtmek istercesine omuz silkti.

"Kızım bir keresinde bir kedi daha istemişti," diye fısıldadı Bosch. "Eski karım ona birinin yettiğini söyleyip reddetmişti. Sebebini şimdi anlıyorum."

Muriel elinde kapağı çiçeklerle kaplı, üzerinde yaldızlı harflerle Günlüğüm yazan bir defterle geri döndüğünde Rider uygunsuz bir şekilde gülümsüyordu. Yıldızlar silinmeye yüz tutmuştu. Defterin çok fazla tutulduğu anlaşılıyordu. Rider saygılı bir ifadeyle günlüğü kadından aldı.

114

Faili Meçhul

n

"Sakıncası yoksa etrafa bakınmak istiyoruz, Bayan Verloren," dedi Bosch. "Dosyada gördüklerimizin ve okuduklarımızın evin şimdiki haliyle bağlantısını kurabilmek için."

"Ne dosyası?"

"Soruşturma ile ilgili bütün belgelerin saklandığı dosya."

"Cinayet dosyası mı?"

"Evet, öyle. Etrafa bakmamızın sakıncası yok, değil mi? Arka kapıya ve evin arkasına da bakmak istiyorum."

Muriel kolunu kaldırarak gitmeleri gereken yönü gösterdi. Bosch ve Rider ayağa kalktı.

"Değişti," dedi Muriel. "Eskiden arkada ev yoktu. Arka kapıdan çıkıp doğruca tepeye tırmanabilirdiniz. Ama sonra terasladılar. Şimdi evler var. Milyonlarca dolarlık. Bebeğimin bulunduğu yere bir malikane yaptılar. Nefret ediyorum."

Buna söylenecek bir şey yoktu. Bosch başını sallayıp kadının arkasından mutfağa yöneldi.

Camlı bir kapısı vardı. Arka bahçeye açılıyordu. Muriel kapının kilidini açtı ve birlikte çıktılar.

Bahçe, bir grup okalptüs ağacına doğru dik bir şekilde uzanıyordu. Bosch, ağaçların arasından büyük bir evin İspanyol stili kiremitlerle kaplı çatısını görebiliyordu.

"Eskiden burası boştu," dedi Muriel. "Sadece ağaçlar vardı. Şimdiyse evlerle dolu. Kapısı var."

Oraya eskisi gibi gitmeme izin vermiyorlar. Bazen gidip Becky'nin bulunduğu yerde piknik yapardım. Ama galiba beni evsiz barksız bir kadın falan sandılar."

Bosch başını salladı ve kızının öldürüldüğü yerde piknik yapan anneyi düşündü. Sonra bu fikri kafasından atmaya çalışarak teraslanmış tepeyi incelemeye koyuldu. Otopsi raporuna göre Becky Verloren elli sekiz kiloydu. Çok ağır olmamasına rağmen tepeden yukarı taşımak hiç

kolay olmasa gerekti. Birden fazla katil olması ihtimalini düşündü. Bailey Sab-le'm onlar diye bahsedişini hatırladı.

115

Michael Connelly

Gözleri kapalı halde hareketsiz durmakta olan Muriel Verloren'a baktı. Kadın, öğle sonrası güneşinin yüzünü ısıtabilmesi için başını hafifçe kaldırmıştı. Bosch bunun ölmüş kızıyla bir nevi sohbet merasimi olup olmadığını merak etti. Muriel kendisine baktıklarını hissetmişçesine konuştu.

"Burayı çok seviyorum. Asla ayrılmayacağım."

"Kızınızın yatak odasına bakabilir miyiz?" diye sordu Bosch.

Kadın gözlerini açtı.

"İçeri girdiğimizde ayaklarınızı silin yeter."

Mutfaktan yine koridora geçtiler. Üst kata çıkan merdivenler, garaja açılan kapının hemen dibindeydi. Bosch aralık kapıdan garaja bir göz atınca eski bir minibüs ve Muriel'm keşif turlarından topladıklarıyla dolu olduğunu tahmin ettiği kutular gördü. Ayrıca basamakların garaj kapısına ne kadar yakın olduğunu zihnine not etti. Bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyordu. Ama cinayet dosyasındaki özette katilin içeri gizlice girip evin içinde bir yerde ailenin uykuya dalmasını beklemiş olabileceğini okuduğunu hatırladı. Garajda beklemiş olması muhtemeldi.

Basamaklar, Muriel'm ikinci el eşya satışlarından aldıklarıyla dolu kutular bir tarafa dizilmiş olduğu için oldukça daralmıştı. Rider önden çıktı. Muriel, Bosch'a onun ardından çıkmasını işaret etti ve önünden geçerken fısıldayarak sordu.

"Çocuğunuz var mı?"

Bosch cevabının acı vereceğini bilerek başını salladı.

"Bir kızım var."

Muriel da başını salladı.

"Sakin onu gözünüzün önünden ayırmayın."

Bosch, ona, kızının çok uzakta annesiyle yaşamakta olduğunu söylemedi. Sadece başını salladı ve basamakları tırmanmaya koyuldu.

116

Faili Meçhul

İkinci katta sahanlık ve aralarında banyo olan iki yatak odası vardı. Becky Verloren'ın odası gerideydi, penceresi tepeye bakıyordu.

Muriel kapıyı açtı. İçeri girdiklerinde zamanda geri dönmüş gibi oldular. Oda, Bosch'un cinayet dosyasında bulunduğu on yedi yıl önce çekilmiş fotoğraflardaki haliyle durmaktaydı. Evin geri kalanı parçalanmış bir hayatın döküntüleriyle doluydu ama Becky Verloren'ın uyuduğu, telefonla konuştuğu ve gizlice günlüğüne yazdığı oda hiç değişmemişti. Aynen muhafaza edildiği süre artık kızın hayatından uzundu.

Bosch odada ilerledi ve sessizce etrafına baktı. Kedi bile odanın mahremiyetine saygı göstermiş gibiydi. Hava temiz ve ferahlatıcıydı.

"Gittiği sabah oda böyleydi işte," dedi Muriel. "Sadece yatağı düzelttim."

Bosch üzerinde kedi desenleri olan örtüye baktı. Etekleri yatağın kenarlarından aşağı sarkıyor ve yerleri süpürüyordu.

"Kocanızla evin diğer tarafında uyuyordunuz, değil mi?"

"Evet. Rebecca artık kendine ait özel hayatı olmasını istediği dönemdeydi. Alt katta, evin diğer tarafında iki yatak odası var. İlk yatak odası oradaydı. On dört yaşındayken buraya taşındı."

Bosch başını salladı ve başka bir şey sormadan önce etrafına baktı.

"Buraya ne sıklıkta geliyorsunuz, Bayan Verloren?" diye sordu Ri-der.

"Her gün. Bazen uyuyamadığımda -epey sık oluyor aslında- buraya gelip yatıyorum. Ama örtünün altına girmiyorum. Yatağın sadece ona ait olmasını istiyorum."

Bosch, kadının söylediklerine anlam verebiliyormuş gibi yine başını sallamakta olduğunu fark etti. Becky'nin masasına yaklaştı. Aynanın kenarına sıkıştırılmış fotoğraflar vardı. Bosch birindeki genç Bailey Sable'ı tanıdı. Ayrıca Becky'nin Eiffel Kulesi önünde tek basmayken çekilmiş bir

117

Michael Connelly

fotoğrafi da vardı. Başına siyah bir bere takmıştı. Karede sanat kulübü gezisine katılmış başka hiçbir öğrenci yoktu.

Aynanın kenarında Becky'nin bir delikanlıyla çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Görünüşe bakılırsa Disneyland'delerdi ya da belki Santa Moni-ca rıhtımında.

"Bu kim?" diye sordu Bosch.

Muriel gelip fotoğrafa baktı.

"Çocuk mu? Danny Kotchof. İlk sevgilisi."

Bosch başını salladı. Hawaii'ye taşman çocuk.

"Taşındığında Becky çok üzülmüştü," dedi Muriel.

"Ne zamandı?"

"Bir önceki yaz, haziranda. Becky'nin birinci, onun ikinci sınıfı bitirmesinden hemen sonra. Becky'den bir yaş büyüktü."

"Ailesinin neden taşındığını biliyor musunuz?"

"Danny'nin babası bir araba kiralama şirketinde çalışıyordu ve Maui'ye gönderilmişti. Terfi etmişti."

Bosch, Muriel'm az önce söylediklerinin önemini kavrayıp kavramadığını görmek için Rider'a baktı. Rider başını belli etmeden iki yana salladı. Anlamamıştı. Ama Bosch devam etmek istiyordu.

"Danny Hillside Hazırlık'a mı gidiyordu?" diye sordu.

"Evet, orada tanışmışlardı."

Bosch kızın masasına baktı ve içinde Eiffel Kulesi bulunan ucuz bir kar küresi gördü. İçindeki suyun bir kısmı buharlaşmış, kulenin ucu kürenin tepesindeki hava boşluğunda kalmıştı.

"Danny de sanat kulübünde miydi?" diye sordu. "Paris'e onunla gitmiş miydi?"

"Hayır, geziden önce taşınmışlardı," dedi Muriel. "Haziranda taşındılar, gezi ise ağustosun son haftası başlamıştı."

"Becky daha sonra onunla görüştü veya haber aldı mı?"

118

Faili Meçhul

"Ah evet. Mektuplaştılar ve telefonla görüştüler. İlk başlarda telefon-laşıyorlardı ama faturalar çok yüklü gelmeye başladı. Sonra sadece Danny aramaya başladı. Her gece uyumadan önce. Bu aramalar... Becky'nin gidişine kadar sürdü."

Bosch uzanıp fotoğrafı aynanın kenarından aldı. Danny Kotchof a dikkatle baktı.

"Kızınız öldükten sonra ne oldu? Danny nasıl öğrendi? Tepkisi nasıl oldu?"

"Şey, aradık ve babasına haberi verip oğluna usturuplu bir şekilde iletmesini söyledik.

Duyduğumuza göre çok etkilenmiş. Kim etkilenmezdi ki?"

"Danny'ye babası söyledi demek. Siz veya eşiniz Danny ile bire bir görüşmedi mi?"

"Hayır ama Danny bana uzun bir mektup yazarak Becky'nin kendisi için ne büyük bir anlam taşıdığını anlattı. Hem çok tatlı hem çok üzücüydü. Her şey öyleydi."

"Eminim öyleydi. Cenaze törenine geldi mi?"

"Hayır, gelmedi. Ailesi adalarda kalmasının onun için daha iyi olacağını düşünmüş. Travma yüzünden, bilirsiniz. Bay Kotchof arayıp oğlunun gelemeyeceğini söyledi."

Bosch başını salladı. Fotoğrafi cebine koyarak geri döndü. Muriel fark etmemişti.

"Ya daha sonra?" diye sordu. "Yani mektuptan sonra? Sizinle temas kurdu mu? Arayıp konuştu mu?"

"Hayır, onunla bir daha hiç görüşmedim. Mektuptan sonra bir daha haber almadım."

"Mektup hâlâ duruyor mu?" diye sordu Rider.

"Elbette. Her şeyi sakladım. Bir çekmece, Rebecca için aldığımız mektuplarla dolu. Çok sevilen bir kızdı."

119

Michael Connelly

"O mektubu da ödünç almak durumundayız, Bayan Verloren," dedi Bosch. "Çekmecenin içindekilerin tümünü incelemek durumunda da kalabiliriz."

"Neden?"

"Çünkü hiç belli olmaz," dedi Bosch.

"Çünkü her taşın altına bakmak istiyoruz," diye ekledi Rider. "Rahatsız edici olabileceğini biliyoruz ama ne yapmaya çalıştığımızı unutmayın, lütfen. Kızınızın başına gelenlerin

sorumlusunu bulmaya uğraşyoruz. Üzerinden uzun zaman geçmiş olabilir ama bu, yapanın yanına kâr kalacağı anlamına gelmez."

Muriel Verloren başını salladı. Dalgınca yatağın üzerinden almış olduğu dekoratif bir yastığı sıkıca göğsüne bastırıyordu. Yastık, yıllar önce kızı tarafından yapılmışa benziyordu. Üzerinde kırmızı bir kalp deseni bulunan mavi, kare bir yastıktı. Yastığı göğsüne bastırarak tutan Muriel Verloren bir hedef gibi görünüyordu.

120

Faili Meçhul

13

Bosch arabayı kullanırken Rider, Danny Kotchof'un Becky'nin cinayetinden sonra Verlorenlara gönderdiği mektubu okudu. Çoğunlukla kızlarıyla olan güzel anılardan bahsettiği tek sayfalık bir mektuptu.

"Tek söyleyebileceğim, böyle olması gerektiği için ne kadar üzgün olduğum. Onu daima özleyeceğim. Sevgiler, Danny.' Hepsi bu."

"Damgada ne yazıyor?"

Rider zarfı çevirip baktı.

"Maui, yirmi dokuz temmuz, bin dokuz yüz seksen sekiz."

"Yazmak için epeyce beklemiş."

"Belki yazmakta zorlanmıştı. Neden üzerinde duruyorsun, Harry?"

"Durmuyorum. Sadece Green ve Garcia onu tek bir telefon görüşmesiyle elemişler. Dosyada ne yazıyordu, hatırlıyor musun? Çocuğun patronu Danny'nin olay günü ve ertesi gün araba kiralama şirketinde arabaları yıkamakta olduğunu söylemişti. Los Angeles'a uçup Becky'yi öldürüp geri dönecek zamanı yoktu."

"Eee?"

"Eh, şimdi de Muriel çocuğun babasının araba kiralama şirketi işlettiğini söylüyor. Cinayet dosyasında bundan hiç söz edilmemiş. Green ve

121

Michael Connelly

Garcia bunu biliyor muydu? Danny'nin çalıştığı yeri babasının işlettiğine bahse girer misin? Peki ya telefonda konuşan patronun çocuğun babası olduğuna?"

"Tanrım, Paris'e gitme konusunda şaka yapıyordum. Ama görünüme bakılırsa sen Maui'ye bir seyahate niyetlisin."

"Baştan savma işi sevmiyorum, hepsi bu. Uçları boşlukta bırakıyor. Danny Kotchof ile konuşup onu şüpheliler listesinden kendimiz çıkarmalıyız. Bu kadar zaman sonra bu mümkünse elbette."

"AutoTrack, bebek."

"O bulmamıza yardım edebilir ama temize çıkarabilmemize değil."

"Nerede olduğunu ispatlayamasa bile ne diyorsun, on altı yaşında bir çocuk gizlice Hawaii'den buraya geldi, eski kız arkadaşını öldürdü ve kimseye görünmeden geri dönmeyi başardı mı yani?"

"Belki öyle planlamamıştı. Ve on yedi yaşındaymış, Muriel bir yaş büyük olduğunu söylemişti."

"On yedi," dedi Rider bir yaş fark çok şeyi değiştiriyormuş gibi alaylı bir vurguyla.

"Ben on sekizimde Vietnam'dan Hawaii'ye gitmiştim. Oradan ülkeye geçme izni yoktu. Varınca sivil kıyafetlerimi giyip askeri polis burnunun dibinden geçerek Los Angeles uçağına binmiştim. Bence on yedi yaşında bir genç de yapabilir."

"Tamam, Harry."

"Bak, söylemek istediğim baştan savma bir iş yapılmış olduğu. Cinayet dosyasına göre Green ve Garcia onu tek telefonla elemiş. Havayollarını kontrol ettiklerine dair bir not yok ve şimdi de artık çok geç. Beni rahatsız eden bu."

"Anlıyorum. Ama unutma. Tamamlamamız gereken bir mantık üçgeni var. Danny'yi Becky'ye bağlamak kolay ama tabanca Mackey'ye bağlanıyor. Peki Danny ve Mackey arasındaki bağlantı ne?"

122

1

Faili Meçhul

Bosch başını salladı. Güzel soruydu. Ama Danny Kotchof konusunda kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

"Ayrıca bir de mektupta yazdığı var," dedi. "Böyle olması gerektiği için demiş. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir kalıp, Harry. Bir davayı bunun üzerinde şekillendiremezsin."

"Şekillendirmekten bahsetmiyorum. Sadece neden öyle dediğini merak ediyorum."

"Hâlâ hayattaysa onu buluruz ve kendisine sorarsın."

405'in altından geçip Panorama City'ye gelmişlerdi. Bosch, Danny Kotchof konusunu kapayınca Rider, Muriel Verloren'dan bahsetmeye başladı.

"Donmuş kalmış," dedi.

"Evet."

"Yazık. Kızı tepeye çıkarmaları için bir sebep yoktu. Evdeki herkesi de öldürebilirlerdi pekâlâ. Öldürmüş kadar olmuşlar gerçi."

Bosch bunun acımasızca bir görüş olduğunu düşündü ama yorum yapmadı.

"Onlar mı?" diye sordu onun yerine.

"Ne?"

"Kızı tepeye çıkarmaları için dedin. Bailey Sable gibi konuştun. Birden fazla kişi varmış gibi."

"Bilmiyorum. Tepeyi gördün. Bir kişi için zor görünüyor. Oldukça dik."

"Evet. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. İki kişi olabilir."

"Mackey'yi korkutma fikrin daha iyi görünüyor. Oradaysa bizi diğerine götürebilir, Kotchof ya da her kimse."

Bosch güneşe, Van Nuys Bulvarı'na döndü ve sokağın yarısı boyunca uzanan eski bir apartman bloğunun önüne park etti. İsmi Panorama Vi-ew Sütleri'ydi. Lobinin cam kapılarının sol tarafında KİRALAMA BÜ-
123

Michael Connelly

ROSU yazan bir tabela vardı. Ayrıca aylık veya haftalık kiraya verilebilecek daireler olduğunu duyuruyordu. Bosch vitesi park konumuna getirdi.

"Kotchof tan başka ne düşünüyorsun, Harry?"

"Becky'nin diğer iki arkadaşının izini bulup onlarla da konuşmamız gerektiğini. Belki sen lezbiyen olanla görüşebilirsin. Ama önceliğim babası-bulabilirsek."

"Tamam o halde sen babayla konuş ben de lezbiyenle. Belki San Francisco'ya giderim."

"Hayward. Ve yardıma ihtiyacın olursa orada kadının izini sürebilecek ve L.A.'i masraftan kurtarabilecek bir müfettiş tanıdığım var."

"Hiç eğlenceli değilsin, Harry. Kuzeyli kız kardeşlerle vakit geçirmek istiyorum."

"Şef seni tanıyor muydu?"

"Başlarda hayır. Sonra da aldırmadı."

Bosch başını salladı. Şefin tutumu hoşuna gitmişti.

"Başka?" diye sordu Rider.

"Sam Weiss."

"O kim?"

"Soygun kurbanı. Kızın öldürülmesinde kullanılan tabancanın sahibi."

"Neden o?"

"O zaman ellerinde Roland Mackey ismi yoktu. Weiss'a sormaya de-ğebilir."

"Tamam."

"Ondan sonra Mackey'ye tuzağı kurabiliriz sanırım. Bakalım nasıl bir tepki gösterecek."

"O halde şu işi bitirelim ve gidip Pratt ile konuşalım."

Kapılarını aynı anda açıp arabadan indiler. Bosch aracın önünden dolaşırken Rider'ın inceleyen gözlerini üzerinde hissetti.

124

Faili Meçhul

"Ne oldu?"

"Bir şey daha var."

"Nasıl yani?"

"Sende. Sol kaşının üstünde o küçük kırışıklık oluştuysa kafanı kurcalayan bir şey var demektir."

"Eski karım hep çok kötü bir poker oyuncusu olduğumu söylerdi. Kendimi ele veriyordum."

"Eee, nedir?"

"Henüz bilmiyorum. Odayla ilgili bir şey."

"Evdeki mi? Kızın odası mı? Kadının hiçbir şeye dokunmadan bırakmasının tuhaf olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, aslında onu neden yaptığını anlayabiliyorum. Başka bir şey var. Yanlış olan, farklı olan bir şey. Düşüneceğim, bulduğumda söylerim."

"Tamam, Harry. O işte iyisindir, bilirim."

Panorama View Süitleri'nin cam kapılarından içeri girdiler. On dakika sonra bildikleri doğrulandı: Mackey şartlı tahliye süresi biter bitmez oradan taşınmıştı.

Ve beklendiği gibi, kendisine ulaşılabilecek bir başka adres bırakmamıştı.

125

Michael Connelly

14

Abel Pratt masasının gerisinde oturmuş, plastik bir kaptan yoğurtlu mısır gevreği yiyordu. Yerken çıkardığı emme sesi ve çıtırtılar Bosch'un sinirine dokunmaya başlamıştı. Yirmi dakikadır oradaydılar ve tam isabete dair günün gelişmelerini anlatıyorlardı.

"Kahretsin, hâlâ açım," dedi Pratt son lokmayı da yedikten sonra.

"Nedir o? Güney Kumsalı diyeti mi?" diye sordu Rider.

"Hayır, kendi diyetim. Ama bana asıl gereken Güney Bürosu diyeti."

"Sahi mi? Peki Güney Bürosu diyeti nedir?"

Bosch, Rider'm gerildiğini hissedebiliyordu. Güney Bürosu, şehrin siyah nüfusunun yoğun olduğu bölgeydi. Rider, Pratt'in lafının ırkçı bir gönderme olup olmadığını merak ediyor olmalıydı. Bosch daha önce pek çok kez bize karşı onlar mantığının baskın gelip üniformanın renginin ten renginden üstün olduğunu düşünen beyaz memurlarca siyah veya Latin kökenli memurlara ırkçı yorumlarda bulunulduğuna tanık olmuştu. Rider, Pratt'in o polislerden biri olup olmadığını öğrenmek üzereydi.

"Antenlerini indir," dedi Pratt. "Tek söylediğim orada on yıl çalıştığım ve bu süre içinde hiç kilo sorunu yaşamadığım. Orada sürekli hare-

126

Faili Meçhul

ket halindeydim. Sonra HCM'ye geçtim ve iki yılda sekiz kilo aldım. Çok kötü."

Rider rahatladı. Bosch da.

"Kıçını kaldır ve kapıları çal," dedi Bosch. "Hollyvood'da kural buydu."

"Güzel kural," dedi Pratt. "Ama sorumluluk verilince zor. Şimdi burada oturmak ve sizin çaldığınız kapılardan neler öğrendiğinizi duymak zorundayım."

"Ama maaş daha dolgun," dedi Rider.

"Ya, evet."

Bu espriydi zira Pratt bir gözetmen olarak fazla mesai yapamıyordu. Ama takımındakilerin böyle bir şansı vardı, bu sayede bazen kazançları altında çalışıyor olmalarına rağmen Pratt'inkinden fazla olabiliyordu.

Pratt koltuğunu döndürdü ve yerdeki buzluğun kapağını açtı. İçinden bir yoğurt daha çıkardı.

"Bok canına," dedi doğrulup yoğurdu açarken.

Bu kez içine mısır gevreği koymadı. Bosch hiç olmazsa çıtırtılardan kurtulmuş olduğunu düşündü.

"Pekâlâ, davaya dönelim," dedi Pratt ağız yoğurtla dolu olduğu halde. "Sonuç olarak tabancanın Mackey adındaki şu serseriyle bağlantısı olduğunu söylüyorsunuz. Silahı ateşlemiş. Ama henüz Mackey ve kurban arasındaki bağlantıyı bulamadınız, bu yüzden katilin o olduğunu söyleyemiyorsunuz."

"Bu ve başka şeyler," dedi Rider.

"Yani ben bir savunma avukatı olsaydım," diye devam etti Pratt. "Mackey'nin hırsızlık suçunu kabul etmesini isterdim zira dava zamanlaşımına uğramış. Tabancayı denediğinde derisini sıkıştırdığım, sonra da lanet silahı attığını söylemesini isterdim. Cinayet işlenmeden önce tabancadan kurtulduğunu. Mackey, 'Hayır, efendim, o küçük kızı ben öldürme-

127

Michael Connelly

dim, bunu kanıtlayamazsınız. Kızı gördüğümü bile ispatlayamazsınız,' diyebilir pekâlâ."

Bosch ve Rider başını salladı.

"Yani elinizde hiçbir şey yok."

Başlarını tekrar salladılar.

"Bir günlük iş için fena değil. Ne yapmayı düşünüyorsunuz peki?"

"Telefonunun dinlenmesini istiyoruz," dedi Bosch. "İki, belki üç yerdeki hatları. Biri cep telefonu, biri de benzin istasyonundaki telefon. Ve bir de oturduğu yeri bulursak oradaki telefon. Gazeteye dava üzerinde çalıştığımızı dair bir haber vereceğiz ve Mackey'nin gazeteyi görmesini sağlayacağız. Sonra bu konuda biriyle konuşup konuşmayacağına bakacağız."

"Peki on yedi yıl önce işlemiş veya işlememiş olduğu bir cinayet hakkında biriyle konuşmaya kalkacağını size düşündüren nedir?"

"Dediğim gibi şu ana kadar adamın kızla nasıl bir bağlantısı olduğunu çözemedik. Bu yüzden arada bir kişi daha olduğunu düşünüyoruz. Mackey ya bu işi bir başkası için yaptı ya da tabancayı birine verdi ve cinayeti o kişi işledi."

"Üçüncü bir olasılık var," dedi Rider. "Yardım etmiş de olabilir. Kız dik bir tepeden yukarı taşınmış. Yapan ya iri biriydi ya da yalnız değildi."

Pratt yağurdandan iki kaşık daha aldı ve konuşmadan önce bir süre kaşlarını çatarak yoğurt kabına baktı.

"Pekâlâ, ya gazete? Haberi yayınlatabilecek misiniz?"

"Evet, sanırım," dedi Rider. "Valley bölgesinden Kumandan Gar-cia'yı kullanacağız. Davada ilk çalışan dedektiflerden biriymiş. Çözülemeyen dava aklından hiç çıkmıyor falan filan. Daily News'de bir tanıdığı olduğunu söyledi."

"Tamam, iyi bir plana benziyor. Yetki belgelerini yazıp bana verin. Yüzbaşı onayladıktan sonra bölge savcılığına, oradan da yargıca gidecek.

128

Faili Meçhul

Biraz zaman alır. Yargıçtan onayı alınca diğer ekipleri davalarından alıp sizin adamı dinleme görevine veririm, bu arada siz de takip edersiniz."

Bosch ve Rider aynı anda ayağa kalktı. Bosch kanındaki adrenalinin bir miktar arttığını hissetti. "Bu Mackey denen adamın şu an başka bir işe bulaşmış olma ihtimali yok, değil mi?" diye sordu Pratt.

"Ne gibi?" diye sordu Bosch.

"Bir suç işlemek üzere olduğunu gösterebilirsek izni daha kısa sürede çıkarabilirdik."

Bosch bunu bir süre düşündü.

"Şu an elimizde öyle bir bilgi yok," dedi. "Ama üzerinde çalışabiliriz."

"Güzel. Faydası olur."

129

F:9

Michael Connelly

15

Yazma işini oldum olası Rider yapardı. Hukuk dilini olduğu kadar bilgisayarı da iyi tanıyordu. Bosch, onun bu yeteneklerine daha önce üzerinde çalıştığı davalarda tanık olmuştu. Bu yüzden karar, üzerinde konuşulmadan kendiliğinden verilmişti. Roland Mackey'nin cep telefonu, işyerinin telefonu ve bulunduğu takdirde halihazırda ikamet ettiği adreste bulunan telefonun dinlenmesi için mahkemeden izin alınabilmesi için gerekli olan yetki belgelerini Rider yazacaktı. Çetin bir iş olacaktı; Mac-key'ye karşı davayı sağlam bir şekilde sunmalı, mantık zincirini ve olası sebebi ikna edici bir şekilde belirtmeli ve hiçbir zayıf bağlantı bırakmamalıydı. Yazdıkları önce Pratt'i, sonra Yüzbaşı Norona'yı, ardından yerel emniyet kuvvetlerinin sivil özgürlükleri ihlal etmediğinden emin olmakla görevli bölge savcısı yardımcısını ve son olarak da aynı sorumluluğa sahip olan ancak aynı zamanda ters bir sonuçta veya hatada seçmenlere hesap verecek olan yargıcı ikna etmek durumundaydı. Tek bir şansları vardı ve en iyisini yapmak zorundaydılar. Rider'm yazması daha iyiydi.

Ama bunlardan önce etrafında yoğunlaşan soruşturmaya dikkat çekmeden Mackey'nin telefon numaralarını bulmaya uğraşmaları gerekti.

130

Faili Meçhul

Önce rehberin sarı sayfalarında yarım sayfalık ilanı bulunan Tampa Araç Çekme Hizmetleri ile işe başladılar. İlanda 24 saat ulaşılabilen iki telefon numarası vardı. Daha sonra bilinmeyen numaralar servisini aradılar ve Mackey'nin adına kayıtlı bir numara bulunmadığını öğrendiler. Yani ya evinde telefonu yoktu ya da yaşadığı yerde başkasına kayıtlı bir telefon vardı.

Mackey'nin oturduğu yeri öğrendikten sonra bu konuyu halledebilirlerdi.

Sonuncu ve en zoru Mackey'nin cep telefonu numarasıydı. Bilinmeyen numaralar servisinde cep telefonu numaraları yoktu. Her cep hizmet sağlayıcısını kontrol etmek günler, hatta haftalar alabilirdi zira çoğu, müşterilerinin özel numarasını ifşa etmek için mahkeme onaylı arama izni talep ediyordu. Emniyet teşkilatı mensupları numaralan elde etmek için bunun yerine çeşitli yöntemlere başvururdu. En çok başvurulana, işyerine zararsız mesajlar bırakıp geri arama esnasında numarayı öğrenmekti. Bu mesajlar arasında en popüler olanıysa geri dönen ilk yüz kişiye televizyon veya DVD oynatıcı verileceğini vaat eden araym-ödülünüzü-alm standart mesajıydı. Ancak bu iş için polise ait olmayan bir hat kullanılmak durumundaydı ve çok uzun süre beklemek söz konusu olabilirdi. Üstelik gizli numaradan aranabileceği için sonuç garantisi yoktu. Rider ve Bosch bekleme lüksüne sahip değildi. Mackey'nin ismi açığa çıkmıştı. Hedeflerine çabucak ilerlemeleri gerekiyordu.

"Merak etme," dedi Bosch, Rider'a. "Bir planım var."

"O halde arkama yaslanıp büyük ustayı izleyeyim."

Bosch, Mackey'nin işbaşında olduğunu bildiğinden çekme şirketini aradı ve bir çekici talep etti. Hatta beklemesi söylendi ve ardından Ro-land Mackey olduğuna inandığı kişi konuştu.

"Çekiciye mi ihtiyacınız var?"

"Ya çekici ya da ara kablosu. Motoru çalıştıramıyorum."

"Neredesiniz?"

131

Michael Connelly

"Devonshire yakınında, Topanga'daki Albertson otoparkında."

"Biz Tampa'dayız, daha yakında bir servis bulabilirsiniz."

"Biliyorum ama evim size çok yakın. Tam Roscoe çıkışında, hastanenin arkasında."

"Pekâlâ o halde. Aracınız nedir?"

Bosch daha önce Mackey'yi içinde gördükleri arabayı düşündü. Mackey'yi getirmeyi garantilemek için bunu yem olarak kullanmaya karar verdi.

"Yetmiş iki model Camaro."

"Yemlenmiş mi?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"On beş dakika sonra oradayım."

"Tamam, güzel. Adınız nedir?"

"Ro."

"Romu?"

"Roland'ın kısaltılmışı, ahbap. Geliyorum."

Telefonu kapadı. Bosch ve Rider beş dakika beklediler, bu arada Bosch ona planın geri kalanını ve onun nasıl bir rol oynayacağını anlattı. Rider'ın hedefi iki şeye ulaşmaktı: Mackey'nin cep numarası ve hizmet sağlayıcısının ismi. Böylelikle dinlenmesi için gereken izin belgesi doğru firmaya iletilebilirdi.

Rider, Bosch'un talimatı uyarınca Chevron benzin istasyonunu aradı ve arabasının frenlerinden çıkan gıcırtı sesini ayrıntılı bir şekilde anlatarak tamir için bir randevu aldı. O konuşurken Bosch rehberde belirtilen ikinci numaradan istasyonu aradı. Umdukları gibi Rider beklemeye alındı.

Bosch'a cevap verilince, "Ro'ya ulaşabileceğim bir numara var mı?" diye sordu. "Buraya geliyordu ama ihtiyacım kalmadı. Arabamı çalıştıra-bildim."

Mackey'nin iş arkadaşı aceleyle konuştu. "Cebinden arayın."

132

Faili Meçhul

Bosch'a numarayı söyledi. Numarayı not eden Bosch başparmağını Rider'a doğru kaldırarak istediğini aldığını belirtti. Rider konuşmasını şüphe uyandırmayacak bir şekilde bitirdi ve telefonu kapadı.

"Biri gitti biri kaldı," dedi Bosch.

"Seninki kolay," dedi Rider.

Mackey'nin numarasını alan Rider işe koyuldu. Bu arada Bosch paralelden dinliyordu. Rider sesine ilgisiz bir memur tonu vererek Mac-key'ye -muhtemelen o sırada Camaro'yu arıyordu- AT&T Telsiz Telefon hattı için aradığını ve uzun mesafeli görüşmelerde indirimli tarifeler hakkında iyi haberleri olduğunu söyledi.

"Palavra," dedi Mackey sözünü keserek.

"Anlamadım, efendim?" dedi Rider.

"Palavra dedim. Bu hat değiştirmem için yaptığınız bir numara."

"Anlamıyorum, efendim. AT&T Telsiz müşterisi olarak görünüyorsunuz. Değil misiniz?"

"Kesinlikle değil. Ben Sprint kullanıyorum ve gayet memnunum. Uzun mesafeli görüşme tarifesi falan da istemiyorum. O yüzden ittir git. Duydun mu?"

Telefonu kapadı ve Rider gülmeye başladı.

"Asabi bir adammış," dedi.

"Eh, Chatsvorth'ün öbür ucuna boşu boşuna gitti," dedi Bosch. "Ben olsam ben de sinirlenirdim."

"Sprint kullanıyormuş," dedi Rider. "Yazma işine başlayayım. Belki onu araşan iyi olur, işyerindeki arkadaşı cep numarasını verdiğini söylediğinde neden aramadığını düşünüp kuşkulabilir."

Bosch başını sallayıp Mackey'yi aradı. Tanrı'ya şükür telesekretere geçti, Mackey muhtemelen işyerindekilerle konuşuyor ve arabayı belirtilen yerde bulamadığı için ateş püskürüyordu.

Bosch bıraktığı notta üzgün

133

Michael Connelly

olduğunu ama arabasını çalıştırabildiğini ve eve gittiğini söyledi. Sonra telefonu kapatıp Rider'a baktı.

Programları üzerine bir süre konuştular ve Rider'ın o gece ve ertesi gün sadece yetki belgeleri üzerinde çalışmasına ve onaylardan geçme aşamasını yakından takip etmesine karar verdiler. Rider son onay alınacağı sırada Bosch'un yanında olmasını istediğini söyledi. Ekibin her iki üyesinin de yargıcın bürosunda olması anlaşmayı sağlamlaştırmaya yardım edecekti. Bosch o zamana kadar soruşturmayı aktif olarak sürdürmeye devam edecek, listelerindeki görüşülecek isimlere ulaşacak ve gazetedeki haberin çıkmasını sağlayacaktı. Zamanlama çok önemliydi. Gazetedeki haberin Mackey'nin telefonlarını dinlemeye başlamalarından önce çıkmasını istemiyorlardı. Hepsini gerektiği zamanda kotarabilmek için anahtar olacaktı.

"Ben eve gidiyorum, Harry," dedi Rider. "Yazmaya dizüstü bilgisayarımda başlayabilirim."

"Kolay gelsin."

"Sen ne yapacaksın?"

"Bu gece halletmeyi düşündüğüm birkaç işim var. Belki Oyuncak Bölgesi'ne giderim."

"Tek başına mı?"

"Bunlar sadece evsiz insanlar."

"Dikkatli ol, Harry. Belki merkezi arayıp seninle bir devriye aracı göndermelerini istesen iyi olur. Bu gece denizaltı boşta olabilir."

Denizaltı, tek memurun kullandığı ve birincil olarak nöbetteki sorumlunun emrinde bulunan araçtı. Ama Bosch bir koruyucuya ihtiyaç duyacağını sanmıyordu. Rider'a sorun olmayacağını ve AutoTrack bilgisayarının nasıl kullanıldığını ona gösterir göstermez gidebileceğini söyledi.

"Şey, öncelikle bir bilgisayarın olmalı, Harry. Ben dizüstü bilgisayarımı kullanmıştım."

134

Faili Meçhul

Rider, AutoTrack sayfasını açarken Bosch masanın etrafından dolaşıp yanına gitti. Bu arada Rider şifreyi girip arama bölümüne geçmişti.

"Kiminle başlamak istiyorsun?"

"Robert Verloren'a ne dersin?"

Rider ismi yazdı ve arama koşullarını belirledi.

"Ne hızda çalışıyor bu?" diye sordu Bosch.

"Çok hızlı."

Birkaç dakika içinde Rebecca Verloren'in babasının kayıtlı adresleri ekrana gelmişti. Ama görülen son adres Chatsvorth'teki evdi. Robert Verloren on yıldan fazla bir süredir ne ehliyetini yenilemiş, ne mülk almış, ne seçmen kaydı yaptırmış, ne kredi kartı başvurusu yapmış, ne de kullanım hesabı açtırmıştı. On yılı bomboştu. Kayıptı; en azından elektronik ortamda.

"Hâlâ sokaklarda olmalı," dedi Rider.

"Hâlâ hayattaysa elbette."

Rider, AutoTrack'ın arama bölümüne Tara Woods ve Daniel Kotchof isimlerini de yazdı ve her ikisi için de birden fazla kişi buldu. Yaklaşık yaşlarını ve bölge olarak da Havvaii ve California'yı belirterek aramayı daralttı; doğru Tara Wood ve Daniel Kotchofa ait olduğuna kanaat

getirdikleri iki adrese ulaştılar. Wood mezunlar toplantısına belki gitmemişti ama bunun sebebi uzaklara taşınmış olması değildi. Valley'den tepelere, Santa Monica'ya taşınmıştı sadece. Bu arada Daniel Kotchof da Hawaii'den uzun zaman önce dönmüş görünüyordu. Venice'te birkaç sene kaldıktan sonra Maui'ye dönmüştü ve hâlâ orada yaşıyor görünüyordu.

Bosch'un Rider'dan aramasını istediği son isim, tabancası Rebecca Verloren'ı öldürmekte kullanılan soygun kurbanı Sam Weiss'ti. Arama sonucu aynı isimde pek çok insanın adresi çıkmasına rağmen aradıkları kişiyi bulmaları zor olmadı zira Sam Weiss hâlâ soygun sırasındaki adre-

135

Michael Connelly

sinde ikamet ediyordu. Telefon numarası bile aynıydı. Olduğu yerde kalmıştı.

Rider bütün bilgilerin çıktılarını aldı ve Bosch'a ayrıca Grace Tana-ka'nın daha önce Bailey Sable'dan aldıkları numarasını verdi. Sonra evde çalışırken gerekebilecek malzemeleri topladı.

"Bana ihtiyacın olursa çağırma mesaj bırak," dedi bilgisayarını çantasının içine yerleştirirken.

Ortağı gidince Bosch, Pratt'in ofisinin kapısının üstündeki saate baktı ve altıyı biraz geçmekte

olduğunu gördü. Oyuncak Bölgesi'ne gidip Ro-bert Verloren'ı aramadan önce bir saatini

isimlere ulaşmaya ayırabileceğini düşündü. Aslında tek yaptığı evsiz insanlar bölgesinde

yapacağı iç karartıcı arama çabasını geciktirmek olduğunun farkındaydı. O yüzden saate bir

kez daha baktı ve telefon başında bir saatten fazla geçirmeyeceğine kendi kendine söz verdi.

Önce orada yalayanlardan başlamaya karar verdi ama eli boş kaldı. Tara Wood da Sam Weiss

da telefona cevap vermedi ve Bosch telesekre-ter mesajlarıyla karşılaştı. Wood'a kendini

tanıtın bir mesaj bıraktı. Cep numarasını da söylemiş ve Becky Verloren hakkında konuşmak

istediğini belirtmişti. Arkadaşının adını zikretmesinin Tara Wood'u aramaya teşvik edeceğini

umuyordu. Weiss'a ise sadece adını ve numarasını bıraktı. Aramasının sebebinin on altı

yaşında bir kızın ölümüne dolaylı bir şekilde yol açmış olduğu olayla bağlantılı olduğunu

önceden öğrenmesini istemiyordu. Adam hâlâ vicdan azabı çekiyor olabilirdi.

Sonra Hayvvard'daki Grace Tanaka'nın numarasını tuşladı ve telefon altıncı zilden sonra açıldı.

Önceleri sesi Bosch bir işini bölmüş gibi huysuz gelirken arama sebebinin Becky Verloren

olduğunu öğrenince yumuşadı.

"Ah Tanrım, yoksa bir şeyler mi oluyor?"

136

Faili Meçhul

"Teşkilat davayı tekrar açmayı uygun gördü," dedi Bosch. "Bir isme ulaştık. Bin dokuz yüz seksen sekizdeki olaya karışmış olabilecek bir şahıs ve Becky veya arkadaşlarıyla bağlantısı olup olmadığını bulmaya çalışıyoruz."

"Adı ne?" diye sordu kadın hemen.

"Roland Mackey. Becky'den birkaç yaş büyüktü. Hillside'a gitmemiş ama Chatsworth'te yaşıyormuş. İsim tanıdık geldi mi?"

"Pek sayılmaz. Hatırlamıyorum. Nasıl bir bağlantısı olabilir? Baba o muymuş?"

"Baba mı?"

"Polis Becky'nin hamile olduğunu söylemişti. Yani önceden öyleymiş."

"Hayır, bağlantının o olup olmadığını bilmiyoruz. Demek ismi tanıyorsunuz?"

"Hayır."

"Kısaca Ro ismini kullanıyor."

"Hâlâ tanıdık değil."

"Hamilelikten de haberiniz yoktu, değil mi?"

"Yoktu. Hiçbirimizin yoktu. Yani arkadaşlarının."

Bosch, kadının göremeyeceğini bilse de başını salladı. Kadının sessizlikten huzursuz olup önemli bir şey söyleyebileceği ümidiyle konuşmadan bekledi.

"Şey, sizde bu adamın bir fotoğrafı var mı?" diye sordu kadın sonunda.

Bosch'un aradığı bu değildi.

"Evet," dedi. "Oraya gelip size göstereceğim. Belki görünce hatırlarsınız."

"Tarayıp e-postayla gönderseniz olmaz mı?"

137

Michael Connelly

Bosch, kadının ne istediğini anlamıştı. Kendisi yapamazdı ama Kız Rider muhtemelen hallederdi.

"Sanırım yapabiliriz. Bilgisayar işlerinden ortağım anlar ve kendisi şu an burada değil."

"Size e-posta adresimi vereyim. Ortağınız gelince fotoğrafı gönderir."

Bosch adresi bloknotuna yazdıktan sonra kadına fotoğrafı sabah göndereceklerini söyledi.

"Başka bir şey var mıydı, dedektif?"

Bosch telefonu kapayabilir ve Grace Tanaka ile tekrar görüşme işini Rider'a bırakabilirdi ama anıları ve duyguları canlandırma fırsatını kaçırmak istemedi. Belki önemli bir ipucu yakalardı.

"Birkaç sorum daha olacak. Becky ile o yaz olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

"Ne demek istiyorsunuz? Arkadaştık. Onu birinci sınıftan beri tanırdım."

"Pekâlâ, peki sizce en yakın arkadaşı siz miydiniz?"

"Hayır, Tara olduğunu söyleyebilirim."

Becky ile en samimi olan kişinin Tara Wood olduğunu söyleyen biri daha.

"Demek hamile olduğunu öğrendiğinde size açılmadı."

"Hayır, söylediğim gibi bundan ölümüne kadar haberim yoktu."

"Ya siz? Siz sırlarınızı onunla paylaşır mıydınız?"

"Elbette."

"Her sırrı mı?"

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz, dedektif?"

"Eşcinsel olduğunuzu biliyor muydu?"

"Bunun olanlarla ne ilgisi var?"

"Grubunuzu tanımaya çalışıyorum. Galiba bir de isminiz..."

138

Faili Meçhul

"Hayır," dedi kadın aniden. "Bilmiyordu. Hiçbiri bilmiyordu. O günlerde ben bile bildiğimi sanmıyorum. Tamam mı, dedektif? Bu kadarı yeterli mi?"

"Üzgünüm, Bayan Tanaka. Sadece olabildiğince ayrıntılı bir tablo oluşturmaya çalışıyorum.

Samimiyetiniz için teşekkürler. Son bir soru. Becky hamileliğini sonlandırmaya karar verdiğinde, işlem sonrası arabayı kendisi kullanamayacağı için birinin onu eve götürmesini rica etmiş olmalı. Sizce kimi aramıştır?"

Grace Tanaka cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Bilmiyorum, dedektif. Ben olmayı ümit ederdim. Öyle bir arkadaş olduğumu düşünmesini isterdim. Ama belli ki bir başkasıymış."

"Tara Wood mu?"

"Bunu kendisine sormalısınız. İyi akşamlar, dedektif."

Bosch telefonu kapatınca fotoğrafa bakma niyetiyle yıllığa uzandı. Minyon bir Asyalıydı ve fotoğraf -yıllar öncesinden kalma- az önce telefonda duyduğu sert sesle pek bağdaşmıyordu.

Bosch, Rider'a içine e-posta adresini de eklediği bir not yazdı ve Mackey'nin fotoğrafını tarayıp göndermesini istedi. Ayrıca Tanaka'nın cinsel tercihi konusu açıldığında gösterdiği tepkiyi ekleyerek uymayı ihmal etmedi. Sabah geldiğinde hemen görebilmesi için notu Rider'ın masasının üstüne bıraktı.

Son telefon, AutoTrack'e göre halen Maui'de oturmakta olan Dani-el Kotchof aydı. Maui, iki saat geriydi.

Çıktıdaki numarayı tuşlayınca karşısına bir kadın çıktı. Daniel Kotchof'un karısı olduğunu ve kocasının müşteri memnuniyeti sorumlusu olarak çalıştığı Four Seasons Oteli'nde olduğunu söyledi. Bosch, kadının verdiği iş numarasını aradı ve Daniel Kotchof'a ulaştı. Kotchof sadece birkaç dakika konuşabileceğini söyledi ve bunlardan beşini, sessiz bir yere doğru yürüyüp Bosch'u bekleterek harcadı. Nihayet hatta döndüğünde

139

Michael Connelly

görüşmeleri verimsiz bir şekilde başladı. Grace Tanaka gibi o da Roland Mackey ismini tanımiyordu. Ayrıca konuşmayı angarya gibi gördüğü belliydi. Evli ve üç çocuklu olduğunu, artık Becky Verloren'ı nadiren düşündüğünü söyledi. Bosch'a ailesiyle Havvaii'ye Becky'nin ölümünden bir yıl önce taşındıklarını hatırlattı.

"Ama duyduğuma göre taşındıktan sonra telefonda sıkça konuşmaya devam etmişsiniz," dedi Bosch.

"Size bunu kim söyledi bilmiyorum," dedi Kotchof. "Yani tamam, konuşurduk. Özellikle başlarda. Ben onu arıyordum çünkü ailesinin görüşme ücretlerinin çok yüksek olduğundan yakındığını söylemişti. Bence yalandı. Sadece kızlarının hayatından çıkmamı istiyorlardı, hepsi

bu. Arıyordum ama nereye kadardı? Ben Hawaii'deydim o ise Los Angeles'ta. Bitmişti, ahbap. Kısa bir süre sonra da burada bir sevgili buldum -hatta kendisi şimdi eşim- ve Beck'i aramayı bıraktım. Olanları öğrenip dedektiflerle konuşana dek de öyle devam etti."

"Dedektifler aradığında Becky'nin öldüğünden haberdar mıydınız?"

"Evet, duymuştum. Bayan Verloren arayıp babama haber vermiş, o da bana söylemişti. Ayrıca oradaki arkadaşlarımdan birkaçı da aramıştı. Bilmek isteyeceğimi tahmin etmişlerdi. Çok acayıptı, ahbap. Tanıdığım bir kızın öylece öldürülmesi."

"Evet."

Bosch başka ne sorabileceğini düşündü. Kotchofun hikayesiyle Mu-riel Verloren'm anlattıkları arasında ufak tefek tutarsızlıklar vardı. Hikâyeleri bir noktada birbirine uydurması gerektiğini biliyordu. Kotchofun suç anında başka yerde olduğunu kanıtlama şekli de onu rahatsız ediyordu.

"Hey, bakın, gitmem gerek, dedektif," dedi Kotchof. "İşteyim. Başka bir şey var mı?"

140

Faili Meçhul

"Sadece birkaç soru daha. Rebecca'yı aramayı ölümünden ne kadar önce bırakmıştınız?"

"Hmm, bilmiyorum. O ilk yazın sonlarına doğru bir zaman. Onun gibi bir şey. Neredeyse bir yıl önce yani."

Bosch, Kotchof'un üstüne gitmeye karar verdi. Belki bir sonuç elde edebilirdi. Aslında bunu yüz yüze yapmayı tercih ederdi ama Hawaii ziyareti için ne vakit ne de para vardı.

"Yani öldüğü sırada ilişkiniz kesinlikle sürmüyordu?"

"Evet."

Bosch o kadar eski telefon kayıtlarını bulma olasılığının çok düşük olduğunu biliyordu.

"Telefon ettiğiniz sürede hep aynı saatlerde mi arıyordunuz? Bilirsiniz, bir randevu gibi."

"Sayılır. Bulduğum yer iki saat geriydi, bu yüzden çok geç araya-mıyordum. Genellikle akşam yemeğinden hemen sonra arardım, bu da onun uyku saatinin hemen öncesine denk gelirdi. Ama dediğim gibi, fazla uzun sürmemişti."

"Pekâlâ. Şimdi bir hayli özel bir soru sormam gerekiyor. Rebecca Verloren ile cinsel ilişkiye girdiniz mi?"

Bir duraksama oldu.

"Bunun soruşturmayla ne ilgisi var?"

"Maalesef açıklayamam, Dan. Ama dava için önemli bir bilgi olabilir. Cevap vermende bir sakınca var mı?"

"Hayır."

Bosch bekledi ama Kotchof başka bir şey demedi.

"Cevap bu mu?" diye sordu Bosch sonunda. "İkiniz hiç seks yapmadınız yani?"

"Yapmadık. Hazır olmadığını söylemiş, ben de ısrar etmemiştim. Bakın, artık gitmem gerek."

141

Michael Connelly

"Tamam, Dan. Sadece birkaç soru daha. Bunu yapan adamı yakalamamızı istediğinden eminim."

"Evet, elbette. İşte olduğum için acelem var, o kadar."

"Evet, söylemiştin. Rebecca'yı en son ne zaman görmüştün?"

"Tam günü hatırlamıyorum ama taşındığımız gün olabilir. Vedalaş-mıştık. O sabahtı."

"Ailen taşandıktan sonra Hawaii'den hiç dönmedin, öyle mi?"

"İlk başlarda hayır. Ama hep burada kalmadım. Okulu bitirdikten sonra birkaç sene Venice'te yaşadım ama sonra tekrar döndüm."

"Ama ailenle taşınmanızdan Rebecca'nın ölümüne kadar olan dönemde gelmedin? Söylediğin bu mu?"

"Evet."

"Yani seni dört temmuz hafta sonunda, Rebecca ortadan kaybolmadan hemen önce şehirde gördüğünü söyleyen bir görgü tanığı olsa yanılmış olduğunu kabul edeceğiz?"

"Evet, elbette. Nedir bu? Size söyledim. Hiç geri dönmedim. Yeni bir sevgilim vardı. Cenaze törenine bile gitmedim. Beni gördüğünü söyleyen kim? Grace mi? Benden hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten. Beck ile aramızı bozmaya çalışıyordu."

"Kim olduğunu sana söyleyemem, Dan. Sen de bana güvenip sırrını paylaşmış olsaydın onu da saygı duyup saklardım."

"Her kimse yalancının teki," dedi Kotchof sesi tizleşerek. "Yalan bu! Kayıtlarınızı kontrol edin, ahbap! Benim şahidim var. Kaçırıldığı gün çalışıyordum. Ertesi gün de öyle. Nasıl oraya gidip dönmüş olabilirim? Her kim dediyse kıcımdan uydurmuş!"

"Asıl sahte olan senin şahidin, Dan. Baban emrindeki çalışanına yalan söylettirmiş. Hiç de zor olmamıştır."

Cevap gelmeden önce bir süre sessizlik oldu.

142

Faili Meçhul

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Babam kimseye bir şey söyletmedi ve bu gerçek. Saat kartlarımız vardı ve patronum da polislerle konuştu. Şimdi gelmiş on yedi yıl sonra bu bokla karşıma çıkıyorsunuz. Benimle dalga mı geçiyorsunuz siz?"

"Tamam, Dan. Sakin ol. İnsanlar bazen yanılır. Özellikle de bu kadar yıl öncesi söz konusuysa."

"Şu an böyle bir şeye bulaşmaya hiç ihtiyacım yok. Bir ailem var, ahbap."

"Sakin ol, dedim. Hiçbir şeye bulaşmış değilsin. Bu sadece bir telefon görüşmesi. Sadece konuşuyoruz, tamam mı? Şimdi, bana davayla ilgili, faydalı olabilecek söyleyebileceğin herhangi bir şey var mı?"

"Hayır. Size tüm bildiklerimi anlattım, yani hiçbir şey. Ve kapatmam gerek. Bu kez ciddiyim."

"Peki Rebecca sana hamile olduğunu söylediğinde başka birinden olduğunu düşünüp kızmış mıydın?"

Bosch cevap gelmeyince biraz daha zorladı.

"Özellikle de ikiniz birlikteyken buna hiç razı olmadığı için."

Bosch fazla ileri gidip her şeyi eline yüzüne bulaştırdığını fark etti. Kotchof, Bosch'un ona aynı anda hem iyi polisi hem kötü polisi oynamakta olduğunu anlamıştı. Cevap verdiği sesi sakın ve ölçülüydü.

"Bana hiç öyle bir şey söylemedi," dedi. "Daha sonra ortaya çıkana dek bilmiyordum."

"Sahi mi? Sana kim söyledi?"

"Hatırlamıyorum. Arkadaşlarımdan biriydi galiba."

"Öyle mi? Çünkü Rebecca günlük tutuyordu. Ve her sayfasında senden bahsediyor, dostum. Ve bu habere pek sevinmediğini söylüyor."

Kotchof gülünce Bosch iyice mahvettiğini anladı.

"Palavracının tekisiniz, dedektif. Asıl yalancı sizmişsiniz. Çok zayıf bir yalandı. Law and Order'ı seyrediyorum, biraz fikrim var yani."

143

Michael Connelly

"CSI'ı da izliyor musun?"

"Evet, ne olmuş?"

"Eh, elimizde katilin DNA'sı var. Uyan kişiyi bulursak hapi yutacak. DNA en etkin bitiricidir."

"Güzel. Benimkini hemen kontrol edin de kurtulayım."

Bosch artık patinaj yapmakta olduğunu biliyordu. Konuşmaya son vermek zorundaydı."

"Pekâlâ, Dan, sana haber vereceğiz. Bu arada yardımın için teşekkürler. Son bir soru. Müşteri memnuniyeti sorumlusu nedir?"

"Oteldekini mi diyorsunuz? Büyük partiler, konferanslar, düğünler gibi organizasyonlarla ilgilenirim. Büyük gruplar geldiğinde her şeyin sorunsuz yürümesini sağlarım."

"Tamam, pekâlâ, bırakayım da işine dön. İyi günler."

Bosch telefonu kapadı ve masada oturarak az önce yaptığı görüşmeyi düşündü. Kotchof la konuşurken avantajı kaybedip açık vermek onu utandırmıştı. Sorgulama yeteneklerinin üç yıldır uykuda oluşu gerçeği yarasına merhem olmuyordu. Daha iyi olmak zorundaydı. Hem de hemen.

Görüşmede üzerinde durulup düşünülmesi gereken birçok nokta vardı. Kotchof un cinayetten hemen önce Los Angeles'ta görüldüğü iddiasına gösterdiği tepkiden bir anlam çıkarabilmek mümkün değildi. Ne de olsa görgü şahidini Bosch uydurmuştu, Kotchof un öfkesi makuldü. Asıl dikkat çekici olan, Kotchof un sinirinin Grace Tanaka üzerinde odaklan-masıydı. Aralarındaki ilişki derinlemesine araştırmaya değebilirdi. Kız Rider bu konuyla ilgilenebilirdi belki.

Kotchof un Rebecca Verloren'in hamileliğinden haberdar olmadığını söyleyişini de düşündü.

Hisleri ona inanmasını söylüyordu. Kotchof u şüpheliler listesinden tamamen çıkarmasa da alt

sıralara itiyordu. Kotchof un bütün yanıtlarını Rider ile de konuşup kendisiyle aynı fikirde olup olmayacağını görecekti.

144

Faili Meçhul

Görüşmenin en ilgi çekici noktası Kotchof un hatırladıklarıyla Muriel Verloren'in anlattıkları arasındaki tutarsızlıktı. Muriel Verloren, Kotchof un kızını öldüğü güne kadar her gece neredeyse dinsel bir törenmiş gibi aramaya devam ettiğini söylemişti. Kotchof ise böyle bir şeyin söz konusu olmadığını söylüyordu. Bosch adamın yalan söylemesi için bir sebep göremiyordu. O yalan söylemiyorsa Muriel Verloren yanlış hatırlıyor olmalıydı. Ya da kızı, her gece uyumadan önce arayan kişi hakkında ona yalan söylemişti. Kız hamilelikle sonuçlanan bir ilişkiyi sakladığına göre gece arayanın Kotchof değil bir başkası olması daha muhtemeldi. Bosch'un Bay X olarak düşünmeye başladığı kişi.

Cinayet dosyasından numarasını öğrendikten sonra Muriel Verloren'ı aradı. Rahatsız ettiği için özür diledikten sonra birkaç sorusu daha olduğunu söyledi. Muriel aramasında hiç sakınca bulunmadığını belirtti.

"Ne soracaktınız?"

"Kızınızın yatağının başucundaki masada duran telefonu gördüm. Evdeki hattın paraleli miydi yoksa ayrı bir hat mıydı?"

"Becky'nin kendi numarası vardı. Özel bir hat."

"Yani Daniel Kotchof geceleri aradığında telefonu açan o oluyordu?"

"Evet, odasında konuşuyordu. O hattın paraleli yoktu."

"Demek Danny'nin aradığını bilmeniz tek yolu onun size söylemesiydi."

. "Hayır, bazen telefonun çaldığını duyardım. Arıyordu."

"Demek istediğim, telefonu hiç sizin açtığınız olmuyordu, değil mi, Bayan Verloren? Danny Kotchof ile hiç konuşmadınız."

"Doğru. Rebecca'nın özel hattıydı."

"Telefon çaldığında arayan kişinin kim olduğunu bilmeniz sadece Becky'nin size söylemesine bağlıydı yani? Öyle mi?"

145

F: 10

Michael Connelly

"Eh, şey, galiba öyle. Tüm o süre boyunca arayanın Danny olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Henüz emin değilim. Ama Havvaii'yi arayıp Danny ile konuştum ve kızınızı aramayı ölümünden uzun süre önce bıraktığını söyledi. Yeni bir sevgilisi varmış. Havvaii'de."

Bu bilgi üzerine uzun bir sessizlik oldu. Bosch sonunda tekrar konuştu.

"Kızınızın konuştuğu kişinin kim olduğuna dair bir fikriniz var mı, Bayan Verloren?"

Muriel Verloren bir başka duraksamanın ardından cılız bir sesle konuştu.

"Belki kız arkadaşlarından biriydi."

"Olabilir," dedi Bosch. "Aklınıza gelen başka biri var mı?"

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi kadın. "Sanki her şeyi yeni baştan öğ-reniyormuşum gibi."

"Üzgünüm, Bayan Verloren. Çok gerekmedikçe size bu tür sorularla gelmemeye çalışıyorum ama korkarım bu kez mecburum. Kocanızla hamilelik konusunda varabildiğiniz herhangi bir sonuç var mı?"

"Ne demek istiyorsunuz? Ölümüne kadar haberimiz yoktu."

"Anlıyorum. Demek istediğim, sizce gizli bir ilişki sonucu mu gerçekleşti yoksa ilişkisi olmayan birinden miydi?"

"Bir gecelik ilişkilerden mi bahsediyorsunuz? Kızım hakkında ima ettiğiniz bu mu?"

"Hayır, efendim. Kızınız hakkında hiçbir imada bulunmuyorum. Sadece sorular soruyorum. Sizi üzmem istemiyorum ama Rebecca'nın katilini bulmaya çalışıyorum. Ve bilinmesi gereken her şeyi bilmeliyim."

"Hiçbir açıklama getirememiştik, dedektif," diye karşılık verdi kat soğukça. "Kızımız gitmişti ve bu konunun ayrıntısına fazla girmemeye karar vermiştik. Her şeyi polise bırakıp tanıdığımız ve sevdiğimiz kızımızı

146

Faili Meçhul

hatırlamaya çalıştık. Bir kızınız olduğunu söylemişsiniz. Umarım anlıyor-sunuzdur."

"Anladığımı sanıyorum. Cevaplarınız için teşekkürler. Son bir soru -mecbur olmadığınızı belirtiyim- ama gazeteye kızınız ve soruşturma hakkında röportaj verebilir misiniz?"
"Neden yapayım? Daha önce yapmamıştım. Halkın gözü önüne çıkarmak istemedim."
"Bu tutumunuzu takdir ediyorum ama bu kez yapmanızı rica ediyorum zira kuşu çalılardan uçurmamıza yardım edebilir."
"Yani katil saklandığı yerden açığa çıkabilir?"
"Kesinlikle."
"O halde gözümü kırpmadan yaparım."
"Teşekkürler, Bayan Verloren. Sizi haberdar ederim."

147

M

ichae] ConneJIy
kızınız sevgilij] nuştı:

16

Bay4

nuş

TM*= ^uyord,,. " * < » « - » « ta » , halde masasınm TM C
" ^ nerede?-diye sordupra,, ^ yetkibelge,üzermdeç
,B "" lyı inebiliyor.

BoJşans."

"Evet, ihtiyacım var Arbk «u

T"«am, 8,,5üröz , S'k""»TM- vTM g,,röşür^ Hmy ,

Ana P<tt gitmedi. B,,sch h

B"nu diğer tarafta W,ma 5 Belkl d*«öydu.

- «»"»TMyor glbiydj, aSM"" "?»?* »Uid,,m, dedi Bosch . ^

148

Faili Meçhul

"Kullanmıyor zaten. Çoğu artık işini bilgisayarda hallediyor. Sen kesinlikle eski kafalı bir adamsın, Harry."

"Galiba öyleyim. Raporları genelde Kiz yazar ama biraz boş vaktim vardı."

"Geç saate kadar çalışacak mısın?"

"Oyuncak Bölgesi'ne gideceğim."

"Beşinci caddeye mi? Orada ne işin var?"

"Kurbanın babasını arayacağım."

Pratt başını kasvetli bir ifadeyle iki yana salladı.

"Onlardan biri daha demek. Daha önce de görmüştük."

Bosch başını salladı.

"Suda yayılan halkalar," dedi.

"Öyle," diye onayladı Pratt.

Bosch, Pratt'e dışarı kadar birlikte yürümeyi ve ayaküstü sohbet etmeyi önerecekti ki cep telefonu çalmaya başladı. Belinden çekip alınca ekranda Sam Weiss ismini gördü.

"Buna cevap versem iyi olur."

"Pekâlâ, Harry. Kendine dikkat et oralarda."

"Sağ ol, patron."

Telefonu açtı.

"Dedektif Bosch," dedi.

"Dedektif mi?"

Bosch, Weiss'a bıraktığı mesajda hiçbir bilgi vermediğini hatırladı.

"Bay Weiss, adım Harry Bosch. LAPT'de dedektifim. Size üzerinde çalıştığım dava hakkında birkaç soru sormak istiyordum."

"İstedığınız kadar vaktim var, dedektif. Bu sorular tabancam hakkında mı?"

Bosch hazırlıksız yakalanmıştı.

"Neden öyle dediniz, efendim?"

149

Michael Comielly

"Eh, çünkü asla çözülememiş bir cinayette kullanılmış olduğunu biliyorum. Ve aklıma polisin bana soru sorabileceği başka bir konu gelmiyor."

"Şey, evet, tabancayla ilgili, efendim. Konuşabilir miyiz?"

"O zavallı kızın katilini bulmaya çalışıyorsanız bana istediğinizi sorabilirsiniz."

"Teşekkürler. Sanırım ilk sorum, tabancanızın bir cinayette kullanıldığını nasıl ve ne zaman öğrendiğiniz olacak. Sizden çalman silahla birinin öldürüldüğünü size biri mi söyledi?"

"Gazetelerdeydi -cinayet haberi yani- ve ikiyle ikiyi topladım. Soyulmamla ilgili soruşturmayı yürüten dedektifi aradım ve hiç duymak istemediğim cevabı aldım."

"Neden, Bay Weiss?"

"Çünkü bunun vicdan azabıyla yaşadım."

"Ama siz yanlış bir şey yapmamıştınız, efendim."

"Biliyorum ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. O tabancayı bir grup serseriyle sorun yaşadığım için almıştım. Korunabilmek istedim. Ama aldığım tabanca genç bir kızın hayatına son verdi. Olanları değiştirebilmeyi düşünmedim sanmayın. O kadar inatçı olmasaydım ne olurdu sanki? Gidip o kahrolası şeyi alacağıma teslim bayrağını çekip ta-şmsam ne olurdu? Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, anlıyorum."

"Size başka ne söyleyebilirim, dedektif?"

"Sadece birkaç sorum olacak. Sizi aramak karanlıkta ateş etmek gibiydi. On yedi yıllık evrakların ve raporların arasına gömülmekten daha kolay göründü. Soygunun ilk raporunu gördüm ve sorumlu memurun isminin de John McClellan olduğunu biliyorum. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Elbette hatırlıyorum."

"Davayı sonuçlandırmış mıydı?"

150

Faili Meçhul

"Bildiğim kadarıyla hayır. John önce beni tehdit eden serserilerin işi olduğunu düşünmüştü."

"Öyle değil miymiş?"

"John öyle olmadığını söyledi. Ama ben hiçbir zaman emin olamadım. Soyguncular ortalığı mahvetmişti. Çalacak bir şey arıyorlarmış gibi görünmüyordu. Sadece ortalıkta ne varsa tahrip ediyorlardı; bana ait ne varsa. İçeri girdiğimde havadaki hiddeti hissetmiştim."

"Neden soyguncular dediniz? Polis bir kişiden fazla olduklarını mı düşünüyordu?"

"John en az iki üç kişi olduklarına kanaat getirmişti. Sadece bir saatliğine ayrılmıştım- mağazaya gitmiştim. Tüm o hasarı o kısa sürede tek bir kişi yapmış olamaz."

"Rapora göre çalınanlar tabanca, bir eski para koleksiyonu ve biraz da nakitten ibaretmiş. Daha sonra başka bir eksiklik fark ettiniz mi?"

"Hayır, hepsi oydu. Bu kadarı yeterdi. Neyse ki para koleksiyonunu geri alabildim, içlerinde en değerlisi oydu. Babamın çocukluğunda yaptığı koleksiyondu."

"Nasıl geri alabildiniz?"

"John McClellan. Birkaç hafta sonra bana bizzat getirdi."

"Nerede bulduğunu söyledi mi?"

"Batı Hollywood'da bir rehinci dükkânında bulduğunu söyledi. Ve tabancaya da ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Ama o bana iade edilmedi. Edilse de almazdım zaten."

"Anlıyorum, efendim. Dedektif McClellan size evinizi kimin soyduğunu düşündüğünü söyledi mi hiç? Bir teorisi var mıydı?"

"Başka bir grup serserinin işi olduğunu düşünüyordu. Chatsworth Sekizleri değil." Chatsworth Sekizleri ismi Bosch'un hafızasında bir kıpırtıya yol açtı ama ne olduğunu bulamadı.

151

Michael Connelly

"Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranın, Bay Weiss. Chatsworth Sekizleri kimdi?"

"Burada, Valley'de bir çeteydi. Hepsi de beyaz çocuklardı. Dazlaklar. Seksen sekiz yılında burada suçlar işlediler. Nefret suçlarıydı. O günlerde gazetelerde böyle tanımlıyorlardı. O günlerde din veya ırk ayrımından kaynaklanan suçlar için kullanılan yeni bir terimdi."

"Siz bu çetenin hedefi miydiniz?"

"Evet, telefonlar almaya başlamıştım. Yahudiyi-öldürün tarzı tipik tehditler."

"Ama sonra polis size soygunu Sekizler'in yapmadığını söyledi."

"Evet."

"Tuhaf, değil mi? Bir bağlantı görmemeleri."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama dedektif olan ben değilim, oydu."

"Sekizler neden sizi hedef aldı, Bay Weiss? Yahudi olduğunuzu biliyorum ama neden özellikle sizi seçtiler?"

"Çok basit. Küçük boklardan biri benimle aynı mahallede oturuyordu. Billy Burkhart dört ev ötemde yaşıyordu. Hannukah boyunca pencereye bir menorah("> koydum ve her şey o zaman başladı."

"Burkhart'a ne oldu?"

"Hapse girdi. Ama bana değil, başkalarına yaptıkları yüzünden. Onu ve diğerlerini başka suçlardan tutukladılar. Birkaç sokak ötemde bir haç yaktılar. Siyah bir ailenin ön bahçesinde. Başka şeyler de yaptılar. Acımasızca şeyler. Vandalizm. Bir tapınağı da yakmaya kalkmışlardı."

"Ama evinizin soyulmasından suçlu bulunmadılar."

"Öyle. Polisin bana dediği o. Görüyorsunuz ya, ne duvar yazıları ne de olayın dinle ilgisi olduğunu gösteren bir işaret vardı. Sadece eşyalar tahrip edilmişti. Bu yüzden soygunu nefret suçu sınıfına sokmadılar."

<*> Yedi kollu şamdan.

152

Faili Meçhul

Bosch sorulacak başka bir şey olup olmadığını düşünerek tereddüt etti. Zekice sorular sorabilecek kadar bilgisi olmadığına karar verdi.

"Pekâlâ, Bay Weiss. Vakit ayırdığınız için teşekkürler. Kötü anıları canlandırdığım için kusura bakmayın."

"Merak etmeyin, dedektif. İnanın bana, hiçbir zaman ölmemişlerdi."

Bosch telefonu kapadı. Tüm bunlar hakkında konuşmak için kimi arayabileceğini düşündü. John McClellan'ı tanımıyordu ve on yedi yıl sonra hâlâ Devonshire bölgesinde olması ihtimali çok düşüktü. Sonra aklına bir isim geldi: Jerry Edgar. Hollywood Bölgesi'ndeki eski ortağı daha önce Devonshire dedektiflerine kayıtlıydı. 1988 yılında orada olabilirdi.

Bosch, Hollywood cinayet masasını aradı ama karşısına telesekreter çıktı. Herkes erkenden ayrılmıştı. Ana dedektif bürosu numarasını aradı ve Edgar'ın etrafta olup olmadığını sordu. Bir çıkış çizelgesi olduğunu biliyordu. Telefona cevap veren memur Edgar'ın çıktığını söyledi. Bosch bu kez Edgar'ın cep numarasını aradı. Eski ortağı hemen cevap verdi.

"Bakıyorum Hollywood tayfası erken paydos ediyor," dedi Bosch.

"Sen de kim... Harry, sen misin?"

"Benim. Nasıl gidiyor, Jerry?"

"Ne zaman arayacağını merak ediyordum. Tekrar bugün mü başladın?"

"Dünyanın en yaşlı çaylağım. Ve hemen işe koyuldum. Kız ile önemli bir dava üstünde çalışıyoruz."

Edgar cevap vermeyince Bosch Rider'dan bahsetmekle hata ettiğini fark etti. Aralarındaki sular hâlâ durmakla kalmıyordu, anlaşılabilir bir de buz tutmuştu.

"Her neyse, sana ihtiyacım var. Eski Dev günlerine bir yolculuk yapacağız."

"Öyle mi? Hangi güne dönüyoruz?"

153

Michael Connelly

"Bin dokuz yüz seksen sekiz. Chatsworth Sekizleri. Hatırladın mı?"

Edgar bir süre düşündü.

"Evet, Sekizler'i hatırlıyorum. Kazınmış kafalarının ve dövmelelerinin kendilerini erkek yaptığını sanan bir grup ahmaktı. Birçok bok yiyip enselendiler. Fazla uzun ömürlü olamadılar."

"Roland Mackey adında birini hatırlıyor musun? O sırada on sekiz yaşındaydı."

Edgar bir duraksamanın ardından ismi hatırlamadığını söyledi.

"Sekizler üzerinde kim çalışıyordu?"

"Dev Kulübü değil, dostum. Onlarla ilgili her şey doğrudan tavşan deliğine gidiyordu."

"TDB?"

"Üstüne bastın."

Toplum Düzeni Birimi. Komplolar üzerine bilgi ve veri toplayan, ancak sadece birkaç dava ortaya çıkararak karanlık bir ekipti. TDB 1988'de o yıllarda kumandan olan Irvin Irving'in himayesinde olmalıydı. Birim artık yoktu. Irving şef yardımcısı olduğunda TDB'yi hemen dağıtmış, teşkilatta pek çok kimse bunu birimin faaliyetlerini gizlemek ve kendisiyle bağlantısını yok etmek için yaptığını düşünmüştü.

"Bunun pek faydası olmayacak," dedi Bosch.

"Üzgünüm. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Oat Dağı'nda öldürülen bir kızın davası."

"Evinden alınıp götürülen mi?"

"Evet."

"Onu da hatırlıyorum. Ben soruşturmaya katılmamıştım, cinayet masasına daha yeni gelmiştim. Ama o olayı hatırlıyorum. Sekizlerin cinayetle ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Sadece karşıma Sekizlerle bağlantısı olabilecek bir isim çıktı. Bir ihtimal sadece. Peki Sekizler tahmin ettiğim anlama mı gelmekte?"

154

Faili Meçhul

"Evet, H harfini belirten sekiz. Seksen sekiz de H-H oluyor. Ve H-H de Heil..."

"...Hitler. Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

O anda Bosch, Kız Rider'm suçun işlendiği yılın önemli olabileceğini söylemekte haklı olabileceğini fark etti. Cinayet ve Chatsworth Sekizle-ri'nin işlediği tüm suçlar 1988'de işlenmişti. Görünüşte ufak şeylerin bir araya gelmesiydi hepsi. Ve şimdi Irvin Irving ve TDB de çorbanın birer parçası olmuştu. Bir çekme aracı kullanmakta olan hayatta başarısız bir adamın DNA'sı ile ortaya çıkan tam isabet giderek büyüyen bir başka oluşumun parçası haline geliyordu.

"Jerry, Devonshire'da çalışan John McClellan adında birini hatırlıyor musun?"

"John McClellan mı? Hayır, hatırlamıyorum. Hangi bölümdeymiş?"

"İsmi bir soygun raporunda görünüyor."

"Hayır, kesinlikle hırsızlık masasından olamaz. Cinayet masasına geçmeden önce orada çalışmıştım. John McClellan adında biri yoktu. Kim bu?"

"Dediğim gibi, raporda bir isim sadece. Araştırıp bulurum."

Bosch, McClellan'ın muhtemelen TDB'de olduğunu ve Sam We-iss'm evindeki soygun ve Chatsworth Sekizleri ile ilgili olayların birlikte soruşturulduğunu düşünüyordu. Ama tüm bunları Edgar ile tartışmaya gerek görmedi.

"Demek o günlerde cinayet masasında yeniydin, Jerry?"

"Evet."

"Green ve Garcia'yı iyi tanır mıydın?"

"Pek sayılmaz. Ben geldikten kısa bir süre sonra ayrılmışlardı. Green fişini çekmiş, Garcia da ondan yaklaşık bir yıl sonra teğmen olmuştu."

"Gördüğün kadarıyla haklarındaki fikrin nedir?"

"Ne bakımdan?"

"Cinayet masası dedektifleri olarak."

155

Michael Connelly

"Şey, Harry, o zamanlar daha toydum. Ne bilirdim ki? Hâlâ öğrenme aşamasımdaydım. Ama anladığım kadarıyla Green işinin ehliydi. Garcia sadece ortalığı temizleyip toplayan rolündeydi. Bazıları Garcia'nın beceriksizin teki olduğunu düşünürdü."

Bosch buna yorum yapmadı. Edgar'ın anlattıklarına bakılırsa soruşturmalarda işin can alıcı kısmını Green hallediyor, Garcia da onun dümen suyunda gidiyordu. Esas cinayet dedektifi Green'di, Garcia da onu destekleyip kâğıt işlerini hallediyordu. Pek çok ekip böyleydi. Baskın taraf ve yardımcısından oluşmaktaydı.

"Herhalde tenezzül etmiyordu," dedi Edgar.

"Neden?"

"Gözü yükseklerde, akli başka yerdeydi. Teğmen oldu ve oradan ayrıldı. Şimdi Valley'de ikinci adam olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Aslında onu göreceksen şu beceriksiz lafını etmemek daha akıllıca olabilir."

"Evet, muhtemelen."

Bosch bunun Verloren soruşturması için ne anlama gelebileceğini bir süre daha düşündü. Yüzeyin altında ince bir çatlak ilerlemekteydi.

"Hepsi bu kadar mı, Harry?"

"Duyduğuma göre Green fişini çektikten kısa bir süre sonra intihar etmiş."

"Evet, ben de duymuştum. Pek şaşırmamıştım. Üzerinde sürekli bir yük taşıyormuş gibi görünürdü. TDB'yi araştırarak mısın, Harry? Irving'in ekibiydi, biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Jerry, biliyorum. Korkarım yolumun üstünde o var."

"Dikkatli ol, dostum."

Bosch telefonu kapamadan önce konuyu değiştirmek istedi. Edgar teşkilatta dedikoduculuğuyla tanınırdı. Bosch ağzında bakla islanmayan

156

Faili Meçhul

eski ortağının göreve tekrar döner dönmez Irving'in peşine düştüğü gibi bir haberi etrafa yaymasını istemiyordu.

"Eee, Hollyvwood'da işler nasıl?" diye sordu.

"Depremden sonra yapılan yenilemeler yeni bitti ve ofise döndük. Hepsini kaçırdın. Bir yıl boyunca üst katta sığıntı gibiydik."

"Nasıl oldu?"

"Bir sigorta şirketine geldin sanırsın. Masalar arasında bölmeler ve ses filtreleri var. Her şey devlet grisi. Hoş ama eskisi gibi değil."

"Ne kastettiğini anlıyorum."

"Sonra torpillilere geniş masalar verdiler; her iki tarafında da çekmeceler olanlardan. Geri kalanımıza tek tarafı çekmeceli masaları verdiler."

Bosch gülümsedi. Bunun gibi ufak farklar teşkilat içinde daima çok büyütülür ve bu tür kararları veren idareciler asla ders almazdı. İçişle-ri'nin büyük bölümü Parker Merkezi'nden ayrılıp eski Bradbury Bina-sı'na taşındığında da oradaki yüzbaşının ofisinde bir şömine olduğu dedikodusu yayılmıştı.

"Peki sen ne yapacaksın, Jerry?"

"Her zaman ne yapıyorsam onu, aynı şeyler. Kıcımlı kaldırıp kapıları çalacağım."

"Anladım, dostum."

"Kendine dikkat et, Harry."

"Tamam."

Bosch görüşme bittikten sonra masasının başında bir süre kıpırdamadan oturarak konuşmayı ve davaya getirmiş olabileceği yeni boyutu düşündü. Davayla TDB arasında bir bağlantı varsa ellerinde bambaşka bir vaka var demekti.

Cinayet dosyasındaki soygun raporuna ve altındaki John McClellan imzasına baktıktan sonra ahizeyi alıp Parker Merkezi'ndeki Operasyon

157

Michael Connelly

Birimi'ni aradı ve nöbetçi memura John McClellan adındaki dedektifin görev yerini sorduktan sonra soygun raporundan McClellan'ın rozetinin numarasını okudu. Beklemeye alındı. Memurun McClellan'ın uzun süre önce emekli olduğunu söylemesini bekliyordu. Muhtemelen on yedi yıl önce.

Ancak nöbetçi memur verdiği rozet numarasına sahip John McClellan adında bir memurun halihazırda Stratejik Planlama Ofisi'nde teğmen olarak görev yaptığını söyledi. Bosch'un beyninde bağlantılar ardı ardına kurulmaya başladı. McClellan on yedi yıl önce Irving için TDB'de çalışıyordu. Şimdi rütbesi ve görevi farklıydı ama hâlâ onun için çalışmaya devam ediyordu. Ve Irving, Bosch'un işe dönüp TDB ile bağlantısı olabilecek bir dava üzerinde çalışmaya başladığı gün Parker Merkezi'nin kafeteryasında sözde tesadüfen karşısına çıkıvermişti.

"İç müdahale," diye fısıldadı Bosch telefonu kapatırken.

Dava, manevra yapan bir savaş gemisi gibi yavaşça ama kesin ve durdurulamaz bir şekilde yön değiştiriyordu. Bosch göğsünde bir şeylerin birikmekte olduğunu hissedebiliyordu. Irving'in tesadüfen yoluna çıkışını düşündü. Tesadüfse elbette. Bosch şef yardımcısının o sırada tam isabet üzerinde çalışacakları davayı ve soruşturmanın gideceği yönü bilip bilmediğini merak etti.

Teşkilatta her gün sırlar gömülürdü. Bu herkesçe malumdu. Ama on yedi yıl önce bir gün Adalet Bakanlığı'nın Sacramento'daki laboratuva-rında yapılacak bir testin yağlı toprağa bir kürek saplayıp geçmişe gömülmüş bu sırrı gün ışığına çıkaracağını kim tahmin edebilirdi?

158

Faili Meçhul

17

Bosch evine gidiş yolunda soruşturmanın Rebecca Verloren'm cesedine dolanan çok sayıdaki farklı kolunu düşündü. Gözlerini ödülün üzerinde tutması gerektiğinin bilincindeydi. Kanıt, anahtardı. Teşkilatsal politika unsurları ve olası yozlaşma ve örtbas, iç müdahaleyi oluşturmaktaydı. Tehdit edici olabilir, dikkatlerini dağıtarak onları birincil hedeflerinden saptırabilirdi. Bunlara karşı tetikte olmalı ve yaratabilecekleri etkiden kaçınmalıydı. Sonunda Irving'in soruşturmanın üzerine düşen gölgesini zihninden uzaklaştırıp davaya konsantre olabildi. Düşünceleri Rebecca'nın yatak odasına ve annesinin yıllarca o günkü haliyle muhafaza etmiş olmasına kaydı. Acaba kadını bunu yapmaya iten kızının kaybı mı yoksa kaybetme şekli miydi? Ya çocuğunu bir kaza, doğal sebepler veya boşanma yüzünden kaybetmiş olsaydı? Bosch'un nadiren gördüğü bir kızı vardı. Ağırlığını üzerinde hissediyordu. Yakında olsun uzakta olsun kızının en hassas noktası olduğunu, sonunun kızının odasını bir müzeymiş gibi muhafaza eden anne veya hayattan elini eteğini çekmiş baba gibi olabileceğini biliyordu.

159

Michael Connelly

Ama onu huzursuz eden bu sorudan ziyade, yatak odasıyla ilgili bir şeydi. Ne olduğunu tam olarak bulamamıştı ama orada olduğunu biliyordu ve bu onu yiyip bitiriyordu. Yükseltmiş otoyoldan sol tarafında uzanan Hollyvwood'a baktı. Hava hâlâ biraz aydınlıktı ama akşam oluyordu. Karanlık yeterince uzun süre beklemişti. Bildiği arama ışıkları Hollyvwood ve Vine'm köşesinde görülebiliyor, ufukta zikzaklar çiziyordu. Ona güzel görünüyordu. Yuvasıymış gibi görünüyordu.

Tepedeki evine varınca gelen postayla telesekreteri kontrol etti ve işe dönüşünün ilk günü şerefine giymiş olduğu takım elbiseyi çıkardı. Kuru temizlemeciye göndermeden önce en az bir kez daha giyebileceğini düşünerek dolaba dikkatle astı. Blucin, siyah kazak ve siyah spor ayakkabılar giydi. Köşeleri çok yakın dönmekten omzu yıpranmış olan spor ceketini üzerine geçirdi. Tabancasını, rozetini ve cüzdanını aldı. Sonra arabasına bindi ve Oyuncak Bölgesi'ne doğru yola çıktı.

Arabasını Japantown'a, müzenin otoparkına bırakmaya karar verdi. Böylece soyulmasından veya hasar görmesinden endişelenmeyecekti. Arabayı park ettikten sonra Beşinci Cadde'ye yürüdü ve ilerledikçe gözüne çarpan evsizlerin sayısı arttı. Şehirdeki evsiz nüfusunun en yoğun olduğu bölge, Los Angeles Caddesi'nin güneyinde kalan beş bloklu alanı. Burada evsizlere yemek sunan aşevleri de bulunuyordu. Aşevlerinin ve ucuz otellerin önlerindeki kaldırımların üzerinde kayıp insanlara ait pis eşyalarla dolu karton kutular ve alışveriş arabaları göze çarpıyordu. Sanki ayrıştırıcı bir sosyal bomba patlatılmış ve hasar görüp parçalanmış yaşamlar etrafa saçılmıştı. Caddenin alt ve üst kısmında bağırarak kadınlarla erkekler vardı. Sözlere anlaşılıyordu, gecenin karanlığında yankılanan anlamsız sesleri tüyleri ürpertiyordu. Sanki kendi kuralları ve mantığı olan bir şehirdi; misyonerlerin yaptığı bandajların kanamasını durduramayacağı kadar derin bir yarası olan bir şehir.

160

Faili Meçhul

Bosch yürürken sigara, para ya da herhangi bir şey istemek için bir kez bile durdurulmamış olduğunu fark etti. Durumdaki tezat gözünden kaçmamıştı. Görünüşe bakılırsa evsizlerin en yoğun olduğu yer, aynı zamanda bir vatandaşın evsizlerce en az rahatsız edildiği yerdi. Los Angeles Misyonu ve Kurtuluş Ordusu'nun burada büyük yardım merkezleri bulunuyordu. Bosch onlardan başlamaya karar verdi. Elinde Robert Verloren'in ehliyet için çektiği on iki yıl öncesinden kalma bir vesikalık fotoğrafı ve kızının cenaze töreninden kalma daha da eski bir başka fotoğrafı vardı. Fotoğrafları yardım merkezlerinin yöneticilerine ve her gün yüzlerce insanın tabağına yemek koyan mutfak görevlilerine gösterdi. Arayışının sonuçsuz kalacağını düşünmeye başlamıştı ki bir mutfak görevlisi onu birkaç yıl önce düzenli bir şekilde yemek yemeye gelen bir "müşteri" olarak hatırladı.

"Görmeyeli epey oluyor," dedi adam.

Bosch her merkezde bir saat geçirdikten sonra caddenin alt kısmındaki daha küçük çaplı yardım merkezlerine ve ucuz otellere doğru yürüyerek fotoğrafları gösterdi. Birkaç kişi Verloren'i tanıdı ama yakın tarihte gören olmamıştı. İnsan radarının kapsama alanından yıllar önce çıkmış olan adama ulaşabileceği hiçbir taze ipucu elde edememişti. Saat on beş-çuğa kadar denedikten sonra eve gidip caddenin geri kalanını ertesi gün taramaya karar verdi.

Robert Verloren'ı bulma ümitleri azalmış, morali bozulmuş halde arabasını bıraktığı otoparka doğru yürümeye başladı. Elleri ceplerinde, başı öne eğik yürümekte olduğu için iki adamı onlar onu görene dek görmedi. Bosch geçerken yan yana iki oyuncakçı dükkânının arasındaki boşluktan çıkıvermişlerdi. Biri yolunu kapattı, diğeri arkasına geçti. Bosch durdu.

"Selam, misyoner," dedi önündeki.

Bosch yarım blok ötedeki sokak lambasının soluk aydınlığında adamın aşağı sarkıtığı elindeki bıçağın pırıltısını görebiliyordu. Arkasındaki

161

F:II

Michael Connelly

adamı kontrol etmek için hafifçe döndü. Daha ufak tefekti. Elinde bir beton parçası tutuyordu. Muhtemelen kaldırımın bir parçasıydı. Her iki adamın üzerinde de kat kat giysi vardı, şehrin bu kesiminde alışlageldik bir görüntüydü. Biri beyaz, diğeri siyahtı.

"Bütün mutfaklar kapandı ama biz hâlâ açız," dedi bıçaklı olan. "Fazladan birkaç papelin var mı? Borç olarak yani."

Bosch başını iki yana salladı.

"Yok."

"Yok mu? Emin misin, birader? Şişko bir cüzdanın varmış gibi görünüyorsun. Bizden saklama."

Bosch'un içinde kapkara bir öfke belirip büyüdü. Bir anlık keskin odaklanmada ne yapabileceğini ve ne yapacağını gördü. Silahını çekecek ve bu adamların üzerine kurşun yağdıracaktı. Aynı zamanda bundan lanet bir iç soruşturmasının ardından sıyrılabileceği de biliyordu. Bıçağın pırıltısı kurtuluş biletiydi ve Bosch bunun farkındaydı. Önünde ve arkasında dikilen iki adam neye bulaştığının farkında değildi. Yıllar öncesinin tünellerine dönmek gibiydi. Her şey tek bir noktaya ulaşmıştı. Ölmek veya öldürmek dışında bir seçenek yoktu. Tamamen saftı, hiçbir gri alan veya boşluk bulunmuyordu.

Sonra aniden bir değişim oldu. Bosch, bıçaklı adamın kendisine dikkatle baktığını fark etti. Bir yırtıcı, diğeri tartıyor, ifadesini yorumlamaya çalışıyordu. Bıçaklı adam neredeyse algılanamaz bir ölçüde ufalır gibi oldu. Fiziksel olarak hareket etmeden geriledi.

Bosch, akıl okuduğu varsayılan insanlar olduğunu biliyordu. İşin aslı, bunlar ifade okuyucularıydı. Uzmanlık alanları gözlere, ağza ve kışlara hâkim olan kasların hareketlerinin yorumlanmasıydı. Yakaladıkları işaretlerden niyeti çözüyorlardı. Bosch da bu konuda yetenekli sayılırdı. Eski karısı ise çok yetenekli olduğu için hayatını poker oynayarak kazanıyordu. Bu kez hayatını kurtarmış olduğu muhakkaktı.

162

Faili Meçhul

"Neyse, boş ver," dedi adam.

Bir adım gerileyerek dükkânların arasındaki boşluğa girdi.

"İyi geceler, misyoner," dedi karanlıkta kaybolmadan önce.

Bosch arkasına dönüp diğeri adama baktı. O da tek söz etmeden boşluğa döndü ve bir sonraki kurbanı beklemeye koyuldu.

Bosch caddenin iki yönüne baktı. Artık terk edilmiş görünüyordu. Dönüp arabasına doğru yürümeye devam etti. Yürürken cep telefonunu çıkarıp Merkez Bölgesi devriye ofisini aradı. Nöbetçi çavuşa az önce rastladığı iki adamdan bahsederek bir devriye ekibi göndermesini istedi.

"Bu tür şeyler o cehennem deliğinin hemen her sokağında oluyor," dedi çavuş. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir araç gönderip tutuklamayı. Bir daha birine bulaşmaya kalkmadan önce tekrar düşünürler."

"Peki sen neden bir şey yapmadın?"

"Çünkü bir soruşturma üzerinde çalışıyorum, çavuş ve sizin işinizi yapmak için kendiminkini bırakamam."

"Bak, ahbap. Bana işimi öğretmeye kalkma. Siz takım elbiseliler hep aynısınız. Sanki..."

"Bak, çavuş. Sabah ilk iş olarak bölgedeki suç raporlarına bakacağım. Burada birilerine zarar geldiğini ve saldırganların biri siyah biri beyaz iki kişiden oluştuğunu görürsem etrafında bir mağazadakinden daha fazla takım elbise olacağına bahse girebilirsin. Bunu garanti ederim."

Bosch nöbetçi çavuşun protestolarını dinlemeden telefonu kapadı. Adımlarını hızlandırıp arabasına vardı ve binerek 101. Otoyol'a çıktı, ardından da Valley'ye döndü.

163

Michael Connelly

18

Tampa Araç Çekme Hizmetleri'ni belli etmeden direkt izleyebilmek oldukça zordu. Karşı tarafında, her iki köşedeki mağaza da kapalıydı ve otoparkları bomboştu. Üçüncü köşedeki rakip benzin istasyonu hâlâ açıktı ve bu yüzden izleme için elverişsizdi. Bosch durumu değerlendirdikten sonra arabasını bir sokak ileri park edip yürüyerek yol ağzına döndü. Bir saatten kısa bir süre önce karşısına çıkan soygunculardan aldığı fikri uygulayarak iki dükkân arasındaki karanlık boşluğa sindi ve benzin istasyonunu izlemeye koyuldu. Durumunun dezavantajı, Mackey mesaisini bitirip ayrıldığında arabasına onu gözden kaybetmeden ulaşamayabile-cek oluşuydu. İzleme işini aracının içindeyken yapabilse takip çok kolaylaşacaktı.

Daha önce rehberde gördüğü ilanda Tampa Araç Çekme Hizmetle-ri'nin yirmi dört saat hizmet verdiği belirtilmişti. Ama vakit gece yarısına yaklaşmaktaydı ve Bosch, işe öğleden sonra dört sularında gelmiş olan Mackey'nin çok yakında istasyondan ayrılacağından oldukça emindi. Ya on ikide yerini başkasına bırakacak ya da bir çağrı alacaktı.

Bosch böyle zamanlarda sigaraya tekrar başlamayı düşünürdü. Sigara sanki zamanın akışını hızlandırır, izleme boyunca giderek artan endi-

164

Faili Meçhul

şeyi törpülerdi. Ama bırakalı dört yıldan fazla olmuştu ve bunu bozmak istemiyordu. İki yıl önce baba olduğunu öğrenmek bazı güçsüzlüklerinin üstesinden gelmesine yardımcı olmuştu. Kızı olmasaydı muhtemelen sigaraya tekrar başlamış olacağını düşündü. Bağımlılığını kontrol altına almıştı. Ama tamamen kurtulduğu söylenemezdi.

Cep telefonunu çıkardı ve ekranının ışığı benzin istasyonundan görülmeyecek şekilde tutarak Kiz Rider'ın ev numarasını tuşladı. Cevap yoktu. Cep numarasını denedi, yine ulaşamadı. Muhtemelen yetki belgesine konsantre olabilmek için telefonunun sesini kapamıştı. Daha önce de böyle yapardı. Bosch ortağının çağrı cihazını acil durumlar için açık bıraktığını biliyordu ama o akşam yaptığı telefon görüşmelerinde derlediği haberlerin o kadar acelesi yoktu. Gelişmeleri anlatmak için sabahı beklemeye karar verdi.

Telefonu cebine koydu ve dürbünü gözlerine kaldırdı. İstasyonun camlarının gerisindeki Mackey'nin gri, eski bir masanın başında oturduğunu görebiliyordu. Ofiste onunkine benzer mavi üniforma giymiş biri daha vardı. Anlaşılan durgun bir geceydi. İki adam da ayaklarını masanın üstüne uzatmış, camın biraz yukarısında bir yere bakıyordu. Bosch nereye baktıklarını göremiyordu ama yansıyan ışığın sürekli değiştiğine bakılırsa televizyon olmalıydı. Telefonu çalınca dürbünü gözlerinden indirmeden çıkarıp cevap verdi. Kimin aradığına bakmamış, cevapsız çağrıyı gören Kiz Rider'ın ona geri döndüğünü varsaymıştı.

"Selam."

"Dedektif Bosch?"

Rider değildi. Dürbünü indirdi.

"Evet, ben Bosch. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Tara Wood. Mesajınızı aldım."

"Ah evet, aradığınız için teşekkürler."

165

Michael Connelly

"Galiba bu cep numaranız. Bu kadar geç aradığım için kusura bakmayın. Eve daha yeni girdim. Ofis hattınıza mesaj bırakayım diye düşünmüştüm."

"Sorun değil. Hâlâ çalışıyorum."

Bosch diğerlerine uyguladığı sorgu sürecini tekrarladı. Mackey'nin adını belirtirken dürbünü kaldırıp adama baktı. Hâlâ masanın başında, televizyon izliyordu. Rebecca Verloren'ın diğer arkadaşları gibi Tara Wood da Mackey ismini hatırlamadı. Bosch yeni bir soru ekleyerek Chatsworth Se-kizleri'ni sordu ancak kadın bu ismi de tanımadı. Son olarak görüşmeye ertesi gün devam edip edemeyeceklerini sorarak Mackey'nin fotoğrafını görmesini istediğini söyledi. Kadın buna razı oldu ancak görüşmek istiyorsa reklamcı olarak çalıştığı CBS televizyonu stüdyolarına gelmesi gerekeceğini söyledi. Bosch, CBS stüdyolarının şehirde en sevdiği yer olan Çiftçi Paza-rı'nın hemen yanında olduğunu biliyordu. Önce pazara gidip öğle yemeğinde bir tabak bamya yemeye, ardından CBS stüdyolarına geçip Tara Wood'a Mackey'nin fotoğrafını

göstererek Rebecca Verloren'ın hamileliğini sormaya karar verdi. Saat bir için randevu aldı ve kadın o saatte ofisinde olacağını söyledi.

"Olay çok eski," dedi Wood. "Eski davalara bakan bir ekipte misiniz?"

"Biz Faili Meçhuller Birimi diyoruz."

"Cold Case adında bir dizimiz var, biliyorsunuzdur sanırım. Pazar akşamları oynuyor. Üzerinde çalıştığım dizilerden biri. Düşündüm de... belki seti ziyaret edip yapımcılarla görüşebilirsiniz. Sizinle konuşmaktan çok mutlu olacaklarından eminim."

Bosch, kadının dizinin reklamı için bir buluşma ayarlamaya çalıştığını anladı. Dürbünün diğer tarafında hâlâ televizyon izlemekte olan Mackey'ye bakarak kadının ilgisini Mackey'ye karşı kurguladıkları tuzakta

166

Faili Meçhul

kullanıp kullanamayacağını düşündü. Sonra gazetede çıkacak hikâyenin daha kolay olacağına karar vererek bu fikri hemen rafa kaldırdı.

"Evet olabilir ama korkarım bir süre beklemek zorunda kalacak. Şu an gece gündüz bu soruşturma üzerinde çalışıyoruz ve yârın sadece sizinle görüşebilirim."

"Sorun değil. Tüm içtenliğimle aradığınızı bulmanızı diliyorum. Bu dizi üzerinde çalışmaya başladığımdan beri Rebecca'yı düşünüyorum. Bir gelişme olup olmadığını merak ediyordum. Sonra birdenbire siz aradınız. Tuhaf ama iyi yönde. Yarın görüşürüz, dedektif."

Bosch iyi geceler diledi ve telefonu kapadı.

Birkaç dakika sonra, gece yarısında istasyonun ışıkları söndü. Bosch yirmi dört saat hizmet vaadinin yirmi dört saat açık olmak anlamına gel-meyebileceğini biliyordu. Muhtemelen Mackey veya bir başka sürücü ihtiyaç olduğu an işe gidecekti.

Bosch gizlendiği yerden çıktı ve hızlı adımlarla arabasına doğru ilerledi. Tam varmıştı ki Mackey'nin Camaro'sunun motorunun gürültüsüyle çalıştığını duydu. Kontak açtı ve kaldırımdan uzaklaşarak yol ağzına doğru ilerledi. Varıp kırmızı ışıkta durduğunda çamurlukları gri Camaro'nun Tampa'ya doğru ilerlemekte olduğunu gördü. Bosch birkaç saniye bekleyip gelen giden araç olup olmadığını görmek için bütün şeritleri kontrol ettikten sonra yeşil ışığı beklemeden gaza bastı.

Mackey'nin ilk durağı, Side Pocket adında bir bar oldu. Van Nuys'daki tren raylarının yakınında, Sepulveda Bulvarı üzerindeydi. Mavi neon tabe-lalı ufak bir mekândı ve pencerelerinin camları siyaha boyanmıştı. Bosch içerisinin nasıl bir yer, müdavimlerinin de nasıl insanlar olduğunu az çok kestirebiliyordu. Arabasından inmeden önce spor ceketini çıkardı, tabancasını, kelepçelerini ve yedek şarjörünü onunla sardı ve sürücü koltuğunun önüne, aşağıya koydu. Sonra çıkıp arabasını kilitledi ve bara doğru yürürken üzerindeki eteklerini blucininin belinden çıkardı.

167

Michael Connelly

İçerisi tıpkı beklediği gibiydi. Birkaç bilardo masası, bar tezgâhı ve eskimiş ahşap bölmeler vardı. İçeride sigara içmek yasak olduğu halde mavi sigara dumanı havayı sarmıştı. Masaların üzerindeki lambaların etrafında bir hayalet gibi süzülüyordu. Kimsenin şikâyet ettiği yoktu. İçerideki adamların çoğu ayaktaydı. Çoğunun cüzdanında zincir, ko-lundaysa dövme vardı. Bosch görünümünde yaptığı değişikliklere rağmen göze batacağını, oraya ait olmadığını anlaşılabileceğini biliyordu. Barın televizyonun altında kıvrıldığı köşede gölgeler içinde boş bir yer gördü ve hemen oraya gitti. Görüntüsünü bir nebze gizleyebilmek ümidiyle tezgâha dayandı. Tişörtün üzerine siyah, deri bir yelek giymiş olan, yıpranmış görünen bar görevlisi kadın Bosch'u bir süre görmezden geldi ama sakıncası yoktu. Orada bulunma sebebi içmek değildi. Mackey'nin bir masaya çeyrek-likler koyup oyun sırasını beklemeye başladığını gördü. O da içki sipariş etmemişti.

Mackey eline oturan, hoşuna giden bir tane bulana dek duvardaki istekaların önünde durdu. Yaklaşık on dakika boyunca birini bırakıp bir diğerini aldı ve sonunda kararını verdi. Sonra bilardo masasının yanında durarak beklemekte olan diğer adamlarla konuştu. Ayaküstü sohbetin ötesinde bir şey yok gibiydi, sanki adamları daha önce birlikte oynadıkları için tanıyordu.

Bosch, bardaki kadının ona nihayet getirdiği bira ve viskiyi içip izleyerek beklerken önce insanların da kendisini izlemekte olduğunu sandı ama sonra başının yaklaşık otuz santim yukarısındaki televizyona bakmakta olduklarını anladı.

Sonunda oyun sırası Mackey'ye geldi ve bu işte bir hayli iyi olduğu ortaya çıktı. Masanın kontrolünü çabucak kazandı ve yedi kişiyi yenerek paralarını aldı veya bedava bira kazandı. Yarım saat sonra ciddi rakip bulamamaktan bıkmış göründü ve oyunu dikkatsizleştirdi. Sekizinci rakip

168

Faili Meçhul

Mackey sekiz numaralı topu kolay bir atışta sokamayınca onu yendi. Mackey mağlubiyeti olgunlukla karşılayarak yeşil çuha üzerine beş dolarlık bir banknot bıraktı ve masadan uzaklaştı. Bosch'un hesabına göre Mackey o gece için en az yirmi beş dolar ve üç bira kârdaydı.

Mackey bara yaklaşınca Bosch hemen bardağının altına on dolar sıkıştırıp yüzünü göstermemek için diğer tarafa döndü. Bardan ayrılma vakti gelmişti. Dışarı çıkarak arabasına döndü ve ilk işi, tabancasını kabzası öne gelecek şekilde sağ kalçasına yerleştirmek oldu. Motoru çalıştırıp Sepulveda'ya çıktı ve bir sokak güneye ilerledi. Sonra dönüp arabayı bir yangın musluğunun önünde kaldırım kenarına park etti. Side Poc-ket'ın girişini görebiliyordu ve Mackey'yi Sepulveda üzerinden kuzeye, Panorama City'ye doğru izleyebilecek konumdaydı. Mackey şartlı tahliye süresi bitince adres değiştirmiş olabilirdi ama Bosch fazla uzağa gittiğini sanmıyordu.

Bu kez bekleyişi fazla uzun sürmedi. Görünüşe bakılırsa Mackey sadece bedava içki içiyordu.

Bosch'un on dakika ardından bardan çıktı ve Camaro'suna binerek güneye yöneldi.

Bosch'un tahmini tutmamıştı. Mackey, Panorama City'nin aksi istikamette ilerliyordu. Bu da Bosch'un onu izleyebilmek için neredeyse bomboş olan Sepulveda Bulvarı'nda U dönüşü yapması gerekeceği anlamına geliyordu. Bu manevra dikiz aynasında fazla dikkat çekici olabilirdi. Bu yüzden Camaro'nun yan aynasında giderek küçülmesini izleyerek bekledi.

Camaro'nun sinyal lambasının yandığını görür görmez gaz pedalını kökledi ve arabayı sertçe yüz seksen derece döndürdü. Neredeyse direksiyon hâkimiyetini kaybediyordu ama son anda toplandı ve güneye yöneldi. Victory'den sağa döndü ve 405'e çıkan ayırmadaki trafik lambasında Camaro'yu yakaladı. Mackey otoyola çıkmayıp Victory üzerinde batıya doğru ilerledi.

169

Michael Connelly

Bosch izlediğinin belli olmaması için çeşitli taktiklere başvuruyordu. Bu arada Mackey V/oodland Hills'e kadar gitmişti. Sonunda 101. Oto-yol'un yakınında geniş bir cadde olan Mariano Caddesi'nde uzun bir giriş yoluna çekti ve küçük bir evin yanında durdu. Bosch biraz daha ileride park edip inerek yayan geri döndü. Ön kapının kapandığını duydu ve verandanın ışığının söndüğünü gördü.

Bosch etrafına bakınca bayrak arsalar bölgesinde olduğunu gördü. Bölge yıllar önce parsellere ayrıldığında orada haralar ve sebze çiftlikleri olacağı düşünüldüğünden arsalar çok büyük tutulmuştu. Sonra şehir büyüüp konutlar buraya kadar ulaşınca atlar ve sebzeler kalabalığa kurban edilmiş, arsalar, biri cadde kenarında diğeri iç tarafta kalacak şekilde bölünmüştü. Arkadaki araziye giden dar yol yüzünden de bayrak şekli oluşmuş, bölgenin ismi de böyle kalmıştı.

İzleme işini zorlaştırıyordu. Bosch uzun araç yolunda belli etmemeye çalışarak ilerledi. Hem öndeki evi hem de Mackey'nin arkadaki arsadaki evini gözlüyordu. Mackey, Camaro'sunu eski bir Ford 150 kamyonetin yanma park etmişti. Yani bir ev arkadaşı olabilirdi.

Bosch yeterince yaklaşınca Ford'un plaka numarasını not etti. Tampondaki eski çıkartmanın üzerinde LOS ANGELES'TAN AYRILAN SON AMERİKALI BAYRAĞI DA GETİRİR Mİ LÜTFEN yazıyordu. Bosch, oluşmakta olan resme bir fırça darbesi daha atıldığını düşündü.

Evin yanındaki taş yolda olabildiğince sessiz bir şekilde ilerledi. Evin pencereleri içeriye göremeyeceği kadar yüksekteydi. Arkasına dolaştığında sesler duydu ve arka odanın penceresinden yayılan kesintili mavi ışığı görünce televizyondan gelmekte olduklarını anladı.

Tam arka avluda ilerliyordu ki cep telefonu çalmaya başladı. Hemen uzanıp sesini kesti. Aynı anda araba yoluna doğru hızla ilerledi. Sonra caddeye koştu. Arkasından ses gelip gelmediğini duymak için kulak kesildi. Neyse ki gelmiyordu. Caddeye

170

Faili Meçhul

vardığında geri dönüp baktı ama cep telefonunun zilinın duyulmuş olabileceğine dair herhangi bir işaret göremedi.

Ucuz atlattığının farkındaydı. Nefes nefese kalmıştı. Ramak kalan felaketin etkisini atmaya ve soluklanmaya çalışarak arabasına yürüdü. Daniel Kotchof ile olan görüşmesinde olduğu gibi burada da paslanma belirtileri gösterdiğini biliyordu. Eve gizlice yaklaşmadan önce telefonunun sesini kapamayı unutmuştu. Her şeyi mahvedebilecek ve kendisini çok zor durumda bırakabilecek bir hataydı. Üç yıl önce işi henüz bırakmamışken asla böyle hatalar yapmazdı. Irving'in kaplama lastik oluşuna ve bir gün patlayacağına dair söylediklerini düşündü.

Arabasına binince arayanlar listesine baktı ve Kiz Rider'ın aradığını gördü. Hemen geri aradı.

"Harry, telefonuma bakınca aradığını gördüm. Ne oldu?"

"Fazla bir şey yok. Nasıl gittiğini sormak için aramıştım."

"Eh, gidiyor işte. Planını yaptım ve yazma işinin çoğu tamamlandı. Yarın sabah bitirip ilgili yerlere gönderirim."

"Güzel."

"Artık uyuyacağım. Sen ne yaptın? Robert Verloren'ı bulabildin mi?"

"Henüz değil. Ama sana bir adres vereceğim. Mackey'yi iş çıkışında takip ettim. Woodland Hills'de otoyola yakın küçük bir evde oturuyor. İçeride dinlenecekler listesine ekleyeceğimiz bir telefon olabilir."

"Güzel. Adresi söyle. Kontrol etmek zor olmaz. Ama şüpheliyi tek başına izlemen beni düşündürüyor. Pek akıllıca değil, Harry."

"Adresi bulmamız gerekiyordu."

Ona az önceki hatasından bahsetmeyecekti. Adresi verdi ve yazmasını bekledi.

"Birkaç şey daha var," dedi sonra. "Çıkmadan önce telefon görüşmeleri yaptım."

"İşe döndüğün ilk gün hiç boş durmadın. Neler öğrendin?"

171

Michael Comielly

Rider'ın ofisten ayrılmasından sonra yaptığı telefon görüşmelerini anlattı. Rider hiç soru sormadı ve dinledikten sonra da sessiz kaldı.

"Böylece son durumu öğrenmiş oldun," dedi Bosch. "Ne düşünüyorsun, Kiz?"

"Bence bir resim meydana çıkıyor, Harry."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bir de seksen sekiz yılı var. Bu konuda önemli bir şey yakalamış olabilirsin. Belki bu serseriler seksen sekizde bir fikri kanıtlamaya çalışıyordu. Asıl sorun, hepsinin TDB ile birlikte gömülmüş olması. Belgelerle raporların nereye gittiğini kim bilir? Muhtemelen Irving hepsini KSB'deki kanıt yakma fırınına attırıştır."

"Hepsini değil. Yeni şef görev başına geldiğinde her şeyin tam listesini istemişti. Cesetlerin nereye gömüldüğünü bilmek istiyordu. Her neyse, ben o işte görevli değildim ama konu hakkında bilgim vardı ve TDB dosyalarının çoğunun birimin dağıtılmasına rağmen saklandığını duydum. Irving pek çoğunu Özel Arşiv'e koymuş."

"Özel Arşiv mi? O da ne?"

"Kısıtlı ulaşım olan dosyalar anlamına geliyor. Yetkili makamdan izin alınmadan bakılamıyor. Hepsi Parker Merkezi'nin bodrumunda. Çoğunlukla teşkilat içi soruşturmalara dair belgeler. Politik malzemeler. Tehlikeli bilgiler. Bu Chatsworth olayının bir başka bağlantısı yoksa oraya pek uymuyor aslında."

"Ne gibi bir bağlantı?"

"Teşkilattan biri veya şehirden biri."

Yani şehir politikasında nüfuzlu biri.

"Oraya girip bu konuda herhangi bir dosya olup olmadığına bakabilir misin? Ya altıncı kattaki dostun? Belki o..."

"Deneyebilirim."

"O halde dene."

172

Faili Meçhul

"İlk fırsatta. Ya sen? Bu gece Robert Verloren'ı aramaya çıkacağını sanırken şüphelimizi izlediğini öğreniyorum."

"Aramaya gittim ama bulamadım."

Oyuncak Bölgesi'ndeki arama çalışmalarını anlattı ama iki soyguncuyla olan karşılaşmasından bahsetmedi. O olay ve Mackey'nin evinin oradaki fiyasko ortağının bilmesini isteyeceği şeyler değildi.

"Yarın sabah yine gidip aramaya devam edeceğim," diye bitirdi sözünü.

"Tamam, Harry, kolay gelsin. Sen geldiğinde yetki belgesini hazırlamış olurum. TDB dosyalarını da araştıracağım."

Bosch tereddüt etti ama sonra endişelerini ortağında gizlememeye karar verdi. Ön camdan karanlık caddeye baktı. Yakındaki otoyoldan geçen araçların sesini duyabiliyordu.

"Dikkatli ol, Kiz."

"Ne demek istiyorsun, Harry?"

"Bir davada iç müdahale olması ne anlama gelir, biliyor musun?"

"Evet, tepeden birilerinin olayda parmağı var demektir."

"Doğru."

"Eee?"

"Eee'si dikkatli ol. Bu davanın her yerinde Irving ismi var. O kadar bariz değil ama yadsınamaz."

"Sence kafeteryadaki karşılaşmanız tesadüf değil miydi?"

"Tesadüflere inanmam. Öylesine değil."

Rider cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu.

"Tamam, Harry, kendime dikkat ederim. Ama geri adım atmak yok, değil mi? Bulgularımız bizi nereye götürürse gider ve neler olacağını görürüz."

"Evet, göreceğiz. İyi geceler, Kiz."

"Sana da, Harry."

Bosch telefonu kapattıktan sonra uzun süre olduğu yerde sessizce durdu. Sonra motoru çalıştırıp yola koyuldu.

173

Michael Connelly

19

Bosch, Mariano üzerinde yavaş bir U dönüşü yaptıktan sonra Mac-key'nin evine giden araba yolunun önünden geçti. O tarafta her şey sessiz sakin gibiydi. Pencerelerin hepsi karanlıktı. Otoyola çıkıp batıya yöneldikten sonra Cabuenga Geçidi'ne girdi. Yoldayken cep telefonunu çıkarıp merkezi aradı ve Mackey'nin arabasını yanma park ettiği Ford kamyonetin plakasını vererek sorgulanmasını istedi. Arama sonucuna göre plaka 1980'lerin sonlarından kalma sabıkaları olan ancak son on beş yıldır hiçbir suçla bulaşmamış görünen otuz yedi yaşında, William Burkhart adında birine kayıtlıydı. Merkezdeki memur Bosch'a sabıka listesindeki suçların kod numaralarını saydı zira bilgisayara bu şekilde kaydedilmişlerdi.

Bosch ağır saldırı ve çalıntı mal bulundurma suçlarının kodlarını hemen tanıdı. Ama 1988 yılında işlediği bir suçun kodunu tanıyamamıştı.

"Oralarda bunun ne anlama geldiğini kod kitabından bakıp barta söyleyebilecek biri var mı?" diye sordu orada işlerin telefondaki memurun bu işi kendi yapabileceği kadar durgun olduğunu ümit ederek. Ceza kanununun kopyalarının görev başındaki memurların doğru aktarma amacıyla arayıp kontrol etmeleri olasılığına karşı merkezde daima bulundurulduğunu biliyordu.

174

Faili Meçhul

"Bekleyin."

Bekledi. Bu arada Burham'dan çıkıp tepedeki evine doğru uzanan Woodrow Wilson'a girmişti.

"Dedektif?"

"Buradayım."

"Nefret suçu koduymuş."

"Tamam. Zahmet oldu, teşekkürler."

"Sorun değil."

Arabasını yanları açık garaja park edip kontağı kapattı. Mackey'nin oda arkadaşı veya ev sahibi olan kişi 1988'de nefret suçu işlemekten tutuklanmıştı; Rebecca Verloren'ın cinayetiyle aynı sene. William Burk-hart'm Sam Weiss'm bahsettiği ve tacizcilerden biri olduğunu öne sürdüğü komşusu Billy Burkhart ile aynı kişi olması kuvvetle muhtemeldi. Bosch tüm bunlar arasında nasıl bir bağlantı olduğunu bilmiyordu ama aynı resmin parçaları olduklarından emindi. İslah Birimi'nden aldıkları Mackey dosyasını yanında getirmiş olmayı diledi. Geri dönüp alamayacak

kadar yorgundu. O gece için boş verip ertesi sabah satırı satırına okumaya karar verdi. William Burkhart'ın nefret suçu dosyasını da bulacaktı.

İçeri girdiğinde ev sessizdi. Bir bira ve telefonunu alıp balkona çıktı ve şehrin ışıklarına baktı. Çıkmadan önce CD çaları çalıştırmıştı. İçinde zaten bir CD vardı. Az sonra hoparlörlerden Boz Scaggs'in sesi yayılmaya başladı. "For Ali We Know"ur) söylüyordu.

Ses, aşağıdaki otoyolun kısılmış gürültüsüyle yarışmaktaydı. Bosch Universal Stüdyolarından gökyüzüne yükselen arama ışıkları olmadığını gördü. Işıklar için vakit fazla geçti. Yine de geceye özgü manzara etkileyiciydi. Şehir, hepsi güzel olmayan milyonlarca rüya gibi ışılıyordu.

Bosch, Kız Rider'ı tekrar arayıp William Burkhart bağlantısını söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçip sabahı beklemeye karar verdi. Şehre

n Tek Bildiğimiz.

175

Michael Connelly

baktı ve o günün gelişmelerinden ve elde ettiklerinden memnun olduğunu hissetti ama aynı zamanda tedirgindi. İç müdahale insanı böyle yapıyordu.

Bıçaklı adam ona misyoner derken yanılmış sayılmazdı aslında. Neredeyse doğruydı. Bosch hayatta bir misyonu olduğunu biliyordu ve şimdi, üç yıl sonra yine işbaşındaydı. Yine de kendini her şeyin iyi olduğuna inandıramıyordu. Titreyen ışıklar ve hayallerin ötesinde şehirde göremediği bir şey olduğunu hissediyordu. Bosch'u beklemekte olan bir şey.

Telefonu açtı ve kesintisiz çevir sesini dinledi. Bu, mesajı olmadığı anlamına geliyordu. Yine de mesaj dinleme tuşuna bastı ve önceki hafta kaydettiği mesajı tekrar dinledi. Annesiyle ondan çok uzaklara gittikleri gece kızının ince sesiyle telefonuna bıraktığı mesajı.

"Merhaba, babacığım," dedi. "İyi geceler, babacığım."

Tüm söylediği buydu ama yeterliydi. Bosch mesajı ihtiyaç duyacağı bir sonraki an için kaydettikten sonra telefonu kapadı.

176

ikinci Bölüm

İÇ MÜDAHALE

Faili Meçhul

20

Bosch ertesi sabah saat 07.50'de yine Oyuncak Bölgesi'ndeydi. Metro Sığınma Evi'ndeki yiyecek sırasını izliyor, servis tezgâhının gerisindeki mutfakta duran Robert Verloren'a bakıyordu. Bosch'un şansı yaver gitmişti. Sabahın erken saatlerinde adeta evsizler arasında nöbet değişimi oluyordu. Geceleri sokakları arşınlayan insanlar uykuya dalıyor, yerlerini geceleri sokaklardan uzak duracak kadar akıllı olanlar alıyordu. Bosch'un niyeti aramaya yine büyük yardım merkezlerinden başlayıp ufaklara doğru devam etmekte. Ama arabasını yine müzenin otoparkına bırakıp yürümeye başladığında Verloren'ın fotoğrafını bilinci açık ve zinde görünen insanlara göstermeyi denemiş ve anında sonuç almıştı. Gündüz evsizleri Verloren'ı tanıyordu. Bazıları fotoğraftaki adamı gördüğünü ancak şimdi çok daha yaşlı olduğunu söylemişti. Sonunda karşısına, "Evet, bu şef," diyen ve Metro Sığınma Evi'ni işaret eden biri çıkmıştı.

Metro, Kurtuluş Ordusu ve Los Angeles Misyonu etrafında toplanmış daha küçük uydu yardım merkezlerinden biriydi ve özellikle soğuk kış aylarında nispeten sıcak olduğu için kuzeyden gelip Los Angeles'a akın eden fazladan evsiz nüfusuna hizmet ederek yükü hafifletme amacıyla kurulmuştu. Bu küçük merkezler günde üç öğün yemek sunacak ka-

179

Michael Connelly

pasitede olmadığı için tek öğün hizmeti anlaşması yapmıştı. Metro Sığınma Evi'nde her sabah saat yedi itibarıyla kahvaltı servisi mevcuttu. Bosch oraya gittiğinde perişan, bakımsız erkeklerle kadınların oluşturduğu sıralar binanın dışına taşmış, içerideki piknik tipi masalarsa hınca hımç dolmuştu. Rivayete göre bölgenin en iyi kahvaltısını Metro veriyordu.

Bosch rozetini göstererek kapıdan içeri girdi ve mutfakta çalışmakta olan Verloren'ı anında gördü. Anlaşılan Verloren'm tek bir görevi yoktu. Birkaç şeyin hazırlanışını kontrol ediyor gibi görünüyordu. Oranın sorumlusuymuş gibi hareket ediyordu. Koyu renk pantolon üzerine beyaz bir aşçı önlüğü giymişti. Diz hizasına dek inen bembeyaz önlüğü lekesizdi. Başında uzun, beyaz bir aşçı kepi vardı.

Kahvaltı tavada yeşil ve kırmızı biberle kavrulmuş yumurta, patates, mısır ve sosisten oluşmaktaydı. Bir an önce gitmek için evden hiçbir şey yemeden çıkmış olan Bosch'a hem görünüşü hem kokusu çok güzel geliyordu. Servis istasyonunun hemen sağında bir kahve tezgâhı vardı. Raflar, zamanla çentiklenmiş ve sararmış olan kalın porselen fincanlarla doluydu. Bosch bir fincan alıp kaynar sade kahveyle doldurdu, bir yudum aldı ve beklemeye koyuldu. Verloren önlüğüyle sıcak tavanın sapını tutarak boşalmış yumurta kabını doldurmaya geldiğinde Bosch da hamlesini yaptı.

"Selam, şef," dedi çatal bıçak gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

Verloren, ona baktı ve Bosch bir "müşteri" olmadığını anında anladığını gördü. Bosch önceki gece olduğu gibi gayri resmi kıyafetler içindeydi ama Verloren'm polis olduğunu bile tahmin etmiş olabileceğini düşündü. Verloren servis masasından uzaklaşıp Bosch'a yaklaştı ama yanma gitmedi. Mutfakla yeme alanını ayıran görünmez bir hat var gibiydi. Verloren o hattı aşmadı. Servis masasından aldığı neredeyse boş yumurta kabının sapını önlüğüyle tutarak durup bekledi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

180

Faili Meçhul

"Evet, bir dakikanız var mı? Sizinle konuşmak istiyorum."

"Hayır, yok. Kahvaltının ortasmdayım."

"Kızınızla ilgili."

Bosch, Verloren'ın gözlerinin aralık hareketini fark etti. Bir saniyeliğine yere inip tekrar yükseldiler.

"Polis misiniz?"

Bosch başını salladı.

"Şu hengameyi atlatana kadar bekleyebilir misiniz? Son tepsileri koyuyorduk."

"Sorun değil."

"Yemek ister misiniz? Aç gibi görünüyorsunuz."

"Şey..."

Bosch kalabalık masalara baktı. Nereye oturacağını bilmiyordu. Bu tür yemek salonlarında hapsedilerdeki gibi dile getirilmeyen kurallar ve protokoller olduğunu biliyordu. Evsizlerdeki akıl hastalığı oranının yüksekliği de göz önüne alınırsa, sadece bir yerde oturmakla bile bir sınırı aşma tehlikesi mevcuttu.

"Benimle arka tarafa gelin," dedi Verloren. "Arkada bir masamız var."

Bosch, şefe döndü ama Verloren mutfağa yönelmişti bile. Onu takip ederek pişirme ve hazırlama alanlarından geçerek üzerinde sadece ağzına kadar dolu bir küllük bulunan paslanmaz çelikten bir masaya vardı.

"Oturun."

Verloren küllüğü alıp arkasında tuttu. Saklıyor değildi. Daha ziyade masanın konuğu için mükemmel olmasını isteyen bir şef garson davranışı gibiydi. Bosch, ona teşekkür ederek oturdu.

"Hemen döneceğim."

Bir dakika bile olmamıştı ki Verloren elinde Bosch'un az önce tezgâhta gördükleriyle dolu bir kahvaltı tabağıyla geri döndü. Bosch çatal bıçağı bırakırken ellerinin titrediğini gördü.

181

Michael Connelly

"Teşekkürler, ama herkese yetecek kadar var mı? Yani dışarıdan gelenlere?"

"Bugün kimseyi geri çevirmiyoruz. Vaktinde geldikleri sürece hepsinin karnı doyar. Kahveniz nasıl?"

"Güzel, teşekkürler. Onlarla oturmak istemiyor değildim, anlarsınız ya. Sadece nereye oturacağımı bilemedim."

"Anlıyorum. Açıklamak zorunda değilsiniz. Şu son tepsileri çıkarayım da konuşalım. Birini mi tutukladınız?"

Bosch, ona baktı. Verloren'ın gözlerinde umut dolu, neredeyse yalvaran bir bakış vardı.

"Henüz değil," dedi Bosch. "Ama bir şeye yaklaşıyor gibiyiz."

"En kısa sürede döneceğim. Afiyet olsun. Yumurtaya Malibu usulü adını verdim."

Bosch tabağına baktı. Verloren başka bir şey demeden mutfağa döndü.

Yumurta lezzetliydi. Diğerleri de öyle. Kızarmış ekmek yoktu ama o kadarını istemek de fazla olurdu. Oturduğu yer mutfakla iki adamın dev bir bulaşık makinesini doldurmakta olduğu alanın tam ortasında kalıyordu. Her iki yönden de gürültüler geliyor, gri fayanslarla kaplı duvarlardan yansıyor. Arka sokağa açılan çift kanatlı kapılar gözüne çarptı. Kanatlardan biri bulaşık makinesinin bunaltıcı buharının çıkıp dışarıdaki taze sabah havasının girebilmesi için açık bırakılmıştı.

Bosch tabağmdakileri bitirip kahvesinin kalanını içti ve gürültüden uzaklaşıp telefon açmak için arka sokağa çıktı. Sokağın kamp yeri olduğunu hemen anladı. Yardım merkezleriyle oyuncakçılarının arka duvarları dibinde kesintisizce sıralanmış karton kutular ve derme çatma çadırlar vardı. Ortalık sessizdi. Bunlar muhtemelen gece evsizlerinin yaptığı sığınaklardı. Aslında yardım merkezlerinin yatakhanelerinde onlara yer var-

182

Faili Meçhul

di. Ama oralarda kalabilmek için uyulması gereken kurallar vardı ve bu insanlar kurallara uymaya pek yanaşmıyordu.

Kız Rider'm cep telefonunu aradı ve hemen cevap aldı. Rider şimdiden 503 numaralı odadaydı ve telefon dinleme başvuru belgelerini gönderme işini az önce tamamlamıştı. Bosch alçak sesle konuştu.

"Babayı buldum."

"Aferin, Harry. Hâlâ iyisin. Ne dedi? Mackey'yi tanıdı mı?"

"Henüz konuşmadım."

Durumu açıkladı ve onun tarafında bir gelişme olup olmadığını sordu.

"Yetki belgesi yüzbaşının masasında. Saat ona kadar haber alamazsak Abel arayıp bastırarak, sonra zincirin bir üst halkasına geçecek."

"İşe kaçta geldin?"

"Çok erken. Şu işi bir an önce halletmek istedim."

"Dün gece kızın günlüğünü okuma fırsatı buldun mu?"

"Evet, yatakta okudum. Pek faydası olmadı. Lise çağının sırları işte. Platonik aşklar, hoşlanmalar, bunun gibi şeyler. BGA'dan bahsediliyor ama kimliğine dair bir bilgi yok. Ne kadar özel biri olduğuna dair yazdıklarına bakılırsa hayali biri bile olabilir. Bence Garcia günlüğü anneye geri vermekte haklıymış. Bize bir faydası olmayacak."

"BGA'dan günlükte erkek olarak mı bahsediliyor?"

"Him, zekice bir soru, Harry. Fark etmedim. Günlük yanımda, kontrol ederim. Bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır, sadece her ihtimali kontrol etmeye çalışıyorum. Ya Danny Kotchof? Günlükte o da var mı?"

"Başlarda. İsmiyle anılmış. Sonra o sahneden çekiliyor ve yerini gizemli BGA alıyor."

"BayX..."

183

Michael Connelly

"Dinle, birkaç dakika sonra altıya çıkacağım. Dün konuştuğumuz eski dosyalara ulaşabilecek miyim bakacağım."

Bosch ortağının dosyalardan TDB ismini vermeksizin bahsettiğini fark etmişti. Pratt veya bir başkasının orada olup olmadığını ya da Kiz'in hattın dinlendiğinden şüphelenip şüphelenmediğini merak etti.

"Yanında biri mi var, Kiz?"

"Evet."

"Tedbiri elden bırakma, tamam mı?"

"Anlaşıldı."

"Güzel. İyi şanslar. Bu arada, Mariano'da telefon var mıymış?"

"Evet," dedi Rider. "William Burkhart adına kayıtlı bir hat var. Oda arkadaşı olmalı. Adam Mackey'den sadece birkaç yaş büyük ve dosyasında nefret suçu da var. Yakın yıllarda bir olaya karışmamış ama nefret suçunu seksen sekizde işlemiş."

"Ve bil bakalım bir de ne var," dedi Bosch. "Aynı zamanda Sam We-iss'ın komşusuymuş. Dün gece konuştuğumuzda bahsetmeyi unutmuş olmalıyım."

"Çok fazla bilgi gelmeye başladı."

"Evet. Bir şeyi merak ediyorum. Mackey'nin cep telefonu AutoTrack aramasında neden çıkmadı?"

"Bu konuda senden ilerideyim. Numarayı araştırdım, Mackey adına kayıtlı değil. Belinda Messier adında bir kadına ait. Adresi yine Wood-land Hills'de bulunan Melba'da. Trafik cezası haricinde geçmiş temiz. Belki sevgilisidir."

"Belki."

"Vaktim olunca kadını araştıracağım. Burada bir şey yakaladığımızı hissediyorum, Harry. Parçalar yavaş yavaş birleşiyor. Nefret suçunun dosyasına ulaşmaya çalıştım ama..."

"TDB mi?"

184

Faili Meçhul

"Aynen öyle. Altiya bu yüzden çıkıyorum."

"Tamam. Başka bir şey var mı?"

"İlk iş KSB'yi kontrol ettim. Kanıt kutusunu hâlâ bulamamışlar. Tabanca hâlâ elimizde değil. Acaba kaybedildi mi yoksa çalındı mı merak ediyorum."

"Evet," dedi Bosch aynı şeyi düşünerek. Bu davaya içeriden biri karışmışsa deliller kasten yok edilmiş olabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Bosch. "Şu görüşmeye başlamadan günlüğün üzerinden bir kez daha geçelim. İçinde hamilelikle ilgili herhangi bir şey var mı?"

"Hayır, hiç bahsetmemiş. Yazdığı günlerin tarihini atmış. Nisan sonlarında da yazmayı bırakmış. Belki öğrendiği zamandı. Bence anne babasının gizlice okuyor olması ihtimalini düşünerek bıraktı."

"Çoğunlukla takıldığı, arkadaşlarıyla gittikleri yerlerden bahsediyor mu?"

"Birçok kez sinemadan söz etmiş," dedi Rider. "Kiminle gittiğinden ziyade hangi filmlere gittiği ve haklarında ne düşündüğü yazılı. Aklından ne geçiyor? Hedef belirleme mi?"

Mackey ve Rebecca Verloren'ın yollarının nerede kesiştiğini bulmaları gerekiyordu. Motivasyon ne olursa olsun bu, davada koca bir delikti. Mackey, Verloren'ı nerede görüp hedef olarak belirlemişti?

"Sinema salonları," dedi. "Orada karşılaşmış olabilirler."

"Kesinlikle. Ve galiba Valley'deki bütün sinemalar alışveriş merkezleri içinde. Bu da olası karşılaşma alanlarını daha da büyütüyor."

"Üzerinde düşünmeye değer."

Bosch, Robert Verloren ile konuştuğundan sonra ofise geleceğini söyledi ve telefonu kapadılar. Arkadaki odaya dönünce bulaşık makinesinin gürültüsü daha da artmış gibi geldi. Kahvaltı servisi sona ermek üzereydi ve bulaşık makinesi neredeyse ağzına kadar dolmuştu. Bosch masaya tek-

185

Michael Connelly

rar oturdu ve birilerinin boş tabağını kaldırmış olduğunu fark etti. Rider ile görüşmesini düşünmeye çalıştı. Alışveriş merkezleri Mackey gibi birinin Rebecca Verloren gibi biriyle karşılaşması için çok uygun mekânlardı, Bosch bunu biliyordu. Cinayetin tamamen tesadüfi bir karşılaşma sonucu işlenip işlenmediğini merak etti. Mackey iki ırka mensup olduğu bir bakışta anlaşılabilir kızı görüp hedef olarak belirlemiş olabilir miydi? Belki onu evine kadar takip ettikten sonra diğerleriyle veya tek başına dönüp kafasına koyduğunu yapmıştı.

Düşük bir olasılık gibi görünüyordu, çoğu teorinin başlangıcında uzak ihtimaller bulunurdu. İlk soruşturmayı ve teşkilat içinden müdahalelerle bozulmuş olabileceğini düşündü. Cinayet dosyasında olayın ırk boyutuna dair hiçbir gönderme yoktu. Ama 1988'de teşkilat bu ihtimali belirtmemek için elinden geleni yapmıştı. Şehrin ve teşkilatın kör noktasındaydı. 1988'de ırk ayrımına dayanan husumetlerin yarattığı iltihaplar yüzeyin hemen altında kaynaşmaktaydı ama hem teşkilat hem şehir idaresi başka yöne bakmayı tercih etmişti. Birkaç yıl sonra altında iltihap biriken deri daha fazla dayanamayıp yarılmış ve şehir üç gün süren ayaklanmalarla altüst olmuştu; çeyrek yüzyıl içinde ülkede görülen en şiddetli isyandı. Bosch, Rebecca Verloren'ın cinayeti soruşturmasına müdahale edilmesinin sebebinin iltihabı yüzeyin altında tutma çabası olabileceğini düşündü.

"Hazır mısınız?"

Bosch başını kaldırınca Robert Verloren'ın yanında dikilmekte olduğunu gördü. Yüzü sabahın yoğun işleri yüzünden terlemişti. Aşçı kepi şimdi elindeydi. Kolunda hâlâ belli belirsiz bir titreme vardı.

"Evet, elbette. Oturmak ister misiniz?"

Verloren, Bosch'un karşısındaki sandalyeye geçti.

"Hep böyle midir?" diye sordu Bosch. "Bu kadar kalabalık?"

186

-----1

Faili Meçhul

"Her sabah. Bugün iki yüz altmış iki tabak verdik. Bize güvenen çok insan var. Hayır, iki yüz altmış üç olacak. Sizi unutmuşum. Nasıldı?"

"Çok iyiydi. Teşekkürler, enerjiye ihtiyacım vardı."

"Uzmanlık alanım."

"Johnny Carson ve Malibu tayfası için yemek yapmaktan biraz farklı, değil mi?"

"Evet ama özlediğimi söyleyemem. Hem de hiç özlemiyorum. Ait olduğum yeri bulmadan önce uğradığım bir duraktı sadece. Ama Tann'ya çok şükür artık buradayım, olmak istediğim yer de burası."

Bosch başını salladı. Verloren bilerek veya bilmeyerek ona yeni hayatının kaderin bir müdahalesinden sonra karşısına çıktığını söylüyordu. Bosch, inançtan en çok bahsedenlerin aslında inançlarına pamuk ipliğiyle bağlı olduğuna tanık olmuştu.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordu Verloren.

"Ortağımın ben dün eşinizle konuştuk ve bize sizden son haber aldığında burada olduğunuzu söyledi. Dün gece sizi aramaya başladım."

"Yerinizde olsam geceleri buralardan uzak dururdum."

Konuşmasında zamanla yok olmaya yüz tutmuş görünen bir Karayip aksanı vardı.

"Sizi bir sırada bekler bulacağımı sanıyordum, sıradakileri beslerken değil."

"Kısa bir süre önce ben de sıradaydım. Şu an bulunduğum yere gelebilmek için orada durmam gerekiyordu."

Michael Connelly

"Bakın, size on yedi yıl önceki travmayı tekrar yaşatmak istemiyorum ama soruşturmayı tekrar açmış bulunuyoruz."

"Sorun değil, dedektif. Ben davayı her gece gözlerimi kapadığımda ve her sabah Tanrı'ya dua edişimde tekrar açıyorum zaten."

Bosch başını tekrar salladı.

"Burada mı konuşalım yoksa yürüyüşe çıkmak mı istersiniz? Parker Merkezi'ne gidip sakın bir odada da görüşebiliriz?"

"Burası iyi. Burada rahatım."

"Güzel. O halde size olan bitenden biraz bahsedeyim. Faili Meçhuller Birimi'nde çalışıyorum. Şu an kızınızın cinayetini tekrar soruşturuyoruz zira elimizde yeni bilgi var."

"Ne bilgisi?"

Bosch, Verloren'la değişik bir yaklaşım denemeye karar verdi. Anneden bilgi saklamıştı ama Robert Verloren'a her şeyi anlatacaktı.

"Cinayet silahında bulunan kanın kime ait olduğunu bulduk. Cinayet zamanında Chatsworth'te yaşamakta olduğundan neredeyse eminiz. DNA uyumu söz konusu. Ne anlama geldiğim biliyor musunuz?"

Verloren başını salladı.

"Biliyorum. O.J. davasındaki gibi."

"Bu şüphe götürmez. Rebecca'yı onun öldürdüğünü kanıtlamıyor ama suça yakın olduğu anlamına geliyor ve bu da bizi davanın çözümüne yaklaştırıyor."

"Kimmiş?"

"Ona birazdan geleceğim. Ama önce size siz ve dava hakkında bazı sorular sormak istiyorum, Bay Verloren."

"Benim hakkımda mı?"

Bosch gerilimin yükseldiğini hissetti. Verloren'm göz çevresindeki teni gerginleşmişti.

Mutfaktaki pozisyonunun sağlık belirtisi olduğunu sa-

188

Faili Meçhul

nıp Rider'm evsizlerle ilgili uyarısını unutarak dikkatsizlik edebileceğini fark etti.

"Şey," dedi. "Rebecca'nın ölümünden sonraki yıllarda neler yaptığınızı bilmek istiyorum."

"Bunun soruşturmayla ne ilgisi var?"

"Belki hiç yok ama bilmek istiyorum."

"Bana olan şu; ayağım takıldı ve kara bir deliğin içine düştüm. Işığı görüp delikten çıkabilmem uzun zaman aldı. Çocuğunuz var mı?"

"Bir tane. Kız."

"O halde neden bahsettiğimi biliyorsunuzdur. Çocuğunu benim kaybettiğim gibi kaybedenin işi bitmiştir, dostum. Hayatı sönmüştür. Camdan fırlatılmış boş bir şişeye dönersiniz. Araba ilerlemeye devam eder ama siz kırık bir halde yol kenarında kalmışsınızdır."

Bosch başını salladı. Anlıyordu. Uzaklarda bir şehirde olabileceklerin ölümüne, yaşamasına veya Verloren gibi kara bir deliğe düşmesine sebep olabileceğini bilerek son derece kırılğan bir hayat sürmüştü.

"Kızınızın ölümünden sonra restoranı kayıp mı ettiniz?"

"Evet. Olabilecek en iyi şeydi. Gerçekte kim olduğumu keşfedebil-mem için o kayıp gerekliymiş. Ve buraya geliş yolumu bulabilmem için."

Bosch bu tür duygusal savunmaların çok hassas dengeler üzerine kurulduğunu biliyordu. Verloren'in mantığına göre kızının ölümü başına gelen en iyi şey olabilirdi zira restoranını kaybetmesine yol açmış ve o kayıp kendini bulma yolculuğunu başlatmıştı. Tamamen saçmalıktı ve bunu masadaki iki adam da biliyor, yalnız biri kabul edemiyordu.

"Konuşun benimle, Bay Verloren," dedi Bosch. "Kendini eğitme derslerini toplantılarınıza ve sırada bekleyen ümitsiz insanlara saklayın. Bana ayağınızın nasıl takıldığını anlatın. O kara deliğe nasıl düştüğünüzü anlatın."

"Düşüverdim işte."

189

Michael Connelly

"Evladını kaybeden herkes o deliğe düşüyor. Böyle bir olayı yaşayan tek baba siz değilsiniz, Bay Verloren. Bazılarının yolu televizyonda son buluyor, bazıları senato için aday oluyor. Size ne oldu? Sizin ne farkınız var? Sakın bana çocuğunuzu daha fazla sevdiğinizi söylemeyin. Hepimiz çocuklarımızı çok seviyoruz."

Verloren bir süre sessiz kaldı. Düşünürken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bosch, onu kızdırdığını fark etmişti. Ama önemli değildi. Sınırları zorlaması gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Verloren sonunda. "Tamam."

Ama hepsi buydu. Bosch, adamın çene kaslarının gerildiğini görebiliyordu. Son on yedi yılın acıları yüzüne yerleşmişti. Bosch ifadesini bir mönü gibi okuyabiliyordu. Aperatifler, ana yemekler, tatlılar. Hayal kırıklığı, öfke, yeri doldurulamaz kayıp.

"Neye tamam, Bay Verloren?"

Verloren başını salladı. Son barikatı da kaldırdı.

"Sizi suçlayabilirdim ama kendimi suçlamam gerek. Kızımı ölüme terk ettim, dedektif. Bu ihanetten kaçabileceğim yegâne yer de şişenin dibiydi. Kara deliği şişe açıyor. Anlıyor musunuz?"

Bosch başını salladı.

"Deniyorum. Siz derken kimi kastediyorsunuz? Polisleri mi? Beyazları mı?"

"Hepsini kastediyorum."

Verloren sırtı fayans kaplı duvara dayanacak şekilde sandalyesinde döndü. Yüzü koridora açılan kapıya bakıyordu. Bosch'a bakmıyordu. Bosch göz teması olmasını tercih ederdi ama Verloren konuşmaya devam ettiği sürece buna da razıydı.

"O halde polislerle başlayalım," dedi. "Polisleri neden suçluyorsunuz? Ne yaptılar?"

"Sizin yaptığınızı size mi anlatmamı istiyorsunuz?"

190

Faili Meçhul

Bosch cevap vermeden önce dikkatle düşündü. Bunun görüşmenin kırılma noktası olabileceğini ve karşısındaki adamın önemli bir şey söyleyebileceğini hissediyordu.

"Başlangıç noktamız kızınızı ne çok sevdiğiniz gerçeği, değil mi?"

"Elbette."

"Bay Verloren, kızınıza olan asla gerçekleşmemeliydi. Bu konuda elimden hiçbir şey gelmez. Ama onun adına konuşmayı deneyebilirim. Burada bulunuş sebebim bu. Polislerin on yedi yıl

önce yaptığını yapacak değilim. Zaten artık çoğu öldü. Kızınızı hâlâ seviyorsanız, anısını seviyorsanız bana hikâyeyi anlatırsınız. Rebecca adma konuşmama yardım edersiniz. Eskiden yaptığınızı telafi edebilmeniz tek çaresi bu."

Verloren, Bosch'un konuşmasının yarısında başını sallamaya başlamıştı. Bosch istediğini elde ettiğini, Verloren'ın açılacağını biliyordu. Kefaretle ilgiliydi. Aradan kaç sene geçtiği önemli değildi. Kefaret kilidi açan anahtardı.

Verloren'ın sol yanağından aşağı, koyu teni üzerinde neredeyse algılanamayacak bir damla gözyaşı yuvarlandı. Beyaz giysileri kirlenmiş bir mutfak çalışanı elinde bir dosyayla mutfağa girdi ama Bosch, onu elinin bir hareketiyle çabucak savdı. Beklemeye devam etti ve Verloren nihayet konuştu.

"Kendimi onun üzerinde tuttum ama sonuçta kendimi yine de kaybettim."

"Nasıl oldu?"

Verloren sırların dökülmesine engel olmak istercesine eliyle ağızını örttü. Bir süre sonra indirdi ve konuşmaya devam etti.

"Bir gün gazetede kızımın bir soygunda çalınmış bir tabancayla öldürüldüğünü okudum. Green ve Garcia bunu bana söylememişti. Bu yüzden Dedektif Green'e sordum ve bana tabancanın sahibinin silahı korktuğu için satın almış olduğunu söyledi. Yahudiymiş ve tehditler alıyormuş. Bunun üzerine aklımdan..."

191

Michael Connelly

Verloren durunca Bosch sözü aldı.

"Aklınızdan Rebecca'nın iki ırka mensup olduğu için hedef seçilmiş olabileceği mi geçti? Babası siyah olduğu için?"

Verloren başını salladı.

"Evet, öyle düşündüm çünkü arada sırada bu konuda yorumlar duyardım. Rebecca'daki güzelliği herkes göremezdi. Bizim gördüğümüz gibi değil. Ben batı yakasında yaşamak istiyordum ama Muriel buralıydı. Burası onun evi gibiydi."

"Green size ne dedi?"

"Bana cinayetin ırk ayrımıyla ilgisi olmadığını söyledi. Bu konuyu düşünmüşler ve bağlantısı olmadığına karar vermişler. Ben pek ikna olmamıştım. Bana bilerek göz ardı ediyorlar gibi geliyordu. Arayıp sormaya devam ettim. Konunun peşini bırakmıyordum. Sonunda restoranın müdavimlerinden polis komisyonu üyesi olan bir müşteriye gittim. Ona şüphelerimden bahsettim, bana konuyu araştıracağını söyledi."

Verloren ondan ziyade kendi kendine başını salladı. Kızı için adalet arayan bir baba olmak davranışlarına inancını pekiştiriyordu.

"Sonra ne oldu?" diye üsteledi Bosch.

"İki polis ziyaretime geldi."

"Green ve Garcia değil mi?"

"Hayır, başka polislerdi. Restoranıma geldiler."

"İsimleri neydi?"

Verloren başını iki yana salladı.

"İsimlerini hiç söylemediler. Sadece rozetlerini gösterdiler. Galiba dedektifler. Green'in üzerine gittiğim konuda yanıldığımı söylediler. Suyu bulandırıyormuşum, geri çekilmemi istediler. Aynen böyle demişlerdi, suyu bulandırmak. Sanki konu kızım değil benmişim gibi." Başını iki yana sertçe salladı. Aradan geçen yıllara rağmen öfkesi tazeydi. Bosch cevabı malum bir soru sordu, malumdu çünkü LAPT'nin o yıllarda nasıl çalışmakta olduğunu biliyordu.

192

Faili Meçhul

"Sizi tehdit ettiler mi?"

Verloren nefesini burnundan sertçe verdi.

"Evet, tehdit ettiler," dedi usulca. "Kızımın hamile olduğunu bildiklerini ama sonlandırmak için gittiği kliniği bulamadıklarım söylediler. Bu yüzden ellerinde babanın kimliğini belirlemeye yardım edecek bir doku yoktu. Kim olduğunu veya olmadığını söylemek mümkün değildi. Tek yapmaları gerekenin ben ve kızım hakkında birkaç soru sormak olacağını, ardından söylentilerin başlayacağını söylediler. Doğru yerde doğru zamanda yöneltilcek birkaç sorunun ardından herkesin çocuğun benden olacağına inanmaya başlayacağını söylediler."

Bosch araya girmede. Kendi öfkesinin boğazını sıkıştırdığını hissedebiliyordu.

"Kızımı... kızıma böyle bir şey yaptığım duyulursa işimin kötü etkileneceğini ve batacağımı söylediler..."

Koyu teninden aşağı yuvarlanan gözyaşları artmıştı. Akmalarını engellemek için hiçbir şey yapmadı.

"Böylece istediklerini yaptım. Gerileyip konunun peşini bıraktım. Suyu bulandırmayı kestim. Kendi kendime fark etmeyeceğini söylüyordum; Becky'yi bize geri getirmeyecekti. Bu yüzden Dedektif Green'i bir daha hiç aramadım... ve dava hiç çözülmedi. Bir süre sonra kaybımı ve yaptığımı unutmak için içmeye başladım. Kendimi, gururumu ve itibarımı kızımdan üstün tutmuştum. Ve sonra o bahsettiğim kara deliğe düşüverdim. Hâlâ içinden yukarı tırmanmaya uğraşıyorum."

Bir anlık sessizlikten sonra dönüp Bosch'a baktı.

"Hikâyemi nasıl buldunuz, dedektif?"

"Üzgünüm, Bay Verloren. Olanlar için. Hepsi için."

"Duymak istediğiniz hikâyeye bu muydu, dedektif?"

"Sadece gerçeği bilmek istedim. İster inanın ister inanmayın faydası oldu. Kızınız adına konuşmama yardım edecek. Sizinle konuşmaya gelen bu iki adamı tarif edebilir misiniz?"

193

F: 13

Michael Connelly

Verloren başını iki yana salladı.

"Uzun zaman oldu. Karşımda dikilseler bile tanımam muhtemelen. Tek hatırladığım ikisinin de beyaz olduğu. Birini daima Bay Temiz olarak hatırlıyorum zira kafası tıpkı deterjan kutusunun üstündeki adam gibi tıraşlıydı ve kollarını onun gibi göğsünde kavuşturmuştu."

Bosch başını salladı ve öfkesinin omuz kaslarını gerdiğini hissetti. Bay Temiz'in kim olduğunu biliyordu.

"Karınız bunların ne kadarını biliyordu?" diye sordu sakın bir sesle.

Verloren başını iki yana salladı.

"Muriel bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Ondan saklamıştım. Benim yükümdü."

Verloren yanaklarını sildi. Hikâyeyi anlatmak onu bir nebze rahatlatmış gibiydi.

Bosch arka cebine uzanıp Roland Mackey'nin eski fotoğrafını çıkardı. Masaya, Verloren'ın önüne koydu.

"Bu genci tanıyor musunuz?"

Verloren başını iki yana sallamadan önce fotoğrafa uzun süre baktı.

"Tanımalı mıyım? Kim bu?"

"İsmi Roland Mackey. Seksen sekizde kızınızdan birkaç yaş büyüktü. Hillside'da okumamış ama Chatsworth'te oturuyormuş."

Bosch bir tepki bekledi ama alamadı. Verloren'ın tek yaptığı masadaki fotoğrafa gözünü kırpmadan bakmaktı.

"Bu bir sabıka fotoğrafı. Ne suç işlemiş?"

"Araba çalmış. Ama dazlaklar ile birkaç olaya karıştığına dair raporlar var. Hapishanede ve dışında. İsim sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır. Etmeli mi?"

"Bilmiyorum. Sadece soruyorum. Kızınızın bu ismi veya belki Ro ismini söylediğini hatırlıyor musunuz?"

Verloren başını iki yana salladı.

194

Faili Meçhul

"Kızınızla yollarının nerede ve nasıl kesiştiğini bulmaya çalışıyoruz. Valley büyük bir yer. Belki..."

"Hangi okula gitmiş?"

"Chatsworth Lisesi'ne gitmiş ama mezun olmamış. GED almış."

"Rebecca kaçırılmasından önceki yaz ehliyet kursu için Chatsworth Lisesi'ne gitmişti."

"Yani seksen yedide mi?"

Verloren başını salladı.

"Kontrol ederim."

Ama Bosch bir sonuç elde edebileceklerini sanmıyordu. Mackey

1987 yazından önce okulu terk etmiş ve dışarıdan bitirme sınavına girdiği

1988 yılma dek hiç uğramamıştı. Yine de kontrol etse iyi olacaktı.

"Ya sinema? Rebecca sinemaya ve alışveriş merkezlerine gitmeyi sever miydi?"

Verloren omuz silkti.

"On altı yaşında bir genç kızdan bahsediyoruz. Elbette sinemayı severdi. Arkadaşlarının çoğunda araba vardı. On altıyı doldurup altlarına da arabayı çektikten sonra yerlerinde pek durmaz olmuşlardı. Karım buna üç M diyordu; mağazalar, müzik ve Madonna."

"Hangi alışveriş merkezlerine, hangi sinemalara giderdi?"

"En yakında olduğu için genellikle Northridge alışveriş merkezine giderlerdi. Winnetka'daki arabalı sinemayı da severlerdi. Oraya gidince film boyunca arabada konuşabiliyorlardı. Kızlardan birinin üstü açık arabası vardı, en çok onu severlerdi."

Bosch arabalı sinemayı duyunca kulak kesildi. Rider ile daha önce sinemalardan bahsettiklerinde söylemeyi unutmuştu. Ama Mackey bir keresinde Winnetka'daki sinemada hırsızlıktan tutuklanmıştı. Karşılaşma ihtimallerinin en yüksek olduğu yer Winnetka gibi görünüyordu.

"Rebecca ve arkadaşları arabalı sinemaya ne sıklıkla giderdi?"

195

Michael Connelly

"Yeni filmlerin gösterime girdiği cuma günleri gitmeyi seviyorlardı galiba."

"Orada oğlanlarla buluşuyor muydu?"

"Herhalde. Bunların hepsi tahmin. Kızımızın sinemaya gidip erkek arkadaşlarıyla görüşmesinde hiçbir yanlışlık yoktu, gayet doğaldı. İnsanlar sadece en kötü senaryo gerçekleştikten sonra 'Kiminle olduğunu neden biliniyordun?' sorusunu soruyor. Her şeyin yolunda olduğunu sanıyorduk. Onu bulabildiğimiz en iyi okula gönderdik. Arkadaşlarının hepsi iyi ailelerdendi. Onu günün her dakikasında izleyemezdik. Cuma akşamları -kahretsin, çoğu akşam- geç saatlere kadar restoranda çalışıyordum."

"Anlıyorum. Babalığınızı yargılıyor değilim, Bay Verloren. Hata yaptığınızı düşünmüyorum. Sadece ağımyı atıp neler takılacağına bakıyorum. Olabildiğince çok bilgi toplamaya çalışıyorum. Neyin önemli olacağı bilinmez."

"Eh, o ağ uzun zaman önce kayalara takılıp parçalandı."

"Belki hâlâ sağlamdır."

"Katilin şu Mackey denen adam olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bir şekilde bağlantısı var, bu kadarından eminiz. Yakında daha fazla bilgimiz olur. Size söz veriyorum."

Verloren döndü ve görüşmelerinin başından beri ilk kez doğruca gözlerinin içine baktı.

"O noktaya ulaştığınızda Rebecca adına konuşacaksınız, değil mi, dedektif?"

Bosch başını yavaşça salladı. Verloren'm ne istediğini bildiğini sanıyordu.

"Evet, efendim, konuşacağım."

196

Faili Meçhul

21

Kız Rider, bütün sabah Bosch'u beklemiş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş halde masasında oturuyordu. Yüzündeki kasvetli ifadeyi gören Bosch bir terslik olduğunu anladı.

"TDB dosyasını aldın mı?" diye sordu.

"Bir göz atabildim. Almama izin verilmedi."

Bosch başını salladı. Rider'm karşısındaki koltuğuna oturdu.

"İyi bir şey var mı?"

"Nasıl baktığına bağlı."

"Eh, ben de elim boş gelmedim."

Etrafına bakındı. Abel Pratt'in kapısı açıktı ve Bosch bulunduğu yerden masasının yanındaki buzluğa doğru eğilmiş olduğunu görebiliyordu. Pratt duyma mesafesindeydi. Bosch, ona güvenmiyor değildi aslında. Güveniyordu. Ama istemediği veya hazır olmadığı bir şeye kulak misafiri olma pozisyonunda bırakmak istemiyordu. Daha önce telefonda konuştuklarında Rider için de aynısı geçerliydi.

Ortağına döndü.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"İsterim."

197

Michael Connelly

Kalkıp kapıya yöneldiler. Bosch, Pratt'in ofisinin önünde duraksaya-rak başını içeri uzattı. Pratt telefondaydı. Bosch bakışlarını yakalayınca bir fincandan içirmiş gibi yaparak Pratt'e işaret etti. Kahve teklifini başını iki yana sallayarak reddeden Pratt istediğine sahipmiş gibi elindeki yoğurt kabını kaldırdı. Bosch yoğurdun içinde yeşil parçacıklar gördü. Yeşil meyveleri düşündü ve aklına sadece kivi geldi. Yoğurdun tadını daha da kötüleştirmenin tek yolunun içine kivi koymak olduğunu düşünerek uzaklaştı.

Asansöre binip lobiye indiler ve anıt fiskiyenin bulunduğu ön tarafa çıktılar.

"Eee, nereye gitmek istersin?" diye sordu Kiz.

"Konuşulacak ne kadar konu olduğuna bağlı."

"Muhtemelen çok var."

"Parker Merkezi'nde çalıştığım son seferde sigara içiyordum. Yürüyüp düşünmem gereken zamanlarda Union İstasyonu'na gider, oradan sigara alırdım. Sevdiğim bir yerdi. Ana salonda o rahat koltuklardan var. En azından vardı."

"Kulağa iyi geliyor."

Los Angeles Caddesi üzerinde kuzeye yönelerek istasyona doğru yürümeye başladılar. Geçtikleri ilk bina federal büro binasıydı. Bosch, 2001'de potansiyel intihar araçlarına karşı önlem olarak dikilen beton barrierlerin hâlâ yerinde olduğunu gördü. Binanın önündeki insanlar tehlike tehdidinden pek rahatsız gibi görünmüyordu. Vatandaşlık için başvuru belgeleri ellerinde, göçmen bürosunda işlem yaptırmak üzere sırada bekliyorlardı. Tam üstlerinde, binanın ön cephesinde, gözlerini gökyüzüne dikmiş, melekler gibi giyinmiş insanların resmedildiği bir mozaik vardı.

"Neden sen başlamıyorsun, Harry?" diye sordu Rider. "Bana Robert Verloren'dan bahset."

198

Faili Meçhul

Bosch başlamadan önce yürümeye biraz daha devam etti.

"Adamı sevdim. Düştüğü delikten yukarı tırmanmaya çabılıyor. Her gün yüzden fazla insan için kahvaltı hazırlıyor. Ben de bir tabak yedim, oldukça lezzetliydi."

"Ve eminim ücretler Pacific Dining Car'dan çok daha makuldür. Seni bu kadar kızdıracak ne söyledi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen beni tanırsın, ben de seni. Sana sinirlerini tepene çıkaracak bir şey söylediğinden eminim."

Bosch başını salladı. Birlikte son çalışmalarının üzerinden üç yıl geçmiş gibi değildi kesinlikle.

"Irving. En azından ben o olduğunu düşünüyorum."

"Anlat."

Bosch, ona Verloren'ın bir saatten kısa bir süre önce anlattığı hikâyeyi aktardı. Sonra Verloren'ın restoranına gelip rozetlerini gösteren ve iddialarında ısrarcı olmamasını söyleyerek onu tehdit eden iki dedektifi nasıl tarif ettiğini anlattı.

"Bana da Irving gibi geldi," dedi Rider.

"Ve yordakçlarından biri. Belki McClellan'dı."

"Olabilir. Sence Verloren'ın anlattıkları doğru mu? Uzun zamandır o ortamda."

"Bence doğru. Üç yıldır ayık olduğunu söylüyor. Ama on yedi yıl boyunca kafayı aynı konuya takınca bazen algılar gerçekmiş gibi görünebilir. Yine de söyledikleri bana tutarlı göründü.

Bence bu davaya müdahale ettiler, Kiz. Bir yöne doğru ilerliyordu ve bunu sakıncalı bularak başka bir yöne doğru ittiler. Belki olacakları önceden kestirmişlerdi, şehrin yanacağını öngörmüşlerdi. Rodney King benzin değildi. Sadece kibritti. Koşullar oluşmaktaydı, belki baştakiler bu davanın gidişatını görüp o has-

199

Michael Connelly

sas noktaya ulaşmasını engelledi. Rebecca Verloren için adaleti temkinli olmak adına feda ettiler."

101. Otoyol'un üzerindeki üstgeçitten geçiyorlar, altlarındaki sekiz şeritte araçlar ağır ağır ilerliyordu. Parlak güneş ışığı araçların ön camlarından yansımaktaydı. Bosch, Ray-Ban gözlüklerini taktı.

Rider trafik gürültüsü çok yüksek olduğu için bağırarak zorunda kaldı.

"Bu hiç sana göre değil, Harry."

"Hangisi?"

"O kadar yanlış bir hareket için iyi bir mazeret bulmaya çalışman. Genelde günahkâr sebebi ararsın."

"TDB dosyasında öyle bir şeyle mi karşılaştın?"

Rider başını üzgünce salladı.

"Sanırım," dedi.

"Ve elini kolunu sallayarak içeri girip bakmana izin verdiler, öyle mi?"

"Sabah ilk iş tepedeki adamı görmeye gittim. Giderken Starbucks'tan bir bardak kahve götürdüm, kafeteryadakinden nefret eder. Bu içeri giriş biletim oldu. Sonra ona elimizde ne olduğunu ve ne yapmak istediğimizi anlattım. Sonuç olarak, adam bana güveniyor. Bu yüzden Özel Arşivler'e bakmama izin verdi."

"TDB o gelmeden çok önce kurulup dağıtılmış. Hakkında bilgisi var mıydı?"

"Göreve geldikten sonra bu konuda bilgi verildiğinden eminim. Hatta belki göreve gelmeden."

"Ona Mackey ve Chatsworth Sekizleri'nden özellikle bahsettin mi?"

"Özel olarak değil. Sadece üzerinde çalıştığımız davanın eski bir TDB soruşturmasıyla bağlantısı olduğunu keşfettiğimizi ve bir dosyayı aramak için Özel Arşivler'e girmem gerektiğini söyledim. Teğmen Hoh-man'ı benimle gönderdi. İçeri girdik, dosyayı bulduk ve dosyayı Teğmen 200

Faili Meçhul

Hohman'ın karşısında oturarak incelemek zorunda kaldım. Biliyor musun, Harry? Özel Arşivler'de çok fazla dosya var."

"Tüm cesetlerin gömülü olduğu yer..."

Bosch bir şey daha söylemek istedi ama nasıl söyleyeceğini bilemedi. Rider, ona bakar bakmaz bunu fark etti.

"Ne var, Harry?"

Bosch önce sessiz kaldı ama Rider da sustu ve onu konuşmaya zorladı.

"Altındaki adamın sana güvendiğini söylüyorsun, Kiz. Peki sen ona güveniyor musun?"

Rider gözlerine bakarak onu cevapladı.

"Tıpkı sana güvendiğim gibi, Harry, tamam mı?"

Bosch, ona baktı.

"Bu benim için yeterli."

Rider, Arcadia'ya gitmek üzere döndü ama Bosch ona Melekler Şeh-ri'nin kurulduğu eski Kızılderili köyünü işaret etti. Yolu biraz uzatıp köyün içinden yürümek istiyordu.

"Ne zamandır bu tarafa gelmemiştim. Gel bir bakalım."

Papazların her Paskalya'da hayvanları kutsadığı yuvarlak avludan geçip Meksika Kültür Enstitüsü'nün önünden yürüdüler. Ucuz hediyelik eşya kabinlerinin ve ayaküstü yiyecek satıcılarının arasından geçtiler. Görülmeyen hoparlörlerden Latin müzikleri yayılıyor, canlı çalman gitarın sesine karışıyordu.

Gitar çalan müzisyenin Avila Adobe önünde bir bankta oturmakta olduğunu gördüler. Yaşlı adam, Bosch'un daha önce duyduğunu sandığı ama ismini çıkaramadığı bir Meksika şarkısını çalarken durup biraz dinlediler.

Bosch, yaşlı müzisyenin arkasındaki kerpiç duvarlı yapıyı inceledi ve 1818'de orayı kazık çakıp sahiplenirken Don Francisco Avila'nın neyi

201

Miclael Connelly

başlattığına dair herhangi bir fikri olup olmadığını merak etti. Oradan koskoca bir şehir doğmuştu. Muazzam bir şehir. Bir o kadar da acımasız. Bir hedef şehir, icatların ve yeniden icat edilmenin şehri. Hayallerin tepeye konuşlandırılan yazı gibi ulaşılabilir görüldüğü ama gerçeklerin daima çok farklı olduğu bir şehir. Tepedeki yazıya giden yolun girişinde kilitli bir kapı vardı.

Sahip olunanlar ve olunamayanlarla, film yıldızları ve figüranlarla, yönetenler ve yönetilenlerle, avcılar ve avlarla dolu bir şehirdi. Şişmanlar, açlar ve aralarında neredeyse hiç olmayan mesafe. Tüm bunlara rağmen bir parçası olabilmek için her sabah bombalara karşı korunmalı bir binanın önünde saatlerce sırada bekleyen insanlarla dolu bir şehir.

Bosch cebine uzanıp müzisyenin sepetine bir beşlik bıraktı. Sonra Rider ile fıçı odaları galerilere dönüştürülmüş Cucamango Şaraphane-si'nden geçip Alameda'ya vardılar. Caddeyi geçip tren

istasyonuna yöndiler. Saat kulesi önlerinde yükseliyordu. Girişe varmadan önce bir güneş saatinin önünden geçtiler. Granit ayağında şunlar yazılıydı:

Görmek için Hayal gücü İnanmak için İman Yapmak için Cesaret

Union İstasyonu bulunduğu şehri yansıtacak ve işlevini yerine getirecek şekilde inşa edilmişti. Çeşitli mimari stillerin bir karışımıydı. Ama şehrin mimari bir kargaşadan ibaret olan geri kalanının aksine istasyonda bu stiller uyumla birleştirilmiş, eşsiz güzellikte bir yapı oluşturulmuştu. Bosch bu yüzden burayı çok sevdi.

Cam kapılardan geçip mağaramsı giriş holüne vardılar ve üç katlı bina yüksekliğindeki kemerli geçitten devasa bekleme salonuna geçtiler. Bosch bu görüntüyü sindirirken oraya sadece sigara almak için değil, aynı

202

Faili Meçhul

zamanda tazelenmek için gelmekte olduğunu hatırladı. Union İstasyo-nu'na gitmek cnun için kiliseye, zarif tasarım, işlev ve şehrin gururunun karışımı olan bir katedrale gitmek gibiydi. Merkez bekleme salonundaki yolcuların sesleri tavana ve boşluğa yükseliyor, tembel fısıltılar korosuna dönüşüyordu.

"Buraya bayılıyorum," dedi Rider. "Bıçak Sırtı filmini görmüş muydun?"

Bosch başını salladı. Görmüştü.

"Polis karakolu burasıydı, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Gerçek itiraflar"ı görmüş muydun?"

"Hayır, güzel mi?"

"Evet, izlemen lazım. LAPT komplosu üzerine bir başka film."

Rider inledi.

"Sağ ol ama şu an ona ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Birer fincan kahve alıp kahverengi deri koltukların sıralandığı bekleme salonuna yürüdüler.

Bosch her zaman olduğu gibi içinden yükselen isteğe uyararak başını kaldırıp baktı. Altı dev avize, on iki metre yükseklikte iki sıra halinde sarkıyordu. Rider da baktı.

Bosch sonra gazete bayinin yanındaki iki boş yeri işaret etti. Yumuşak deriler üzerine oturup fincanlarını geniş ahşap kolçaklara koydular.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sordu Rider.

"Sen hazırsan," dedi Bosch. "Özel Arşivler'de gördüğün dosyada ne vardı? O kadar günahkâr olan neymiş?"

"Öncelikle, Mackey ismi dosyada geçiyor."

"Verloren davasında zanlı olarak mı?"

"Hayır, dosyanın Verloren ile hiçbir ilgisi yok. Verloren ismi hiçbir yerinde geçmiyor. Rebecca Verloren'ın bırak yatağından alınıp götürül-

203

Michael Connelly

düğü geceyi, hamileliğinden bile önce gerçekleşmiş ve kapatılmış bir soruşturmayla ilgili."

"Pekâlâ bizimle ilgisi nedir?"

"Belki hiç yok belki çok var. Mackey'nin evinde yaşadığı adamı biliyorsun, değil mi? William Burkhart?"

"Evet."

"Dosyada onun ismi de geçiyor. Ama o zamanlar Billy Blitzkrieg olarak biliniyormuş. Sekizler çetesinde ismi buymuş."

"Tamam."

"Billy Blitzkrieg seksen sekiz martında Kuzey Hollywood'da bir sinagogu tahrip etmekten bir yıl içeri girmiş. Mülke zarar, duvar yazıları, insan dışkısı, hepsi."

"Nefret suçu. İçeri atılan bir tek o muymuş?"

Rider başını salladı.

"Sinagogdan yaklaşık bir sokak ötede bir su oluğunun içinde üzerinde parmak izleri olan bir sprej boya kutusu bulunmuş. Bu yüzden tutuklanmış. Suçunu kabul etmiş, aksi halde diğerlerine gözdağı vermek için kendisini örnek olarak kullanacaklarını biliyormuş."

Bosch başını salladı. Rider'm sözünü kesmek istemediği için bir şey söylemiyordu.

"Burkhart -veya Blitzkrieg veya her ne dersen- raporlarda ve medyada Sekizler'in lideri olarak görünüyor. Okuduklarıma göre seksen sekizi Adolf Hitler anısını onurlandırmak için ırksal ve

etnik temizlik ve tepki yılı olarak ilan etmişler. Bildiğin saçmalıklar. IrKuSa, beyazların intikamı, falan filan. Sürekli Minnesota Vikingleri formlarıyla dolaşırlarmış, Vikingler saf bir ırkmış. Ve forma numaralan da hep seksen sekizmiş."

"Resim oluşuyor."

"Her neyse, Burkhart hakkında birçok kozları varmış. Sinagog saldı-rısmdaki rolü yadsınamazmış ve federaller küçük kafasına vurarak vatan-

204

Faili Meçhul

daşlık hakları dansı yapmak için sabırsızlamıyormuş. O yılm başlangıcından itibaren pek çok suç işlenmiş. Yeni yılm ilk günü Chatsworth'te siyah bir ailenin evinin ön bahçesinde bir haç yakmışlar. Ondan sonra daha çok haç yakma, tehdit telefonları ve bombayla korkutmalar gelmiş. Sinagogu tahrip etmişler. Encino'da bir Yahudi kresine bile saldırmışlar. Hepsi ocak ayının ilk günlerinde olmuş. Sonra Meksikalı işçilere bulaşmaya başlamışlar. Kaçırıp çöle götürüyorlar, dövüyorlar, orada terk ediyorlar veya her ikisini birden yapıyorlarmış. Genellikle ikisini birden. Kendi deyişleriyle, ahenksizliği körüklüyorlarmış. Bunun ırkların ayrılmasına yardım edeceğine inanıyorlarmış."

"Evet, o şarkıyı duymuştum."

"Dediğim gibi, Burkhart'ı tüm bunlar için günah keçisi yapmaya ha-zırlanıyorlarmış ve bu suçlamalarla mahkemeye gittikleri takdirde federal hapisanede en az on yıl yatmasına kesin gözüyle bakılıyormuş."

"Eh, aptal değilmiş, anlaşmayı kabul etmiş."

Rider başını salladı.

"Wayside'da bir sene yatıp beş yıl da gözetim altında kalmış. Geri kalanı yitip gitmiş.

Chatsworth Sekizleri de öyle. Çete dağılınca tehdit de sona ermiş. Her şey mart sonunda, Verloren vakasından çok önce bitmiş."

Bosch, genç bir kadının küçük bir kızın elinden tutarak hızlı adımlarla Metroline raylarına doğru yürümesini izlerken tüm bu duyduklarını düşündü. Kadm aynı zamanda ağır bir bavul taşıyordu ve tüm dikkati, ulaşmaya çalıştığı kapıya odaklanmıştı. Elinden tuttuğu kız başını kaldırmış, tavanı izliyor, bir yandan da ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Bir şeye gülümsemekteydi. Bosch başını kaldırıp bakınca bir uçan balonun tavanda kalmış olduğunu gördü. Bir çocuğun hüznü, bir diğerinin gülümseme kaynağı olabiliyordu. Balon turuncu beyazdı ve balık şeklindeydi. Bosch, kızı sayesinde bunun Nemo adında bir animasyon film karakteri

205

Michael Conielly

olduğunu biliyordu. Kızı aklına gelince hemen uzaklaştırdı zira davaya konsantre olmak zorundaydı. Rider'a baktı.

"Mackey tüm bunların neresindeymiş?"

"Çetenin önemsiz üyelerinden biriymiş," dedi Rider. "Kusursuz bir adaymış. Hayatı ve amacı olmayan, liseden terk bir zavallı. Hırsızlık yüzünden şartlı tahliyedeymiş ve sabıka dosyası araba hırsızlığı ve uyuşturucuyla ilgili suçlarla doluymuş. Yani tam aradıkları gibi biriymiş. Beyaz bir savaşçıya çevirebilecekleri bir hiç. Ama bir kez deneyince -Burkhart'm deyişiyledenize düşmüş bir zenci köpek kadar salak olduğunu görmüşler. O kadar aptalmış ki duvar yazıları yazmak gibi kolay bir görev bile veremiyorlarmış çünkü ırkçı sloganları doğru heceleymiyormuş. Hatta çetedeki ismi Hayudi olmuş. Çünkü bir keresinde Yahudi kelimesini bir sinagogun duvarına bu şekilde yazmış."

"Okuma güçlüğü mü?"

"Bence öyle."

Bosch başını iki yana salladı.

"Verloren davasındaki ipuçlarına rağmen bu adamı katil olarak göremiyorum."

"Katılıyorum. Bence olaya karıştı ama rolü küçüktü. Kulaklarının arası pek dolu değil gibi."

Bosch, Mackey konusunu bırakıp Rider'ın raporunun başlangıcına dönmeye karar verdi.

"Peki madem hepsi hakkında bu kadar bilgiye sahiplerdi hapse neden sadece Burkhart girdi?"

"Oraya geliyordum."

"İç müdahale burada mı devreye giriyor?"

"Aynen öyle. Burkhart Sekizler'in lideriymiş ama asıl lider değilmiş."

"Aha."

206

Faili Meçhul

"Esas liderin Richard Ross adında biri olduğu tespit edilmiş. Diğerlerinden daha yaşlıymış. Davalarına gerçekten inancı varmış. Yirmi bir yaşındaymış ve çenesi çok kuvvetliymiş. Burkhart ve diğerlerini toplayıp Sekizler'i kuran da oymuş."

Bosch başını salladı. Richard Ross bilinen bir isimdi. Galiba bunun nereye varacağını tahmin edebiliyordu.

"Şu Richard Ross, oğul Richard Ross olabilir mi?"

"Üstüne bastın. Yüzbaşı Ross'un oğlu."

Yüzbaşı Richard Ross, Bosch'un kariyerinin ilk döneminde uzun süre boyunca İçişleri Bölümü'nün başında görev yapmıştı. Artık emekliydi.

Hikâyenin geri kalan taşları Bosch'un zihninde yerine oturuverdi.

"Demek oğlun olayla bağlantısını örtbas edip hem babayı hem teşkilatı büyük bir utançtan kurtardılar," dedi. "Bütün suçu, ikinci adam olan Burkhart'a yüklediler. O bir yıllığına Wayside'a gitti, çeteyse dağıldı. Her şey gençlik hatası palavrasıyla unutuldu."

"Kesinlikle."

"Ve tahmin edeyim, bilgi kaynakları oğul Richard Ross'tu."

"Çok başarılısın. Bu da anlaşmanın bir parçasıymış. Oğul Ross herkesi ispiyonlamış, TDB de ondan aldığı bilgilerle çeteyi sessizce dağıtmış. Küçük Ross için suçlamalardan sıyrılmak çocuk oyuncağı olmuş."

"Irving için bir günlük iş."

"Komik olan ne, biliyor musun? Bence Irving Yahudi ismi."

Bosch başını iki yana salladı.

"Yani Yahudi ismi değil mi? Yoksa komik mi değil?"

"Öyle olsun olmasın, hiç komik değil."

"Evet, biliyorum," dedi Rider.

"Irving bir aç görmüşse değil."

"Raporun satır aralarında gördüğüm kadarıyla bütün açlara hâkim-miş."

207

Michael Connelly

"Bu anlaşmayla İçişleri Bölümü üzerinde kontrol sahibi olmuş. Açılan soruşturmalar ve soruşturmaların yürütülme şekli üzerinde mutlak bir kontrolden bahsediyorum. Ross'u cebine koymuş. Bu, o günlerde olan biten pek çok şeyi açıklıyor."

"Çoğunlukla benim teşkilata katılmamın öncesinde kalıyor."

"Sonuç olarak Sekizler'in çaresine bakmışlar ve Irving, Yüzbaşı Ric-hard Ross'un boynuna tasmayı takarak büyük bir ödül kazanmış," dedi Bosch yüksek sesle düşünerek. "Ama sonra Rebecca Verloren, Sekizler'in taciz ettiği bir adamdan çalınan bir tabancayla öldürülüyor. Muhtemelen çetenin önemsiz elemanlarından birince, ortalıkta serbestçe dolaştıkları günlerde çalınmış bir tabanca. Cinayet soruşturması polisi Sekiz-ler'e ve onlara ulaştırdığı takdirde anlaşma mahvolabilirdi."

"Doğru. Bu yüzden soruşturmaya müdahale edip yönünü değiştirdiler. Böylece kimse o boyutunu düşünmedi."

"Orospu çocukları," diye fısıldadı Bosch.

"Zavallı Harry. Verdiğin ara yüzünden iyice paslanmışsın. Soruşturmaya şehri yanmaktan kurtarabilme ümidiyle müdahale ettiklerini sandın galiba. O kadar kahramanca bir şey değildi."

"Sadece kendi kışkırlarını kurtarmaya ve Ross ile yaptıkları anlaşmanın onlara sağladığı konumu korumaya çalışıyorlarmış. Irving'i getirdiği."

"Bunların hepsi varsayım," diye uyardı Rider.

"Evet, sadece kahrolası satırların arasını okuyoruz."

Bosch son bir yılda hiç hissetmediği kadar yoğun bir sigara içme isteği duydu. Gazete bayiiine baktı ve raflara dizilmiş sigara paketlerini gördü. Başım çevirdi. Tavanda takılıp kalmış olan uçan balona tekrar baktı. Nemo'nun orada neler hissetmekte olduğunu düşündü.

"Ross ne zaman emekliye ayrılmış?" diye sordu.

"Doksan birde. Yirmi beş hizmet yılını tamamlamış -bu kadarına izin vermişler- ve sonra emekli olmuş. Kontrol ettim-Idaho'ya taşınmış. Oğlu-

208

Faili Meçhul

nu da araştırdım. O babasından önce gitmiş. Muhtemelen kendisini evinde hissettiği o girişinde kapı bulunan, sadece beyazların oturduğu bir sitede yaşıyordu."

"Ve doksan ikide burası Rodney King olayıyla altüst olduğunda da katıla katıla gülmüştür eminim."

"Büyük ihtimalle. Ama fazla uzun sürmemiş. Doksan üçte alkollü araç kullanırken ölmüş. Hükümet karşıtı bir toplantıdan dönüyormuş. Eden buluyor sanırım."

Bosch midesine yumruk yemiş gibi oldu. Verloren cinayetini oğul Richard Ross'un işlediğini düşünmeye başlamıştı. Mackey'yi cinayet silahına ulaşmak ve Rebecca'yı tepeden yukarı taşımak için araç olarak kullanmış olabilirdi. Ama ölmüştü. Yaptıkları soruşturma onları böyle çıkmaz bir sokağa götürüyor olabilir miydi? Verlorenlara gidip onlara ölmüş kızlarının katilinin de uzun yıllar önce ölmüş olduğunu söylemek zorunda mı kalacaklardı? Bu nasıl bir adalet olabilirdi ki?

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Rider. "Aradığımız adam o olabilirdi. Ama sanmıyorum. Araştırmalarıma göre Idaho'da ehliyetini seksen sekiz mayısında almış. Verloren öldürüldüğunde Idaho'da olması muhtemel."

"Evet ama kesin değil."

Basit bir ehliyet tarihi kontrolü Bosch'u ikna etmemişti. Başka bir şey olup olmadığını anlamak için bütün bilgileri zihnindeki filtreden tekrar geçirdi.

"Pekâlâ, her şeyin üstünden bir kez daha geçip gözümüzden kaılan bir şey olup olmadığına bakalım. Seksen sekizde kendilerine Sekizler adını veren ve ırklar arasında kutsal bir savaş başlatmak için futbol formaları içinde çeşitli nefret suçlarına bulaşan Valley'li bir grup genç serseri var. Teşkilat bu çeteyi mikroskop altına alıyor ve ele başlarının İçişleri'nin başındaki Yüzbaşı Ross'un oğlu olduğu kısa sürede ortaya çıkıyor. Kuman-

209

F: 14

Michael Connelly

dan Irving zemin yoklaması yaptıktan sonra, 'Bunu kendi çıkarım için kullanabilirim,' diye düşünüyor. Böylece oğul Richard Ross'un kıcını kurtarıp adalet tanrılarına William 'Billy Blitz' Burkhardt'ı kurban ediyor. Sekizler dağıtılıyor ve iyi adamlar bir puan kazanıyor. Küçük Richard paıayı kurtarıyor ve bu da Irving hanesine bir puan yazıyor çünkü bu şekilde babayı parmağında oynatabiliyor. Ondan sonra da herkes mutlu mesut yaşıyor. Kaırdığım bir şey var mı?"

"Aslında isim, Billy Blitzkrieg."

"Blitzkrieg o halde. Ve tüm bunlar baharın ilk günlerinde oluyor, değil mi?"

"Mart bitmeden. Küçük Richard Ross da mayıs başında Idaho'ya taşınıyor."

"Pekâlâ. Hazıranda biri Sam Weiss'in evine girip tabancasını alıyor. Sonra temmuzda - ulusumuzun doğum gününün ertesinde -melez bir kız evinden kaırılıp öldürölüyor. Tecavüze uğramıyor, öldürölüyor, bu önemli bir ayrıntı. Cinayete intihar süsü veriliyor. Ama becerilemiyor ve bu işlerde tecrübesiz olduğu anlaşılan bir katille karşı karşıya olduğu ortaya çıkıyor. Garcia ve Green soruşturmaya başlıyor, zamanla birtakım sonuçlara ulaşıyorlar ama sonunda elleri boş kalıyor zira soruşturmanın yönü iç müdahaleyle değişiyor. şimdi, on yedi yıl sonra cinayet silahının olaydan daha birkaç ay önce Sekizler ile takılan biriyle yadsınamaz bir bağlantısı olduğu ortaya çıkıyor. Kaırdığım bir şey var mı?"

"Sanırım yok."

"Burada asıl soru, Sekizler'in gerçekten dağılıp dağılmamış olduğu. Belki ortalıkta fazla görünmeyip şüpheleri kendilerinden uzaklaştırmaya, unutulmaya çalıştılar. Ve suç listelerine cinayeti de eklediler?"

Kız başını yavaşça iki yana salladı.

"Her şey mümkün ama pek mantıklı görünmüyor. Sekizler bir mesaj vermek istiyordu; halka bir mesaj. Haı yakmak, sinagogları tahrip etmek

210

Faili Meçhul

gibi dikkat çekici suçlar işliyorlardı. Birini öldürüp gizlemeye çalışmak bu resme uymuyor." Bosch başını salladı. Rider haklıydı. Mantıklı bir gelişme süreci söz konusu değildi.

"Ama LAPT'nin enselerinde olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden eylemlerine daha gözden uzakta devam etmeye karar vermiş olabilirler."

"Dediğim gibi, her şey mümkün."

"Pekâlâ, söz konusu tarihte küçük Ross muhtemelen Idaho'daydı, Burkhart da Wayside'da. İki lider. Mackey'nin dışında kim kalmış?"

"Dosyada beş isim daha var. Hiçbiri bana şüpheli görünmedi."

"Bu andan itibaren şüpheli listemiz o. Her ismi araştırıp o dönemde neler-bir dakika, bir dakika. Burkhart hâlâ Wayside'da mıydı acaba? Bir sene yattığını söylemiştin, değil mi? İçeride başını belaya sokmadıysa beş altı ay sonra iyi halden şartlı salıverilmiş olabilir. Tam olarak hangi tarihte girmiş?"

Rider başını iki yana salladı.

"Wayside'a mart sonu veya nisan başı girmiş olmalı. Mümkün de..."

"Wayside'a ne zaman girdiği önemli değil. Asıl soru ne zaman enselendiği. Sinagog olayı ne zamandı?"

"Ocakta. Ocak başı. Tam tarih dosyada var."

"Pekâlâ, ocak başı. Sprey boya kutusu üzerindeki parmak izlerinin Burkhart'ı ele verdiğini söylemiştin. Seksen sekizde her şey hâlâ elle ya-pılıyorken böyle güncel bir davada onu içeri tıkmak ne kadar sürerdi? Bir hafta mı? Burkhart hapse ocak ayında girmiş olsa..."

Ellerini iki yana açarak Rider'm bitirmesine izin verdi.

"Şubat, mart, nisan, mayıs, haziran," dedi Rider heyecanla. "Beş ay. Temmuzda çok rahat dışarıda olabilir!"

Bosch başını salladı. Şehir hapishanesinde mahkemeyi bekleyenler ve bir yıla kadar hapis cezasına çarptırılanlar kalıyordu. Sistem on yıllar

211

Michael Connelly

boyunca aşırı yüklü olmuş, hapishane nüfusu hep üst sınırdaki gezmişti. Bu yüzden iyi halden erken salıvermelere oldukça sık rastlanıyordu.

"Bu iyi görünüyor, Harry."

"Belki fazla iyi. Bu işi kesinleştirmeliyiz."

"Geri döndüğümüzde bilgisayarda araştırma yapıp Wayside'dan ne zaman ayrıldığına bakırım. Telefonları yine de dinleyecek miyiz?"

Bosch bir an gidişatı yavaşlatmanın daha iyi olup olmayacağını düşündü.

"Bence dinlememiz iyi olur. Wayside tarihi tutuyorsa hem Mackey'yi hem Burkhart'ı takip ederiz. Mackey'yi bu şekilde korkutabiliriz çünkü ikisi içinde zayıf olan o. İşte, Burkhart'tan uzaktayken yaparız. Haklıysak onu arayacaktır."

Ayağa kalktı.

"Yine de diğer isimleri de kontrol etmeliyiz. Sekizler'in geri kalan üyelerinin isimlerini."

Rider kalkmadı. Başını kaldırıp ona baktı.

"Sence işe yarayacak mı?"

Bosch omuz silkti.

"Yaramak zorunda."

Mağaramsı tren istasyonuna döndü. Kendisinininkilerden çabucak kaçırılan gözler ve çevrilen yüzler olup olmadığını görmek için insanlara baktı. Yolculardan oluşan kalabalığın içinde Irving'i görmeyi bekliyordu. Bay Temiz suç mahallinde. Bosch, Irving bir olay mahalline geldiğinde hep böyle düşünürdü.

Rider da ayağa kalktı. Boş fincanları yakında bir çöp kutusuna atıp tren istasyonunun ön kapısına doğru yürümeye başladılar. Kapıya vardıklarında Bosch durdu ve bir takipçileri olup olmadığını görmek için yine kalabalığa baktı. Artık böyle olasılıkları göz önünde bulundurmaları gerektiğini biliyordu. Yirmi dakika önce ona çok sıcak ve davetkâr görünen

212

Faili Meçhul

yer artık şüpheli ve ürkütücü görünüyordu. İçerideki sesler artık zarif fısıltılar değildi. Sert bir tona bürünmüşlerdi. Öfkeliydiler.

Dışarı çıktıklarında güneşin bulutların ardına gizlenmiş olduğunu gördü. Geri dönerken güneş gözlüklerini takmasına gerek olmayacaktı.

"Üzgünüm, Harry," dedi Rider.

"Ne için?"

"Geri dönüşünün daha farklı olacağını düşünmüştüm. Ama şansına, dönüşünde aldığı ilk davanın her tarafına iç müdahale bulaşmış."

Bosch yürümeye devam ederek başını salladı. Güneş saatine ve granit üzerine kazınmış sözcüklere baktı. Gözleri son satıra takıldı.

Yapmak için Cesaret

"Endişeli değilim," dedi. "Ama onlar olsa iyi eder."

213

Michael Connelly

22

"Hazırım," dedi Kumandan Garcia, Bosch hazır olup olmadığını sorduğunda.

Bosch başını salladı ve iki Daily News muhabirini içeri almak üzere kapıya yöneldi.

"Selam, ben McKenzie Ward," dedi kadınlardan önden ilerleyeni. Belli ki röportajı o yapacaktı.

Diğer kadın bir kamera çantası ve üçlü ayak taşıyordu.

"Ben de Emmy Ward," dedi foto muhabiri.

"Kardeş misiniz?" diye sordu Garcia cevap bariz olmasına rağmen. Yirmili yaşlardaki iki kadın birbirine çok benziyordu: geniş gülümsemelere sahip çekici sarışınlardı.

"Ben ablayım," dedi McKenzie. "Çok fark olmasa da."

Herkes el sıkıştı.

"İki kardeş önce aynı gazetede sonra aynı haberde birlikte çalışmayı nasıl başardı?" diye sordu Garcia.

"Ben birkaç yıldır çalışıyordum. Sonra Emmy de başvurdu. Önemli değil. Birlikte çok çalışmışlığımız var. Fotoğraf çekimine kimin gönderi-

214

Faili Meçhul

leceği belli olmuyor. Bugün beraber çalışıyoruz. Yarın başkasıyla olabilir."

"Başlamadan önce fotoğraf çekmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Emmy. "Bundan hemen sonra gitmem gereken başka bir iş var."

"Elbette," dedi Garcia hemen. "Nerede durmamı istersiniz?"

Emmy YVard, Garcia'yı masanın başında, önünde cinayet dosyası açık durur halde fotoğrafladı.

Cinayet dosyasını Bosch getirmişti. Fotoğraf çekme faslı sürerken Bosch ve McKenzie bir kenarda havadan sudan sohbet etti. Daha önce telefonda uzun uzadıya konuşmuşlardı.

Gazeteci, anlaşmayı kabul etmişti. Ertesi gün haberin basılmasını sağladığı takdirde katil

yakalandığında ilk özel haberi yapma hakkına sahip olacaktı. Kolayca razı olduğu pek

söylenemezdi. Garcia, pazarlığı Bosch'a devretmeden önce onunla yaptığı görüşmede acemice

davranmıştı. Bosch, hiçbir gazetecinin polise bir haberin nasıl yazılıp ne zaman basılacağına

karar verme izni vermeyeceği bilecek kadar akıllıydı. Bu yüzden nasilin üzerinde fazla

durmadan ne zaman meselesine odaklandı. McKenzie Ward'un amaçlarına uyacak bir haber

yazabileceğini varsayarak hareket etmişti. Onun tek derdi, haberin bir an önce basılmasıydı.

Kız Rider o öğle sonrası için yargıçtan randevu almıştı. Telefon dinleme izni çıkarsa ertesi sabahtan itibaren işbaşında olacaktı.

"Muriel Verloren ile konuştunuz mu?" diye sordu muhabir Bosch'a.

"Evet, bütün gün evde olacakmış ve görüşmeye hazır."

"Arşivlere daldım ve o zamana dair her şeyi okudum -olay sırasında sekiz yaşındaydım- birçok yerde babadan ve restoranından bahsedildiğini gördüm. O da orada olacak mı?"

"Sanmıyorum. Uzun süre önce evden ayrılmış. Zaten bu daha ziyade bir ananın hikâyesi.

Kızının odasını dokunulmamış halde on yedi yıl boyunca saklayan o. İsterseniz odanın fotoğraflarını da çekebileceğinizi söyledi."

215

Michael Connelly

"Sahi mi?"

"Evet."

Bosch, kadının fotoğraf çekimini izlemesine baktı. Aklından neler geçtiğini biliyordu. Zamanda donmuş bir yatak odasında çekilmiş anne fotoğrafı, önünde bir dosyayla duran polislin fotoğrafından çok daha iyiydi. Çantasını karıştırmaya başlarken Bosch'a baktı.

"O halde Emmy'nin benimle kalıp kalamayacağını öğrenmek için bir telefon görüşmesi yapmalıyım."

"Tamam."

McKenzie ofisten ayrıldı. Muhtemelen editörüne annenin fotoğrafının polis fotoğrafından çok daha iyi olacağını bu yüzden Emmy'nin kalmasını istediğini söylerken kulak misafiri olunmasını istemiyordu.

Üç dakika sonra geri dönerek Bosch'a doğru başını salladı. Bosch bunu editörden Emmy'nin kalması için izin çıkmış olduğuna yordu.

"Haber yarın basılacak, değil mi?" diye bir kez daha sordu emin olmak için.

"Pencerede yeri hazır. Aslında editörüm pazar günü basılmasını istedi. Daha geniş yer vermeye niyetliydi. Ama ona zamanla yarıştığımızı söyledim. Times'\ atlatma fırsatını hiç kaçırmayız."

"Evet ama Times'ta konuyla ilgili hiç haber görmediğinde ne diyecek? Onu oyuna getirdiğini bilecek."

"Hayır, onları atlattığımız için Times'm haberi basmaktan vazgeçtiğini düşünecektir. Her zaman olur bu."

Bosch düşünceli bir ifadeyle başını salladıktan sonra sordu. "Pencere derken ne kastettin?"

"Her gün ön sayfada fotoğraflı bir haber özeti yayınlarız. Sayfanın tam ortası olduğu için pencere diyoruz. Ayrıca sokaklardaki gazete kutularının camlarından görünen kısımdır. Gazetenin en göz önünde olan yeridir."

216

Faili Meçhul

"Güzel."

Haberin başlatabileceği gelişmeler Bosch'u heyecanlandırmıştı.

"Bu konuda bana kazık atarsanız unutmam, bilmiş olun," dedi Mc-Kenzie usulca.

Sesi tehditkârdı, çetin ceviz muhabir yüzünü göstermişti. Bosch ellerini saklayacak hiçbir şeyi yokmuşçasına iki yana açtı.

"Öyle bir şey olmayacak. Özel haber senin. Birini tutuklar tutukla-maz seni arayacağım. Sadece seni."

"Teşekkür ederim. Şimdi, şu kuralların üzerinden bir kez daha geçmek gerekirse, haberde isminiz geçebilir ama fotoğraflarda görünmek istemiyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Bu davada kimliğimi gizleyerek çalışmam gerekebilir. Yüzümün gazetede görünmesini istemiyorum."

"Anladım. Kimliği gizlemek neden?"

"Hiç belli olmaz, gerekebilir. Bu seçeneğin elimde bulunmasını tercih ederim. Ayrıca kumandan fotoğraf için daha iyi. Davayla benden uzun bir süredir yaşamakta."

"Eh, ihtiyaç duyduklarımın çoğunu arşivden ve daha önceki görüşmemizden elde etmiştim ama yine de sizinle birkaç dakika konuşmak isterim."

"Ne zaman istersen."

"Bitti," dedi Emmy birkaç dakika sonra ve malzemelerini toparlamaya başladı.

"Gazeteyi ara," dedi ablası. "Galiba programında bir değişiklik oldu, benimle kalıyorsun."

"Tamam," dedi Emmy pek aldırıyor görünmeyerek.

"İstersen dışarıdan ara, bu arada biz de röportaja başlarız," dedi Mc-Kenzie. "Haberini yazmaya olabildiğince çabuk başlamak istiyorum."

217

Michael Connelly

Foto muhabiri yeni görevini öğrenmek üzere telefon açmaya gittiğinde Bosch ve McKenzie masaya, Garcia'nın yanına oturdu. McKenzie, Garcia'ya bu davada unutamadığı ve Faili Meçhuller Birimi'ne yönlendirmesine yol açan ne olduğunu sorarak başladı. Garcia vicdanında hissettiği ağırlıkla ilgili bir şeyler söylerken Bosch içinde şiddetli bir küçümseme hissi duydu. Muhabirin bilmediğin bir şeyi biliyordu: Garcia on yedi yıl önce bilerek veya bilmeyerek soruşturmanın yön değiştirmesine izin vermişti. Soruşturmasına yapılan müdahalenin farkında olmayışı Bosch'un gözünde Garcia'nın kabahatini bir nebze azaltıyordu. Teşkilatta yukarıdan gelen baskıya boyun eğmiş veya bizzat mide bulandırıcı işlere bulaşmış değildi belki ama en basitinden mesleğinde yeterli olmadığı gerçeği ortaya çıkmıştı. Soruşturmayı hakkıyla yürütmemişti.

Muhabir birkaç sorunun ardından Bosch'a döndü ve on yedi yıl sonra davada ne tür bir ilerlemeyle karşılaştıklarını sordu.

"En önemli gelişme, ateş edenin DNA'sına sahip oluşumuz," dedi Bosch. "Tabancadan elde edilen kan ve doku örnekleri Bilimsel Araştırma Bölümü'müzde saklanıyordu. DNA analizi sonucunda elde edilecek verilerin Adalet Bakanlığı veritabanında bulunanlarla uyum

sağlamasını, böylece bir şüpheliye ulaşabilmeyi ümit ediyoruz. Veritabanından elimiz boş dönse bile bu sonuçları başka şüphelileri elemek veya belirlemek için de kullanabiliriz en azından. Davada adı geçen herkese geri dönüş aşamasındayız. Şüpheli gibi gördüğümüz herkesin DNA'sını elimizdekiyle karşılaştıracağız. Kumandan Garcia seksen sekizde bunu yapabilecek imkâna sahip değildi. Bu kez sonuç elde etmeyi umuyoruz."

Bosch daha sonra ateş eden kişinin kan ve dokusunun tabancaya nasıl geçmiş olduğunu açıkladı. Muhabir bu konuyla çok ilgilenmiş görüldü ve ayrıntılı notlar aldı.

Bosch durumdan memnundu. Tabanca ve DNA gelişmesinin haberde yer almasını istiyordu. Mackey'nin gazeteyi okuyup tabancadan elde

218

Faili Meçhul

edilen DNA'nın kendisine ait olduğu sonucuna ulaşması gerekiyordu. DNA analizi ve kıyaslaması yapılmaktaydı. Kendisinden alınmış DNA örneğinin Adalet Bakanlığı veritabanında olduğunu bilecekti. Bosch bunun paniğe kapılmasına sebep olacağını ümit ediyordu. Belki kaçmaya çalışacak, belki bir hata yapacak ve birini arayıp cinayete dair konuşacaktı. Tek gereken, yapılacak bir hataydı.

"Adalet Bakanlığı 'ndan sonuçları öğrenmeniz ne kadar sürer?" diye sordu McKenzie.

Bosch huzursuzca kıpırdandı. Gazeteciye doğrudan yalan söylememeye çalışıyordu.

"Şey, kesin bir süre söylemek zor," dedi. "Adalet Bakanlığı kıyaslama işlemlerine önceliklerine göre yer veriyor ve daima bir birikme söz konusu. Ama her an bir sonuca ulaşabiliriz."

Bosch tam cevabından hoşnut olarak rahatlamıştı ki muhabir, saklandığı siperde bir el bombası daha attı.

"Ya davanın ırk boyutu?" dedi McKenzie. "Arşivlere göz attığımda kızın çift ırka mensup olduğundan hiç bahsedilmediğini gördüm. Sizce cinayet sebebi üzerinde bu gerçeğin etkisi olmuş mudur?"

Bosch, Garcia'ya gözcüyle kaçamak bir bakış fırlattı ve soruya onun cevap vermesini umdu.

"Davanın o boyutu üzerinde seksen sekizde dikkatle duruldu," dedi Garcia. "İrkçılığa dair herhangi bir veriye ulaşılamadı. Muhtemelen arşivde bulunmamasının sebebi de budur."

Muhabir, aynı soruya cevap bekleyerek dikkatini Bosch'a yöneltti.

"Cinayet dosyasını dikkatle inceledik ve davada ırkçılık kaynaklı motivasyon olasılığını destekleyecek hiçbir şeye rastlamadık," dedi Bosch. "Davayı baştan sona tekrar değerlendirme aşamasındayız ve suçun gerisindeki sebebi bulmak için elimizden geleni yapıyoruz."

219

Michael Conielly

Muhabire baktı ve cevabından tatmin olmayarak ısrar etmesini bekledi. Aslında ırkçılık boyutunu habere sızdırmayı düşünmüştü. Mac-key'den tepki alma ihtimallerini kuvvetlendirebilirdi. Ama aynı zamanda Mackey'ye kendisini yakalamaya ne kadar yaklaştıklarına dair ipucu da verebilirdi. Bu yüzden başka bir şey söylememeye karar verdi. Gazeteci, konuda ısrar etmek yerine defterini kapadı.

"Sanırım burada işim bitti," dedi. "Şimdi Bayan Verloren'la konuşacağım. Ondan sonra da haberi yarınki baskıya yetiştirebilmek için hemen gazeteye dönüp yazmam gerek. Size ulaşabileceğim bir numara var mı, Dedektif Bosch? Gerekirse hemen ulaşabileceğim bir numara?"

Bosch yakalanmıştı ve bunun farkındaydı. Kadına gönülsüzce cep numarasını verdi. Bundan sonra başka davalar konusunda da doğrudan ulaşılabilirliğinin farkındaydı. Yaptıkları anlaşmanın ödemesinin son taksiti buydu.

Herkes ayağa kalktı ve Bosch, Emmy Ward'un belli etmeden içeri girmiş ve röportajı dinlemiş olduğunu o zaman fark etti. Garcia ile ikisine de geldikleri için teşekkür ettiler ve iki muhabiri uğurladılar. Bosch onlarla çıkmayıp ofiste Garcia ile kaldı.

"Bence iyi gitti," dedi Garcia kapının kapanmasının ardından.

"Umarım öyledir," dedi Bosch. "Bana cep telefonu numarasına mal oldu. Üç yıldır

kullanıyordum. Şimdi değiştirip herkese yeni numaramı bildirmem lazım. Bir sürü angarya iş."

Garcia bu şikâyeti duymazdan geldi.

"Mackey denen adamın haberi göreceğinden nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Olamıyoruz. Aslında okuma gücünü çektğine inanıyoruz. Hiç okumayabilir."

Garcia'nın ağız bir karışık açık kaldı.

"O halde bu yaptığımız nedir?"

Faili Meçhul

"Gazeteden haberi olmasını sağlayacak bir planımız var. Merak etmeyin. Halledeceğiz. Dün ortaya çıkan bir isim daha var. Mackey'nin o zamanlar ve şimdi yakın olduğu biri. İsmi William Burkhart. Siz dava üzerinde çalışırken Billy Blitzkrieg olarak tanınıyordu. Tanıdık geliyor mu?" Garcia en başarılı düşünüyor pozunu takındı -fotoğraf makinesinin karşısında takındığı poza benziyordu- ve masasının gerisine geçti. Sonra başını iki yana salladı.

"Tanıdık gelmedi."

"Duysanız herhalde hatırlardınız."

Garcia oturmadan masasına dayandı ve programını inceledi.

"Bakalım sırada ne varmış?"

"Ben varım, kumandan," dedi Bosch.

Garcia, ona baktı.

"Anlamadım?"

"Ortaya çıkan yeni bilgileri konuşmak için birkaç dakikanızı istiyorum."

"Ne bilgisi? Şu Blitzkrieg denen adamı mı kastediyorsun?"

"Evet ve gazetecinin sorup bizim de yalan söylediğimiz konu. Davanın ırkçılık boyutu."

Garcia'nın yüz ifadesi bir anda taş gibi katılaştı.

"Ne ona ne de dün sana yalan söyledim. Irkçılığa dair bir ipucu bulamadık. Davada bu konuda bir kanıt yoktu."

"Biz dediğiniz kim?"

"Ortağım ve ben."

"Bundan emin misiniz?"

Masanın üzerindeki telefon çaldı. Garcia ahizeyi öfkeyle kaldırdı. "Rahatsız edilmek istemiyorum," dedi ve yerine koydu.

Michael Comielly

"Dedektif, sana kiminle konuşmakta olduğunu hatırlatmak isterim," dedi düz bir sesle. "Şimdi, 'Emin misiniz?' derken ne bok ima ettiğini söyler misin? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Rütbenize saygısızlık etmek istemem, efendim, ama seksen sekizde davaya müdahale edilmiş ve ırkçılık boyutundan uzaklaştırılmış. Kanıt görmediğinizi söylüyorsunuz, size inanıyorum. Aksi halde Faili Meçhuller Birimi'nin başındaki Pratt'i arayıp davada DNA örneği bulunduğunu hatırlatmazdınız. Ancak olanları siz bilmiyoduysanız, ortağınız mutlaka biliyor olmalıydı. Size hiç bu davada çalışırken üzerinde hissettiği baskıdan bahsetmiş miydi?"

"Ron Green tanıdığım ve birlikte çalıştığım en iyi dedektifti. İtibarını lekelemene izin vermeyeceğim."

Birbirine kilitlenmiş gözleri sessiz bir savaş halindeydi. Masanın iki yanında ayakta duruyorlardı.

"İtibarlarla ilgilenmiyorum. Beni ilgilendiren gerçekler. Dün bu davadan birkaç sene sonra intihar ettiğini söylemişsiniz. Neden yaptı? Bir not bırakmış mıydı?"

"Yükün ağırlığı, dedektif. Daha fazla taşıyamadı. Sıyrılıp kurtulanlar kafasını rahat bırakmadı."

"Ya onun serbest bıraktıkları?"

Garcia parmağını öfkeyle ona doğrulttu.

"Ne cüretle böyle bir iddiada bulunursun? İnce buz üzerinde yürüyorsun, Bosch. Altıncı kata tek bir telefonumla kışını kaldırımda bulursun. Anlıyor musun? Seni biliyorum. Emeklilikten yeni döndün, fişin bir telefonla çekilebilir. Anladın mı?"

"Elbette. Anlıyorum."

Bosch odadaki gerilimi azaltacağını umarak masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Garcia da bir anlık tereddütten sonra oturdu.

"Az önce söylediğini hakaret kabul ediyorum," dedi öfkeli bir sesle.

Faili Meçhul

"Üzgünüm, kumandan. Ne bildiğinizi anlamaya çalışıyordum."

"Anlamadım."

"Üzgünüm efendim ama soruşturma, yukarıdan müdahaleyle çıkmaza sokulmuş. Bu noktada isimleri telaffuz etmek istemiyorum. Bazıları hâlâ aktif görevde. Ama bence dava ırkçılıkla ilgili-Mackey'ye ve şimdi de Burkhart'a olan bağlantı bunu kanıtlıyor. Ve o sırada elinizde ne Mackey

ne Burkhart vardı. Ama silah ve başka şeyler elinizdeydi. Sizin de bunun bir parçası olup olmadığını bilmek zorundaydım. Tepkinizden olmadığını anlaşıyor."

"Ama ortağımın bildiğini ve benden sakladığını söylüyorsun."

Bosch başını salladı.

"İmkânsız," diye itiraz etti Garcia. "Ron ile çok yakındık."

"Bütün ortaklar yakındır, kumandan. Ama o kadar değil. Anladığım kadarıyla siz cinayet dosyasından sorumluymuşsunuz, Green de soruşturmayı ilerletiyormuş. Teşkilat içinden bir dirençle karşılaştıysa sizden gizlemiş olabilir. Bence öyle yapmış. Belki sizi koruyordu, belki de müdahaleye boyun eğdiği için utanıyordu."

Garcia gözlerini kaçırıp masasına baktı. Bosch geçmişe dönmüş olduğunu tahmin edebiliyordu. Yüz ifadesinin taş duvarında bir çözülme oldu.

"Galiba bir sorun olduğunu anlamıştım," dedi usulca. "Soruşturmanın yarısında."

"Nasıl?"

"Daha öncesinde anne babayı ayırmaya karar vermiştik. Ron babayı almıştı, ben de anneyi. Bilirsin, ilişkiler kurmak için. Ron babayla sorun yaşıyordu. Sağı solu belli olmayan bir tipti. Soruşturmanın başlarında çok sakindi ama sonra aniden sorularıyla Ron'u sıkıştırmaya başladı. Daha fazlasının olduğunu hissettim ama Ron benden gizledi."

"Ne olduğunu sormuş muydunuz?"

223

Michael Connelly

"Evet. Sordum. Babanın sorun çıkardığını söyledi sadece. Adamın paranoyak olduğunu, kızının ırkçılarcaya öldürüldüğünü iddia ettiğini söyledi. Sonra hâlâ hatırladığım bir şey daha söyledi. 'O meseleye bulaşanlayız,' demişti. Hafızamda yer etmiş çünkü bunu söyleyen, tanıdığım Ron Green'e benzemiyordu. Bulaşamayız. Benim bildiğim Ron Green, gerekli her yere bulaşır, hiç çekinmezdi. Böyle çekinceleri olmazdı. Bu davaya kadar öyleydi."

Garcia, ona bakınca Bosch başını salladı, açıldığı için ona duyduğu minneti bu şekilde gösteriyordu.

"Daha sonra olanla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"İntiharla mı?"

"Evet."

"Belki," dedi Garcia. "Bilmiyorum. Her şey mümkün. Bu davadan sonra yollarımız ayrıldı. Ortaklar üzerinde çalıştıkları bir dava olmayınca pek fazla konuşmuyor."

"Doğru."

"Yetmiş yedincide bir kumanda personeli toplantısında idim, teğmen olduktan sonra oraya atanmıştım. Öldüğünü o zaman duydum. Personele dağıtılan bir bildiriye yazıyordu. Ne kadar uzaklaştığımızın en iyi göstergesi bu sanırım. İntihar ettiğini ölümünden bir hafta sonra öğrendim."

Bosch başını sallamakla yetindi. Söylenecek bir şey yoktu.

"Şimdi de bir toplantım var, dedektif," dedi Garcia. "Gitsen iyi olur."

"Evet, efendim. Ama düşündüm de, Ron Green'e bu kadar baskı yapabilmek için ellerinde güçlü bir koz olması gerekirdi. Bunun ne olabileceğine dair bir fikriniz var mı? O sırada İçişleri'yle başı dertte miydi?"

Garcia başını iki yana salladı. Bosch'un sorusuna hayır demiyordu. Başka bir şey söylüyordu.

224

Faili Meçhul

"Her zaman bu teşkilatta polisleri soruşturan polislerin cinayetleri soruşturanlardan daha fazla olduğunu düşünmüşümdür. Ve bir gün en tepedeki koltuğa oturursam bunu değiştireceğimi hayal etmişimdir."

"Yani bir soruşturma var mıydı?"

"Bir polisin sicilinde bir şey bulunmaması nadirdir diyorum. Elbette Ron hakkında bir dosya da vardı. Bir zanlıya saldırmakla suçlanıyordu. Saçmalığın daniskasıydı. Ron, onu arabanın arka koltuğuna oturtmaya çalışırken çocuk başını çarpmış ve dikiş atılmıştı. Ne önemli bir olay, değil mi? Meğer çocuğun sözü geçen tanıdıkları varmış. İçişleri de olayın peşini bırakmadı."

"Yani soruşturmaya müdahale etmek için koz olarak bunu kullanmış olabilirler."

"Komplo teorilerine ne kadar inandığına bağlı."

LAPT söz konusuysa tereddütsüz inanırım, diye düşündü Bosch ama söylemedi.

"Pekâlâ, efendim, sanırım genel hatları anladım," dedi onun yerine. "Artık gidiyorum."

Ayağa kalktı.

"Bütün bunları öğrenmen gerekiyordu, biliyorum," dedi Garcia. "Ama beni o şekilde tuzağa düşürmen hoş değil."

"Üzgünüm, efendim."

"Değilsin, dedektif Bosch. Hiç değilsin."

Bosch bir şey demedi. Kapıya doğru yürüyüp açtı. Dönüp Garcia'ya baktı ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi. Çıkıp kapıyı arkasından çekti.

225

F:15

Michael Connelly

23

Bosch oraya vardığında Kız Rider hâlâ Yargıç Anne Demchak'ın odasının dışındaki bekleme alanında oturuyordu. Van Nuys'dan şehir merkezine dönerken trafiğe yakalanmış ve yargıçla yapacakları görüşmeye yetişemeyeceğini sanmıştı. Rider bir dergi okuyordu. Bosch soruşturmanın bu aşamasında oturup sakince bir derginin sayfalarını karıştırama-yacağını düşündü. Bu noktada dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Tüm benliği tek hedefe kilitlenmişti. Garip bir şekilde bunu sörf yapmaya benzetiyordu. Bakıcı ailenin yanından kaçıp kumsalda yaşadığı 1964 yılından beri yapmamıştı. Üzerinden pek çok yıl geçmişti ama su tüneline hâlâ hatırlıyordu. Amaç, suyun dörtbir yanını sardığı tüneline içine girebilmek ve ilerlemektir. Bosch şimdi de bir tüneline içinde olduğunu biliyordu. Soruşturmadan başka hiçbir şey yoktu.

"Ne zaman geldin?" diye sordu.

Rider saatine baktı.

"Kırk dakika kadar oluyor."

"Bu süre boyunca hep içeride miydi?"

"Evet."

"Endişeli misin?"

226

Faili Meçhul

"Hayır. Daha önce ona başvurduğum olmuştu. Sen emekli olduktan sonra çalıştığım bir Hollywood davası için. Çok titizdir. Her sayfayı okur. Biraz zaman alır ama iyilerden biridir."

"Haber yarınki baskıda çıkacak. İmzayı bugün almamız gerek."

"Biliyorum, Harry. Rahatla. Otur."

Bosch ayakta kaldı. Yargıçlar yetki belgesi görevini nöbetleşe üstleniyordu. Demchak'a düşmeleri şansı.

"Daha önce hiç karşılaşmamıştım," dedi. "Bölge savcısı mıydı?"

"Hayır. Diğer taraftaydı. Savunma avukatı."

Bosch inledi. Tecrübelerine göre savunma avukatları yargıç olduktan sonra mahkeme salonlarında suçlularla yaptıkları işbirliğinin en azından belirsiz bir gölgesini işlerine yansıtıyorlar, onlar lehine karar vermeleri daha kolay oluyordu.

"Başımız dertte," dedi.

"Değil. Halledeceğiz. Otur, lütfen. Sınırlarımı geriyorsun."

"Judy Champagne hâlâ kürsüde mi? Belki ona başvurabiliriz."

Judy Champagne eski bir polisle evli eski bir savcıydı. Eşinin yakaladığını onun pişirdiğini söylerlerdi. Yargıç olduktan sonra Bosch'un yetki belgeleri konusunda favorisi olmuştu.

Polislere destek verme eğiliminde olduğundan değildi. Böyle bir eğilimi yoktu. Son derece adil bir insandı ve Bosch'un güvendiği de buydu.

"Hâlâ aktif görev yapıyor ama yetki belgesini bina içinde kapı kapı dolaştırırlar. Bunu biliyorsun, Harry. Artık oturur musun, lütfen? Sana göstereceğim bir şey var."

Bosch, ortağının yanındaki sandalyeye oturdu.

"Nedir?"

"Burkhart'ın şartlı tahliye dosyasını aldım."

Dosyayı çantasından çıkarıp açtı ve Bosch'un önündeki sehpanın üstüne koydu. Salıverme belgesinde bir satırı parmağıyla işaret etti. Bosch okumak için eğildi.

227

Michael Connelly

"Wayside'dan bir temmuz bin dokuz yüz seksen sekizde çıkmış. Beş temmuzda Van Nuys'daki memura rapor vermiş."

Bosch doğrulup ona baktı.

"Demek ki şüpheliler arasında."

"Kesinlikle. Sinagoga zarar verme suçundan yirmi altı ocakta içeri girmiş. Kefalet hakkı verilmemiş ve içeride beş ay yatıp çıkmış. Katil o olabilir, Harry."

Parçaların yerine oturuyor görünmesi Bosch'un içini taze bir heyecanla doldurdu.

"Tamam, güzel. Belgede değişiklik yapıp onu da dahil ettin mi?"

"Onu da dahil ettim ama çok kapsamlı bir şekilde değil. Mackey tabancadan ötürü hâlâ birincil hedefimiz."

Bosch başını salladı ve yargıcın kâtibinin normalde oturuyor olması gereken boş masaya baktı. Üzerindeki isim plaketine KATHY CHR-ZANOWSKI yazıyordu. Bosch ismin nasıl telaffuz edildiğini ve kadının nerede olduğunu merak etti. Sonra yargıcın odasında olanları düşünme -meye karar verdi.

"Kumandan Garcia hakkında son haberleri duymak ister misin?" diye sordu Rider'a.

Ortağı dosyayı çantasına geri koymaktaydı.

"Tabii."

Bosch sonraki on dakika boyunca Garcia'nın ofisine yaptığı ziyareti, röportajı ve kumandanın sonda söylediklerini anlattı.

"Sence sana her şeyi anlatmış mıdır?"

"O günlerde olanlara dair bildiklerini mi kastediyorsun? Hayır ama bana istediği kadarını anlattı."

"Bence o da anlaşmanın bir parçası olmalı. Bir ortağın diğerinin haberi olmaksızın bir anlaşma yaptığını düşünemiyorum. Öyle bir anlaşma söz konusuysen mümkün değil."

228

Faili Meçhul

"Peki anlaşmaya o da dahil olduysa neden Pratt'e davayı söyleyip DNA konusunu açsın? On yedi yıl boyunca yaptığı gibi sessiz kalabilirdi."

"Vicdan azabı çok ilginç sonuçlar ortaya çıkarabilir, Harry. Belki bu konu yıllardır Garcia'yı yiyip bitiriyordu ve kendini daha iyi hissedebilmek için Pratt'i aradı. Ayrıca, diyelim ki o zaman Irving'le bir anlaşma yaptı. Yeni şef Irving'i safdışı ettikten sonra kendini daha güvende hissetmiş olabilir."

Bosch, Green'in serbest kalmalarına izin verdikleri yüzünden bunalıma girdiğini ima ettiğinde Garcia'nın gösterdiği tepkiyi düşündü. Belki bu ağır yükü taşıyan kendisi olduğu için alevlenivermişti.

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Belki..."

Cep telefonu çaldı. Cebinden çıkarırken Rider onu uyardı. "İçeri girmeden önce onu kapatsan iyi olur. Yargıç Demchak'ın en sevmediği şey telefon ziliyle bölünmektir. Bu yüzden bir bölge savcısının cep telefonuna el koydurduğunu duymuştum."

Bosch başını salladı ve telefona cevap verdi.

"Dedektif Bosch?"

"Evet."

"Ben Tara Wood. Bir randevumuz olduğunu sanıyordum."

Bosch daha kadının cümlesi sonlanmadan CBS'teki görüşmeyi ve öğle yemeği için kendine söz verdiği bir tabak bamyayı hatırladı. Öğle yemeği yiyecek fırsat bile bulamamıştı.

"Tara, çok özür dilerim. Bir işim çıktı ve başımı kaşıyacak vaktim olmadı. Arayıp haber vermem gerekirdi ama randevumuz tamamen aklımdan çıkmış. Benimle görüşmeye hâlâ razıysan yeni bir randevu ayarlayalım."

"Şey, elbette, sorun değil. Dizin birkaç yazarı da bu yakınlardaydı. Sizinle konuşmak istiyorlardı."

"Ne dizisi?"

"Cold Case. Hatırladınız mı? Konuşmuş..."

229

Michael Connelly

"Ah, evet, dizi. Şey, o konuda üzgünüm."

Artık kendisini o kadar kötü hissetmiyordu. Tara görüşmelerini dizi tanıtımı için bir çeşit malzeme olarak kullanmaya niyetliydi. İçinde Re-becca Verloren'a yönelik herhangi bir duygu kalıp kalmadığını merak etti. Tara düşüncelerini okumuş gibi ona davayı sordu.

"Herhangi bir gelişme var mı? O yüzden mi gelemediniz?"

"Sayılır. Gelişme sağladık ancak size söyleyebileceğim bir şey... aslında var. Dün size bahsettiğim isim üzerine düşünme fırsatınız oldu mu? Roland Mackey? Tanıdık geliyor mu?"

"Hayır, hâlâ gelmiyor."

"Yeni bir isim var. William Burkhart. Ya da Bili Burkhart?"

Wood hafızasını tararken sessizlik oldu.

"Hayır, üzgünüm. Tanıdığımı sanmıyorum."

"Ya Billy Blitzkrieg ismi?"

"Billy Blitzkrieg mi? Şaka yapıyorsunuz herhalde?"

"Hayır. Neden, tanıyor musunuz?"

"Hayır, tanımıyorum. Bir metal grubu ismine benziyor da."

"Hayır, değil. Bu isimlerin hiç tanıdık gelmediğinden eminsiniz, değil mi?"

"Üzgünüm, dedektif."

Bosch başını kaldırınca yargıcın odasının kapısında bir kadının içeri girmelerini işaret etmekte olduğunu gördü. Rider, ona bakıp işaret parmağını boğazından geçirerek bitirmesini istedi.

"Tara, gitmek zorundayım. İlk fırsatta tekrar arayıp yeni bir randevu isteyeceğim. Tekrar özür dilerim. Yakında arayacağım. Teşekkürler."

Kadının cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapadı. Rider'ı takip ederek Kathy Chrzanovvski olduğunu tahmin ettiği kadının açık tuttuğu kapıdan geçti ve içeri girdi.

Odanın uzak ucundaki yerden tavana uzanan pencerelerin perdeleri çekilmişti. Masanın üzerindeki küçük lamba odayı hafifçe aydınlatıyordu.

230

Faili Meçhul

Bosch, masanın gerisinde altmışlı yaşların sonlarında görünen bir kadın olduğunu fark etti. Geniş masanın gerisinde çok ufak tefek görünüyordu. Kadının merhametli yüz hatlarını gören Bosch'un gerekli imzayı alacaklarına dair ümidi arttı.

"Gelin ve oturun, dedektifler," dedi. "Sizi bu kadar beklettiğim için üzgünüm."

"Sorun değil, sayın yargıç," dedi Rider. "Konuyla titizlikle ilgilendiğiniz için teşekkür ederiz."

Bosch ve Rider masanın önündeki sandalyelere oturdu. Yargıç siyah cüppesini giymemişti. Bosch cüppenin köşedeki şapka askısına asılmış olduğunu gördü. Hemen yanındaki duvarda Demchak'ın savunma avukatlığı döneminden kalma olduğu anlaşılan çerçevesiz bir fotoğrafı asılıydı. Bosch midesinde bir sıkışma hissetti. Sonra masanın üzerinde başka iki fotoğraf gördü. Birinde golf sopaları tutan yaşlı bir adamla bir delikanlı vardı. Belki eşi ve torunuydu. Diğer fotoğraftaysa salıncakta sallanan dokuz on yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Ama renkleri solmuştu, epey eski olduğu belliydi. Belki kızıydı. Bosch, çocuklarla bağlantının fark yaratabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Çok acele ediyor gibisiniz," dedi yargıç. "Bunun için bir sebep var mı?"

Bosch, Rider'a baktı ve ortağı cevap vermek üzere eğildi. Bu onun gösterisiydi. Bosch'un orada bulunuş sebebi destek olmak ve yargıca konunun ne kadar önemli olduğuna dair mesaj vermektir. Polislerin bazen böyle resmi görüşmeler yapması gerekebiliyordu.

"Evet, sayın yargıç, birkaç sebepimiz var," diye başladı Rider. "En önemlisi, yarın Daily News'ta çıkacağına inandığımız bir haber var. Birincil zanlımız Roland Mackey'nin bu haberin tetiklemesiyle diğer şüphelilerle temasa geçip cinayet hakkında konuşabileceğini düşünüyoruz. Belgede de görebileceğiniz gibi, bu suça birden fazla kişinin iştirak etmiş olduğunu düşünüyoruz ama sadece Mackey'ye doğrudan bağlantımız var."

231

Michael Connelly

Gazete haberi çıktığı sırada telefon hatlarını dinliyor olursak yapılan görüşmeler bizi diğer şüphelilere götürebilir."

Yargıç başını salladı ama onlara bakmıyordu. Gözleri başvuru formu ve yetki belgesindeydi. Yüzündeki ciddi ifadeyi gören Bosch'un içinde kötü bir his belirdi. Yargıç birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Acelenizin diğer sebebi neydi?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi unutmuş olduğu açıkça belli olan Rider. "Diğer sebep, Mackey'nin hâlâ aktif olarak başka suçlara karışmış olabileceği ihtimali. Şu an ne yapıyor olduğuna dair bir fikrimiz

yok ama görüşmelerini dinlemeye ne kadar çabuk başlarsak birinin kurban olmasına engel olma şansımız o kadar yükselir. Formda da görebileceğiniz gibi, daha önce en az bir cinayete karıştığından eminiz. Vakit kaybetmememiz gerektiğine inanıyoruz."

Bosch, Rider'ın cevabını takdir etmişti. Yargıcın üzerinde belgeyi imzalaması için ciddi ölçüde baskı oluşturacak, özenle hazırlanmış bir cevaptı. Ne de olsa yargıç bu konuma seçilerek getirilmişti. İzin vermediği takdirde doğacak sonuçlardan sorumlu olacaktı. Mackey, polisin telefon görüşmelerini dinlemesiyle engellenebilecek bir suç işlerse seçmenler, Mackey'nin kişisel haklarının ihlal edilmesine engel olma gayretine aldırmandan faturayı hemen yargıca kesecekti.

"Anlıyorum," dedi yargıç soğukça. "Peki belirli bir suçtan bahsedemediğinize göre şu an yasadışı faaliyetlere bulaşmış olabileceğini size düşündüren nedir?"

"Birçok şey var, sayın yargıç. On iki ay önce Bay Mackey'nin cinsel suçtan ötürü tutulduğu gözetim süresi sona erdi. Hemen ardından adresini değiştirdi ve yeni ikamet adresi hiçbir kayıta bulunmuyor. İsmi ne kira kontratında ne de bir başka belgede bulunuyor. Eski ev sahibine veya postaneye ulaşılabilmesi bir adres bırakmamış. Daha önce birlikte suç işlediği kayıtlara geçmiş olan eski bir mahkûmun evinde kalıyor. Söz konusu kişi, başvuru formunda belirtilen William Burkhardt. Ve yine formda

232

Faili Meçhul

görebileceğiniz gibi, kendi adına kayıtlı olmayan bir telefon hattı kullanıyor. Gözlerden uzak kalmak istediği açıkça anlaşılıyor, sayın yargıç. Tüm bunlar, yasadışı bir faaliyet hazırlığı yapmakta olduğuna işaret ediyor."

"Belki de sadece hükümetin müdahalesinden kaçınmak istiyordur," dedi yargıç. "Hâlâ çok zayıf bir gerekçe, dedektif. Başka bir sebep var mı? Olsa işimi kolaylaştırırdı."

Rider irileşmiş gözlerle Bosch'a baktı. Bekleme odasındaki güveni azalıyordu. Bosch bütün kozlarını belgeyi yazarken ve az önceki yorumlarında ortaya sürdüğünü biliyordu. Geriye ne kalmıştı? Bosch boğazını temizledi ve konuşmak üzere hafifçe öne eğildi.

"Şu an birlikte yaşamakta olduğu eski mahkûmla birlikte işlemiş olduğu suçlar, nefret suçlarıydı, sayın yargıç. Bu adamlar pek çok insanı tehdit etti ve zarar verdi. Pek çok insanı." Baskıyı bir nebze arttırabilmiş olduğunu umarak arkasına yaslandı.

"Peki bu suçlar ne zaman işlenmişti?" diye sordu yargıç.

"Seksenlerin sonlarında," dedi Bosch. "Ama ne kadar sürdüklerini kim bilir? İki adamın görüşmeye devam ettiği ortada."

Yargıç, Rider'ın başvurusunun özet bölümünü üst üste okuyarak bir süre daha sessiz kaldı. Masasının yan tarafında kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Bosch bunun mahkemede beklenmekte olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Mahkemede ondan başka herkes yerini almıştı.

Yargıç Demchak sonunda başını iki yana salladı.

"Bence öne sürdüğünüz sebepler yeterli değil, dedektifler. Adamla silah arasında bağlantınız var ama cinayet mahallinde olduğunu gösteremiyorsunuz. Tabancayı cinayetten günler, hatta haftalar önce ateşlemiş olabilir."

Elini önündeki kâğıtlara doğru savarcasına salladı.

"Kurbanın arkadaşlarıyla sıkça gittiği sinemanın kantinini soymasıyla ilgili olan kısım ise çok zayıf kalıyor. Bu kadar yetersiz sebeple bana gelmekle beni gerçekten zor bir durumda bırakıyorsunuz."

233

Michael Coimelly

"Sebepler yeterli," dedi Bosch. "Dinleme işinin çok önemli olduğuna inanıyoruz."

Rider, onu uyarmak istercesine kolunu tuttu.

"Ama ben ikna olmadım, dedektif," dedi Demchak. "Size bedava geçiş bileti vermeme istiyorsunuz. Elinizde yeterince makul sebep yok ve benden boşluğu telafi etmemi istiyorsunuz. Yapamam. Şu haliyle olmaz."

"Sayın yargıç," dedi Rider. "İzni alamazsak gazetede çıkacak haberin bize sunacağı fırsatı kaçırmış oluruz."

Yargıç, ona gülümsedi.

"Bunun benimle ve burada yapmam gerekenle hiçbir ilgisi yok, dedektif. Bunu biliyorsunuz. Ben polis teşkilatının bir kolu değilim. Bağımsızım ve sunduğum davanın gerçeklerinden sorumluyum."

"Kurban iki ırka mensuptu," dedi Bosch. "Adam ise belgeli bir ırkçı. Tabancayı çalıp melez bir kızı öldürmekte kullandı. İşte size bağlantı."

"Kanıtlarla desteklenmiyor, dedektif. Sadece varsayıma dayanmakta."

Bosch bir süre gözlerini yargıca dikip baktı ve o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Çocuğunuz var mı, sayın yargıç?" diye sordu Bosch.

Yargıcın yanakları anında pembeleşti.

"Konumuzla ne ilgisi var?"

"Sayın yargıç," diye araya girdi Rider. "Size daha sonra tekrar geleceğiz."

"Hayır," dedi Bosch. "Geri gelmeyeceğiz. Bu izne şimdi ihtiyacımız var, sayın yargıç. Bu adam on yedi yıldır elini kolunu sallaya sallaya dolaşiyor. Ya öldürülen sizin kızınız olsaydı? O zaman da kararınız bu yönde mi olurdu? Rebecca Verloren ailenin tek çocuğuydu."

Yargıç Demchak'ın gözleri daha da koyulaştı. Konuştuğunda sesi hem sakin hem öfkeliydi.

"Hiçbir şeyi göz ardı ediyor değilim, dedektif. Bu odada koşullan en titizce inceleyen kişi benim. Ve mahkemeye hakaret edip sorgulamaya

234

Faili Meçhul

devam ederseniz tutuklanmanızı emredeceğimi bilmenizi isterim. Bir ne-zaretçiyi beş saniye içinde buraya getirebilirim. Belki nezarethanede geçirdiğiniz süreyi başvurunuzdaki sebepleri kuvvetlendirecek yeni bilgiler bulmak için düşünmekle değerlendirebilirsiniz."

Bosch cesurca devam etti.

"Annesi hâlâ aynı evde yaşıyor. Alınıp tepeye kaçırıldığı yatak odası aynı öldürüldüğü günkü gibi duruyor. Örtü aynı, yastıklar aynı, her şey aynı. Oda -ve anne- zamanda donup kalmış."

"Bu gerçeklerin başvurunuzla ilgisi yok."

"Babası alkolik olmuş. İflas etmiş, ardından karısıyla evini kaybetmiş. Bu sabah Beşinci Cadde'ye ziyaretine gittim. Şu an orada yaşamakta. Bunun da ilgisiz olduğunu biliyorum ama duymak isteyebileceğinizi düşündüm. Galiba sizi ikna edecek kadar çok gerçeğe sahip değiliz ama üzerinde düşünülecek çok şeyin olduğu muhakkak, sayın yargıç."

Yargıç gözlerini onunkilere dikti. Bosch ya oradan imzayı alıp çıkacak ya da hapse girecekti, ortası yoktu. Bir an sonra kadının gözünde bir ıstırap pırıltısı gördü. Adalet sisteminin çarkları arasında -her iki yönünde de- zaman geçirmiş herkes bir süre sonra o bakışa sahip olurdu.

"Pekâlâ, dedektif," dedi bir süre sonra yargıç.

Başını eğip önündeki evrakların en altmdakine imzasını attı ve dinleme süresinin belirtileceği satırları doldurmaya başladı.

"Ama hâlâ tam anlamıyla ikna olmuş değilim," dedi sertçe. "Bu yüzden size sadece yetmiş iki saat veriyorum."

"Sayın yargıç," dedi Bosch.

Ama Rider kolunu yine tutup şansını daha fazla zorlamaması için onu susturdu. Sonra sözü o aldı.

"Yetmiş iki saat bu iş için çok kısa bir süre, sayın yargıç," dedi. "En az bir hafta olacağını umuyorduk."

"Gazete haberinin yarın çıkacağını söylemiştiniz," dedi yargıç.

"Evet, beklentimiz o yönde ama..."

235

Michael Connelly

"O halde kısa zamanda bir gelişme olabilir. Süreyi uzatmanız gerekirse cuma günü gelip beni tekrar ikna etmeye çalışırsınız. Yetmiş iki saat. Ve her sabah masamda günlük rapor istiyorum. Alamazsam ikinizi de mahkemeye itaatsizlikten tutuklattıracağım. Oltayı atıp ava çıkmamza izin vermeyeceğim. Raporlarda gördüklerimi beğenmezsem sürenin bitmesini beklemeden izni iptal edeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, sayın yargıç," dedi Bosch ve Rider aynı anda.

"Güzel. Şimdi mahkeme salonuna gitmem gerekiyor. İşimin başına dönmeliyim. Gidebilirsiniz."

Rider evrakları aldı ve teşekkür etti. Kapıya yöneldikleri sırada Yargıç Demchak arkalarından seslendi.

"Dedektif Bosch?"

Bosch dönüp ona baktı.

"Evet, sayın yargıç?"

"Fotoğrafi görmüştünüz, değil mi?" diye sordu kadın. "Kızımın fotoğrafını. Tek çocuğum olduğunu tahmin ettiniz."

Bosch bir süre sessizce ona baktıktan sonra başını salladı.

"Benim de bir tane var. Nasıl olduğunu biliyorum."

Yargıç konuşmadan önce bir süre ona baktı.

"Artık gidebilirsiniz."

Bosch başını sallayıp Rider'm ardından dışarı çıktı.

236

Faili Meçhul

24

Mahkeme binasından çıkarken hiç konuşmadılar. Sanki nazar değdirmeden bir an önce çıkmak istiyorlardı. Söyleyecekleri bir kelime binanın duvarları arasında yankılanarak yargıcın kulağına kadar ulaşacak, fikrini değiştirmesine ve onları geri çağırmasına yol açacaktı sanki. Artık gereken imzayı almışlardı, şimdi tek istedikleri oradan bir an önce uzaklaşmaktı.

Binanın önündeki kaldırıma çıktıklarında Bosch ortağına bakıp gülümsedi.

"Ucuz atlattık," dedi.

Rider gülümseyerek başını salladı.

"Bir ara beni korkuttun, Harry. Sınırları çok zorladın. Bir an aşağı inip senin için kefalet yatırmak zorunda kalacağımı sandım."

Parker Merkezi'ne doğru yürümeye başladılar. Bosch telefonunu çıkarıp açtı.

"Evet, ben de. Ama istediğimizi aldık. Able'a diğerleriyle bir toplantı ayarlamasını söyleyecek misin?"

"Evet, söylerim. Gider gitmez söyleyecektim zaten."

Bosch telefonunu kontrol edince bir cevapsız arama, bir de mesaj olduğunu gördü. Numarayı tanımamıştı ama alan kodu 818'di, yani Val-

237

Michael Connelly

ley'den aranmıştı. Mesajı dinleyince hiç duymak istemediği bir ses olduğunu gördü.

"Dedektif Bosch, ben jVentf'dan McKenzie Ward. Sizinle en kısa sürede konuşmam gerek.

Roland Mackey hakkında. Sizinle bir an önce görüşmezsem haberi ertelemek zorunda kalacağım. Beni arayın, lütfen."

"Bok canına," dedi Bosch mesajı silerken.

"Ne oldu?" diye sordu Rider.

"Muhabir. Muriel Verloren'a ona Mackey'den bahsetmemesini tem-bihlemiştım. Ama görünüşe bakılırsa ağızından kaçırmış. Ya öyle ya da gazeteci başka biriyle görüşüyor."

"Bok canına."

"Ben de öyle demiştım."

Konuşmadan bir süre yürüdüler. Bosch gazeteciyle konuşacaklarını düşünüyordu. Mackey'nin ismini haberden uzak tutmalıydılar yoksa kimseyle konuşmadan kaçmaya kalkabilirdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Rider sonunda.

"Bilmiyorum. Muhabiri ismi haberde kullanmamaya ikna etmeye çalışacağım. Gerekirse yalan söyleyeceğim. Mackey'nin ismi gazetede yer almamalı."

"Ama haberin mutlaka basılması gerek, Harry. Sadece yetmiş iki saatimiz var."

"Biliyorum. Düşünüyorum."

Telefonunu açıp Muriel Verloren'ı aradı. Kadın cevap verince ona röportajın nasıl gittiğini sordu.

Muriel Verloren iyi geçtiğini ve bittiğine sevindiğini söyledi.

"Fotoğraf çektiler mi?"

"Evet, Becky'nin yatak odasını çekmek istediler. Odayı onlara açmayı pek istememiştım ama yine de yaptım." .

238

Faili Meçhul

"Anlıyorum. İşbirliğin için teşekkürler. Unutma, bu haberin bize yardımı olacak. Yaklaşıyoruz, Muriel, bu haber gelişmeleri hızlandıracak. Yardımına minnettarız."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu."

"Oldun. Bir şey soracağım. Muhabire Roland Mackey ismini verdin mi?"

"Hayır, söylemememi tembih etmiştiniz. Ben de söylemedim."

"Emin misin?"

"Evet. Bana neler sorduğunuzu merak etti ama ben onlara bu konuda hiçbir şey söylemedim. Neden?"

"Sebebi yok. Sadece emin olmak istedim. Teşekkürler, Muriel. Bir gelişme olur olmaz arayacağım."

Telefonu kapadı. Muriel Verloren'ın yalan söylediğini düşünmüyordu. Muhabirin kaynağı bir başkası olmalıydı.

"Neymiş?" diye sordu Rider.

"O söylememiş."

"O halde kim?"

"Güzel soru."

Telefon elinde titreşip ötmeye başladı. Bosch ekrana baktı ve bu kez tanıdığı bir numara olduğunu gördü.

"Bu o-gazeteci. Cevaplamam gerek."

Telefonu açtı.

"Dedektif Bosch, ben McKenzie Ward. Haberi baskıya teslim saatim geldi çattı, sizinle görüşmem gerek."

"Tamam. Mesajını aldım. Mahkemede olduğum için telefonum kapalıydı."

"Bana niye Roland Mackey'den bahsetmediniz?"

"Neden bahsediyorsun?"

239

Michael Connelly

"Roland Mackey. Elinizde Roland Mackey adında bir şüpheli olduğunu söylediler."

"Kim söyledi?"

"Kim olduğu önemsiz. Önemli olan, benden çok önemli bir bilgiyi saklamış olmanız. Roland Mackey birincil şüpheliniz mi? Bırakın tahmin edeyim. Çift taraflı oynuyorsunuz ve bu bilgiyi Times'a verdiniz."

Bosch hızlı düşünmek zorundaydı. Kadının baskı altında ve sinirli olduğu anlaşılıyordu. Öfkeli bir gazeteci sorun yaratabilirdi. Hem onu sakinleştirmen hem de Mackey ismini masadan kaldırmalıydı..Tek avantajı, kadının Mackey ve silah arasındaki DNA bağlantısından bahsetmemiş olmasıydı. Bu Bosch'a kadının bilgi kaynağının teşkilat dışından olduğunu düşündürdü. Kısıtlı bilgiye sahip biri.

"Öncelikle, Times ile görüşmüş değilim. Yarın basıldığı sürece haber sadece sizde. İkincisi, ismi kimden öğrendiğinin bir önemi yok çünkü bilgi yanlış. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu ismi habere dahil etmek çok büyük hata olur. Mahkemeye bile verilebilirsin."

"O halde kim bu?"

"Kaynağın kim?"

"Bunu size söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz."

"Nedenmiş?"

Bosch düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Gazeteci, koruma kanunları ve bilgi kaynaklarının ifşa edilmemesiyle ilgili standart cevabı verirken Bosch, Mackey hakkında görüştükları teşkilat dışından insanları zihninde listeliyordu. Rebecca Verloren'ın üç arkadaşı listedeydi; Tara Wood, Bailey Sable ve Grace Tanaka. Onların yanı sıra Robert Verloren, Danny Kotchof, şartlı tahliye memuru Thelma Kibble, okul müdürü Gordon Stoddard ve okul kayıtlarında Mackey'nin ismini arayan sekreteri Bayan Atkins de listedeydi.

240

Faili Meçhul

Yargıç Demchak da vardı ama Bosch olasılık yüzdesi çok düşük olduğundan bu ismi listeden sildi. Ward mesajı o Rider ile birlikte yargıcın odasında bırakmıştı. Yargıcın onlar beldeme odasında, kendisi de özel odasında başvuruyu incelemektedirken gazeteciyi araması söz konusu olamazdı. Yazacak muhabirin ismi bir yana, o sırada gazetede çıkacak haberi bile bilmiyordu. Bosch gazetecinin ofisine dönüp hikâyeyi toparlarken birkaç yere telefon açtığını tahmin etti. Roland Mackey ismini aradığı birinden duymuş olmalıydı. Bosch, kadının röportajdan sonraki birkaç saat içinde Robert Verloren'ın yerini tespit edip adamla görüştüğünü hiç sanmıyordu. Grace Tanaka ve Danny Kotchof u da o bölgeden olmadıkları için listeden çıkardı. Mackey'nin ismi olmadan Kibble'a ulaşılması zaten söz konusu değildi. Bu durumda geriye Tara Wood ve

okul kalıyordu; Stoddard, Sable veya sekreter. Kaynağın okul olması çok muhtemeldi zira muhabirin en kolay ulaşabileceği bağlantıydı. Bosch kendini daha iyi hissetmeye başladı ve sorunu zarar görmeden savuşturabileceğine dair güveni arttı.

"Hâlâ orada mısınız, dedektif?"

"Evet, kusura bakma, trafik biraz yoğun."

"Cevabınız nedir? Roland Mackey kim?"

"Hiç kimse. Boşlukta bir isimdi. Ne olduğunu çözdük."

"Açıklayın, lütfen."

"Bak, bu dava bize miras kaldı, tamam mı? Aradan geçen yıllarda cinayet dosyası rafa kaldırılmış, tekrar indirilmiş, biraz yer değiştirmiş. İşler biraz karışmış. Bu yüzden önce biraz temizlik yapmak durumunda kaldık. Bazı düzenlemeler yapmamız gerekti. Dosyanın içinde bu Roland Mackey denen adamın fotoğrafını bulduk ama bir açıklama göremedik. Bu yüzden davayla ilgisi olup olmadığını anlayamadık. Soruşturmaya başlayıp davaya dahil isimlerle görüştüğümüz sırada insanlara fotoğrafı gösterip kim olduğunu bilip bilmediklerini sorduk. Birincil şüpheli olduğuna

241

F: 16

Michael Connelly

dair hiç kimseye bir şey söylemedik, McKenzie. Gerçek bu. Yani ya sen abartıyorsun ya da sana bu ismi veren her kimse o."

Bir sessizlik oldu. Bosch, kadının Mackey ismini öğrendiği görüşmeyi hatırlayıp zihninde değerlendirmekte olduğunu tahmin etti.

"O halde kimmiş bu?" diye sordu McKenzie sonunda.

"O yıllarda Chatsvorth'te yaşayan bir sabıkalı. Winnetka'daki arabalı sinemaya takılırmış. Rebecca ve arkadaşları da oraya sıkça gidermiş. Ama 1988'deki olayla hiçbir ilgisinin olmadığı ortaya çıktı. Bunu öğrendiğimizde fotoğrafı birkaç kişiye göstermiştik bile."

Gerçekler ve gerçeğe benzer bilgilerin karışımıydı. Cevabı üzerine düşünen muhabir yine sessiz kaldı.

"Sana ondan kim bahsetti? Gordon Stoddard mı Bailey Sable mı?" diye sordu Bosch. "Okula gittiğimizde fotoğrafı göstermiştik ama öğrendik ki o okulda okumamış bile. Sonra da sormaktan vazgeçtik."

"Bu konuda tamamen emin misiniz?"

"Bak, istediğini yap ama sırf biz fotoğrafını birkaç kişiye gösterdik diye haberde ismi geçerse ondan ve avukatından telefonlar alabilirsin. Biz birçok insan hakkında sorular sorarız, McKenzie. İşimiz bu."

Tekrar sessizlik oldu. Bosch bu sessizliği hamlesinin başarılı olmasına bağladı.

"Yıllıklara bakmak ve fotoğrafların kopyasını almak için okula gitmiştik," dedi Ward sonunda.

"Kütüphaneden seksen sekize ait olan yıllığı almış olduğunuzu öğrendik."

Bu şekilde kaynağını açıklamadan Bosch'un tahminini doğrulamış oluyordu.

"Boşuna gittiğinize üzüldüm," dedi Bosch. "Yıllık masamın üzerinde. Yeterince vaktin var mı bilmiyorum ama istersen birini gönderip alırsan-bilirsin."

242

Faili Meçhul

"Hayır, zamanım yok. Okulda koridorda asılı olan plaketin fotoğrafını çektik. Bu kadarı yeterli. Ayrıca arşivimizde kurbanın bir fotoğrafını buldum, onu da kullanacağız."

"Plaketi görmüştüm. Çok hoş."

"Onunla gurur duyuyorlar."

"O halde sorunumuz yok, değil mi, McKenzie?"

"Evet. Büyük bir şeyi sakladığınızı zannedip bir an heyecanlanmıştım."

"Bildirecek büyük bir gelişme yok. Şimdilik."

"Pekâlâ. İşimin başına dönüp hikâyeyi bitirsem iyi olur."

"Yarın basılacak, değil mi?"

"Eğer bitirebilirsem. Yarın beni arayıp ne düşündüğünüzü söyleyin."

"Arayacağım."

Bosch telefonu kapatıp Rider'a baktı.

"Sanırım atlattık," dedi.

"Tanrım, Harry, bugün gerçekten formundasm. İşini biliyorsun. Gerekirse bir zebrayı bile çizgilerinden vazgeçirebilirsin."

Bosch gülümsedi. Sonra başını kaldırıp Spring Caddesi'ndeki Annex Binası'na baktı. Parker Merkezi'nden uzaklaştırılan Irvin Irving artık An-nex'teydi. Bosch, Bay Temiz'in o an Stratejik Planlama Ofisi'nin bürolarından birinin içeriyi göstermeyen camlarından onlara bakıp bakmadığını merak etti. Aklına bir şey geldi.

"Kiz?"

"Evet?"

"McClellan'ı tanıyor musun?"

"Hayır, tanıdığımı söyleyemem."

"Peki neye benzediğini biliyor musun?"

"Elbette. Onunla kumanda personeli toplantılarında karşılaşıyorduk. Irving Annex'e gönderildikten sonra gelmez olmuştu. Çoğu zaman temsilcisi olarak McClellan'ı gönderirdi."

243

Michael Connelly

"O halde onu görsen tanırsın."

"Kesinlikle. Ama neden soruyorsun, Harry?"

"Belki gidip onunla konuşsak, biraz ürkütsek ve Irving'e onun aracılığıyla mesaj göndersek iyi olur."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın? Hazır buradayken?"

Annex Binası'nı işaret etti.

"Vaktimiz yok, Harry. Ayrıca neden durduk yerde kavga çıkaralım? Bence Irving'e mecbur kalmadıkça bulaşmayalım."

"Pekâlâ, Kiz. Ama ergeç ona bulaşacağız. Bundan eminim."

Cam Bina'ya varana dek ikisi de konuşmadı. Kendi düşüncelerine dalarak sessizce yürüdüler ve içeri girdiler.

244

Faili Meçhul

25

Abel Pratt, Faili Meçhuller Birimi'nin bütün üyelerini, izleme için Hırsızlık ve Cinayet Masası'nın diğer birimlerinden ödünç alınmış dört dedektifi takım odasına toplamıştı. Pratt sözü Bosch ve Rider'a bırakmış, onlar da paslaşarak soruşturmayı diğerlerine özetlemiş, konuşmaları yarım saati bulmuştu. Duvardaki panoda Roland Mackey ve William Burk-hart'm en yeni ehliyet fotoğrafları asılıydı. Diğer dedektifler birkaç soru sordu. Ardından Bosch ve Rider sözü Pratt'e bıraktı.

"Pekâlâ, bu işte herkese ihtiyacımız olacak," dedi Pratt. "Altı ekip çalışacak. İki ekip ses odasında, iki ekip Mackey'nin, iki ekip de Burk-hart'ın peşinde olacak. Faili Meçhul ekiplerinin Mackey'nin peşinde ve ses odasında olmasını istiyorum. HCM'den gelen dört kişiye Burkhart'ı izleyecek. Kiz ve Harry'nin önceliği var ve Mackey'nin ikinci nöbetini istediler. Geri kalanınız kalan nöbetleri aranızda paylaşın. Yarın sabah saat altıda, gazetelerin dağıtımının yapıldığı saatte işe koyulacağız."

Altı ekip, yani on iki dedektif, on iki saatlik nöbetler halinde çalışacaktı. Nöbet değişimleri sabah ve akşam altıda yapılacaktı. Kendi soruşturmaları olduğu için Bosch ve Rider ilk tercih hakkına sahipti. Mac-key'yi her ak şam altıda izlemeye başlamayı seçmişlerdi. Bu, bütün gece ^başında olmaları anlamına geliyordu ama Bosch'un içinden bir ses, biri-

245

Michael Connelly

ni arayacak veya bir hamle yapacaksa Mackey'nin bunu akşam saatlerinde yapacağını söylüyordu. Ve Bosch bu gerçekleştiği sırada görev başında olmak istiyordu.

Diğer ekiplerden biriyle nöbet değiştireceklerdi. Geri kalan iki Faili Meçhul ekibi ListenTech adında özel bir şirketin bünyesinde bir telefon dinleme merkezi olan ve Los Angeles'taki bütün kanun koruyucuların kullandığı City of Industry'de nöbetleşe çalışacaklardı. Dinlenen hattın geçtiği telefon direğinin dibine park etmiş bir minibüste saatler geçirme devri sona ermişti. ListenTech cep telefonları da dahil olmak üzere tüm hatların dinlenip kaydedilebildiği elektronik konsolların bulunduğu sakin, sessiz, klimalı bir çalışma ortamı sunuyordu. Yiyecek

makinelerinin ve taze kahvenin bulunabildiği bir kafeteryası bile vardı. Gerekirse pizza sipariş edilebilirdi.

ListenTech aynı anda doksan hattı dinleme hizmeti sunabiliyordu. Rider, Bosch'a şirketin hükümetin telefon dinleme yasalarında değişiklik yapıp kanun koruyuculara daha geniş dinleme hakkı tanıdığı 2001 yılında kurulduğunu söyledi. Şirket ihtiyacı fark etmiş ve ses odaları olarak da bilinen bölgesel dinleme merkezleri kurarak hizmet vermeye başlamıştı. İşleri oldukça kolaylaştırmışlardı. Yine de uyulması gereken kurallar vardı.

"Ses odasında biraz zorlanacağız," dedi Pratt. "Kanunlara göre her hat sadece bir kişi tarafından dinlenebilir. Yani bir kişi aynı anda iki hat dinleyemez. Ama iki polisle üç hat dinlememiz lazım zira elimizde bu kadarı var. Peki kanunları çiğnemenen bunu nasıl başaracağız? Hatlar arası geçiş yapacağız. Bir hat Roland Mackey'nin cebi. Onu tam zamanlı izleyeceğiz. Ama diğer iki hat bu kadar öncelikli değil. Onlar arasında geçiş yapılacak. Hatlardan biri çalıştığı, diğeriye oturduğu yere ait. Bu durumda evde olduğu sürece o hattı dinleyeceğiz, dörtten gece yarısına kadar da iş telefonunu. Hangisini dinlersek dinleyelim yirmi dört saat kulağımız onda olacak."

"Üçüncü hattı dinlemesi için HCM'den bir kişi daha ödünç alamaz mıyız?" diye sordu Rider.

246

Faili Meçhul

Pratt başını iki yana salladı.

"Yüzbaşı Nörona bize sadece dört kişi verdi, hepsi bu. Fazla bir şey kaçırmayacağız. Ayrıca her hattın kaydı da elimizde olacak."

İzlenen telefonlarla yapılan tüm görüşmeler o an dinleniyor olmasa bile kaydediliyordu. Gelen ve giden bütün görüşmeler aranan ve arayan numaralar, arama saatleri ve uzunlukları gibi ayrıntılarla birlikte listeleniyordu.

"Sorusu olan?" dedi Pratt.

Bosch herhangi bir soru olacağını sanmıyordu. Plan basitti. Ama Renner adında bir Faili Meçhul dedektifi elini kaldırdı ve Pratt başını ona doğru salladı.

"Bunun için yetki belgesi alındı mı?"

"Evet," dedi Pratt. "Ama daha önce dediğim gibi, sadece yetmiş iki saatimiz var."

"Umarım yetmiş iki saatten önce işimiz bitmez," dedi Renner. "Çocuğumun Malibu'da gideceği yaz kampı için paraya ihtiyacım var."

Herkes güldü.

Tim Marcia ve Rick Jackson, Bosch ve Rider'la çalışıp gündüz nöbetini tutmaya gönüllü oldu. Diğer dördü ses odasındaki nöbetleri paylaştı. Renner ve Robleto gündüz nöbetini alırken Robinson ve Nord geceyi aldı. ListenTech merkezi hoş ve konforluymuş ama bazı polisler yine de bu tür pasif görevleri sevmiyordu. Öyleleri daima sokaklarda olmayı tercih ediyordu ve Bosch, Marcia ve Jackson'm da kendisi gibi sokakları tercih edeceğini biliyordu.

Pratt her birine cep telefonlarının numaraları ve birbirleriyle iletişim kuracakları telsiz kanalının listelendiği sayfaları dağıtarak toplantıyı sonlandırdı.

"Açık alanda olanlar, sizler için araçlar ayarladım. Telsizlerinizin ça-ıştığmdan emin olmanızı istiyorum," dedi Pratt. "Harry, Kiz, gözümde kaçan bir şey yok ya?"

247

Michael Connelly

"Her şeyi söyledin," dedi Rider.

"Bu izleme işinde vaktimiz kısıtlı olduğu için Kiz ile gelişmeleri hızlandıracak bir yöntem düşündük," dedi Bosch. "Yarın akşama kadar bir hareket görmezsek uygulamaya koyacağız. Gazetede ki haberi gördüğünden emin olmalıyız."

"Okuma gücünü varsa bu haber nasıl işe yarayacak?" diye sordu Ren-ner.

"Liseyi GED ile bitirebilmiş," dedi Bosch. "Okuyabilmesi gerek. Bir şekilde gazeteden haberdar olmasını sağlamamız gerekiyor."

Herkes onaylarcasına başını salladı. Pratt son sözlerini söyledi ve toplantıyı bitirdi.

"Pekâlâ, millet. Herkesle gece gündüz bağlantı halinde olacağım. Hepinizin dikkatli olmasını istiyorum. Bunun başımıza dert açmasını istemeyiz. İlk nöbeti tutacak olanlar, şimdi evinize gidip güzel bir uyku çekseniz iyi olur. Unutmayın, sadece yetmiş iki saatimiz var ve zaman ilerliyor. Cuma gecesine kadar vaktimiz var, sonra masaldaki gibi arabalar kabak olacak. Haydi işe koyulalım ve istediğimizi alalım. Biz bitiricileriz. Şu işi bitirelim."

Bosch ve Rider birkaç dakika boyunca diğerleriyle ayaküstü sohbet etti. Sonra Bosch masasının başına döndü ve şartlı tahliye dosyasının kopyasını diğerlerinin arasından aldı. O ana dek dikkatle inceleme fırsatı bulamamıştı.

Dosya eklentiliydi, bu da Mackey'nin sürekli suç işlediği ve kayıtların aynı dosyaya eklendiği anlamına geliyordu. Kayıtlar sonradan eklendiği için en üstte en yeni rapor bulunmaktaydı. Bosch'u asıl ilgilendiren ilk yıllardaki kayıtlardı. Dosyanın en gerisine gidip okuyarak başa dönmeye karar verdi.

Mackey'nin bir yetişkin olarak işlediği ilk suç on sekizini doldurmasından sadece bir ay sonrasına denk geliyordu. 1987 Ağustos'unda araba hırsızlığından tutuklanmıştı. Rapora bakılırsa zevk için araba çalmış ve

248

Faili Meçhul

yakalanmıştı. Mackey o sırada evde yaşıyordu ve çaldığı araba da komşularına aitti. Komşu unuttuğu güneş gözlüklerini almak üzere motoru çalışır halde eve döndüğü sırada direksiyon başına geçip arabayı kaçırmıştı.

Mahkemede suçlu olduğunu belirtmişti. Raporda Chatsworth Sekiz-leri'nin adı geçmiyordu. Genç oto hırsızı 1987'de onu suç dünyasından uzaklaştırma kaygısıyla karşısına alıp konuşan bir üst mahkeme yargıcı tarafından bir yıl gözlem altında tutulma cezasına çarptırılmıştı.

Mahkemedeki konuşmaların metni dosyanın içindeydi. Bosch, Mac-key'e onun gibi yüzlercesini gördüğünü söyleyen yargıcın iki sayfalık konuşmasını okudu. Yargıç, ona uçurumun başında durmakta olduğunu söylemişti. Tek bir suç, bir ömre yetecek bir ders olabilir veya onu uçuruma yuvarlayabilirdi. Mackey'yi yanlış yolu seçmemesi için uyarılmıştı. Ona iyice düşünmesini ve doğru kararı vermesini tembihlemişti.

Bu sözler besbelli Mackey'nin bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Altı hafta sonra evdeki karı kocanın işte olduğu bir saatte mahalleden bir evi soymaktan tutuklanmıştı. Mackey alarmı etkisiz hale getirmeye çalışmış ama güvenlik şirketi durumu fark etmişti. Bir devriye aracı anında olay mahalline gönderilmiş, Mackey kucağında bir video, kıymetli takılar ve elektronik cihazlarla arka kapıdan sığılmaya çalışırken karşısında tabancalarını çekmiş iki polis bulmuştu. Araba hırsızlığı yüzünden gözetim altında bulunduğundan soluğu şehir hapisanesinde almıştı. Otuz altı gün sonra karşısına aynı yargıç çıkmış, dosyadaki metinlere bakılırsa Mackey affedilmek ve ikinci bir şans verilmesi için yalvarmıştı. Raporda bu kez Mackey'nin esrar kullandığı ve Chatsvorth civarındaki serserilerle takılmaya başladığı belirtilmişti.

Bosch, bu serserilerin muhtemelen Chatsvorth Sekizleri olduğunu biliyordu. Aralık ayının başlarıydı ve Adolf Hitler'in anısına bölgeye dehşet saçmalarına birkaç hafta kalmıştı. Ama şartlı tahliye dosyasında bunların hiçbirini yer almamıştı. Raporda sadece Mackey'nin yanlış kişilerle

249

Michael Conielly

birlikte vakit geçirdiği belirtilmişti. Yargıç Mackey'ye ceza verirken bu kişilerin ne kadar yanlış olduğunu muhtemelen bilmiyordu.

Mackey üç yıl hapse mahkûm edilmişti. Ayrıca iki yıl gözetim süresi vardı. Mackey gibi genç bir suçlu için hapisanenin bitirme okulu olacağı bilenen yargıç hem ona ders vermiş hem de bir fırsat tanımış oluyordu. Mackey mahkemeden özgür bir adam olarak ayrılmıştı ama şartlı tahliye koşulları çok ağırdı. Haftalık uyuşturucu testleri, düzenli bir iş ve dokuz ay içinde lise diploması almak bu koşullardan birkaçıydı. Yargıç Mackey'ye en ufak bir ihlalde eyalet hapisanesini boylayacağını ve üç yıllık cezasını tamamlayacağını söylemişti.

"Bu koşulları ağır bulabilirsiniz, Bay Mackey," demişti yargıç rapordaki metne göre. "Ama bence oldukça makul. Size son bir şans veriyorum. Bu kez de beni hayal kırıklığına uğratırsanız hapse girmekten başka seçeneğiniz kalmayacak. O noktada toplumun size yardım çabalarına değmeyeceğiniz anlaşılacak. Toplumdan dışlanacaksınız. Anlıyor musunuz?"

"Evet, sayın yargıç," demişti Mackey.

Dosyada Chatsworth Lisesi'nden mahkeme talebi doğrultusunda alınmış bitirme belgeleri vardı. Mackey, GED'ini 1988 Ağustos'unda, Re-becca Verloren'ın yatağından alınıp öldürüldüğü gecedeki yaklaşık bir ay sonra almıştı.

Bosch, yargıcın Mackey'yi suç dünyasından uzaklaştırmaya yönelik iyi niyetli çabalarının Rebecca Verloren'in hayatına mal olup olmadığını düşünmeden edemedi. Mackey tetiği çeken kişi olsun olmasın, cinayetin işlendiği silah eline geçmişti. Mackey parmaklıklar ardında olsaydı

Re-becca'nın ölümüne yol açan olaylar zinciri meydana gelir miydi? Bosch bu soruya cevap veremeyeceğini biliyordu. Mackey'nin sadece tabancayı ulaştıran basit bir aracı olması muhtemeldi. O ulaştırmasa belki başkası yapacak ve Rebecca yine de ölecekti. Geçmişe dönüp olaylar farklı gelişse neler olabileceğini düşünmenin faydası yoktu.

250

Faili Meçhul

"Bir şey var mı?"

Bosch düşüncelerinden koparak başını kaldırdı. Rider masasının gerisinde ayakta duruyordu. Önündeki dosyayı kapadı.

"Pek sayılmaz. Şartlı tahliye dosyasını okuyordum. Eski suçlan. Bir yargıç önce yardım etmeye yeltenmiş ama sonra ışık görmeyip vazgeçmiş. Yaptırabildiği en iyi şey lise diplomasını aldirmek olmuş."

"Ve o da çok işine yaramış, değil mi?"

"Evet."

Bosch başka bir şey söylemedi. Kendisi de GED almıştı. Kendisi de bir zamanlar bir araba hırsızı olarak bir yargıcın karşısında durmuştu. Onun çaldığı araba da bir Corvette'ti. Ama komşularının değil, yanında kaldığı bakıcı ailenin arabasıydı. Bosch arabayı onlara başımdan def olun mesajı vermek için çalmıştı. Ama asıl def olu çeken bakıcı aile olmuş, Bosch'u yetimhaneye geri göndermişti.

"Annem ben on bir yaşımdayken öldü," dedi Bosch aniden.

Rider kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Biliyorum. Nereden çıktı şimdi?"

"Bilmiyorum. Ondan sonra yetimhanede çok zamanım geçti. Bakıcı ailelerin yanında kaldım ama hiçbir zaman fazla uzun sürmedi. Hep geri döndüm."

Rider bekledi ama Bosch devam etmedi.

"Eee?" dedi Rider.

"Şey, yetimhanede çeteler yoktu," dedi Bosch. "Ama doğal bir kümelenme oluyordu. Bilirsin işte, beyazlar bir arada duruyordu. Siyahlar da. Latin kökenliler de aynı şekilde. O zamanlar Asyalılar henüz yoktu."

"Ne demeye çalışıyorsun? Bu Mackey denen herife acıdığını mı?"

"Hayır."

"Bir kızı öldürmüş ya da öldürülmesine yardım etmiş, Harry."

"Biliyorum, Kız. Bahsettiğim bu değil."

"Nedir o zaman?"

251

Michael Connelly

"Bilmiyorum. Sadece insanları çeşitli yollara sokan koşulları düşünüyordum. Bu adam nasıl nefret suçları işlemeye başlamış? Ben niye yapmadım?"

"Gereğinden fazla düşünüyorsun, Harry. Evine git ve güzel bir uyku çek. İhtiyacın olacak, yarın bizi uykusuz bir gece bekliyor."

Bosch başını salladı ama kıpırdamadı.

"Çıkacak mısın?" diye sordu Rider.

"Evet, birkaç dakikaya kadar. Sen?"

"Seninle Hollyvood Vice'a gitmemi istemiyorsan evet."

"Yok, ben iyiyim. Sabah gazeteyi okuduktan sonra konuşuruz."

"Tamam. Gerçi güneyde Daily News'u nerede bulabileceğimi bilmiyorum. Seni arayıp bana telefonda okumanı isteyebilirim."

Daily News, Valley'de çok yaygındı ancak bazen şehrin başka bölgelerinde bulunması zor olurdu. Rider İnglevvood yakınlarında, büyüdüğü yere yakın bir semtte oturuyordu.

"Tamam. Beni ararsan okurum. Evimin olduğu tepenin hemen altında bir gazete kutusu var."

Rider masanın çekmecelerinden birini açıp çantasını çıkardı. Bosch'a bakıp kaşlarını yine kaldırdı.

"Kendini o şekilde damgalama konusundan emin misin?"

Ertesi gün Mackey'yi gazeteden haberdar etmek için hazırladıkları plandan bahsediyordu.

Bosch başını salladı.

"Kendimi iyi satabilmeliyim," dedi. "Bir süreliğine uzun kollu giyebilirim. Daha yaz gelmedi."

"Ama ya gerek olmazsa? Ya sabahtan gazeteyi görüp hemen telefona sarılırsa?"

"İçimden bir ses öyle olmayacağını söylüyor. Her neyse, kalıcı değil zaten. Vicki Landreth bana en fazla birkaç hafta kalacağını söyledi. Ne sıklıkta duş alacağıma bağlıymış. Çocukların Santa Monica rihtimında yaptırdığı kma dövmeleler gibi değil. Daha uzun dayanıyorlar."

252

Faili Meçhul

Rider başını salladı.

"Tamam, Harry. Sabah görüşürüz o halde."

"Görüşürüz, Kiz."

Rider ofisin kapısına doğru yürümeye başladı.

"Hey, Kiz?" diye seslendi Bosch arkasından.

"Ne var?" dedi Rider durup ona bakarak.

"Ne düşünüyorsun? Döndüğüne memnun musun?"

Rider, Bosch'un neyi kastettiğini anlamıştı. Cinayet masasına dönmekten bahsediyordu.

"Evet, Harry. Çok mutluyum. Şu solgun biniciyi enseleyip cinayeti çözersek neşem iyice yerine gelecek."

"Evet," dedi Bosch.

Rider gittikten sonra birkaç dakika boyunca solgun binici demekle ne kastetmiş olabileceğini düşündü. İncil'den bir bölüme atıf olabilirdi belki ama çıkaramadı. Belki güneyde ırkçılara böyle diyorlardı. Ertesi gün Rider'a sormaya karar verdi. Şartlı tahliye dosyasına tekrar bakmaya yeltendi ama kısa süre sonra vazgeçti. Burası ve şimdi üzerine odaklanması gerektiğini biliyordu. Geçmiş değil. Yapılmış seçimlere ve sapılmamış yollara değil. Ayağa kalkıp cinayet dosyasını ve şartlı tahliye dosyasını koltuğunun altına aldı. Ertesi gün izleme işi yavaş ve durgun olursa okuyacak malzemeleri olurdu. Vedalaşmak için başını Abel Pratt'in ofisinin kapısından içeri uzattı.

"Bol şans, Harry," dedi Pratt. "Bitirin şunu."

"Bitireceğiz."

253

Michael Connelly

26

Bosch arkadaki otoparka park edip Hollywood Bölgesi merkezine arka kapıdan girdi. Oraya gelmeyeli epey olmuştu. Değişiklikler hemen gözüne çarptı. Edgar'm daha önce bahsettiği deprem sonrası değişiklikler binanın her noktasında görülebiliyordu. Nöbet ofisini bulduğunda devriye memurlarının raporlarını yazabileceği bir yer eklenmiş olduğunu gördü. Eskiden dedektiflerin alanını kaçamak bir şekilde kullanmak durumunda kalırlardı.

Üst kata çıkmadan önce bir dosyayı alıp alamayacağına bakmak için dedektiflerin ofisine yöneldi. İlk adını hatırlayamadığı McDonald soyadlı devriye çavuşunun yanından geçerek koridorda ilerledi.

"Selam, Harry," dedi çavuş. "Görüşmeyeli epey oldu, dostum."

"Geri döndüm, Altı."

"İyi etmişsin."

Altı, Hoffyvvod Bölgesi'nin telsiz koduydu. Bir devriye çavuşuna Altı diye seslenmek, bir dedektife Roy demek gibiydi. İşe yaradı ve Bosch ismi hatırlayamadığı için zor durumda kalmadı. Koridorun sonuna vardığında çavuşun isminin Bob olduğunu hatırladı.

Cinayet masası, dedektiflere ayrılmış devasa alanın arka uçundaydı. Edgar haklıydı. Bosch'un daha önce gördüğü hiçbir dedektif ofisine ben-

254

Faili Meçhul

zemiyordu. Gri ve soğuktu. Çenesi kuvvetli personelin yaşlı kadınları ve işyerlerini arayıp pahalı kalemleri telefonda pazarlamaya çalıştığı duygudan ve sıcaklıktan yoksun ofislere benziyordu. Edgar'ın kafasının tepesini bölmelerin alçak duvarlarının birinin gerisinde görebildi. Koca ofiste kalan tek kişi o gibiydi. Vakit geçti ama o kadar da geç sayılmazdı aslında.

Bölmeye doğru yürüyüp duvarın üzerinden Edgar'a baktı. Eski ortağı başını eğmiş, Times'm bulmacasını çözmeye dalmıştı. Bu Edgar için bir merasim gibiydi. Bulmacayı tüm gün yanında taşır, öğle yemeğini yediği restorana ve izleme görevlerine götürürdü. Bulmacayı tamamen çözmeden eve gitmekten hiç hoşlanmazdı.

Bosch'un orada olduğunu fark etmemişti. Bosch sessizce eğilip Edgar'ın yanındaki bölmeye süzüldü. Bölmedeki masanın altında duran çelik çöp kutusunu sessizce aldı ve doğrulmadan

yürüyerek Edgar'ın tam arkasına geçti. Sonra ayağa kalkıp çöp kutusunu yaklaşık bir buçuk metre yükseklikten gri zemin üzerine bırakıverdi. Çıkan gürültü neredeyse bir silahın patlaması kadar yüksekti. Edgar yerinden sıçradı, bulmacası tavana doğru uçtu. Tam ağzını açmış bağırarak bir şey söyleyecekti ki Bosch'u gördü.

"Allah kahretsin, Bosch!"

"Ne haber, Jerry?" dedi Bosch kahaahalar arasında güçlükle konuşarak.

"Allah kahretsin, Bosch!"

"Evet, onu söylemiştin. Galiba bu akşam Hollyvwood'da işler epey durgun."

"Burada ne halt ediyorsun? Yani ödümü bokuma karıştırmak dışında?"

"Çalışıyorum, dostum. Yukarıda ahlak masası sanatçısıyla randevum var. Sen ne yapıyorsun?"

"Çıkmak üzereydim. Bitiyor."

Bosch başını uzatıp bakınca bulmacanın karelerinin neredeyse tamamının dolmuş olduğunu gördü. Birkaç yerde silgi lekesi vardı. Edgar bul-

255

Michael Connelly

maçayı asla mürekkepli kalemle çözmezdi. Bosch, eski kırmızı sözlüğün raftan alınıp masanın üzerine konmuş olduğunu gördü.

"Yine mi hile yapıyorsun, Jerry? Sözlüğü kullanmaman gerektiğini biliyorsun."

Edgar sandalyesine geri oturdu. Önce korkutulmak sonra da gelen sorular onu bezdirmiş gibiydi.

"Palavra. İsteddiğimi yaparım. Bunun kuralı yok, Harry. Neden yukarı çıkıp beni rahat bırakmıyorsun? Sana biraz makyaj yapm da kaldırıma çık."

"Ya, çok isterdin, değil mi? İlk müşterim sen olurdun."

"Pekâlâ, pekâlâ. Bir ihtiyacın var mı yoksa sadece korkudan ödümü patlatmak için mi geldin?"

Edgar nihayet gülümsedi ve Bosch aralarında bir sorun olmadığını anladı.

"İkisi de. Eski bir dosyayı almam gerek. Dosyalar nerede saklanıyor?"

"Ne kadar eski? Arşivdekilerin bir kısmını mikrofilm haline getirmek üzere şehir merkezine götürdüler."

"İki bin yılı olmalı. Michael Ailen Smith'i hatırlıyor musun?"

Edgar başını salladı.

"Elbette hatırlıyorum. Benim gibi biri Smith'i asla unutmaz. İsteddiğin nedir?"

"Sadece fotoğrafı. Dosya hâlâ burada mı?"

"Evet, o kadar yeni olan her şey buralarda. Beni takip et."

Bosch'u kilitli bir kapının önüne götürdü. Anahtarıyla kapıyı açtı ve mavi klasörlerle dolu rafların bulunduğu küçük bir odaya girdiler. Edgar, Michael Ailen Smith cinayet dosyasını bulup raftan aldı ve Bosch'a verdi. Dosya ağırdı. Zorlu bir dava olmuştu.

256

Faili Meçhul

Bosch cinayet dosyasını Edgar'ınkinin hemen bitişiğindeki bölmeye götürdü ve Smith'in gövdesinin üst kısmını ve dövmelelerini gösteren fotoğrafların bulunduğu yeri açtı. Bu dövmele beş yıl önce üç fahişeyi öldürmekten tutuklandığında teşhis edilmesine yardımcı olmuştu. Dava üzerinde Bosch, Rider ve Edgar çalışmıştı. Smith, Santa Monica Bulva-n'nda çalışan siyah travestileri gizlice tutan, beyazların üstünlüğüne inanan bir ırkçıydı. Travestilerle birlikte olduktan sonra hem ırk hem cinsiyet sınırlarını aştığı için hissettiği suçlulukla onları öldürmüştü. Cinayetler, hissettiği suçluluğu bir nebze hafifletmişti. Rider, kurbanlardan birinin müşterisiyle bir minibüse bindiğini hatırlayan bir fahişe bulunca soruşturmanın kilidi açılmıştı. Fahişe, müşterinin elindeki benzersiz dövmeleleri hatırlayıp tarif edebilmişti. Bundan hareketle çeşitli hapisanelerde vücudunun farklı yerlerine dövmele yaptırmış olan Smith'e ulaşabilmişlerdi. Tutuklanıp mahkemeye çıkmış ve ölüm cezasına çarptırılmıştı. Hâlâ üst mahkemelere başvurarak iğneden kaçınmanın yollarını arıyordu.

Bosch, Smith'in boynunun, ellerinin ve sol kolunun net bir şekilde görülebildiği fotoğrafları dosyadan çıkardı.

"Yukarıda bunlara ihtiyacım olacak. Gideceksen ve burayı kilitlemen gerekiyorsa fotoğrafları çıkarken masana bırakırım."

Edgar başını salladı.

"Olur. Neye bulaştın böyle, Harry? Yoksa kendine bu boktan mı yaptıracaksın?"

"Evet. Mike gibi olmak istiyorum."

Edgar gözlerini kıstı.

"Bu dün konuştuğumuz Chatsworth Sekizleri'yle mi ilgili?"

Bosch gülümsedi.

"Dedektif olmalıymışsın, Jerry. Bu işte iyisin."

Edgar sabrı taşmak üzereymiş gibi başını salladı.

"Saç tıraşı da olacak mısınız?"

257

F:17

Michael Connelly

"Hayır, o kadarına niyetim yok," dedi Bosch. "Sanırım toplum arasına karışmaya çalışan bir dazlak portresi çizeceğim."

"Anladım."

"Baksana, bu akşam işin var mı? Burada işim fazla sürmez. Bekleyip bulmacanı bitirmek istersen sonra Musso'nun yerine gidip birer biftek yiyebiliriz."

Söylemek bile Bosch'un karnını acıktırmıştı. Biftek ve yanında votka martini.

"Üzgünüm, Harry. Sheree Riley'nin emeklilik partisine gitmem gerek. Onun için burada vakit öldürüyordum zaten. Trafiğin hafiflemesini bekliyordum."

Sheree Riley cinsel suçlar dedektifiydi. Bosch birkaç davada onunla çalışmıştı ama yakın oldukları söylenemezdi. Seks ve cinayet iç içe geçtiğinde vakalar genellikle öyle şiddet dolu ve çetin olurdu ki işten başka bir şeye olanak kalmazdı. Bosch, kadının emekliye ayrıldığını bilmiyordu.

"Bifteği başka bir gün yeriz belki," dedi Edgar. "Olur mu?"

"Olur elbette, Jerry. Partide iyi eğlen ve selam söyle. Bol şans dilediğimi de ilet, lütfen.

Fotoğraflar için teşekkürler. Masana bırakacağım."

Bosch koridora yönelmişti ki Edgar'ın lanet okuduğunu duydu. Arkasına dönüp bakınca eski ortağının ellerini iki yana açmış, bölmesinde durmakta olduğunu gördü.

"Kahrolası kalemim nereye gitti?"

Bosch yere baktı ama kalemi göremedi. Başını kaldırıncaya kalemin tavandaki ses yalıtma plakalarından birine saplanmış olduğunu fark etti.

"Bazen her çıkışın bir inişi olmayabiliyor, Jerry."

Edgar başını kaldırıp kalemini gördü. İkinci zıplayışında yakalayabildi.

İkinci kattaki ahlak masası bürosunun kapısı kilitliydi ama bu umulmadık bir durum değildi.

Bosch tıklattınca kapı tanımadığı bir memur ta rafından açıldı.

258

Faili Meçhul

"Vicki burada mı? Beni bekliyordu."

"O halde buyurun."

Memur bir adım gerileyip Bosch'u içeri aldı. Bosch, bu odanın restorasyon sırasında pek fazla değiştirilmemiş olduğunu fark etti. Her iki yanında çalışma masaları bulunan uzun bir odaydı.

Her memurun çalışma alanının gerisindeki duvarda bir film posterini asılıydı. Hollywood Bölgesi'nde duvarları sadece orada çekilmiş filmlerin posterleri süsleyebilirdi. Vicki Landreth'i

izlemediği bir film olan Mavi Neon Lambası posterinin önündeki çalışma masasında buldu.

Büroda sadece o ve kapıyı açan memur vardı. Bosch diğer herkesin gece nöbeti için sokaklara çıkmış olduğunu tahmin etti.

"Selam, Bosch," dedi Landreth.

"Selam, Vic. Buna vakit ayırabilecek misin?"

"Senin için vakit yaratırım, hayatım."

Landreth eski bir Hollywood makyaj uzmanıydı. Yirmi yıl önce bir gün set güvenliğinde çalışan, görev başında olmayan bir memur onu kendisiyle gelmeye ikna etmişti. Adamın niyeti onunla vakit geçirmekti, etkilenirse gelecekte aralarında bir şey olabileceğini umuyordu. Ama

Landreth'i etkileyen o değil, teşkilat olmuş ve hemen gidip polis akademisine kaydını

yaptırmıştı. Daha sonra yedek memur olmuş, ayda iki kez, ihtiyaç duyulduğunda görev

yapmıştı. Sonra ahlak masasında biri gündüz yaptığı işi öğrenmiş ve ona orada çalışmasını

teklif etmişti. Landreth fahişe, pezevenk, uyuşturucu müptelası gibi rollere bürünen gizli

görevdeki memurlara makyaj yaparak görünümünü daha gerçekçi kılıyordu. Bir süre sonra

polisliğin film işinden daha ilgi çekici olduğuna karar verip tüm gününü teşkilata ayırmaya

başlamıştı. Makyaj konusundaki yetenekleri takdir görüyordu ve teşkilattaki yeri son derece sağlamdı.

Bosch, ona Michael Ailen Smith'in dövmelelerinin fotoğraflarını gösterdi. Vicki fotoğrafları birkaç dakika boyunca inceledi.

259

Michael Connelly

"İyi adamlardan, öyle mi?" dedi sonunda.

"En iyilerinden."

"Bütün bunları bu gece mi istiyorsun?"

"Hayır. Boyundaki şimşekleri yaparsın diye düşünüyordum. Ve bir de vaktin olursa pazıya."

'Hepsi hapishane işi. Sanatsal yönü yok. Tek renk. Yapabilirim. Şuraya otur ve gömleğim çıkar."

Vicki, ona makyaj masasını gösterdi. Bosch, makyaj malzemeleri ve çeşitli vücut boya renkleri dolu masanın yanındaki tabureye oturdu. Duvardaki raflarda peruklar ve takma sakallar takılmış manken kafaları vardı. Altlarına birimin çeşitli yöneticilerinin isimleri yapıştırılmıştı. Bosch gömleğini ve kravatını çıkardı. Alta bir tişört giymişti.

"Dövmelerin görünmesini ama çok göz önünde olmamasını istiyorum," dedi. "Böyle bir tişört giydiğimde kısmen görünecekleri yerlere yapabilirsin diye düşündüm. Ne oldukları ve ne anlama geldikleri anlaşılacak kadar görünsünler yeter."

"Hiç sorun değil. Kıpırdama."

Tişörtün yakasının ve kollarının sınırını bir tebeşir parçasıyla işaretledi.

"Bunlar görünürlük sınırları," diye açıkladı sonra. "Bana ne kadarının açıkta kalmasını istediğini söyle."

"Anladım."

"Şimdi hepsini çıkar, Harry."

Bunu söylerken sesinde gizlemediği bir şehvet tınısı vardı. Bosch tişörtünü çıkarıp gömleğiyle kravatının yamna fırlattı. Ona geri döndüğünde Landreth omuzlarını ve göğsünü inceliyordu. Uzanıp sol omzundaki yara izine dokundu.

"Bu yeni," dedi.

"Eskidi."

260

Faili Meçhul

"Eh, seni çıplak görmeyeli uzun zaman oluyor, Harry."

"Evet, galiba öyle."

"Mavi üniforma giyip beni her şeye, teşkilata girmeye bile ikna edebildiğin eski günlerdeydi."

"Ben seni arabama binmeye ikna etmişim, teşkilata girmenden tamamen sen sorumlusun."

Bosch utandığını ve teninin kızardığını hissetti. Yirmi yıl önceki kısa süreli ilişkilerinin bitmesinin tek sebebi, ikisinin de o sırada ciddi bir bağlılığa hazır hissetmeyişiydi. Böyle bir arayışları yoktu. Yolları ayrılmış ama daima arkadaş olarak kalmışlardı. Bosch Hollywood Bölgesi cinayet masasına nakledildiğinde bir süre aynı binada da çalışmışlardı.

"Bak sen, kızarıyorsun," dedi Landreth. "Bunca yıldan sonra."

"Şey, biliyorsun..."

Daha fazla konuşmadı. Landreth kendi taburesini onunkine yaklaştırdı. Sonra uzanıp başparmağını Bosch'un sağ kolunun üst kısmındaki tünel sıçanı dövmesine sürttü.

"Ama bunu çok iyi hatırlıyorum," dedi. "Pek iyi dayanmamış."

Haklıydı. Vietnam'da yaptırdığı dövmenin hatları zamanla belirsizleşmiş ve renkleri solmuştu. Elinde silahla tünelden çıkan sıçan deseni anlaşılmaz olmuştu. Dövme, acı veren bir çürük gibi görünüyordu.

"Ben de eski formumda sayılmam, Vicki," dedi Bosch.

Kadın bu yorumu duymazdan gelerek işe koyuldu. Önce bir göz kalemiyle dövmelelerin dış hatlarını çizdi. Michael Ailen Smith'in boynunda Gestapo yakası adını verdiği bir dövme vardı. Boynun iki tarafında şimşeğe benzer stiliyle SS harfleri bulunuyordu. Bu, Hitler'in seçkin askerlerince giyilen üniformanın yakasındaki amblemleri temsil ediyordu. Landreth bu şekilleri Bosch'un boynuna çabucak, ustalıkla çizdi. Bosch gıdıklandığı için kıpırdamadan durmakta zorlanmıştı. Sonra sıra koldaki dövmeye geldi.

261

Michael Connelly

"Hangi kol?" diye sordu Landreth.

"Sanırım sol."

Mackey'ye hazırladıkları planı düşünüyordu. Mackey'nin sağma oturması ihtimali daha yüksekti. Bu da adamın görüş alanına sol kolunun girmesi anlamına gelmekteydi.

Landreth ondan Smith'in kolunun fotoğrafını o dövme çizene dek görebileceği şekilde tutmasını istedi. Smith'in kolunda, alın kısmına gamalı haç çizilmiş bir kurukafa dövmesi vardı.

Smith cinayetleri işlediğini kabul etmemiş ama ırkçı fikirlerini ve vücudundaki sembollerin anlamını hiçbir zaman inkâr etmemişti. Söylediğine göre kolundaki kurukafayı İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir propaganda posterinden kopyalamıştı.

Çalışma alanının boyundan kola kayması Bosch'a rahat bir nefes alma, Landreth'e de onu sohbete dahil etme fırsatı vermişti.

"Ne var ne yok?" diye sordu Bosch'a.

"Fazla bir şey yok."

"Emeklilik sıkıcı mıydı?"

"Öyle denebilir."

"Neler yaptın, Harry?"

"Birkaç eski dava üzerinde çalıştım ama vaktimin çoğunu Las Vegas'ta kızımı tanımaya çalışmakla geçirdim."

Kadın doğrulup şaşkın gözlerle ona baktı.

"Evet, ben de öğrendiğimde çok şaşırmıştım."

"Kaç yaşında?"

"Altı olmak üzere."

"İşe geri döndükten sonra onu yine görme fırsatı bulabilecek misin?"

"Fark etmiyor. Burada değil."

"Nerede peki?"

"Annesi onu bir yıllığına Hong Kong'a götürdü."

262

Faili Meçhul

"Hong Kong'a mı? Ne varmış orada?"

"İş için gitti. Bir yıllık mukavele imzaladı."

"Karar vermeden önce senin fikrini almadı mı?"

"Tikir almak' doğru kelime mi bilmiyorum. Gideceğini söyledi sadece. Bir avukata danıştım ama yapabileceğim fazla bir şey olmadığını öğrendim."

"Bu haksızlık, Harry."

"İyiyim. Onunla haftada bir konuşuyorum. Bir izin hakkı kazanır kazanmaz ziyaretine gideceğim."

"Sana değil, asıl ona haksızlık olduğunu düşünüyorum. Küçük kızlar babalarından mahrum kalmamalı."

Bosch başını salladı, tek yapabildiği buydu. Landreth birkaç dakika sonra dış hatların çizimini bitirdi, bir kutuyu açtı ve içinden bir kavanoz geçici dövme boyasıyla kaleme benzer bir uygulayıcı çıkardı.

"Bu Bic mavisini," dedi. "Hapishanelerde en yaygın kullanılanlardan biridir. Derinin altına yapmayacağım, yani birkaç haftaya kadar silinmesi gerek."

"Gerek mi?"

"Çoğunlukla eser kalmaz. Ama daha önce çalıştığım bir aktör vardı. Koluna maça ası çizmiştim. Ne var ki boya tamamen çıkmadı. Bu yüzden üzerine gerçek dövme yaptırmak zorunda kalmıştı. Pek hoşnut olduğu söylenemezdi elbette."

"Boyunmda hayatımın geri kalanı boyunca şimşekler kalırsa benim hiç hoşnut olmayacağım gibi. Vicki, en iyisi boyayı sürmeden önce..."

Kadının, ona gülmekte olduğunu fark edince sustu.

"Şaka yapıyordum, Bosch. Bu Hollywood sihri. Birkaç iyi sürtmede çıkar, merak etme."

"Tamam o halde."

"Şimdi kıpırdamadan dur da şu işi bitirelim."

263

Michael Connelly

Koyu mavi mürekkeple daha önce çizdiği şekillerin içini boyamaya başladı. Bir yandan da bir bezle düzenli olarak siliyor ve ona nefes almamasını söylüyor, Bosch da bunu yapamayacağını

söyleyerek karşılık veriyordu. Yarım saat bile dolmadan iş bitti. Bosch, Landreth'in verdiği aynaya bakarak boynunu inceledi. Dövmeler gerçekmiş gibi görünüyordu. Kendi derisi üzerinde böyle nefret sembolleri görmek tuhaftı.

"Artık gömleğimi giyebilir miyim?"

"Birkaç dakika daha beklesen iyi olur."

Omzundaki yara izine tekrar dokundu.

"Bu iz şehir merkezindeki tünelde vurulduğun zamandan mı kaldı?"

"Evet."

"Zavallı Harry."

"Daha ziyade Şanslı Harry."

Bosch gömleksiz halde oturur ve bu yüzden kendini biraz garip hissederken Landreth malzemelerini topladı.

"Eee, bu geceki görevin nedir?" diye sordu sırf bir şey söylemiş olmak için.

"Benim mi? Hiçbir şey. Birazdan çıkacağım."

"İşin bitti mi?"

"Evet, bugün gündüz mesaisi yaptık. Kodak Merkezi'nin yanındaki oteli çalışan kızlar işgal etmiş. Yeni Hollywood'da buna izin veremeyiz, değil mi? Bu yüzden dördünü içeri aldık."

"Kusuruma bakma, Vicki. Sana fazladan iş çıkardım. Bilsem daha erken gelmeye çalışırdım. Aşağıda Edgar'ın yanında oyalandım bir de. Keşke sadece benim için kaldığını söyleseydin."

"Zıyanı yok. Seni görmek güzeldi. Hem sana işe geri döndüğün için sevindiğimi söylemek istiyordum."

Bosch'un aklında aniden bir fikir belirdi.

264

Faili Meçhul

"Hey, akşam yemeği için Musso'nun yerine gitmeye ne dersin? Yoksa sen de mi emeklilik partisine gideceksin?"

"Partiyi boş ver. Öyle şeyler bana çekim bittiğinde verilen partileri hatırlatıyor. Zaten onları da pek sevmezdim."

"O halde ne diyorsun?"

"İrkçi bir domuz olduğu bu kadar aleni bir adamla topluluk içinde görünmek istediğimden pek emin değilim."

Bosch bu kez onun şaka yaptığını anlamıştı. Gülümsedi ve Landreth de gülümseyerek yemeğin iyi fikir olduğunu söyledi.

"Ama tek bir şartla gelirim," diye ekledi.

"Neymiş?"

"Gömleğini giyeceksin."

265

Michael Connelly

27

Bosch çalar saate gerek kalmadan sabah saat beş buçukta uyandı. Bu onun için alışılmadık bir durum değildi. Bir soruşturmada sörf yaparken su tünelinin içine girildiğinde böyle olduğunu biliyordu. Uyanık kalınan saatler uyku saatleri üzerinde baskı kuruyor, uykuya hükmediyordu. Sörf tahtası üzerinde ve su tünelinin içinde kalabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Aktif olarak işbaşı yapmasına on iki saatten fazla bir süre olmasına rağmen bunun soruşturmanın en önemli günü olabileceğini biliyordu. Daha fazla uyuyamazdı.

Karanlıkta ve tanıdık olmayan ortamda giyinip mutfağa gitti ve alışveriş listesi yazmakta kullanılan bir bloknot buldu. Bir not yazıp Vicki Landreth'in önceki gece saat yedide kahveyi hazır etmek üzere saatini kurmasını izlediği kahve makinesinin önüne bıraktı. Notta önceki gece için bir teşekkür ve veda kelimelerinden fazlası yoktu. Ne bir vaat ne de daha sonra görüşme talebi. Bosch, kadının bunları zaten beklemediğini biliyordu. İkisi de ilişkileri arasında kalan yirmi yılda değişen bir şey olmadığını farkındaydı. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı ama bu bir yuva kurmak için yeterli değildi.

Vicki Landreth'in Los Feliz'deki evi ve Cahuenga Geçidi arasındaki sokaklar sisli ve griydi.

İnsanlar ya bütün gece yolda olduklarından ya da

266

Faili Meçhul

dünyadakileri uyandıracağını düşündüklerinden farları açık halde ilerliyordu. Bosch şafağın alacakaranlıktan çok farklı olduğunu düşünürdü. Güneş sanki şafakta sakar bir acelecilik içinde olurdu. Oysa alacakaranlık daha soğukkanlı, ay daha zarifti. Belki bu, ayın daha sabırlı oluşundandı. Bosch hayatta ve doğada karanlığın daima beklemede olduğunu düşündü.

Dikkatini dava üzerinde odaklayabilmek için önceki geceye dair düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Diğerlerinin şu sıralarda Lis-tenTech'in Endüstri Şehri'ndeki ses odasında ve Woodland Hills'deki Mariano Caddesi'nde pozisyon alma aşamasında olduğunu tahmin edebiliyordu. Roland Mackey uyurken adaletin güçleri onu usulca köşeye sıkıştırıyordu. Bosch böyle görüyordu. Mackey'nin Rebecca Verloren'm katili olduğuna hâlâ pek ihtimal vermiyordu. Ama cinayet aletini temin eden kişi olduğundan emindi ve o gün onları tetiği çeken kişiye götürüleceğini biliyordu. William Burkhart veya her kimse, yakında ele geçireceklerdi, buna inanıyordu.

Bosch arabasını evinin olduğu tepenin alt kısmında bulunan Poquito Mas'm önüne park etti ve motoru çalışır halde bırakarak gazete satış kutularına doğru yürüdü. Rebecca Verloren'm kutunun kirli plastik penceresinden ona bakmakta olan fotoğrafını görebiliyordu. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Haberde ne yazıldığı önemli değildi, bir sonraki aşamaya dönüşü olmayan bir şekilde geçmişlerdi.

Kutuya bozuk para atarak bir gazete aldı. Sonra işlemi tekrarlayarak ikincisini aldı. Biri dosya için, biri Mackey içindi. Evine gidene kadar gazeteyi okumadı. İçeri girince mutfağa gitti ve kendine kahve hazırlarken gazeteyi eline alarak ayakta okumaya koyuldu. Ana sayfadaki pencere fotoğrafında Muriel Verloren kızının yatağının üzerinde oturmaktaydı. Oda tertemiz, yatak ise yere değen etekleri de dahil olmak üzere çok düzgündü. Üst köşeye Rebecca'nın fotoğrafı yerleştirilmişti. Görünüşe

267

Michael Cormelly

bakılırsa yıllıktaki fotoğraf Daily News arşivinde mevcuttu. Fotoğrafın üzerindeki başlıkta BİR ANNENİN UZUN NÖBETİ yazmaktaydı.

Yatak odası fotoğrafının altında Emerson Ward ismi göze çarpıyordu. Fotoğrafın altındaki yazı ise şöyleydi: "UNUTAMIYOR: Muriel Ver-loren kızının katilinin kim olduğunu öğrenmek için 17 yıl bekledi. LAPT bu kez sonuca yaklaşmış olabilir."

Bosch gördüğü kadarının mükemmel olduğunu düşündü. Mackey haberi görürse, gördüğü an göğsünde korkunun soğuk parmağını hissedecekti. Bosch haberin tamamını merakla okudu. Yazan, McKenzie Ward

Rebecca Verloren adında genç ve güzel bir lise öğrencisi on yedi yıl önce bir yaz günü Chatsworth'teki evinden kaçırılıp Oat Da-ğ'ında vahşice katledildi. Arkasında dağılmış bir yuva görevini yerine getirememenin vicdan azabını hisseden polisler ve çözüme ulaşmadığı için huzursuzluk duyan bir toplum bırakan soruşturma hiçbir zaman kapanmadı.

Ancak Los Angeles Polis Teşkilatı bu kez sonuçlandırabilecek leri düşüncesiyle davayı tekrar ele almaya karar vererek kurbanı annesi Muriel Verloren için yeni bir umut ışığı yaktı. Dedektifleri elinde bu kez, 1988'de sahip olmadıkları bir şey vardı: katilin DN^ sı.

LAPT Faili Meçhuller Birimi, soruşturmayı yürüten ilk dede liflerden birinin -şimdi Valley bölgesinde bir kumandan- iki yıl ön- birimin ilk kurulduğu günlerde davayı hatırlatmasıyla tüm dikkati tekrar Verloren soruşturmasına odakladı.

"Eski davaların tekrar inceleneceği haberini alır almaz telefo! sarılıp onları aradım," dedi Kumandan Arturo Garcia dün Val Bürosu kumanda merkezindeki ofisinde yaptığımız görüşmede."

268

Faili Meçhul

davayı hiçbir zaman unutmadım. O güzel kızın o şekilde evinden alınması ve öldürülmesi bende iz bırakmıştı. Hiçbir cinayet kabul edilemez ancak bu en çok acı verenlerden biriydi. Tüm bu yıllar boyunca hiç aklımdan çıkmadı."

Muriel Verloren için de aynı şey söz konusu. Rebecca'nın annesi hâlâ, on altı yaşındaki kızının alınıp götürüldüğü Red Mesa Yo-lu'ndaki evde yaşamaya devam ediyor. Kızının bir daha asla dönmek üzere kaçırıldığı yatak odası on yedi yıldır dokunulmamış halde duruyor.

"Hiçbir şeyi değiştirmek istemedim," dedi gözü yaşlı anne dün kızının yatağının örtüsünü düzeltirken. "Bu şekilde ona yakın kalabiliyorum. Bu odayı asla değiştirmeyecek, bu evden hiçbir zaman ayrılmayacağım."

Yeniden açılan davada görevlendirilen Dedektif Harry Bosch, News'a bu kez ellerinde ümit verici birkaç ipucu bulunduğunu söyledi. En büyük yardımcıları, 1988'den bu yana inanılmaz bir şekilde gelişen teknoloji. Cinayet silahında Rebecca Verloren'a ait olmayan kan örneği bulunduğunu belirten Bosch, tabancanın horozunun, ateşleyen kişinin elini "ısırdığını" ve bu şekilde kan ve doku örneğine sahip olabildiklerini söyledi. 1988'de sadece kan grubu tahlili yapıp örneklerin muhafaza edilmesi söz konusuydu. Oysa günümüzde bir şüpheliyle doğrudan bağlantı kurabilmek mümkün. Asıl iş, o şüpheliyi tespit edebilmekte.

"Dava daha önce ayrıntılı bir şekilde yürütülmüş," diyor Bosch. "Yüzlerce insanla görüşülmüş ve yüzlerce ipucu takip edilmiş. Hepsinin üzerinden tekrar geçiyoruz ama asıl umudumuz DNA'da. Kanımca davayı çözen bu olacak."

Dedektif, kurbanın cinsel saldırıya uğramamış olduğunu ancak davada psiko seksüel unsurlar bulunduğunu belirtti. Adalet Bakanlığı-
269

Michael Connelly

Şi on yıl önce cinsel suçlardan hüküm giyen her suçludan DNA örnekleri alarak bir veritabanı oluşturmaya başladı. Verloren davasında elde edilen DNA örneği ise veritabanındaki diğer örneklerle karşılaştırılma aşamasında. Bosch, Rebecca Verloren'ın öldürülmesinin katilin tek suçu olmadığı kanısında.

"Katilin bu suçu işleyip ondan sonra hayatını kanunlara uygun bir şekilde yaşaması çok düşük bir ihtimal. Bu suçun doğası bize katilin başka suçlar işlemeye meyilli olduğunu gösteriyor. Başka bir suçtan yakalanmış ve DNA'sı veritabanına girmişse yakalamamız an meselesi." Rebecca 5 Temmuz 1988 gece yarısında evinden kaçırılmıştı. Polis ve halk onu üç gün boyunca aramış, Oat Dağı'nda ata binen bir kadın cesedini devrilmiş bir ağacın gövdesinin gerisinde bulmuştu. Soruşturma, Rebecca'mn ölümünden yaklaşık altı hafta önce kürtaj olması gibi pek çok bilgiyi açığa çıkarmış olmasına rağmen polis katilin kim olduğunu ve eve nasıl girdiğini bulamamıştı.

Sonraki yıllarda bu suçun yankıları pek çok yaşamı etkiledi. Kurbanın anne ve babası ayrıldı. Muriel Verloren, eskiden Malibu' da bir restoran işleten kocası Robert Verloren'ın nerede olduğunu bilmiyor. Yaslı anne, evliliklerinin parçalanmasının tek sebebinin kızlarının öldürülmesinin getirdiği yıkım ve acı olduğunu söyledi.

Davada görev alan ilk dedektiflerden bir diğeri olan Ronald Green, teşkilattan erken emekli olduktan sonra intihar etti. Garcia, Verloren davasının çözülememesinin eski ortağının vicdanı üzerinde büyük bir ağırlık yarattığına inandığını belirtti.

"Ronnie duygusal bir insandı ve bence bu davanın çözülememesi omuzlarına taşıyamadığı bir yük ekledi," dedi Garcia.

Rebecca Verloren'ın popüler bir öğrenci olduğu Hillside Hazırlık Okulu'nda yaşamını ve ölümünü her gün hatırlatan bir plaket var.

270

Faili Meçhul

Sınıf arkadaşlarıncı yaptırılan bu plaket, yıllardır okulun ana koridorunda asılı durmakta.

"Rebecca gibi birini hiçbir zaman unutmak istemeyiz," dedi Verloren okulda öğrenciyken öğretmenlik yapan Müdür Gordon Stoddard.

Rebecca ile aynı sınıfta olan arkadaşlarından biri şimdi Hillside-de'da öğretmen. Bailey Koster Sable ölümünden iki gün önce geceyi Rebecca ile geçirmişti. Arkadaşım kaybetmenin onu çok etkilediğini ve onu hiçbir zaman unutmadığını söylüyor.

"Hiç aklımdan çıkmıyor çünkü bu hepimizin başına gelebilirdi," dedi Sable dün dersten sonra. "O zamandan beri aynı soruyu sorup duruyorum: neden o?"

Los Angeles polisi bu sorunun cevabını en kısa zamanda bulmayı umuyor.

Bosch, haberin devamının bulunduğu iç sayfadaki fotoğrafa baktı. Fotoğrafta Bailey Sable ve Gordon Stoddard, Hillside Hazırlık'ın koridorunda asılı olan plakanın iki yanında durmaktaydı. Bunun altında da Emerson Ward ismi vardı. Yazıda ise şöyle denmişti: "ARKADAŞI VE ÖĞRETMENİ: Bailey Sable okula onunla gitmişti, Gordon Stoddard ise fen bilgisi öğretmeniydi. Şimdi müdür olan Stoddard, 'Becky iyi bir çocuktü. Böyle olmamalıydı,' dedi."

Bosch bir bardağa kahve doldurup yudumlayarak haberi ikinci kez okudu. Sonra heyecanla telefona sarılıp Kızmin Rider'in ev numarasını çevirdi. Ortağı boğuk sesle cevap verdi.

"Hikâye kusursuz olmuş, Kiz. İstedüğümüz her şey var."

"Harry? Saat kaç, Harry?"

"Yediye geliyor. İşbaşındayız."

"Bütün gece çalışacağız, Harry. Bu saatte ayakta ne işin var? Beni niye sabahın yedisinde arıyorsun?"

271

Michael Connelly

Bosch hatasını anlamıştı.

"Kusura bakma. Heyecanlanıverdim."

"Beni iki saat sonra yine ara."

Rider telefonu kapadı. Sesinin tonunun pek hoş olduğu söylenemezdi.

Cesareti kırılmayan Bosch cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Pratt'in toplantıda dağıttığı, diğer dedektiflerin telefon numaralarının bulunduğu kâğıttı. Tim Marcia'nın cebini aradı.

"Ben Bosch," dedi. "Pozisyon aldınız mı?"

"Evet, geldik."

"Sorun var mı?"

"Ortalık şimdilik çok sakin. Adam dün gece yarısına kadar çalıştıysa geç saate kadar uyuyabilir diye düşündük."

"Arabası orada mı? Camaro?"

"Evet, Harry, burada."

"Tamam. Gazetede ki haberi okudunuz mu?"

"Daha değil. Ama şu an Burkhardt ve Mackey için iki ekip burada. Kahve ve gazete almak için gitmek üzereydik."

"Haber iyi. İşe yarayacak."

"Öyle olacağını umalım."

Bosch telefonu kapadıktan sonra Burkhardt ve Mackey aynı yerde olduğu sürece iki ekibin birden onlarla aynı yerde çalışacağını fark etti. Zaman ve para israfıydı ama aklına başka bir seçenek gelmiyordu. İzlenen kişilerden birinin evden ne zaman ayrılacağını önceden bilmek mümkün değildi. Burkhardt hakkında çok az bilgiye sahiptiler. Bir işi olup olmadığını bile bilmiyorlardı.

Daha sonra ListenTech'in ses odasındaki Renner'ı aradı. Takımdaki en yaşlı dedektifti ve bunu kullanarak ortağıyla ses odasındaki gündüz nöbetini almayı başarmıştı.

"Bir gelişme oldu mu?" diye sordu Bosch.

272

Faili Meçhul

"Henüz yok ama olunca ilk öğrenen sen olacaksın."

Bosch, ona teşekkür etti ve telefonu kapadı. Saatine baktı. Daha yedi buçuk bile olmamıştı ve kendi nöbetinin başlamasına daha çok uzun bir zaman olduğunu biliyordu. Kahvesini tazeledi ve gazeteye tekrar baktı. Ölen kızın yatak odasının fotoğrafında onu rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Bir şey vardı ama neydi? Gözlerini kapatıp beşe kadar saydıktan sonra bu numaranın işe yarayacağını umarak fotoğrafa tekrar baktı. Ama fotoğraftaki sır açığa çıkmadı. İçini hayal kırıklığıyla karışık öfke sarmaya başlamıştı ki telefonu çaldı.

Arayan Rider'dı.

"Harika, şimdi de uykum kaçtı. Bugün formunda olsan iyi olacak, Harry çünkü ben uyukluyor olacağım."

"Üzgünüm, Kiz. Tamam, merak etme."

"Bana şu haberi oku."

Bosch haberi okuyup bitirdiğinde Rider da onunkine benzer bir heyecana kapılmıştı. Mackey'nin bu haber üzerine harekete geçeceğinden ikisinin de hiç şüphesi yoktu. En önemli mesele onu gazeteden haberdar etmek ve okumasını sağlamaktı ki bu konuda da gerekli hazırlığı yapmışlardı.

"Pekâlâ, Harry, artık kapatıyorum. Halletmem gereken işler var."

"Tamam, Kiz, görüşürüz. Altiya çeyrek kala benzin istasyonunun bir sokak güneyinde buluşmaya ne dersin?"

"Daha önce bir şey olmazsa o saatte orada olacağım."

"Evet, ben de."

Bosch telefonu kapadıktan sonra bütün gece sürece izleme işi için rahat, aynı zamanda Mackey'ye oynayacakları oyun için uygun bir kıyafet bulup üzerini değiştirdi. Pek çok kere

yıkamış ve kolları çekip daralmış beyaz bir tişört giydi. Üzerine bir gömlek geçirmeden önce aynada görüntüsünü kontrol etti. Kolundaki kurukafanın yarısı ve boynundaki şimşeklerin uçları rahatça görünüyordu.

273

F:18

Michael Connelly

Dövmeler önceki gece olduklarından daha inandırıcı geldi gözüne. Vicki Landreth'in evinde bir duş almış ve Vicki ona suyun mürekkebi, hapisanede yapılmış çoğu dövmede olduğu gibi biraz dağıtacağını söylemişti. Daha sonra onu mürekkebin iki üç duştan sonra silineceğine dair uyarılmış ve gerekirse üzerlerinden tekrar geçebileceğini söylemişti. Bosch, ona dövmelere bir günden fazla ihtiyaç duyacağını sanmadığını söyleyerek karşılık vermişti. Planlarını uyguladıklarında ya işine yarayacaklar ya da yaramayacaklardı.

Tişörtün üzerine uzun kollu gömleğini giydi. Aynaya bakınca kurukafanın hatlarının kumaşın altından hafifçe belli olduğunu fark etti. Kalın siyah gamalı haç bir nebze seçiliyordu.

Hazırlığı biten ama işe başlamasına daha saatler olan Bosch oturma odasında sabırsızca volta atarak ne yapacağını düşündü. Tatlı sesinin ve neşesinin enerjisini arttıracığını düşünerek kızını aramaya karar verdi.

Buzdolabının üzerindeki kâğıttan Kawloon'daki Intercontinental Ho-tel'in numarasını alarak tuşladı. Orada saat neredeyse akşam sekiz olmalıydı. Kızı muhtemelen hâlâ uyanıktı. Ama Eleanor Wish'in odasının telefonu cevap vermiyordu. Acaba zamanı doğru mu tahmin etmişti? Belki fazla geç veya fazla erken aramıştı.

Altıncı zilden sonra telesekreter devreye girdi ve Bosch'a nasıl mesaj bırakabileceğine dair Çince ve İngilizce talimat verdi. Bosch hem Eleanor hem kızı için kısa bir mesaj bıraktıktan sonra telefonu kapadı.

Kızı ve nerede olduğuna dair düşüncelere dalmayı istemeyen Bosch daha önce gözünden kaçmış olabilecek ayrıntılar görebileceğini düşünerek cinayet dosyasını tekrar açtı. Soruşturma hakkında o zamana dek bütün öğrendiklerine ve zamanında yukarıdan müdahaleyle yönünün değiştirildiğini bilmesine rağmen cinayet dosyasına hâlâ inancı vardı. Gizemlerin anahtarlarının daima ayrıntılarda gizli olduğuna inanırdı.

Dosyayı baştan sona gözden geçirdikten sonra Mackey'nin şartlı tahliye dosyasına geçmeye niyetlenmişti ama o sırada aklına bir şey geldi ve Muriel Verloren'ı aradı. Kadın evdeydi.

274

Faili Meçhul

"Gazetedeki haberi gördün mü?" diye sordu Bosch.

"Evet, görmek benim için çok üzücü oldu."

"Neden?"

"Çünkü olanları gerçek kılıyor. Ben kendimi gerçek olmadığına inandırmaya çalışıyordum."

"Üzuldüm ama bu haberin bize yardımı olacak. Söz veriyorum. Yaptığın için çok mutluyum. Teşekkür ederim."

"Elimden geleni yapmaya hazırım."

"Teşekkürler, Muriel. Sana kocanın yerini tespit ettiğimizi söylemek istemiştin. Onunla dün konuştum."

Kadın konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Sahi mi? Neredeymiş?"

"Beşinci Cadde'de. Evsizlere kahvaltı sunan bir mutfağın şefliğini yapıyor. İsmi Metro Sığımağı. Bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Yine bir sessizlik. Bosch, kadının ona sorular sormak istediğini hissederek bekledi.

"Yani orada çalışıyor mu?"

"Evet. İçkiyi bırakmış. Üç yıldır ağzına koymadığını söyledi. Sanırım oraya önce karnını doyurmak için gitti, sonra da tutunup kaldı. Şimdi mutfağın başında ve işini iyi yapıyor. Dün kahvaltımı orada yaptım."

"Anlıyorum."

"Şey, bana bir numara vermişti. Direkt hat değil. Odasında kendi telefonu yok. Ama mutfağın numarası bu ve o da her sabah orada. Yoğunluğun saat dokuzdan sonra azaldığını söylemişti."

"Anladım."

"Numarayı ister misin, Muriel?"

Bu soru üzerine daha öncekilerden de uzun bir sessizlik oldu. Bosch sonunda kendi sorusunu kendi cevapladı.

275

Michael Connelly

"Bak ne diyeceğim, Muriel. Numarayı saklayacağım, istediğin zaman arayıp benden öğrenebilirsin. Tamam mı?"

"İyi olur, dedektif. Teşekkürler."

"Sorun değil. Şimdi kapatıyorum. Bugün davada bir gelişme olmasını umuyoruz."

"Lütfen beni arayıp bilgilendirin."

"İlk aradığım kişi sen olacaksın."

Bosch telefonu kapadıktan sonra kahvaltıdan bahsetmenin karnını acıktırdığını fark etti. Vakit neredeyse öğle olmuş ve Bosch önceki geceki biftekten sonra hiçbir şey yememişti. Yatak odasına dönüp biraz dinlendikten sonra geç bir öğle yemeği yiyip nöbete başlamaya karar verdi. Studio City'deki Dupar'm yerine gidecekti. Northridge yolu üzerindeydi. İzleme görevi sırasında yenebilecek en iyi yemek gözlemeydi. Tereyağlı gözlemeler midesine taş gibi oturacak ve onu bütün gece tok tutacaktı.

Yatağına sırtüstü uzandı ve gözlerini kapadı. Soruşturmayı düşünmeye niyetlendi ama akli kolundaki dövme yaptırdığı Saigon'daki kirli mekâna ve zil zurna sarhoş olduğu o geceye kaydı. Uykunun kollarına kayarken elinde iğne olan adamı, gülümseyişini ve kokusunu hatırladı. Adamın, "Emin misin? Ömrün boyunca bunu üzerinde taşıyacaksın," deyişini tekrar duyar gibi oldu.

"Zaten taşıyorum," diye karşılık vermişti Bosch gülümseyerek.

Sonra rüya görmeye başladı ve dövme yapan adamın yerini Vicki Landreth aldı. Kırmızı ruju ağzına bulaşmıştı. Elinde vızıldayan bir dövme iğnesi vardı.

"Hazır mısın, Michael?" diye sordu.

"Ben Michael değilim," dedi Bosch.

"Sorun değil. Kim olduğun önemli değil. İğneden herkes kaçmıyor. Ama herkes ergeç yakalanıyor."

276

Faili Meçhul

28

Bosch gittiğinde Kiz Rider'ın buluşma noktalarına çoktan gelmiş olduğunu gördü. Arabasından çıkıp cinayet dosyasını ve diğer dosyaları Rider'ın göze çarpmayan beyaz bir Taurus olan arabasına götürdü.

"Bagajda yer var mı?" diye sordu binmeden önce.

"Boş. Neden?"

"Açsana. Stepneyi evde bırakmayı unutmuşum."

Mercedes cipine döndü ve stepneyi çıkarıp Rider'ın arabasının bagajına koydu. Alet kutusundan çıkardığı bir tornavidayla arabasının plakalarını sökerek onları da stepnenin yanına koydu. Sonra Rider'ın arabasına bindi ve Tampa'ya, Mackey'nin çalıştığı benzin istasyonunun karşısında kalan alışveriş merkezine doğru yola koyuldular. Gündüz ekibi Marcia ve Jackson otoparkta kendi arabaları içinde beklemekteydi.

Rider arabayı onların hemen yanındaki boşluğa park etti. İnmeden rahatça konuşabilmek ve telsizleri uzatmak için hepsi camlarını indirdi. Bosch telsizleri aldı ama Rider ile onları kullanmayacaklarını biliyordu.

"Eee?" diye sordu Bosch.

"Hiç," dedi Jackson. "Boşa kürek çekiyoruz gibi, Harry."

"Hiçbir şey olmadı mı?" diye sordu Rider.

277

Michael Connelly

"Onun veya tanıdığı birinin gazeteyi görmüş olduğuna dair en ufak işaret bile yok. Yirmi dakika önce ses odasındakilerle konuştuk ve bırak haberle ilgili bir görüşmeyi, adamın herhangi bir telefon görüşmesi bile yapmamış olduğunu öğrendik. İşe geldikten sonra araç çekme için bir çağrı bile almamış."

Bosch başını salladı. Henüz endişeli değildi. Bazen gidişata biraz müdahale etmek gerekirdi ve o da bunu yapmaya hazırdı.

"Umarım iyi bir planın vardır, Harry," diye seslendi Marcia diğer taraftan. O kendi arabalarının direksiyonunda, Bosch da Rider'm arabasının yolcu koltuğunda olduğu için en çok mesafe onlar arasındaydı.

"Daha kalacak mısınız?" diye sordu Bosch. "Hiç gelişme olmadıysa beklemeye gerek yok. Harekete geçebiliriz."

Jackson başını salladı.

"Bana uyar. Destek gerekecek mi?"

"Zannetmem. Sadece tohum ekeceğim. Ama bilinmez. Zararı olmaz sanırım."

"Pekâlâ. Gerekliği takdirde nasıl işaret vereceksin?"

Bosch bir aksilik olması ve destek çağırması gerekmesi halinde nasıl bir işaret kullanacağını düşünmemişti.

"Sanırım korna çalarım," dedi. "Ya da siz silah sesi duyar anlarsınız."

Gülümsedi, herkes başını salladı ve Rider arabayı geri geri çıkararak Tampa'ya yöneldi.

"Eminsin, değil mi?" diye sordu Rider, Mercedes'in yanma park ederken.

"Eminim."

Rider'm yanında bir klasör getirdiğini fark etmişti. Koltuklar arasındaki boşlukta duruyordu.

"Bu nedir?"

"Sayende erkenden uyanınca biraz çalışmaya karar verdim. Chats-worth Sekizleri'nin diğer beş üyesinin izini sürdüm."

278

Faili Meçhul

"Harika bir iş çıkarmışsın. İçlerinden hâlâ buralarda olan var mı?"

"İkisi hâlâ bu civarda. Ama görünüşe bakılırsa yaşları ilerledikçe gençlik hatalarından sıyrılmışlar. İkisinin de sabıkası yok ve iyi işlerde çalışıyorlar."

"Ya diğerleri?"

"İçlerinde hâlâ aynı amaca inanıyormuş gibi görünen tek kişi Frank Simmons adında biri. Lisedeyken Oregon'dan buraya taşınmış. Birkaç sene sonra Sekizler'e katılmış. Şimdi Fresno'da yaşıyor. Ama makineli tüfek satma suçundan iki yıl Obispo'da yatmış."

"Bunu kullanabilirim. Ne zaman yatmış?"

"Bir saniye."

Rider klasörü açtı ve kısa bir aramanın ardından üzerinde Frank Simmons yazan ince bir dosya çıkardı. Dosyayı çıkarıp Bosch'a Simmons'ın tutuklandığı sırada çekilmiş fotoğrafını gösterdi.

"Altı yıl önce çıkmış," dedi sonra.

Bosch fotoğrafa dikkatle bakarak Simmons'ın yüz hatlarını zihnine kazıdı. Adamın fasa siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Çok solgun olan teni sivilce izleriyle lekelenmişti. Bu izleri onu aynı zamanda daha sert gösteren keçi sakalıyla gizlemeye çalışmıştı.

"Dava nerede görülmüş? Burada mı?" diye sordu.

"Hayır, Fresno'da. Burada başı derde girince oraya taşınmış olmalı."

"Makineli tüfekleri kime satıyormuş?"

"Oradaki FBI bürosunu arayıp bir ajanla görüştüm. Kimliğimi kontrol edene dek benimle işbirliğine yanaşmadı. Hâlâ bana dönmesini bekliyorum."

"Harika."

"İçimden bir ses Bay Simmons'ın FBI'da hâlâ aktif bir dosyasının bulunduğunu ve ajanın bilgi paylaşmak istemediğini söylüyor."

Bosch başını salladı.

"Simmons Verloren cinayeti sırasında nerede yaşıyormuş?"

279

Michael Connelly

"Belirtilmemiş. Ama çetenin yaşı nispeten küçük üyelerindenmiş, muhtemelen ailesiyle yaşıyordu. AutoTrack doksan yılından öncesine ulaşamıyor. O sırada Fresno'daymış."

"Yani ailesi taşınmadıysa Valley'deydi."

"Mümkün."

"Tamam, bu iyi, Kız. Bir kısmını kullanabilirim. Beni Woodley'deki Balboa Parkı'nın tepesine kadar takip et. Bence orası iyi bir nokta. Otoparkı olan bir golf sahası var. Bir sürü araba olacaktır. Oraya park edip işinizi fark edilmeden rahatça yapabilirsiniz. Tamam mı?"

"Tamam."

"Diğerlerine de söyle."

Rozetini, tabancasını ve kelepçelerini çıkarıp koltuğunun önüne yere koydu.

"Yedeğin var mı, Harry?"

"Sen varsm ya."

"Ben ciddiğim."

"Evet, Kız, ayak bileğimde ufak bir tabancam var. Beni merak etme."

Çıkıp kendi arabasına bindi. Parka varana kadar planın ayrıntılarını zihninde tekrarladı. Hazır ve heyecanlıydı.

On dakika sonra arabayı yolun kenarına park edip indi. Sağ ön tekerleğe doğru yürüyüp havasını boşalttı. Bazı çekme araçlarında hava pompası olduğunu bildiği için bıçağını çıkarıp supabı kesti. Lastiğin değişmesi gerekecekti, şişirmek işe yaramazdı.

Hazır olunca cep telefonunu çıkardı ve Mackey'nin çalıştığı benzin istasyonunu aradı. Bir çekiciye ihtiyacı olduğunu söyledi ve beklemeye alındı. Bir başka ses hatta gelmeden önce yaklaşık bir dakikalık bir bekleyiş oldu. Konuşan Roland Mackey'ydi.

"İhtiyacınız nedir?"

"Çekici lazım. Lastiğim patlak ve supap mahvolmuş gibi görünüyor."

"Arabanın modeli nedir?"

280

Faili Meçhul

"Siyah Mercedes cip."

"Stepne yok mu?"

"Geçen hafta bir kara... geçen hafta Güney-Merkez'deyken çalındı."

"Yazık olmuş. O taraflara gitmemek lazım."

"Mecbur kaldım. Çekici gönderecek misiniz göndermeyecek misiniz?"

"Tamam, tamam. Neredesiniz?"

Bosch, ona tam yerini söyledi. Bu kez yeterince yakın olduğu için Mackey başka bir yeri aramasını söylemedi.

"Tamam, on dakikaya kadar oradayım," dedi Mackey. "Geldiğimde arabanızla orada olun."

"Bir yere gidebilecek halim yok."

Bosch telefonu kapatıp arabasının arka kapısını açtı. Gömleğinin eteklerini pantolonunun belinden çekip çıkardı ve gömleği arkaya koydu. Yeni dövmelemleri artık kısmen görünüyordu. Kenara oturup beklemeye koyuldu. İki dakika sonra cep telefonu çaldı. Arayan Rider'dı.

"Harry, konuşmayı Listentech'ten dinleyebildiler. Konuşman kulağa iyi geliyormuş."

"Güzel."

"Şimdi diğerleriyle konuştum. Mackey yola çıkmış. Takipteler."

"Tamam, ben hazırım."

"Keşke üzerine mikrofon yerleştirseydik. Adamın sana ne söyleyeceği belli olmaz."

"Sadece bir tişört giymişken o dediğin fazla riskli olurdu. Ayrıca adamın bir yabancıya gazetede bahsedilen kızı öldürdüğünü itiraf etme olasılığı bilet almadan piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmamdan daha düşük."

"Galiba öyle."

"Kapatmam gerek, Kız."

"Bol şans, Harry. Dikkatli ol."

"Her zaman öyleyim."

Telefonu kapadı.

281

Michael Connelly

29

Çekme aracı Mercedes'e yaklaşırken yavaşladı. Açık kapağın gölgesi altında, arabasının arkasında oturmuş Daily Nevvs'u okumakta olan Bosch başını kaldırıp baktı. Gazeteyi çekicinin şoförüne doğru sallayıp ayağa kalktı. Çekici gelip Mercedes'in önünde, yolun kenarında durdu. Sonra aralarında bir buçuk metre mesafe kalana dek geriledi. Şoförü aşağı indi. Ro-land Mackey'ydi.

Avuçları yağ lekeleriyle koyulaşmış deri eldivenler giyiyordu. Bosch'a selam vermeden doğrudan Mercedes'in önüne doğru yürüdü ve patlak lastiğe baktı. Bosch elinde gazeteyle ona doğru yürürken Mackey olduğu yere çömelip supabı inceledi. Sonra uzanıp öne arkaya eğdi ve kesiği gördü.

"Kesilmiş benziyor," dedi Mackey.

"Belki yoldaki bir cam parçası falan yapmıştır."

"Ve stepneniz yok. Ne talihsizlik, değil mi?"

Bosch'un gerisinde batmakta olan güneş yüzünden gözlerini kısarak ona baktı.

"Öyle," dedi Bosch.

"Eh, arabayı çekip bizim elemana yeni bir supap taktırabilirim. Garaja vardktan sonra on beş dakikalık iş."

"Güzel. Öyle yapalım."

282

Faili Meçhul

"Sigorta mı ödeyecek?"

"Hayır, nakit."

Mackey, ona çekme ücretinin seksen beş dolar artı arabasının çekildiği her mil başına üç dolar olacağını söyledi. Supap değişimi ise yeni supap ücreti artı yirmi beş dolar işçilik bedeliydi.

"Tamam," dedi Bosch.

Mackey ayağa kalkıp Bosch'a baktı. Doğruca Bosch'un boynuna bakmış ve hemen gözlerini kaçırmıştı. Dövmeler hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Arka kapağı kapasanız iyi olur," dedi onun yerine. "İçerideki her şeyin yola saçılmasını istemiyorsanız elbette."

Gülümsedi. Ufak bir çekici esprisiydi.

"Gömleğimi alıp kapatacağım," dedi Bosch. "Sizinle gelmemde sakınca yok, değil mi?"

"Bir taksi çağırmaya niyetiniz yoksa benim için fark etmez."

"İngilizce konuşan biriyle yolculuk etmeyi tercih ederim."

Bosch arabasının arkasına doğru yürürken Mackey yüksek sesle güldü. Bosch sonra Mackey arabayı çekiciye bağlarken bir kenarda durup bekledi. Mackey arabayı çekiciye bağlama işlemini on dakikadan kısa bir sürede gerçekleştirmişti. Mercedes'in önünü kaldıran düzeneği çalıştırdıktan sonra zincirleri kontrol ederek sağlam bir şekilde bağlandıklarından emin oldu.

Bosch gömleğini koluna atmış bir halde gazeteyi elinde tutarak çekiciye bindi. Gazeteyi Rebecca Verloren'in fotoğrafı görülebilecek şekilde katlamıştı.

"Bunun kliması var mı?" diye sordu Bosch kapıyı kapatırken. "Kıçımdan ter akıyor."

"Bir de bana sor. Beklerken arabanda oturup klimayı açmalıydın. Bu bokun içinde kışın donar, yazın pişersin. Bu yönden tıpkı eski karıma benziyor."

283

Michael Connelly

Bosch bunun bir başka çekici esprisi olduğunu düşündü. Mackey, ona bir form ve bir kalem uzattı.

"Şunu doldurursan yola çıkabiliriz."

"Tamam."

Bosch formu daha önceden düşündüğü sahte isim ve adresi yazarak doldurdu. Mackey konsoldan bir mikrofon alıp konuşmaya başladı.

"Hey, Kenny?"

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

"Söyle."

"Spider'a söyle gitmesin," dedi Mackey. "Supabı değiştirecek bir lastik getiriyorum."

"Hiç hoşuna gitmeyecek. Üzerini değiştirmişti bile."

"Sen söyle yeter. Tamam."

Mackey mikrofonu yerine koydu.

"Sence bekler mi?" diye sordu Bosch.

"Öyle umsan iyi olur. Yoksa lastiğinin tamir olması için yarına kadar beklemen gerekecek."

"Yapamam. Tekrar yola çıkmam gerek."

"Öyle mi? Nereye?"

"Barstow."

Mackey motoru çalıştırdı ve yola çıkmanın güvenli olup olmadığını görmek için sol tarafına dönüp baktı. Bu pozisyondayken Bosch'u göre-miyordu. Bosch kurukafa dövmesinin daha iyi görülebilmesi için tişörtünün kolunu çabucak biraz yukarı sıvadı.

Çekme aracı yola çıktı ve istasyona doğru ilerlemeye başladılar. Bosch camdan dışarı bakınca Rider ve diğerlerinin arabalarının golf sahasının otoparkına park etmiş halde durduğunu gördü.

Dirseğini açık cama dayayıp kapının üst kısmını tuttu. Bu şekilde Mackey'ye belli etmeden diğerlerine başparmağıyla her şeyin yolunda olduğunu belirten işareti yapabiliyordu.

"Barstow'da ne var?" diye sordu Mackey.

284

Faili Meçhul

"Evim. Bu gece eve dönmek istiyorum."

"Bu tarafta ne işin vardı?"

"Şu bu."

"Ya Güney-Merkez'de? Geçen hafta o tiplerin arasında ne işin vardı?"

Bosch, o tipler derken Güney Los Angeles bölgesinin hâkim olan azınlık sakinlerinin kastedildiğini anlamıştı. Dönüp Mackey'ye çok soru sorduğunu belirtmek istercesine tersçe baktı.

"Şu bu," dedi düz bir sesle.

"Tamam," dedi Mackey ellerini bir anlığına direksiyondan çekip havaya kaldırarak.

"Ama bak ne diyeceğim, ahbab, ne yaptığımı boş ver, al bu şehir sizin olsun."

Mackey gülümsedi.

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Bosch havadan sudan sohbetin ötesine geçme aşamasına yaklaştıklarını düşündü. Mackey'nin dövmelemlerini görmüş olduğuna ve nasıl biri olduğuna dair sinyaller vermeye çalıştığına inanıyordu. Bu anın gazetede habere doğru belirsiz bir adım atmak için uygun olduğunu düşündü.

Rebecca Verloren'ın fotoğrafının hâlâ görünür olduğuna dikkat ederek gazeteyi iki koltuk arasına bıraktı. Sonra gömleğini giymeye koyuldu. Öne eğilip kollarını uzattı. Mackey'ye bakmadı ama bu hamlenin kolundaki kurukafaya dikkat çektiğinden emindi. Önce sağ kolunu soktu, sonra gömleği sırtına geçirdi, en son da sol kolunu soktu. Ardından arkasına yaslanıp düğmelerini iliklelemeye koyuldu.

"Bu civar bana biraz fazla üçüncü dünya kokuyor," dedi Bosch.

"Aynı fikirdeyim."

"Öyle mi? Buralı mısın?"

"Doğma büyüme."

285

Michael Connelly

"Eh, bence aileni -varsa eğer- ve bayrağını alıp buralardan gitsen iyi olur, ahbab. Bu boktan yeri terk edin."

Mackey gülüp başını salladı.

"Aynı şeyleri söyleyen bir arkadaşım var. Hep söyler."

"Eh, orijinal bir fikir olduğu söylenemez."

"Doğru."

Telsiz sohbetin akışını böldü.

"Hey, Ro?"

Mackey mikrofonu aldı.

"Evet, Ken?"

"Spidern seni beklerken KFC'ye gidip geleceğim. Bir şey ister misin?"

"Hayır, ben sonra kendim çıkarım. Tamam."

Mikrofonu yerine astı. Bosch sohbete kaldıkları yerden doğal bir şekilde devam etmenin yollarını ararken birkaç dakika boyunca sessizce ilerlediler. Mackey, Burbank Bulvanı'na girip sağa dönmüştü. Tampa'ya yaklaşıyorlardı. Tekrar sağa dönecek ve doğruca ilerleyip istasyona varacaklardı. On dakikadan az bir yolları kalmıştı.

Konuşmayı başlatan Mackey oldu.

"Eee, nerede yattın?" diye aniden sordu.

Bosch heyecanının belli olmaması için karşılık vermeden önce bir süre bekledi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"İşaretlerini gördüm, ahbab. Önemli değil. Ya evde ya hapishanede yapılmışlar. Belli oluyor."

Bosch başını salladı.

"Obispo. İçeride beş yıl kaldım."

"Sahi mi? Suçun neydi?"

Bosch tekrar ona dönüp baktı.

0 Örümcek.

286

Faili Meçhul

"Şu bu."

Yolcusunun ketumluğu yüzünden cesareti kırılmış gibi görünmeyen Mackey başını salladı.

"Tamam, dostum. Orada bir süre kalmış bir arkadaşım var. Doksanların sonunda içerdeymiş. Çok kötü olmadığını söylemişti. Daha ziyade dolandırıcılık suçundan girenler varmış. Zenci köpeklerin sayısı başka yerlerdeki gibi fazla değilmiş."

Bosch bir süre sessiz kaldı. Mackey'nin ırkçı söyleminin bir tür parola olduğunu biliyordu. Bosch doğru şekilde karşılık verdiği takdirde kabul görecekti. Bu bir nevi koddur.

"Evet," dedi Bosch başım sallayarak. "Bu sayede şartların daha yaşanabilir olduğu söylenebilir. Ama arkadaşını tanımıyorumdur muhtemelen. Doksan sekizin başında çıkmıştım."

"Adı Frank Simmons. Sadece on sekiz ay falan kalmıştı. Fresno'dandı."

"Fresno'dan Frank Simmons," dedi Bosch hatırlamaya çalışıyormuş gibi. "Tanıdığımı sanmıyorum."

"İyi biridir."

Bosch başım salladı.

"Ben çıkmadan birkaç hafta kadar önce biri gelmişti," dedi. "Fresno'dan olduğunu duymuştum. Ama çıkmama az kalmıştı ve yeni insanlarla tanışmak için pek havamda sayılmazdım, anlatabiliyor muyum?"

"Evet, anladım. Sadece öylesine merak etmiştim."

"Bu bahsettiğin adam siyah saçlı mıydı? Yüzünde sivilce izi gibi izler var mıydı?"

Mackey'nin yüzünde bir gülümseme belirir ve başını sallamaya başladı.

"Bu o! Frank. Ona Krater Gölü'nden Krater Surat derdik."

"Eminim bu onu çok mutlu ediyordur."

Çekme aracı Tampa'ya döndü ve kuzeye yöneldi. Bosch istasyonda lastiği tamir edilirken Mackey ile biraz daha konuşma fırsatı bulabilece-

287

Michael Coimelly

ğini biliyordu ama buna güvenemezdi. Çekme aracına başka biri ihtiyaç duyabilir, başka bir işi çıkabilirdi. Hazır hâlâ hedefle baş başayken oyunu bir an önce tamamlayıp tohumu etmeliydi. Gazeteyi alıp kucağına koyarak başlıklarını okuyormuş gibi yaptı. Sohbetin yönünü doğal bir şekilde Verloren haberine çevirmek için bir yol bulması gerekiyordu.

Mackey sağ elini direksiyondan çekti ve dişleriyle bir parmağın ucunu kavrayarak eldiveni elinden sıyırdı. Bosch'a çocukça bir hareketmiş gibi görünmüştü. Mackey elini ona uzattı.

"Ben Ro bu arada."

Bosch uzatılan eli sıkı.

"Ro mu?"

"Roland'm kısaltılmışı. Roland Mackey. Memnun oldum."

"George Reichert," diye söyledi Bosch o gün erken saatlerde dikkatle düşünüp bulduğu ismi.

"Reichert mi?" diye sordu Mackey. "Almanca, değil mi?"

"Reich'm kalbi' anlamına geliyor."

"Süper. Bu da Mercedes'i açıklıyor sanırım. Bilirsin, bütün gün kahrolası arabalarla çalışıyorum. Kullandıkları arabalar ve onlarla nasıl ilgilendikleri insanlar hakkında epey ipucu veriyor."

"Öyledir herhalde."

Bosch başını salladı. Artık hedefine giden yolu açıkça görebiliyordu. Mackey bir kez daha farkında olmaksızın ona yardım etmişti.

"Alman mühendisliği," dedi Bosch. "Dünyadaki en iyi araba üreticileri. Sen bunun direksiyonunda değilken ne kullanıyorsun?"

"Yetmiş iki model bir Camaro'yu restore ediyorum. Bitirince çok güzel bir araba olacak."

"İyi bir yıl," dedi Bosch.

"Evet ama bugünlerde Detroit dışından hiçbir şey almıyorum. Şimdi arabalarımızı kim yapıyor, biliyorsun, değil mi? Tüm o çamur kanlılar. Bırak ailemi bindirmeyi, direksiyonuna elimi sürmem."

288

Faili Meçhul

"Almanya'da bir fabrikaya girdiğinde herkesin mavi gözlü olduğunu görüyormuşsun," dedi Boscfi. "Ne demek istediğimi anladın mı? Fotoğraflarını görmüştüm."

Mackey düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Bosch doğrudan hamleyi yapma vaktinin geldiğini düşündü. Kucağındaki gazeteyi açtı. Bütün ön sayfa ve tüm Verloren haberi görünecek şekilde havaya kaldırdı.

"Çamurdan bahsetmişken, şu haberi okudun mu?"

"Hayır, ne diyor?"

"On yedi yıl önce öldürülen çamur kızının yatağının üstüne oturmuş zırlayan anneyle ilgili bir haber. Polisler hâlâ dava üzerinde çalışıyormuş. Kimin umurunda yahu?"

Mackey gazeteyle bakıp Rebecca Verloren'ın fotoğrafını gördü. Ama hiçbir şey söylemedi ve yüz ifadesinde tanıyıp tanımadığına dair hiçbir işaret belirmedi. Bosch gözüne sokuyor gibi olmamak için gazeteyi indirdi. Tekrar katlayıp koltukların arasına geri koydu. Sonra konuyu devam ettirdi.

"Irkları böyle karıştırırsan başka ne umabilirsin ki?"

"Kesinlikle," diye onayladı Mackey.

Çok güçlü bir yorum değildi. Mackey'nin akli başka bir yerdeymiş gibiydi. Bosch bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Belki Mackey o an omuriliğinde buz gibi bir dokunuş hissetmişti. Belki on yedi yıldır ilk kez böyle hissediyordu.

Bosch şansını iyi bir şekilde kullanmış olduğuna karar verdi. Daha fazlasını yapmaya kalkarsa niyeti belli olabilir, kendini ele verebilirdi. Yolun geri kalanında konuşmamaya karar verdi.

Görünüşe bakılırsa Mackey de aynı şekilde düşünüyordu.

Ama Mackey birkaç sokak sonra yavaş giden bir Pinto'yu sollamak için ikinci şeride geçtiğinde sessizliğini bozdu.

"Trafikte hâlâ bunlardan bir tane olduğuna inanabiliyor musun?"

289

F:19

Michael Connelly

Aracı sollarlarken Bosch direksiyonunun gerisinde bir Asyalı'nın bulunduğunu gördü.

Kamboçyalı olabileceğini düşündü.

"Şimdi anlaşıldı," dedi Mackey. "Bak şimdi."

Mackey kendi şeridine döndü ve Pinto'yu çektiği Mercedes'le park etmiş araçlar arasında sıkıştırdı. Pinto'nun şoförünün ani bir fren yapmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Mackey'nin kahkahası Pinto'dan yükselen cılız korna sesine karıştı.

"Bok canına!" diye bağırdı Mackey. "Boktan gemine geri dön!"

Onay için Bosch'a baktı ve Bosch gülümseyerek karşılık verdi. Uzun zamandır yaptığı en zor şeydi.

"Hey, dostum, o adama neredeyse çarptığın araba benimdi," dedi şakayla karışık protesto ederek.

"Hey, sen Vietnam'daydın, değil mi?" diye sordu Mackey.

"Neden?"

"Çünkü, dostum. Oradaydın, değil mi?"

"Ne olmuş?"

"Orada olan bir arkadaşım vardı. Şu herif gibileri orada toza çevirdiklerini anlatırdı. Kahvaltıda bir düzine, öğle yemeğinde bir düzine daha. Keşke ben de orada olsaydım, hep bunu söylerim."

Bosch başını çevirip dışarı baktı. Mackey'nin bu söyledikleri ona silahlar ve insan öldürmekle ilgili soru sorma fırsatı vermişti. Ama Bosch kendini pek soracakmış gibi hissetmiyordu. Bir an önce Mackey'den uzaklaşmak istiyordu.

Ama Mackey konuşmaya devam ediyordu.

"Körfez Savaşı'na yazılmak istedim -ilkine- ama beni almadılar."

Bosch tekrar sohbete dönmeyi başardı.

"Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Galiba bir kara köpeğe yer açmaları lazımdı."

"Ya da belki sabıkan vardır."

290

Faili Meçhul

Bosch bunu söylerken dönüp ona bakmıştı. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz suçlayıcı bir tonda olduklarını düşünmüştü. Mackey, ona baktı ve tekrar yola çevirmeye mecbur kalana dek gözlerini ona dikti.

"Sabıkam var, dostum, aman ne önemli. Yine de orada işe yarayabilirdim."

Konuşma burada sona erdi. Birkaç dakika sonra benzin istasyonuna vardılar.

"Arabayı garaja çekmemiz gerektiğini sanmıyorum," dedi Mackey. "Spider hâlâ çekiciye bağlıyken lastiğini çıkarabilir. Hemen hallederiz."

"Nasıl istersen. Hâlâ burada olduğundan emin misin?" dedi Bosch.

"Eminim, işte şuradaki o."

Çekici garajın girişine yaklaşırken bir adam gölgelerin içinden çıktı ve arkadaki arabaya doğru yürüdü. Bir elinde havalı matkap taşıyor, diğeriyle hava pompasının hortumunu çekiyordu. Bosch adamın boynunda örümcek ağı dövmesi olduğunu gördü. Hapishane mavişiydi. Yüzü Bosch'a aniden çok tanıdık gelmişti. Adamın polis kimliğini ortaya çıkarabileceğini düşündü ve içi aniden korkuyla doldu. Belki onu tutuklamış, sorguya çekmiş, hatta dövmesini yaptırdığı hapishaneye göndermişti.

Spider denen adamdan uzak durması gerektiğini biliyordu. Kemerinden cep telefonunu aldı. "Burada oturup bir telefon görüşmesi yapmamın sakıncası yok, değil mi?" diye sordu araçtan inmekte olan Mackey'ye.

"Tabii, sorun değil. Lastiğin işi fazla uzun sürmez."

Mackey kapıyı kapatarak Bosch'u yalnız bıraktı. Havalı matkabın Mercedes'in lastiğinin cıvatalarını söküşünü duyan Bosch çekicinin camını kaldırdı ve Rider'ı aradı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Rider telefonu açar açmaz.

"İstasyona gelene kadar çok iyiydi," dedi Bosch alçak sesle. "Galiba tamirciyi tanıyorum. Beni görüp tanıyacak olursa sorun çıkabilir."

"Yani polis olduğunu biliyor olabilir mi?"

291

Michael Connelly

"Evet."

"Kahretsin."

"Aynen."

"Ne yapmamızı istiyorsun? Tim ve Rick hâlâ civardalar."

"Çağır ve onlara son durumu anlat. Ben güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar yakınlarda kalsınlar. Çekicinin içinde olabildiğince uzun süre kalacağım. Telefonu konuşuyormuş gibi tutarsam yüzümü görmesine en-x gel olabilirim."

"Tamam."

"Umarım Mackey beni tanıştırmaya kalkmaz. Onu etkilemiş olabilirim. Benimle hava atmak isteyebilir."

"Tamam, Harry. Sükûnetini kaybetme. Biz de gerektiği takdirde müdahale..."

"Kendim için endişelenmiyorum. Planımız işe yaramazsa..."

"Hey, o tarafa geliyor."

Rider'm cümlesi bitmişti ki cama sertçe vuruldu. Bosch telefonu indirince Mackey'nin ona bakmakta olduğunu gördü. Camı indirdi.

"Halloldu," dedi Mackey.

"Ne çabuk?"

"Evet. O lastiği geri takarken ofise gelip ödemeyi yapabilirsin. Birkaç saate kadar evinde olursun."

"Harika."

Bosch telefonu sağ kulağına yapıştırarak araçtan indi ve Spider'a yüzünü görme fırsatı vermeden ofise yürüdü. Bir yandan da Rider ile konuşuyordu.

"Buradan sağ salim çıkacağım galiba."

"Güzel," dedi Rider. "Malum şahıs şimdi lastiği takıyor. Çıkarken dikkat et."

"Edeceğim."

292

Faili Meçhul

Bosch küçük ofise girdiğinde telefonunu kapadı. Mackey üzeri ıvır zıvırla doJu, pis bir masanın gerisine geçmişti. Çekme ve tamir ücretini hesap makinesi kullanarak hesapladıktan sonra Bosch'a döndü.

"Yüz yirmi beş dolar ediyor," dedi. "Dört millik çekme ücreti ve supap için de üç papel." Bosch masanın önündeki sandalyeye oturarak cebinden bir tomar para çıkardı.

"Fatura alabilir miyim?"

Altı yirmilik ve bir beşliği sayarken dışarıdan gelen matkap sesini duyabiliyordu. Lastik yerine takılmaktaydı. Parayı uzattı ama Mackey masanın üzerine yapıştırılmış bir nota bakıyordu. Notu tutuş açısı, Bosch'un okumasına müsaade etmekteydi.

Ro-Haberin olsun. Visa'dan başvurunda belirttiğin işyerini doğrulamak için aradılar.

Bosch notu bir bakışta okumuştur ama Mackey kâğıdı geri bırakmadan önce uzun süre baktı.

Sonra Bosch'a dönüp parayı aldı ve çekmeceye koydu. Fatura defterini aramaya koyuldu.

Oldukça ağır hareket ediyordu.

"Faturaları geneJJikle Kenny yazar," dedi. "Ama yemek almaya gitmişti."

Bosch tam önemi oJmadığını söyleyecekti ki arkasından yaklaşan ayak sesleri duydu ve birinin ofise girdiğini anladı. Spider olabileceğini düşünerek arkasına dönmedi.

"Tamamdır, Ro, hallettim. Tek yapman gereken arabayı indirmek."

Bosch bunun çok önemli bir an olduğunu biliyordu. Mackey onu ya tanıştıracak ya da tanıştırmayacaktı.

"Pekâlâ, Spider," dedi Mackey.

"Ben çıkıyorum artık."

"Tamam, dostum. Beklediğin için sağ ol. Yarın görüşürüz."

293

Michael Connelly

Spider, Bosch'un yüzünü görmeden ofisten çıktı. Mackey aradığım orta çekmecede buldu ve üzerine bir şeyler karaladı. Kâğıdı koparıp Bosch'a uzattı. Boş bir faturaydı. En alta çocukça bir el yazısıyla \$125 yazmıştı.

"Geri kalanını sen doldurabilirsin," dedi Mackey ayağa kalkarken. "Ben gidip arabayı çekiciden ayırayım. Sonra yola çıkabilirsin."

Gazeteyi çekicinin koltuğunun üzerinde bıraktığını hatırlayan Bosch, onu takip ederek ofisten çıktı. Gazeteyi olduğu yerde bırakıp bırakmamakta tereddüt etti. Belki bir yolunu bulup alarak Mackey'nin gece işinin olmadığı anlarda televizyon seyredeceğini bildiği ofisteki masanın üzerinde bırakması daha iyi olurdu.

Şansını daha fazla zorlamamaya ve istasyondan ayrılmaya karar verdi. Tohumu elinden geldiğince ekmişti. Şimdi sıra oturup gelişmeleri izlemeye gelmişti.

Mercedes artık çekiciden ayrılmıştı. Bosch sürücü tarafına doğru yürüdü. Mackey zinciri çekme aracının arkasındaki yerine yerleştiriyordu.

"Teşekkürler, Roland," dedi.

"Sadece Ro de, dostum," diye karşılık verdi Mackey. "Kendine dikkat et. Ve kendi iyiliğin için Güney-Merkez'den uzak durmaya bak."

"Merak etme," dedi Bosch. "Dikkat ederim."

Mackey gülümsedi ve göz kırparak eldiveni çıkarıp elini bir kez daha uzattı. Bosch gülümseyerek uzatılan eli sıktı. Sonra birleşmiş ellerine baktı ve Mackey'nin sağ baş ve işaret parmakları arasında beyaz bir yara izi olduğunu gördü. Colt'un bıraktığı dövme.

"Sonra görüşürüz," dedi.

294

Faili Meçhul

30

Bosch, Rider ile nöbetlerinin başlangıcında buluştukları yere gitti ve ortağının orada beklemekte olduğunu gördü. Mercedes'i park edip Ri-der'in arabasına bindi.

"Ucuz atlattın," dedi Rider. "Galiba adamı gerçekten tanıyormuşsun. İsmi Jerry Townsend.

Tanıdık geliyor mu? İşten ayrıldığında kullandığı kamyonetin plakasını araştırınca karşımıza bu isim çıktı."

"Jerry Townsend mi? Hayır, isim tanıdık değil. Sadece siması."

"Doksan altıda kasıtsız cinayetten mahkûm olmuş. Beş sene içeride yatmış. Yerel bir taciz vakasına benziyor. Bilgisayardan bütün elde edebildikleri bu. Bahse girerim dosyasında senin ismin vardır. Onu bu yüzden tanıdın."

"Sence şu an üzerinde çalıştığımız davayla bir bağlantısı olabilir mi?"

"Zannetmiyorum. İstasyonun sahibi belli ki eski mahkûmları çalıştırmaktan rahatsızlık duymuyor. Ucuza çalışıyorlar, bilirsin. Tamirlerde dolandırıcılık yapmaya kalkarsa da kim şikâyet edecek?"

"Haydi geri dönüp neler olacağını görelim."

Rider motoru çalıştırdı ve tekrar Tampa'ya, istasyonun olduğu yol ağzına yöneldiler.
295

Michael Connelly

"Onunlayken plan nasıl gitti?" diye sordu Rider.

"Oldukça iyiydi. Ona haberi okumadığım kaldı. Hatırladığına dair hiçbir işaret vermedi ama tohumun atıldığı muhakkak."

"Dövmeleri gördü mü?"

"Evet, çok işe yaradılar. Gördükten hemen sonra sorular sormaya başladı. Simmons dosyası da çok faydalı oldu. Sohbet sırasında adı geçti. Ve şunu da belirteyim, sağ elinde tam baş ve işaret parmakları arasında bir yara izi var. Tabancadan."

"Her şeyi halletmiş gibisin, Harry. Galiba artık bize tek kalan bekleyip görmek."

"Diğerleri gitti mi?"

"Biz izleme noktasına varır varmaz gidecekler."

Tampa ve Roscoe'nun kesiştiği yere vardıklarında Mackey'nin çekicisinin batıya yönelmek niyetiyle Roscoe'ya çıkmak üzere beklemekte olduğunu gördüler.

"Yola çıkmış," dedi Bosch. "Neden kimse bize haber vermedi?"

Tam o sırada Rider'ın cep telefonu çaldı. Araba kullanırken dikkatinin dağılmaması için telefonu Bosch'a uzattı. Mackey'yi Roscoe üzerinde takip edebilmek için dönmek üzere şerit değiştirdi. Bosch telefona cevap verdi. Arayan Tim Marcia'ydı. Mackey'nin istasyona herhangi bir telefon gelmesizin yola çıktığını söyledi. Jackson ses odasıyla konuşup kontrol etmişti. Dinledikleri hatlarda herhangi bir görüşme olmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Bosch. "Ben kamyondayken yemeğe çıkmakla ilgili bir şey söylemişti. Belki karnını doyuracaktır."

"Belki."

"Tamam, Tim. Şu an peşindeyiz. Beklediğiniz için teşekkürler. Rick'e de ilet lütfen."

"Bol şans, Harry."

296

Faili Meçhul

Çekme aracını bir alışveriş merkezine kadar takip ettiler ve Mac-key'nin inip bir hazır yemek restoranına girişini izlediler. Bosch'un araçta bıraktığı gazeteyi yanma almamıştı. Yemeğini aldıktan sonra içerideki masalardan birine oturup yemeye koyuldu.

"Aç mısın, Harry?" diye sordu Rider. "Yemek için bu iyi bir fırsat olabilir."

"Gelirken yemiştim, bir süre acıkacağımı sanmıyorum. Ama önümüze bir Cupid's çıkarsa itiraz etmem."

"Hayatta olmaz. Sen ayrıldıktan sonra hazır yemek alışkanlığımı bıraktım. Artık daha sağlıklı besleniyorum."

"Ne demek istiyorsun? Gayet iyi yiyorduk yahu. Her perşembe Mus-so'nun yerine gitmiyor muyduk?"

"Tavuklu böreğe sağlıklı diyorsan evet, iyi yiyorduk. Ayrıca ben izleme sırasında yenenlerden bahsediyorum. Hollyvwood'daki Ricer> ve Be-ans'e^*' olanları duymuş muydun?"

Rice ve Beans, Choi ve Ortega adında iki Hollywood bölgesi hırsızlık dedektifinin takma adıydı. Bosch bölgede çalışırken onlar da oradaydı.

"Hayır, ne oldu?"

"Caddelerdeki fahişelere musallat olan adamları izleme görevindeymişler ve Ortega arabada oturmuş, bir sosisli sandviç yiyormuş. Aniden lokması boğazına kaçmış ve çıkarmayı başaramamış. Suratı morarır, eliyle boğazını işaret etmeye çalışırken Choi ne olduğunu anlamadan şaşkınca ona bakıyormuş. Beans sonunda can havliyle arabadan inmiş ve Choi nihayet olan biteni anlamış. Heimlich hareketini yapmak için yanına gitmiş. Ortega'nın lokması sonunda boğazından kurtulmuş ve arabanın mo-

("> Pilav. ("> Fasulye.

297

Michael Connelly

tor kapağına yapışmış. Görenler polis olduklarını anlamış ve görevlerini bu şekilde berbat etmişler."

Anlatılanları gözünde canlandıran Bosch güldü. Rice ve Beans'in asla kurtulamayacağı, bölgede asla unutulmayacak bir hikâyeydi. Yeni gelenlere defalarca anlatacak Edgar gibiler orada olduğu sürece bu mümkün değildi.

"Eh, Hollywood'da Cupid's yok," dedi Bosch. "Cupid's olsaydı oranın yumuşacık soslisinden yer, lokması boğazında kalmaz ve böyle sorunlar yaşamazdı."

"Umurumda değil, Harry. Görev başındayken sosisli sandviç yok. Diğer hazır yemekler de öyle. Bu yeni kuralım. Ömrümün geri kalanında insanların hakkımda böyle bir hikâyeye anlatmasını istemi..."

Bosch'un telefonu çaldı. Arayan, ses odasında Nord ile gece nöbetini tutan Robinson'dı.

"İstasyona az önce bir çekici çağrısı geldi. Onlar da Mackey'yi arayıp söyledi. İstasyonda değil sanırım."

Bosch durumu açıkladı ve ses odasına son durumu bildirmediği için özür diledi.

"Nereye gitmesini istiyorlar?" diye sordu.

"Parthenia'daki Resada üzerinde bir kaza olmuş. Aracı bayiliğe çekmesini istiyorlar."

"Tamam, takipteyiz."

Mackey birkaç dakika sonra içinde pipet olan kocaman bir meşrubat bardağını taşıyarak restorandan çıktı. Onu Reseda Bulvarı'na kadar takip ettiler. Burnu göçmüş bir Toyota yolun kenarında duruyordu. Bir başka çekme aracı, arkası kaza yüzünden eğilmiş diğer arabayı kaza mahallinden uzaklaştırmak üzereydi. Mackey profesyonelce bir nezaketle diğer çekicinin şoförünün yanına gitti ve kısaca konuştular. Ardından Toyo-ta'ya yöneldi. Bir LAPT devriye aracı köşedeki iş merkezinin otoparkına

298

Faili Meçhul

park etmişti. İçindeki memur muhtemelen kaza raporunu yazmaktaydı. Bosch kazayı yapan araçların şoförlerini ortalıkta göremedi. Kaza sırasında aldıkları yaralar yüzünden acil servise kaldırılmış olduklarını tahmin etti.

Mackey, Toyota'yı Van Nuys Bulvarı'ndaki bayiliğe kadar çekti. O hasar görmüş arabayı çekiciden ayırırken Bosch'un telefonu tekrar çaldı. Robinson, ona Mackey'nin yine çağrıldığını haber verdi. Bu kez North-ridge Moda Merkezi'ne gitmesi isteniyordu. Borders Kitapçısı'nın bir çalışanın arabasının aküsü bitmişti.

"Bu yoğunlukta çalışmaya devam ederse gazeteyi okuma fırsatı bulamayacak," dedi Rider, Bosch, ona telefon görüşmesini aktarınca.

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Okuyabildiğinden bile şüpheliyim."

"Okuma zorluğu sorunundan mı bahsediyorsun?"

"Evet ama hepsi o değil. Ne bir şey yazdığını ne de okuduğunu gördüm. Bana çekicideyken hizmet için gereken formu doldurmamı söyledi. Daha sonra ofise girdiğimizde faturayı da yazmadı ya da yazamadı. Bir de masanın üzerinde ona bırakılmış olan not var."

"Ne notu?"

"Alıp uzun bir süre baktı ama ne yazdığım anladığını sanmıyorum."

"Sen okuyabildin mi? Ne yazıyordu?"

"Gündüz mesaisinde çalışanlardan bir nottu. Visa'dan arayıp başvuru formunda belirttiği işyerini kontrol etmişler."

Rider kaşlarını çattı.

"Ne var?" diye sordu Bosch.

"Kredi kartı başvurusunda bulunması bana garip geldi. Bu onu bulunabilir kılar. Oysa bundan kaçındığını sanıyordum."

"Belki kendini güvende hissetmeye başladı."

Mackey, Toyota bayiiinden ayrılıp doğrudan alışveriş merkezine yöneldi ve aküleri bağlayarak kadının arabasını çalıştırdı. Sonra istasyona geri dön-

299

Michael Coanelly

mek üzere yola koyuldu. Vardığında saat neredeyse ondu. Mackey'nin ofise gidişini alışveriş merkezinin otoparkındaki arabadan dürbünle izlemekte olan Bosch'un solan umutları aniden canlandı.

"Plandan hâlâ sonuç alabiliriz," dedi Rider'a. "Gazeteyi yanma almış."

İstasyondayken Mackey'yi takip etmek zordu. Öndeki ofisin iki duvarı tamamen cam olduğu için sorun değildi ama garajın kapıları artık kapalıydı ve Mackey sık sık görüş alanlarının dışına çıkıyor ve izlenmeyi zorlaştırıyordu.

"Bir süre benim izlememi ister misin?" diye sordu Rider.

Bosch dürbünü indirip ona baktı. Karanlıkta ortağının yüzünü zorlukla seçebiliyordu.

"Yok, sorun değil. Sen araba kullanma işini yapıyorsun zaten. Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Benim yüzümden bugün erken uyandın."

Dürbünü tekrar gözlerine kaldırdı.

"İyiyim," dedi Rider. "Ama mola vermek istediğinde..."

"Ayrıca," dedi Bosch. "Kendimi bu adamdan sorumlu hissediyorum."

"Nasıl yani?"

"Tüm bu olanlar, bu tuzak. Onu karakola çekip terletebilir ve ağzından bilgi almaya çalışabilirdik. Ama onun yerine bu planı yaptık. Bu benim sorumluluğum."

"Onu yine de sorguya çekebiliriz. Zaten bu plan işe yaramadığı takdirde başka seçeneğimiz kalmayacak."

Bosch'un telefonu çalmaya başladı.

"Belki de beklediğimiz budur," dedi telefona cevap vermeden önce.

Arayan Nord'du.

"Bu adamın lise diploması aldığını söylediğini sanıyordum, Harry."

"Almış. Neler oluyor?"

"Az önce gazetede ki haberi ona okuması için birini aradı."

300

Faili Meçhul

Bosch yerinde dikleşti. Oyuna girmişlerdi. Mackey'nin haberi nasıl öğrendiği önemli değildi, önemli olan bilmek istemesiydi.

"Kimi aradı?"

"Michelle Murphy adında bir kadını. Eski bir sevgili sanırım. Kadına artık emin değilmiş gibi hâlâ her gün gazete alıp almadığını sordu. Kadın aldığını söyleyince ondan haberi ona okumasını istedi."

"Okuduktan sonra üzerinde konuştular mı?"

"Evet. Kadın, ona haberde adı geçen kızı tanıyıp tanımadığını sordu. Mackey hayır dedi ama sonra 'Silahı tanıyordum,' diye ekledi. Öylece. Sonra kadın daha fazlasını bilmek istemediğini söyledi ve kapattılar."

Bosch duyduklarını düşündü. Günün erken saatlerinde sahneye koydukları oyun işe yaramıştı. On yedi yıldır yerinden kıpırdatılmayan bir kayayı oynatmıştı. Bosch heyecanının artışı damarlarında hissedebiliyordu.

"Konuşma kaydını bu hat üzerinden bize aktarabilir misin?" diye sordu. "Duymak istiyorum."

"Sanırım yapabiliriz," dedi Nord. "Etrafta dolaşan teknisyenlerden birini bulmam ge... hey, Harry, sana birazdan dönerim. Mackey bir görüşme yapıyor."

"Tamam, ara beni."

Bosch, Nord'un izleme görevine dönebilmesi için telefonu hemen kapadı. Sonra Mackey'nin Michelle Murphy ile yaptığı görüşmeyi heyecanla Rider'a anlattı. Rider'm da heyecanlandığını görebiliyordu.

"İstediğimizi elde etmiş görünüyoruz, Harry."

Bosch dürbünle Mackey'yi izliyordu. Mackey masanın gerisinde oturmuş, telefonla konuşmaktaydı.

"Haydi Mackey," dedi Bosch. "Çıkar ağzından baklayı. Bize hikâyeyi anlat."

Ama sonra Mackey telefonu kapadı ve Bosch görüşmenin onlara faydalı olabilmek için fazla kısa sürdüğünü düşündü.

301

Michael Connelly

Nord on saniye sonra Bosch'u yine aradı.

"Az önce Billy Blitzkrieg'i aradı."

"Ne dedi?"

"Başım belada olabilir," dedi. 'Harekete geçmem gerekebilir,' diye ekledi. Sonra Burkhart sözünü kesti ve, 'Ne olduğu umurumda değil, telefonda bahsetme,' dedi. Mackey işten çıktıktan sonra buluşmaya karar verdiler."

"Nerede?"

"Anladığım kadarıyla evde. Mackey, 'Uyanık olur musun?' diye sorunca Burkhart olacağını söyledi. Sonra Mackey, 'Ya Belinda? Hâlâ orada mı?' diye sordu. Burkhart onun uyuyor olacağını, endişelenmemesini söyledi. Bundan sonra kapattılar."

Bosch'un davayı o gece çözeceklerine dair bütün umudu bir anda yok oldu. Mackey, Burkhart ile evde görüşecekse konuşmalarını duyamayacaklar demekti. Onca hazırlık yaptıkları itirafı duyup kaydetmeleri mümkün olmayacaktı.

"Başka bir görüşme yaparsa beni hemen arayın," dedi çabucak ve telefonu kapadılar.

Karanlıkta beklenti dolu bir ifadeyle ona bakmakta olan Rider'a döndü.

"Haberler kötü mü?" diye sordu Rider. Nord ile konuşurken kullandığı ses tonundan ipucu almış olmalıydı.

"İyi sayılmaz."

Ona telefon görüşmelerini ve Mackey'nin "sorunu" hakkında Burkhart ile kapalı kapılar ardında konuştuğu takdirde karşılaşacakları engeli anlattı.

"O kadar da kötü değil, Harry," dedi Rider, Bosch'un konuşması bitince. "Murphy adlı kadına inkâr edilemeyecek şekilde silahla ilgili olduğunu söyledi. Burkhart'a söyledikleri de bir nevi kabullenme sayılır. Çok yakla-

302

Faili Meçhul

tık, moralini bozma. Bir düşünelim. Evin dışında konuşmalarını sağlamak için ne yapabiliriz? Starbucks gibi bir yerde mesela."

"Tabii ne demezsin, karamelalı kahve sipariş eden bir Mackey."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Onları evden çıkarmayı başarabilirsek bile nasıl yaklaşacağız? Yapamayız. İtirafın telefon görüşmesi sırasında olması gerekiyor. Planın kör noktası -benim kör noktam- bu."

"Tek yapacağımız tetikte bekleyip neler olacağına bakmak. Şu an elimizden başka bir şey gelmez. Konuşmalarını duyabilmek iyi olurdu ama duymamak dünyanın sonu değil. Mackey'nin telefonda harekete geçmesi gerekebileceğini söyleyişi kayıtlarda. Eğer kaçmaya kalkarsa jüri bunu suçlu olduğuna dair bir gösterge olarak kabul edebilir. Bunu ve kaydettiklerimizi kullanarak onu merkeze getirdiğimizde ağızından daha çok bilgi alabiliriz. Yani her şey bitmiş değil, tamam mı?"

"Tamam."

"Abel'ı arayıp gelişmeleri bildireyim mi? Bilmek isteyecektir."

"Tamam, ara. Söyleyecek pek bir şey yok ama ara bakalım."

"Sakin ol, Hany."

Bosch dürbünü kaldırıp Mackey'ye bakarak konuşmayı bir anlamda noktaladı. Mackey hâlâ masanın gerisindeydi. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Bosch'un Kenny olduğunu tahmin ettiği iş arkadaşı bir başka sandalyeye oturmuştu. Başının oluşturduğu açığa bakılırsa televizyon izliyordu. Komik bir program olsa gerekti, gülüyordu.

Mackey ne seyrediyor ne de gülüyordu. Başı öne eğikti. Hafızasında bir noktaya bakmaktaydı. Gece yarısına kadar olan doksan dakika Bosch'un görev başında geçirdiği en uzun doksan dakikaydı. İstasyonun kapanmasını ve Mackey'nin Burkhart ile buluşmaya gitmesini beklerken hiçbir şey olmadı. Telefonlar çalmadı, Mackey yerinden kalkmadı ve Bosch Burkhart ile görüşmelerini

303

Michael Connelly

dinleyebilmek için bir çare bulamadı. Sanki saat on ikiyi vurana dek hepsi birden donup kalmıştı.

Nihayet istasyonun ofisinin ışıkları söndü ve iki adamın mesaisi sona erdi. Mackey dışarı çıktığında okuyamadığı gazete elindeydi. Bosch, onun gazeteyi Burkhart'a göstereceğini ve cinayet hakkında konuşacaklarını biliyordu.

"Ama biz orada olamayacağız," diye mırıldandı dürbünle Mackey'yi izlerken.

Mackey, Camaro'suna bindi ve motoru çalıştırdıktan sonra gürültüyle gaz verdi. Sonra Tampa'ya çıktı ve güneye, buluşma yeri olan evine yöneldi. Rider bir süre bekledikten sonra otoparktan çıkarak Camaro'yla aynı yöne döndü. Bosch, ses odasındaki Nord'u arayarak ona Mackey'nin istasyondan ayrıldığını haber verdi ve ev telefonunu dinlemeye geçmelerini söyledi.

Mackey'nin arabasının arka lambaları üç sokak kadar ilerideydi. Trafik seyrek, Rider güvenli bir mesafeden izlemeyi sürdürüyordu. Bosch, Mercedes'i bıraktığı otoparkın önünden geçerlerken hâlâ orada durup durmadığına baktı.

"Eyvah," dedi Rider.

Bosch önüne dönünce Mackey'nin U dönüşü yapmakta olduğunu gördü. Onlara doğru geliyordu.

"Ne yapayım, Harry?" diye sordu Rider.

"Hiçbir şey. Sakince ilerlemeye devam et."

"Doğruca üzerimize geliyor. Takip edildiğini anlamış olmalı!"

"Sakin ol. Belki otoparkta duran arabamı görmüştür."

Camaro'nun motorunun boğuk gürültüsü uzaktan bile duyuluyordu. Hırlayarak onlara yaklaşan bir canavarın ürkütücü sesi gibiydi.

304

Faili Meçhul

M

Eski Camaro Bosch ve Rider'ın yanından duraksamaksızın geçti. Sa-ticoy'daki ışıkta durmadan ilerledi. Bosch, kuzey yönünde gözden kaybolan arka ışıklarını izledi.

"Bu neydi böyle?" dedi Rider. "Sence takip edildiğini biliyor mu?"

"Sanmı..."

Bosch'un cep telefonu çalınca hemen cevapladı. Arayan Robinson'dı.

"Triple A cevaplama servisi az önce onu geri çağırdı. Sinirlenmiş gibiydi ama itiraz edemedi sanırım."

"Ne demek istiyorsun? Çekme işi mi çıkmış?"

"Evet. Anladığım kadarıyla bu çağrıya cevap vermezse işi başka bir firmaya kaptıracaklar ve bu da başının belaya girmesi demek. Triple A'dan gelen bütün işleri kaybetme riski var."

"Çekilecek araç neredeymiş?"

"Reagan'da bir araç arızalanmış. Tampa Caddesi'nin batısında. Yani çok uzak değil. Mackey hemen gideceğini söyledi."

"Tamam, peşindeyiz."

Bosch telefonu kapadı ve Rider'a Mackey'nin takip edildiğini anlamadığını, sadece işten bir çağrı aldığını, arabayı çevirmesini söyledi.

305

F: 20

Michael Connelly

Tampa ve Roscoe'nun kesiştiği noktaya vardıkları sırada çekici istasyondan ayrılıyordu. Mackey hiç vakit kaybetmemişti.

Mackey'nin varış noktasını bildikleri için Rider biraz geride kaldı. Çekicinin dikiz aynasında fazla görünüp şüphe uyandırmak istemiyordu. Tampa üzerinde kuzeye, otoyola doğru ilerlediler. Reagan, 118 numaralı otoyoldu ve Valley'nin kuzey ucunu doğudan batıya kat ediyordu. Yirmi dört saatlik trafik yoğunluğunun yaşanmadığı nadir otoyollardan biriydi. İsmi eski Amerika başkanından alan otoyol, Reagan'ın başkanlık kütüphanesinin bulunduğu Simi Vadisi'ne gidiyordu. Yine de Robinson'm oraya Reagan demesi Bosch'a tuhaf gelmişti. Zira o yol onun için daima 118'di.

118'in batı girişi Tampa Caddesi'nden aşağı eğim kazanan bir yoldu. Rider yavaşladı ve çekicinin sola dönüp rampada gözden kayboluşunu izlediler. Rider daha sonra hızlanıp aynı dönüşü yaptı. Aşağı doğru ilerlerken sorunu hemen kavradılar. Arızalı araç, Robinson'm söylediği gibi otoyolda değil, rampa üzerindediydi. Çekiciye hızla yaklaşıyorlardı. Yaklaşık elli metre ileride sağa çekmişti. Arka lambaları yanmaktaydı ve dörtlülerini yakmış küçük, kırmızı bir arabaya doğru geri geri yaklaşıyordu.

"Ne yapacağız, Harry?" diye sordu Rider. "Sağa çekersek çok belli olacak."

Haklıydı. Gizli kimlikleri ortaya çıkardı.

"Geçip git," dedi.

Hızla düşünmesi gerekiyordu. Otoyola çıktıktan sonra uygun bir yerde sağa çekip Mackey'nin ardında arızalı arabayla yanlarından geçmesini bekleyebilirlerdi. Ama bu bir hayli riskliydi. Mackey, Rider'ın arabasını tanıyabilir veya yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sormak için durabilirdi. Bosch'u gördüğü takdirde gizli kimlikleri açığa çıkardı.

"Thomas Rehberi'n var mı?"

306

Faili Meçhul

"Koltuğun altında."

Bosch harita kitabını almak üzere koltuğun altına uzandığı sırada arızalı arabanın yanından geçtiler. Çekicinin görüş alanından çıktıklarında tavandaki lambayı yaktı ve sayfaları çevirmeye başladı. Thomas Rehberi Los Angeles sürücülerinin İncil'i idi. Bosch rehberi kullanmakta tecrübeli olduğu için buldukları noktayı gösteren haritayı hemen buldu. Hızla bir durum değerlendirmesi yaptı ve Rider'a talimat vermeye başladı.

"Bir sonraki çıkış Porter Ranch Yolu. Yarım kilometre kadar ileride," dedi. Çıkıp sağa döneceğiz, ardından Rinaldi'den tekrar sağa sapacağız. O yol bizi Tampa'ya geri götürecektir. Ya durup bekler ya da o gelene kadar daireler çizeriz."

"Bence yolu yukarıdan görecektir şekilde park edip beklemek daha mantıklı," dedi Rider. "Aynı araba içinde rampadan inerseniz bizi fark edebilir."

"Tamam, planımız bu."

"Hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğimiz yok gibi."

Otoyol çıkışına kadar sessizce ilerlediler.

"Arızalı arabaya bakabildin mi?" diye sordu Bosch. "Ben o sırada eğildiğim için göremedim."

"Küçük bir yabancı araba," dedi Rider. "Direksiyon başında bir kişi var gibiydi. Başka kimse görmedim, kamyonun ışıkları da görebilmem için fazla parlaktı."

Rider sabit bir hızla ilerleyerek otoyoldan çıktı ve Bosch'un direktifin-ce sağa dönüp bir süre sonra tekrar sağ yaparak Tampa'ya doğru ilerlemeye başladı. Corbin'deki trafik lambalarında durdular ama yolun müsait olduğunu gören Rider yeşil ışığı beklemeden geçti. Çekicinin yanından geçmelerinin üzerinden üç dakika bile geçmemişti ki tekrar Tampa'ya vardılar. Rider arabayı üst geçitte sağa çekip durdu. Bosch kapısını açtı.

307

Michael Connelly

"Kontrol edeceğim," dedi ve arabadan indi.

Bulduğu noktadan çekiciyi göremiyor ama ışıklarının rampanın girişinde yansımakta olan hareketli aydınlığını seçebiliyordu.

"Harry, al," diye seslendi Rider.

Bosch arabaya dönerek Rider'm uzattığı dürbünü aldı.

Üst geçidin kenarına doğru yürüdü. Otoyol fazla kalabalık değildi ama aşağıdan geçen araçların gürültüsü yine de epey fazlaydı. Uygun bir noktaya varıp dürbünü gözlerine götürdü ama ışıkların hareketi yüzünden önce hemen odaklanmayı başaramadı.

Ama kısa sürede arabanın dörtlülerini göremediğini fark etti. Daha dikkatli bakınca arızalı aracın artık orada olmadığını anladı. Dürbünü rampadan otoyola çevirince yaklaşık bir düzine aracın uzaklaşmakta olduğunu gördü.

Ardından tekrar çekiciye döndü. Hiç hareket yoktu. Mackey'den bir iz göremedi.

Telsizi ağzına yaklaştırıp mandalına bastı.

"Kız?"

"Evet, Harry?"

"Buraya gelsen iyi olur."

Bosch rampadan aşağı doğru yürümeye başladı. Aynı anda tabancasını çekip yan tarafında tutmaya başlamıştı. Otuz saniye sonra farların ışığı gerisinde belirdi ve Rider arabayı yolun kenarına çekti. Bir el feneri taşıyarak arabadan indi ve rampadan aşağı yürümeye devam ettiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Rider.

"Bilmiyorum."

Çekme aracının civarında hâlâ Mackey'den hiçbir iz yoktu. Bosch göğsünün sıkıştığını hissetti. Yanlış giden bir şeyler olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Yaklaştıkça içindeki kötü his şiddetlendi.

308

Faili Meçhul

"Buradaysa ve her şey yolundaysa ona ne diyeceğiz?" diye fısıldadı Rider.

"Değil."

Çekicinin arkasındaki ışık göz kamaştırıcıydı ve Bosch çok savunmasız bir konumda olduklarının farkındaydı. Kamyonun önünde birileri varsa bulunduğu yerden görebilmesi

imkânsızdı. Rider ile aralarındaki mesafeyi açmak için sağa yöneldi. Rider sola açılmazdı çünkü o tarafa doğru ilerlediği takdirde giriş yoluna çıkmış olurdu.

Bir kamyonet üzerlerine egzoz dumanı püskürtüp yeri küçük bir deprem gibi sarsarak hızla ve gürültüyle yanlarından geçti. Bosch artık yol kenarındaki yabancı otlar arasında yürüyordu. Hâlâ ileride kimseyi görmemişti.

Bosch ve Rider aralarında konuşmuyordu. Aşağıdaki otoyoldan geçen araçların gürültüsü geçidin altında yankılanıyordu. Konuşmaya kalksalar bağırımları gerekecek, bu da konsantrasyonlarını bozacaktı.

Çekicinin yanma vardıklarında tekrar bir araya geldiler. Bosch aracın ön kısmına baktı ve Mackey'nin orada olmadığını gördü. Aracın motoru hâlâ çalışıyordu. Arka tarafa geçip lambaların aydınlatdığı alana baktı. Çekicinin arkasına yaklaşan siyah lastik izleri gördü. Çakılların üzerinde o gün daha önce Mackey'de gördüğüne benzer yağ lekeli bir deri eldiven durmaktaydı.

"Şunu bana versene," diyerek Rider'dan el fenerini aldı. Fener, bir polis memurunun bir zanlıyı uzun çelik saplı el feneriyle döverken videoya kaydedilmesinden sonra şefin kullanılmasını emrettiği plastik, kısa saplı türdendi.

Bosch, fenerin ışığını parlak lambanın aydınlatdığı alanın dışında kalan, çekicinin gölgeler içindeki arka kısmına doğru tuttu. Koyu renk çeliğin üzerindeki kan aniden gözüne çarptı. Yağ lekesiyle karıştırılması ola-

309

Michael Connelly

naksızdı. Kıpırmızı ve hayat kadar gerçektir. Bosch çömelip fenerin ışığını çekicinin altına doğru tuttu. Orası da karanlıktı, tepedeki parlak ışık aşağının karanlığını daha da yoğunlaştırıyordu.

Mackey'nin bedeninin aracın altında çarpık bir şekilde durmakta olduğunu gördü. Başının sol tarafındaki derin yaradan akan kan, yüzünün yarısını tamamen kaplamıştı. Mavi üniforma gömleğinin önü görünmeyen başka yaralardan akan kanla ıslanıp bordoya dönüşmüştü. Pantolonunun bacak arası idrar, kan veya ikisiyle birden ıslanmıştı. Bosch'un görebildiği tek kolu ön tarafta tuhaf bir açıyla bükülmüş, parlak beyaz kemiği, deriyi yararak dışarı fırlamıştı. Kolu, Mackey'nin düzensizce yükselip alçalan göğsüne dayanmıştı. Hâlâ hayattaydı.

"Ah Tanrım!" diye haykırdı Rider, Bosch'un arkasından.

"Ambulans çağır!" diye buyuran Bosch çekicinin altına girerek sürünmeye başladı.

Çakıllar üzerinden arabaya doğru koşan Rider'm ayak seslerini duyan Bosch, Mackey'ye olabildiğince yaklaştı. Suç mahallini kirlettiğinin farkındaydı ama yaklaşmak zorundaydı.

"Beni duyabiliyor musun, Ro? Kim yaptı bunu? Ne oldu, Ro?"

İsmi duyan Mackey hafifçe kıpırdanır gibi oldu. Ağzını hareket ettirmeye çalıştı ve Bosch o an Mackey'nin çenesinin kırılmış veya çıkmış olduğunu anladı. Hareketleri uyumsuzdu. Mackey konuşmayı ilk kez de-niyormuş gibiydi.

"Acele etme, Ro. Bana bunu kimin yaptığını söyle. Onu gördün mü?"

Mackey bir şey fısıldadı ama o sırada yanlarından geçmekte olan aracın gürültüsü fısıltısını boğuverdi.

"Tekrar söyle, Ro. Bir daha."

Bosch uzanıp kulağını Mackey'nin ağzına iyice yaklaştırdı. Mackey güçlkle soluk alarak bir şey fısıldamaya uğraştı.

310

Faili Meçhul

"...sworth..."

Bosch hafifçe gerileyip Mackey'ye baktı. Biraz kendine getireceğini umarak el fenerini yüzüne doğru tuttu. Mackey'nin sol gözünün çevresindeki kemiğin tuhaf bir şekilde içe göçmüş olduğunu ve kanadığını gördü. Başaramayacaktı.

"Ro, söyleyecek bir şeyin varsa şimdi söyle. Rebecca Verloren'ı sen mi öldürdün? O gece orada miydin?"

Bosch öne eğildi. Mackey bir şey söyleyince bile geçip giden bir başka arabanın gürültüsünün duyulmasına fırsat vermemişti. Bosch tekrar gerileyip yüzüne baktığında Mackey ölmüş gibi görünüyordu. İki parmağını Mackey'nin kanlar içindeki boynuna koyup nabzını yokladı ama hissedemedi.

"Ro? Roland? Hâlâ benimle misin?"

Hasar görmemiş tek gözü yarı açıktı. Bosch el fenerini gözüne doğru tuttu ama gözbebeği tepki vermedi. Ölmüştü.

Bosch çekicinin altından dikkatle çıktı. Rider kollarını göğsünde kavuşturmuş halde onu bekliyordu.

"Ambulans yolda," dedi.

"İptal et."

El fenerini Rider'a geri uzattı.

"Öldüğünü söylüyorsan sağlık görevlilerinin bunu doğrulaması gerek, Harry."

"Doğrulanacak bir şey yok, öldü. Tek yaptıkları oraya sürünüp suç mahallini kirletmek olacak. Haber verip iptal et."

"Bir şey söyledi mi?"

"Chatsworth dedi gibi geldi. Sadece bu kadar. Başka bir şey söylediyse de ben duyamadım."

Rider küçük daireler çizerek huzursuzca yürüyordu.

311

Michael Connelly

"Ah Tanrım," dedi. "Galiba kusacağım."

"O halde bu tarafa gel. Olay yerinden uzaklaş."

Rider arabanın gerisine geçti. Bosch'un midesi de bulanıyordu ama çıkarmayacağından emindi. Safranın boğazına yükselmesinin sebebi Mackey'nin kanlar içindeki harap olmuş bedeni değildi. Rider gibi Bosch da çok daha kötülerini görmüştü. İçgüdüleri ona bunun bir kaza olmadığını söylüyordu. Bu bir infazdı. Ve tetikleyicisi kendisiydi.

Midesi bulanıyordu çünkü az önce Roland Mackey'nin ölümüne sebep olmuştu. Ve bu ölümle onları Rebecca Verloren'ın katiline götürebilecek en sağlam bağlantıyı kaybetmiş oluyorlardı.

312

«c

Üçüncü Bölüm

KARANLIK BEKLİYOR

Faili Meçhul

32

Ronald Reagan Otoyolu'nun Tampa Caddesi girişi trafiğe kapatılmış, araçlar Rinaldi'ye, Porter Ranch Yolu girişine yönlendirilmişti. Bütün giriş yolu resmi polis araçlarıyla doluydu. LAPT Bilimsel Soruşturma Birimi, California Otoyol Devriyesi ve Adli Tıp Olay Yeri İnceleme Ofisi ve Faili Meçhuller Birimi olay mahallinde yerini almıştı. Abel Pratt telefon görüşmeleri yapmış ve soruşturmayı Faili Meçhuller Birimi bünyesine aldirmişti. Roland Mackey cinayeti eyalet otoyolu girişinde olduğu için teknik olarak California Otoyol Devriyesi'nin sorumluluk alanı içindeydi. Ama özellikle süregelen bir başka soruşturmanın parçası olduğu için bu vakayı onlara devretmekten memnuniyet duymuşlardı. Bir başka deyişle, LAPT kendi pisliğini kendi temizleyecekti.

California Otoyol Devriyesi'nin o bölgedeki şefi takımındaki en iyi kaza mahalli uzmanını emirlerine vermeyi teklif edince Pratt tereddütsüzce kabul etti. Pratt bunun yanı sıra gecenin köründe ulaşabildiği en iyi adli tıp dedektiflerini olay yerine getirmişti.

Bosch ve Rider olay yeri soruşturmasının büyük bölümünde Pratt'in arabasının arka koltuğunda oturmuş ve önce Abel Pratt, ardından soruşturmaya Mackey'nin ölümünü dahil etmek üzere evlerinden çağrılan Tim arcia ve Rick Jackson ile uzun uzadıya görüşmüşlerdi. Bosch ve Rider

315

Michael Connelly

bazı olayların parçası bazılarının da şahidi olduğu için soruşturmayı onların yürütmemesine karar verilmişti. Bu teknik bir formaliteydi. Bosch ve Rider'm Verloren davası üzerinde çalışmaya devam edeceği açıktı ve bunu yaparken aynı zamanda Roland Mackey'nin katilini de arıyor olacaktı elbet.

Adli tıp dedektifleri sabah saat üçte bulgularını paylaşmak için cinayet dedektifleriyle bir araya geldi. Mackey'nin cesedi çekicinin altından az önce çıkarılmış ve olay mahallinin ayrıntılı fotoğrafları çekilmiş, videoya alınmış ve çizimleri yapılmıştı. Artık açık olay yeri konumundaydı ve herkes dilediğince girebilirdi.

Pratt, uzun boylu bir Cinayet Masası memuru olan David Allmand'a önce girmesini söyledi.

Allmand bir lazer göstericiyle yerdeki lastik izlerini ve Mackey'nin ölümcül yaralar almış olduğu

çakıllı alanı işaret etti. Ayrıca çekicinin ağır, çelik arka bölümü üzerinde oluşmuş ve beyaz tebeşirle işaretlenmiş çizikler, göçükler ve çatlakları gösterdi. Bosch ve Rider'ın Mackey'yi bulmalarından birkaç saniye sonra vardığı sonuca katıldığını söyledi. Mackey öldürülmüştü. "Lastik izleri bize kurbanın çekiciyi bu noktanın yaklaşık otuz metre batısında yolun kenarına çektiğini söylüyor," dedi Allmand. "Muhtemelen kenarda duran arızalı araca çarpmaktan kaçındığı içindi. Çekici daha sonra geri geri bu pozisyona getirilmiş. Sürücü araçtan inmeden önce vitesi park konumuna getirmiş ve el frenini çekmiş. Yardımcı bilgilerin belirttiği gibi acele ediyorsa iner inmez arızalı aracı çekiciye bağlamak üzere buraya yönelmiş olmalı. "Arızalı sanılan aracın arızasının olmadığı ortada. Sürücüsü gazı kökle-miş ve araba hızla ileri atılıp çekicinin şoförüne çarparak çekiciyle arabanın burnu arasında ezmiş. Muhtemelen zincirleri takmak için o sırada eğilmişti. Bu da başındaki yaralanmaları açıklıyor. Suratı çekicinin arkasına çarpmış-Çekme kolunun üzerinde kan var."

316

Faili Meçhul

Allmand lazerin kırmızı belirtecini çekicinin arkasındaki çengel üzerinde dolastırdı.

"Araba daha sonra gerilemiş," diye devam etti. "Asfaltta gördüğünüz bu ince çizgiler de o sırada oluşmuş. Arabanın sürücüsü daha sonra muhtemelen bir başka darbe için yine ilerlemiş. O sırada kurban ilk darbeden dolayı ölümcül yaralar almış olarak yerdeydi büyük olasılıkla. Ama hâlâ yaşıyordu. İkinci darbeden kaçınmak için can havliyle çekicinin altına doğru sürünmüş olmalı. Sonuç olarak araba, çekiciye arkadan bir kez daha çarpmış. Ve elbette kurban, çekicinin altındayken ölümcül yaraları yüzünden hayatını kaybetmiş."

Allmand olası sorulara cevap vermek için duraksadı ama sadece ciddi bir sessizlik oldu. Bosch'un aklına soracak hiçbir şey gelmiyordu. Allmand, çakıllar ve asfalt üzerindeki iki sıra lastik izini göstererek sözlü raporunu tamamladı.

"Çarpan aracın iki tekerleği arasındaki mesafe çok fazla değil," dedi. "Bu aramayı biraz daraltacaktır. Muhtemelen yabancı marka, küçük bir binek arabası. Ölçümler yaptım, elimdeki üretici kataloglarını kontrol ettikten sonra olası marka ve model isimlerini söyleyebilirim. Size haber veririm."

Kimse bir şey söylemeyince Allmand lazer göstericiyle asfalt üzerindeki yağ birikintisini işaret etti.

"Ek bilgi olarak, çarpan araba yağ sızdırıyormuş. Çok önemli değil ama olabilir. Savcı sürücünün çekici gelene kadar beklediğini sürenin belirlenmesini talep ederse aracı tespit ettiğimizde sızıntı hızını ölçer ve yağ miktarına bakarak bekleme süresini yaklaşık olarak hesaplayabiliriz."

Pratt başını salladı.

"Bunu bilmek iyi," dedi.

Pratt, Allmand'a teşekkür etti ve adli tıp dedektif yardımcısı Ravi Patel'den ceset üzerinde yaptığı ilk inceleme sonucu elde ettiği bulguları

317

Michael Connelly

paylaşmasını istedi. Patel, dış muayene sonucu bariz bir şekilde görülebilen kırıkları ve yaraları saydı. Darbe muhtemelen Mackey'nin kafatasını çatlatmış, sol gözünü koruyan kemiği parçalamış ve çenesini yerinden çıkarmıştı. Gövdesinin sol üst kısmıyla kalçası ezilmişti. Sol kolu ve sol bacağı da kırılmıştı.

"Bütün bu yaralanmaların ilk çarpma anında olduğu söylenebilir," dedi. "Kurban muhtemelen ayahtaydı ve darbe sağ arkadan geldi."

"Sürünerek çekicinin altına girmesi mümkün mü?" diye sordu Rick Jackson.

"Mümkün," dedi Patel. "Hayatta kalma içgüdüsünün bir insana yaptırabilecekleri inanılmaz. Pek çok örneğini gördük. Açıp bakmadan kesin bir şey söyleyemem ama bu tür vakalarda sıkışma sonucu akciğerlerin delindiğine sıkça rastlıyoruz. Akciğerler kanla doluyor. Bu da hemen olmuyor. Daha güvenli olduğunu düşündüğü için çekicinin altına sürünmüş olabilir."

Sonra da otoyolun kıyısında boğuldu, diye düşündü Bosch.

Rapor veren bir sonraki memur, Ravi'nin kardeşi olan Raj Patel'di. Bosch onları üzerinde çalıştığı eski davaların birkaçından tanıyor ve mesleklerinin en iyilerinden olduklarını biliyordu. Raj Patel olay yeri araştırmalarının temelini açıkladıktan sonra Mackey'nin hayatta kalma çabasıyla çekicinin altına sürünmesi sayesinde katile ulaşabilme ihtimallerinin bulunduğunu söyledi.

"Arabanın çekiciye ikinci çarpışı esnasında arada tampon görevi görecektir bir beden yoktu. Metal metale çarptı. Hem metal hem boya bulaşması söz konusu ve ikisinden de yeterince örnek aldık. Bunu yapan aracı bulursanız karşılaştırıp yüzde yüz oranında kesin bir sonuç elde edebiliriz."

Bosch bunun tüm bu karanlığın içindeki tek aydınlık olduğunu düşündü.

318

Faili Meçhul

Patel raporunu bitirdikten sonra takımın üyeleri Pratt'in sabah saat dokuzda Pacific Dining Car'da yapacakları ve herkesin katılacağı toplantıdan önce tamamlamalarını istediği görevleri yapmak üzere olay yerinden ayrıldı.

Marcia ve Jackson'ın görevi Mackey'nin evini aramaktı. Bunun için bir yargıcı uykusundan uyandırıp arama izni almaları gerekiyordu zira Mackey evi William Burkhart ile paylaşıyordu ve Burkhart olası şüphelilerden biriydi. Mackey otoyolda öldürüldüğü sırada söz konusu ev - Burkhart'ın içinde olduğu varsayılıyordu- gözlem altındaydı. Yine de Burkhart başka birini cinayete azmettirmiş olabilirdi ve olayla hiçbir ilgisinin bulunmadığı kesin bir şekilde ortaya çıkmadıkça şüphelilerden biri sayılırdı.

Bosch ve Rider'ın Mackey'yi çekicinin altında bulduktan sonra hemen aradıkları kişilerden ikisi Mariano Caddesi üzerindeki evi izleyen iki HCM dedektifi olan Kehoe ve Bradshaw olmuştu. Aramaları üzerine derhal eve girip Burkhart ve Belinda Messier adındaki kadını gözaltına almışlardı.

İkisi şimdi Parker Merkezi'nde sorguya alınmayı bekliyordu ve Pratt bu görevi Bosch ile Rider'a vermişti.

Ama Rider'ın arabasına doğru yürümeye başlamışlardı ki Pratt onlara beklentilerini söyledi.

Sonra onları yanına çekti ve başka kimsenin duymayacağı şekilde konuştu.

"Bu gelişmenin ardından işlerin kızışacağını söylememe gerek yok sanırım," dedi.

"Biliyoruz," diye karşılık verdi Rider.

"Ne tür olacağını bilmiyorum ama bir değerlendirmenin söz konusu olacağı muhakkak."

"Hazır olacağız," dedi Rider.

"Yolda bu konuyu tartışsanız iyi olur," dedi Pratt. "Ağzınızın bir olacağından emin olmak için."

319

Michael Connelly

Bosch, Pratt'in hikâyelerinde hiçbir tutarsızlık olmaması için onları uyardığının farkındaydı.

Rider ile ayrı ayrı görüşmeye çağrıldıkları takdirde aynı şeyleri söyleyebilmeliydiler. "Sorun değil," dedi Rider.

Pratt, Bosch'a kısaca baktıktan sonra gözlerini çekme aracına çevirdi.

"Biliyorum," dedi Bosch. "Yüzüme gözüme bulaştırdım. Bu olayın alacağı bir kelle varsa o da benimki. Önemli değil. Fikir bana aitti." "Harry," dedi Rider. "Bu doğru değil..." "Benim planımdı," dedi Bosch ortağının sözünü keserek. "Sorumlusu benim."

"Sonuçlar düşündüğün kadar ciddi olmayabilir," dedi Pratt. "Şu olayı ne kadar çabuk açıklığa kavuşturursak o kadar iyi. Başarı birçok kötü olayı örtüp gömer. Onun için şu davayı kahvaltından önce çözümlenmeye bakalım."

"Tamam, patron," dedi Rider.

Bosch ve Rider arabaya doğru sessizce yürüdü.

320

Faili Meçhul

33

Vardıklarında Parker Merkezi neredeyse bomboştu. Birkaç soruşturma birimi merkez bürodan yürütülüyor olmasına rağmen gün içinde genellikle kumanda personeli ve destek hizmet görevlileriyle doluyordu. Bina gün doğmadan hareketlenmezdi. Bosch ve Rider asansörde ayrıldı. Bosch, görevi Kehoe ve Bradshaw'dan devralmak için doğrudan üçüncü kattaki HCM birimine yönelirken Rider daha önce William Burkhart hakkında derlediği dosyayı almak üzere Faili Meçhuller Birimi'ne uğradı.

"Birazdan görüşürüz," dedi asansörden inen Bosch'a. "Umarım Kehoe ve Bradshaw kahve yapmıştır."

Bosch köşeyi dönüp koridorda Hırsızlık ve Cinayet Masası'nın çift kanatlı kapısına doğru yürümeye başlamıştı ki arkasından gelen ses onu durdurdu.

"Sana kaplama lastikler hakkında ne demiştin?"

Bosch arkasına döndü. Irving karşı taraftaki koridordan ona doğru yürüyordu. O tarafta bilgisayar hizmetlerinden başka bir şey yoktu. Bosch, Irving'm koridorda beklemekte olduğunu tahmin etti. Irving'in otoyolda olanları bu kadar çabuk öğrenmiş olmasının yarattığı şaşkınlığı belli etmemeye çalışıyordu.

321

F:21

Michael Connelly

"Burada ne arıyorsun?"

"Ah, güne erken başlangıç yapmak istedim. Büyük bir gün olacak."

"Öyle mi?"

"Öyle. Ve sana adil bir uyarı, sabah bütün medya bu gece yarısı sıçı-şmdan haberdar olacak. Mackey denen adamı yem olarak kullanıp korkunç bir ölüme sürüklediğini bütün gazeteler yazacak. Emekliye ayrılmış bir dedektifin nasıl olup da geri kabul edildiğini ve bu fiyaskoya yol açtığını sorgulayacaklar. Bu soruların muhatabı da seni geri getiren şef olacak muhtemelen." Bosch tehdidi hissetmemiş gibi gülerken başım iki yana salladı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Bu soruşturmayı nasıl yürüttüğünü incelemeleri için İçişleri Biri-mi'ne başvuruda bulunacağım, Dedektif Bosch. Yerinde olsam buralara fazla ahşmazdım zira tekrar veda etmen an meselesi."

Bosch tehdidin bir kısmını ona yöneltmek umuduyla ona doğru bir adım attı.

"Elinden geleni ardına koyma, şef. Soruşturmayı yapanlara ve gazetecilere tüm bunlar içindeki rolünü anlattığımda yöneltilecek sorulara hazırlıklı olsan iyi olur."

Irving yemi yutmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Neler saçmalıyorsun?"

"Yem olarak kullanıldığını söylediğin adamı on yedi yıl önce serbest bırakan sensin. Richard Moss ile anlaşma yapabilmen için gitmesine göz yummuşsun. Mackey'nin hapisanede olması gerekirdi. Ama onun yerine soygunda eline geçirdiği tabancayla on altı yaşında masum bir kızın ölümüne sebep oldu."

Bosch bekledi ama Irving hiçbir şey söylemedi.

"Bu doğru," dedi Bosch. "Ellerimde Roland Mackey'nin kanı olabilir ama senin ellerinde de Rebecca Verloren'in kanı var. Medyaya ve İçişle-

322

Faili Meçhul

ri'ne bunları da anlatmak istiyor musun? İyi o zaman, elinden geleni ardına koyma. Neler olacağını birlikte görürüz."

Irving'in gözleri kısıldı. Yüzleri arasında birkaç santim kalana dek yaklaştı.

"Yanılıyorsun, Bosch. O çocukların hiçbirinin Verloren davasıyla alakasının olmadığı kanıtlanmıştı."

"Öyle mi, nasıl? Onları kim temiz ilan etti? Green ve Garcia olmadığı muhakkak. Senin müdahalenle onlardan uzaklaştırıldılar. Tıpkı kızın babası gibi. Sen ve köpeklerinden biri onu da korkutup sindirdi."

Bosch parmağıyla Irving'in göğsünü işaret etti.

"Küçük anlaşmanın bozulmaması için katillerin serbest kalmasına göz yumdun."

Cevap verdiğinde Irving'in sesinde belli belirsiz bir telaş vardı.

"Tamamen yanılıyorsun," dedi. "Katilleri serbest bırakacağımıza gerçekten inanıyor musun?"

Bosch başını iki yana sallayarak bir adım geriledi. Neredeyse gülecekti.

"Aslına bakarsan evet, inanıyorum."

"Dinle beni, Bosch. O çocukların her birinin o gün ve saatte başka yerlerde olduklarına tanıklık edebilecek insanlar vardı. Hepsi temizdi. Bazılarının tanığı bizdik zira o sırada hâlâ onları izlemekteydik. Her birinin temiz olduğunu ispatladıktan sonra Green ve Garcia'ya geri çekilmelerini söyledik. Babaya da söyledik ama o gerilemedi."

"Bunun üzerine istediğinizi zorla yaptırınız, değil mi? Onu bir delikten aşağı ittiniz."

"Yapılması gereken şeyler vardı. Şehirdeki gerginlik o günlerde elle tutulacak kadar yoğundu. Babasının gerçek olmayan şeyler söyleyerek ortalıkta dolaşmasına izin veremedik."

323

Michael Connelly

"Bana halkm-iyiliği-içindi palavrasını sıkma, şef. Tek umursadığım, yaptığın anlaşmaydı. Ross ve İçişleri'ni avucunun içine almıştın ve öyle kalmalarını istiyordun. Ama büyük bir hata yaptın. DNA bunu kanıtıyor. Mackey'nin Verloren davasıyla inkâr edilemeyecek bir bağlantısı var. Soruşturman boktanmış."

"Hayır, dur bir dakika. Bu sadece tek bir şeyi ispatlıyor. Tabanca bir şekilde bir zaman eline geçmiş, daha ötesini kanıtlamaz. Bugün gazetede çıkmasını sağladığın haberi de okudum. DNA onu tabancaya bağlıyor, cinayete dcgil."

Bosch elini aldırılmazca salladı. Irving ile tartışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Tek umudu, medyaya gitmeye dair kendi tehdidinin onun-kini bertaraf edebilmesiydi. Şartlarının eşit olduğuna inanıyordu.

"Tanıkları kim kontrol etti?" diye sordu sakince.

Irving cevap vermedi.

"Dur tahmin edeyim, McCİellan. Bu davanın her yerinde onun par* mak izi var."

Irving yine cevap vermedi. On yedi yıl öncesine dönmüş gibiydi.

"Köpeğini çağırmanı istiyorum, şef. Hâlâ senin için çalıştığını biliyorum. Ona tanıklar hakkında bilgi istediğimi söyle. Ayrıntılı raporlar istiyorum. Elinde ne varsa hepsini bu sabah saat yediden önce istiyorum, o kadar. Sonra yapmamız gerekeni yapar ve neler olacağını görürüz."

Irving nihayet konuştuğunda Bosch arkasını dönüp gitmek üzereydi.

"Tanık raporları yok," dedi. "Olamazdı."

Bosch asansörün kapılarının açıldığını duydu ve Rider elinde dosyayla köşeyi dönerek karşısında belirdi. Yüzleşmeyi görünce olduğu yerde kaldı. Hiçbir şey söylemedi.

"Rapor yok mu?" diye sordu Irving'e Bosch. "O halde iyi bir hafızası olmasını ümit et. İyi geceler, şef."

324

Faili Meçhul

Bosch dönüp koridorda yürümeye başladı. Rider hızlı adımlarla ona yetişmeye çalıştı. Sonra Irving'in takip etmediğinden emin olmak için omzu üzerinden geriye baktı. Hırsızlık ve Cinayet Masası'nın çift kanatlı kapısından geçtikten sonra konuştu.

"Başımız belada mı, Harry? Bu durumu altıncı kattaki adamın aleyhine kullanmaya mı niyetli?" Bosch, ona baktı. Ortağının yüzündeki korku ve endişeyi görünce cevabının ne kadar önemli olduğunu anladı.

"Engel olabilirsem hiçbir şey yapamayacak."

325

Michael Connelly

34

William Burkhart ve Belinda Messier farklı sorgu odalarında tutulmaktaydı. Bosch ve Rider önce Messier ile konuşup Burkhart'ı bir süre daha merakla bekletmeye karar verdi. Ayrıca bu şekilde Mariano'daki evi arama izni çıkarabilmeleri için Marcia ve Jackson'a vakit kazandırmış oluyorlardı. Evde bulabilecekleri herhangi bir şey Burkhart'ı sorguya çekerken işlerine yarayabilirdi.

Belinda Messier, ismi soruşturmada daha önce karşılarında çıkmıştı. Mackey'nin kullandığı cep telefonu numarası onun adına kayıtlıydı. Ke-hoe ve Bradshaw'un Bosch ve Rider'a gelir gelmez verdiği brifingde kadın Burkhart'm sevgilisi olarak tanımlanmıştı. Cinayet masası dedektifleri onları gözaltına alırken karşı koymamış ama fazla bir şey de söylememişti.

Belinda Messier, yağlı sarı saçları yüzünü çevreleyen minyon bir kadındı. Görünüşü aldatıcıydı, ne kadar çetin ceviz olduğunu hiç belli etmiyordu. Rider ve Bosch odaya girer girmez onlara bir avukatla görüşmek istediğini söyledi.

"Neden avukat istiyorsun?" diye sordu Bosch. "Tutuklu olduğunu mu sanıyorsun?"

326

Faili Meçhul

"Yani gidebilir miyim?"

Ayağa kalktı.

"Otur," dedi Bosch. "Roland Mackey bu gece öldürüldü ve sen de tehlikede olabilirsin. Koruma amaçlı gözaltındasın. Bu da biz bazı şeyleri halletmeden önce buradan ayrılamayacağın anlamına geliyor."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Siz gelene kadar bütün gece Billy ile beraberdim."

Messier sonraki kırk beş dakikada onlarla gönülsüzce de olsa konuştu. Onlara Mackey'yi Burkhart aracılığıyla tanıdığını ve güvenilir bir kredi raporu olmadığı için ona kullanabileceği bir cep telefonu hattı verdiğini söyledi. Dedektiflere Burkhart'ın çalışmadığını, iki yıl önce geçirdiği bir trafik kazasından sonra aldığı hasar tazminatıyla geçindiğini söyledi. Mariano Caddesi'ndeki evi o parayla almıştı ve Mackey ona kira ödüyordu. Messier orada yaşamıyordu ama pek çok geceyi Burkhart ile orada geçirmişti. Mackey ve Burkhart'ın geçmişte ırkçı çete mensubu olduğunu öğrendiğinde şaşırması gibi göründü. Sağ işaret parmağıyla başparmağı arasındaki gamalı haç dövmesini sorduklarımdaysa onlara şeklin bir Na-vajo iyi şans sembolü olduğunu sandığını söyledi.

"Roland Mackey'yi kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu Bosch uzun giriş sorularından sonra.

"Hayır," dedi kadın. "Gerçekten iyi biriydi. Tek bildiğim bu."

"Erkek arkadaşın Mackey'nin onu aramasından sonra ne dedi?"

"Hiç. Sadece uyumayıp Ro'yu bekleyeceğini ve eve geldiğinde konuşacaklarını söyledi. Baş başa kalabilmek için dışarı çıkabileceklerini söyledi."

"Bu kadar mı?"

"Evet, hepsi bu."

Farklı yaklaşımlar kullanıp soruları evirip çevirerek sorguya bir süre daha devam ettiler ama soruşturma için faydalı olabilecek bir bilgi elde edemediler.

327

Michael Connelly

Sırada Burkhart vardı ama Bosch başlamadan önce Marcia ve Jack-son'ı arayarak son durumu öğrenmek istedi.

"Eve girebildiniz mi?" diye sordu Marcia'ya.

"Evet, içerideyiz. Henüz bir şey bulamadık."

"Ya cep telefonu?"

"Daha rastlamadık. Sence Burkhart Kehoe ve Bradshaw'u atlatmış olabilir mi?"

"Her şey mümkün."

Bir süre düşüncelere dalarak sessiz kaldılar, sonra Marcia konuştu.

"Mackey'nin ölümünden Kehoe ve Bradshaw'a Burkhart'ı gözaltına almalarını söylemene kadar geçen süre ne kadar?"

Bosch cevap vermeden önce yolun kenarında yaptıklarını düşündü.

"Fazla değil," dedi sonra. "En fazla on dakika."

"İşte," dedi Marcia. "En fazla on dakikada yüz on sekizin Porter Ranch girişinden Woodland Hills'deki Mariano Caddesi'ne gitmek? Ve adamlarımızın hiçbirine görünmeden? Mümkün değil. O olamaz. Tanıkları da Kehoe ve Bradshaw."

"Evde de cep telefonu yok..."

Evdeki sabit hattan bir görüşme yapılmamıştı. Yapılmış olsaydı Lis-tenTech'in ses odasından tespit edileceğini ikisi de biliyordu.

"Hayır," dedi Marcia. "Cep telefonu yok ve ev telefonundan da hiçbir yer aranmamış."

Aradığımız bu adam değil."

Bosch henüz onunla aynı fikirde değildi. Teşekkür edip telefonu kapadı ve Rider'a kötü haberi verdi.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu ortağı.

"Mackey'nin katili o olmayabilir ama gazetedeki haberi öğrendikten sonra ilk aradığı kişi o."

Bence Verloren'm katili o olabilir."

32K

Faili Meçhul

"Ama bu hiç mantıklı değil. Mackey'yi öldüren kişi, Verloren emaye -tindeki ortağı olmalı. Rampadaki cinayetin tüm bu gelişmelerden sonra bir tesadüf olduğuna inanıyorsan başka elbette."

Bosch başını iki yana salladı.

"Hayır, öyle bir şey söylemiyorum. Sadece gözümüzden kaçan bir şey olduğunu düşünüyorum. Burkhart mutlaka ev dışına bir mesaj göndermiş olmalı."

"Tele-katil gibi bir şey mi diyorsun? Benim pek aklım yatmıyor, Harry."

Bosch başını salladı. Rider'm haklı olduğunu biliyordu. Parçalar birbirine uymuyordu.

"Pekâlâ. O zaman sadece girelim ve söyleyeceklerini dinleyelim."

Rider onayladı ve takım odasının arkasında kalan sorgu odasında beklemekte olan Burkhart'ın yanına girmeden önce birkaç dakikalığına kafa kafaya verip sorgulama sırasında uygulayacakları taktiği kararlaştırdılar.

Sorgu odasına Burkhart'ın vücut kokusu sinmişti. Bosch içeri girdikten sonra kapıyı açık bıraktı. Burkhart başını kollarına dayamıştı. Sahte uykusundan uyanmadığını gören Bosch, Burkhart'ın sandalyesinin ayağını tekmeledi.

"Uyan ve ışılda, Billy Blitzkrieg," dedi Bosch.

Burkhart'ın koyu renk dağınık saçları, macunumsu beyaz suratını çevreliyordu. Evinden dışarı sadece geceleri çıkıyormuş gibi görünüyordu.

"Avukat istiyorum," dedi Burkhart.

"Hepimiz istiyoruz. Ama başka önceliklerimiz var. Adım Bosch, bu da ortağım Rider. Sen de William Burkhart'sm ve cinayet suçundan tutuklusun."

329

Michael Connelly

Rider, ona haklarını okumaya başladı ama Burkhart sözünü kesti.

"Delirdiniz mi siz? Ben evden hiç çıkmadım. Kız arkadaşım da bütün gece benimle beraberdi."

Bosch parmağını dudaklarına götürdü.

"Bırak da bitirsin, Billy. Sonra bize istediğin kadar yalan söyleyebilirsin."

Rider kartvizitlerinden birinin arkasında yazılı olan haklan okumayı bitirdi ve Bosch yine sözü aldı.

"Şimdi, ne diyordun?"

"Palavra sıktağınızı söylüyorum. Bütün gece evimdeydim ve bunu kanıtlayabilecek bir tanığım da var. Ayrıca Ro benim arkadaşım. Neden onu öldüreyim? Bu boktan bir şaka olmalı. Neden avukatımı çağırılmıyorsunuz? Beraber size kığımızla güleriz."

"Bitti mi, Bili? Çünkü sana haberlerim var. Roland Mackey'den bahsetmiyoruz. On yedi yıl öncesine, Rebecca Verloren'a dönüyoruz. Onu hatırlıyor musun? Mackey ve sen? Kaçırıp tepeye götürdüğünüz kız? Bizim şu an bahsettiğimiz o."

Burkhart hiç tepki vermedi. Oysa Bosch doğru yolda olduğunu gösterecek bir işaret görmeyi ummuştu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Burkhart taş gibi bir yüzle.

"Kayıtlarımız var. Mackey dün gece aradı. Her şey bitti, Burkhart. On yedi yıl kaçmak için uzun süre ama artık bitti."

"Elinizde hiçbir bok yok. Gerçekten kaydettiyseniz elinizde sadece ona çenesini kapamasını söyleyişim vardır. Cep telefonum yok, cep telefonlarına güvenim de yok. Bana bir şey anlatacaksa bunu kahrolası bir cep telefonuyla yapmasını istemedim. Rebecca bilmem kime gelince, o konuda hiçbir şey bilmiyorum. Fırsatınız varken Ro'ya sormalıydınız bence."

330

Faili Meçhul

Bosch'a bakıp göz kırptı ve Bosch'un içinden bir an için masanın üzerinden adama atılıp boğazına yapışmak geçti. Ama yapmadı.

Yirmi dakika boyunca çeşitli yöntemler deneyerek Burkhart'm zırhında bir delik açmaya çalıştılar ama bir çentik bile atamadılar. Burkhart sonunda sözlü düellonun parçası olmaktan usanıp tekrar avukat talebinde bulundu ve o andan sonra yöneltilen hiçbir soruya cevap vermedi.

Bosch ve Rider seçeneklerini değerlendirmek için odadan çıktı ve neredeyse hiç seçenekleri olmadığına karar verdi. Burkhart'a blöf yapmışlar, o da blöflerini görmüştü. Bu durumda ya onu tutuklayıp avukatını çağıracaklar ya da serbest bırakacaklardı.

"Elimizde bir şey yok, Harry," dedi Rider. "Kendimizi kandırmayalım. En iyisi bırakalım gitsin."

Bosch başını salladı. Rider'm haklı olduğunu biliyordu. Ellerinde artık bir dava yoktu, belki hiç olmamıştı. Verloren'la direkt bağlantısı olan tek şüpheli olan Mackey artık hayatta değildi.

Bosch bir anlamda kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. Şimdi geçmişe dönüp Burkhart hakkında etraflı bir araştırma yapmak ve on yedi yıl önce gözden kaçmış, saklanmış veya görmezden gelinmiş olabilecek bir ipucunu aramak mecburiyetindeydiler. Soruşturmanın girdiği çıkmaz sokağın yarattığı depresyon kurşundan bir battaniye gibi üzerine iniyordu.

Telefonunu açıp Marcia'yı bir kez daha aradı.

"Bir şey var mı?"

"Yok, Harry. Ne telefon ne delil, hiçbir şey."

"Pekâlâ. Onu serbest bırakıyoruz, haberiniz olsun. Kısa süre sonra orada olabilir."

"Harika. Burada gördükleri hiç hoşuna gitmeyecek."

"Güzel."

Bosch telefonu kapatıp Rider'a baktı. Ortağının gözlerindeki ifade durumu çok iyi özetlemekteydi. Felaket. Bosch onu hayal kırıklığına uğ-

331

Michael Connelly

rattığını biliyordu. Belki de ilk kez Irving'in haklı olabileceğini düşündü, belki geri dönmesi bir hataydı.

"Gidip ona istediği an gidebileceğini söyleyeyim."

Birkaç adım atmıştı ki Rider arkasından seslendi.

"Seni suçlamıyorum, Harry."

Bosch dönüp ona baktı.

"Her aşamasında can-ı gönülden yer aldım. Bence iyi bir plandı."

Bosch başını salladı.

"Sağ ol, Kız."

332

I

Faili Meçhul

35

Bosch bir duş almak, temiz kıyafetler giymek ve sabahki toplantıdan önce biraz kestirebilmek niyetiyle evine gitti. Bir kez daha uyanıp günü karşılamaya hazırlanmakta olan bir şehrin içinden geçti. Ve keskin kenarları ve sert pırıltısıyla gözüne bir kez daha çirkin göründü. Artık gözüne her şey çirkin görünüyordu.

Sabah yapılacak takım toplantısını dört gözle beklediği söylenemezdi. Bütün gözlerin üzerinde olacağını biliyordu. Faili Meçhuller Biri-mi'ndeki herkes Mackey'nin ölümünden sonra bütün hareketlerinin incelenip analiz edileceğini biliyordu. Bildikleri bir başka şey de kariyerlerini tehlikeye atacak potansiyel bir tehdidin hiç de uzaklarında olmadığıydı.

Bosch anahtarlarını mutfak tezgâhının üzerine atarak telesekreterini kontrol etti. Mesaj yoktu. Saate bir göz attı ve Pacific Dining Car'a gitmek üzere evden çıkmasına daha birkaç saat olduğunu gördü. Saati kontrol edince aklına HCM kapısına doğru giden koridordaki yüzleşmelerinde Irving'e verdiği ultimatom geldi. Ama Bosch artık ondan veya McClellan'dan haber alacağını hiç sanmıyordu. Herkes blöflerini görüyormuş gibiydi.

Omuzlarında bu yük varken birkaç saat uyuyabilmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Cinayet dosyasını ve soruşturma süresince topladık-

333

Michael Coimelly

lan diğer dosyaları yanında eve getirmişti. Üzerlerinde biraz çalışmaya karar verdi. Başka her şey kötü gittiğinde sığınabileceği tek sağlam limanın cinayet dosyası olduğunu biliyordu.

Gözlerini büyük ödülünden ayırma-malıydı. Davadan.

Kahve makinesini çalıştırdı, beş dakikalık bir duş aldı ve CD çalara Kind Of Blue'n\mn yeniden düzenlenmiş versiyonunu koyup okumaya koyuldu.

Burnunun dibindeki bir şeyi gözden geçiriyor olma hissi onu rahatsız ediyordu. O kayıp noktayı keşfedemediği takdirde bu davanın yükünü ömrü boyunca omuzlarında taşıyacağını biliyordu. Ölene kadar içi içini yiyecekti. Ve aradığını bulabileceği bir yer varsa onun da cinayet dosyası olduğunu biliyordu.

Bu kez içindeki belgeleri soruşturmayı ilk yürüten dedektiflerin sunduğu sırayla okumamaya karar verdi. Metal halkaları açıp evrakların hepsini dosyanın içinden çıkardı. Her ismi, her kelimeyi, her fotoğrafı sindirdiğinden emin olarak rasgele çekip incelemeye başladı.

On beş dakika sonra yine gözlerini Rebecca Verloren'm yatak odasında çekilmiş suç mahalli fotoğraflarına dikmiş bakıyordu ki evinin önünde bir arabanın kapısının kapandığını duydu. O kadar erken saatte kimin oraya park edeceğini merak ederek yerinden kalkıp kapıya yürüdü. Gözetleme deliğinden bakınca bir adamın yaklaşmakta olduğunu gördü. Konveks lens yüzünden kim olduğunu çıkarmak zordu. Yine de çalınmasına fırsat vermeden kapıyı açtı.

Gelişinin bilinmesi adamı pek şaşırtmamıştı. Bosch, adamın görüntüsünden bir polis olduğunu anlamıştı.

"McClellan?"

Başını salladı.

"Teğmen McClellan. Ve siz de Dedektif Bosch olmalısınız."

n Biraz Hüzünlü.

334

Faili Meçhul

"Gelmeden önce aramanız gerekirdi."

Bosch bir adım gerileyerek onu içeri aldı. İki adam da tokalaşmaya yeltenmedi. Bosch, adamını eve göndermenin tam Irving'den beklenecek hareket olduğunu düşündü. Nerede-oturduğunu-biliyorum manasındaki eski göz korkutma taktiği idi.

"Yüz yüze görüşmenin daha iyi olacağını düşündüm," dedi McClellan.

"Siz mi düşündünüz? Yoksa Irving mi?"

McClellan kum rengi, neredeyse şeffaf saçları ve geniş, kırmızı yanakları olan bir adamdı.

Bosch adamın gülbüz sıfatını tam anlamıyla karşıladığını düşündü. Bosch'un sorusu üzerine yanaklarının rengi bir ton koyulaştı.

"Bakin, buraya sizinle işbirliği yapmaya geldim, dedektif."

"Güzel. Size bir şey ikram edebilir miyim? Su verebilirim."

"Su iyi olur."

"Oturun."

Bosch mutfağa gidip raftaki en tozlu bardağı seçti ve musluk suyuyla doldurdu. Kahve makinesini düğmesine basarak kapattı. McClellan'ın rahatlamasına izin vermeyecekti. Geri döndüğünde McClellan cam kapılar ardındaki manzaraya bakıyordu. Hava açık ve berraktı ancak hâlâ çok erkendi.

"Güzel manzara," dedi McClellan.

"Biliyorum. Elinizde herhangi bir dosya göremiyorum, teğmen. Misafirlige gelmediğinizi umuyorum. Ya da on yedi yıl önce Robert Verloren'a yaptığınıza benzer bir ziyaret olmadığım."

McClellan, ona döndü ve ikramla hakareti aynı donuk yüz ifadesiyle karşıladı.

"Dosya falan yok. Var olsa bile uzun zaman önce yok oldu."

"Ne olacak peki? Buraya beni anılarınızla ikna etmeye mi geldiniz?"

335

Michael Connelly

"Aslına bakarsanız o dönemi gayet iyi hatırlıyorum. Anlamanız gereken bir şey var. Ben TDB'ye atanmış birinci dereceden bir dedektiftim. Bir görev verildiği zaman yapardım. Öyle bir durumda emir sorgulanmaz. Görevinizi yapar çıkarınız."

"Yani iyi bir askerdiniz ve verilen görevi harfiyen yerine getirdiniz. Anlıyorum. Ya Chatsworth Sekizleri ve Verloren cinayeti? Ya şüphelilerin başka yerde olduğunun kanıtları?"

"Sekizler'de sekiz anahtar üye vardı. Hepsinin de temiz olduğunu kanıtladım. Bunu istediğim için yaptığımı ve keyfi bir karar olduğunu sanmayın. Küçük serserilerin herhangi birinin cinayete ilgili olup olmadığını kontrol etmemi istediler. Hepsini teker teker araştırdım ve temiz çıktılar. En azından cinayet davasında."

"Bana William Burkhart ve Roland Mackey'den bahset."

McClellan televizyonun yanındaki sandalyeye oturdu. Henüz bir yudum bile içmediği suyu sehpanın üzerine koydu. Bosch, hâlâ çalmakta olan Miles Davis'i "Freddie Freeloader"ın ortasında durdurdu ve sürgülü kapılar önünde, elleri ceplerinde, ayakta durdu.

"Eh, öncelikle, Burkhart kolaydı. O gece onu zaten izliyorduk."

"Açıkla."

"Wayside'dan çıkmalı daha birkaç gün olmuştu. İçerideki ırkçı faaliyetleri yüzünden gözümüz üzerindeydi. Çıktığında başımıza bela olabileceğini düşünüyorduk."

"Bu emri kim vermişti?"

McClellan sadece ona bakmakla yetindi.

"Irving, elbette," diye kendi sorusunu cevapladı Bosch. "Anlaşmayı sağlam tutuyordu. TDB Burkhart'ı izliyordu, demek. Başka kimi izliyordunuz?"

"Burkhart çıktıktan sonra eski gruptan iki kişiyle takılmaya başladı. Birinin ismi Withers, diğerininki Simmons'dı. Bir iş üzerinde gibiydiler"

336

Faili Meçhul

ama cinayet gecesi Tampa'da bir bilardo salonunda sünger gibi içmekle meşguldüler. Şüpheye yer yok. İki gizli polis bütün gece onları izledi. Burada oluş sebebim de bu. Hiçbiri cinayeti işlemiş olamaz."

"Öyle mi? Peki bana Mackey'den bahset biraz. TDB onu izlemiyordu, değil mi?"

"Hayır, onu izlemiyorduk."

"O halde cinayeti işlemediğini nereden biliyorsunuz?"

"Hatırladığım kadarıyla Mackey cinayet gecesi Chatsvorth Lisesi'nde ders alıyordu. Lise diploması alabilmek için gece okuluna gidiyordu."

"GED almak için."

"Doğru. Bir yargıç şartlı tahliye için almasını emretmişti. Geçmesi gerekiyordu ama dersleri hiç iyi gitmiyordu. Derslerin olmadığı gecelerde okula gidip özel ders alıyordu. Kızın öldürüldüğü gece öğretmeniyleymiş. Doğrulamıştım."

Bosch başını iki yana salladı. McClellan ona yem atıyordu.

"Mackey'nin gece yarısı ders aldığı mı söylüyorsunuz? Ya çok safsınız ya da beni saf zannediyorsunuz. Öğretmeni kimmiş?"

"Hayır, hayır, akşamın ilk saatlerinde birlikteymişler. Adamın adını şimdi tam hatırlamıyorum ama ders saat on bir gibi bitmiş ve kendi yollarına gitmişler. Mackey eve dönmüş."

Bosch şaşkındı.

"Bu onun yapmadığını kanıtlamaz, teğmen! Kızın ölüm saati sabah iki. Bunu bilmiyor muydunuz?"

"Elbette biliyordum. Ama tek dayanak noktası ölüm saati değildi. Davada çalışan dedektiflerin hazırladıkları özetleri okumuştum. Eve zorla girildiğine dair hiçbir belirti yoktu. Kızın babası o gece saat on gibi eve dönüp bütün kapıları ve pencereleri kontrol etmiş. Demek ki katil o sırada içerideydi. İçeride saklanmış, herkesin uyumasını bekliyordu."

Bosch kanepeye oturup öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Aniden McClellan'm haklı olduğunu ve artık her şeyin değiştiğini anladı.

337

F:22

Michael Connelly

McClellan'm on yedi yıl önce yazdığı raporu daha önce görmüş ama anlamını kavrayamamıştı. Robert Verloren işten döndüğü sırada katil içerideydi.

Bosch bunun çok şeyi değiştirdiğini biliyordu. Sadece ilk soruşturmaya değil, kendininkine bakışını da değiştiriyordu.

Bosch'un içindeki kargaşayı fark etmeyen McClellan konuşmaya devam etti.

"Yani Mackey öğretmeniyle olduğu için eve girmiş olamazdı. Böylece temize çıktı. Bütün o küçük serseriler temize çıktı. Böylece patronuma sözlü bir rapor verdim ve o da soruşturmayı yürüten iki dedektifle konuştu. Şu DNA meselesi çıkana dek hepsi bu kadardı."

Bosch, McClellan'm söylediklerine başını sallıyordu ama akli tamamen başka bir yerdeydi.

"Mackey temizse cinayet silahında DNA'smm bulunmasını nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu. McClellan afallamış göründü. Başını iki yana salladı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Açıklayamıyorum. Cinayeti işlemiş olamaz ama mutlaka silahla..." Sözünü bitirmedi. Bosch bir katile veya en azından katile silah sağlayan kişiye yaptığı için yanma kalması için fırsat vermiş olma düşüncesinin onu gerçekten sarstığını görebiliyordu. Irving tarafından kötüye kullanıldığı gerçeği bir anda kafasına dank etmiş gibiydi. Yıkılmış görünüyordu.

"Irving hâlâ medya ve İçişleri'ni gelişmelerden haberdar etmeye niyetli mi?" diye usulca sordu Bosch.

McClellan başını yavaşça iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Size bir mesaj vermemi istedi. Bir anlaşmanın ancak iki taraf da sözünde durursa anlaşma sayılabileceğini söyledi. Hepsi bu."

"Son bir soru," dedi Bosch. "Verloren davasının kanıt kutusu yok. Bu konuda bilginiz var mı?"

338

Faili Meçhul

McClellan, ona dik dik baktı. Bosch, adama hakaret etmiş olduğunu anladı.

"Sormak zorundaydım," dedi.

"Tek bildiğim orada sürekli bir şeylerin kaybolabildiği," dedi McClellan dışlerinin arasından. "On yedi yıl önce herhangi biri alıp götürmüş olabilir. Ama ben değildim."

Bosch başını salladı. Ayağa kalktı.

"Çalışmaya dönsem iyi olacak."

Mesajı alan McClellan da ayağa kalktı. Son sorunun yarattığı öfkeyi bastırmış gibiydi, belki Bosch'un sormaya mecbur olduğunu söylemesinin etkisi olmuştu.

"Pekâlâ, dedektif," dedi. "Size soruşturmada iyi şanslar. Umarım katili yakalarsınız. Bunu içten diliyorum."

Elini Bosch'a uzattı. Bosch, McClellan'm hikâyesini bilmiyordu. 1988'de TDB'de yaşam koşullarının nasıl olduğunu da. Ama görünüşe bakılırsa McClellan oradan geldiğinde omuzlarında bulunan yük daha da ağırlaşmış bir şekilde ayrılıyordu. Bosch bu yüzden adamın elini sıkmaya karar verdi.

Bosch, McClellan gittikten sonra Rebecca Verloren'm katilinin içeride beklemekte olduğu gerçeğini düşünerek tekrar oturdu. Sonra kalkıp cinayet dosyasından çıkardığı raporların serilmiş olduğu yemek masasının başına gitti. Ölü kızın yatak odasının fotoğrafları masanın tam orta-smdaydı. Dağınık evrakları parmak izi raporunu bulana dek karıştırdı.

Raporda Verloren evinin çeşitli yerlerindeki yüzeylerden alınmış parmak izlerinin birkaç sayfalık analizi bulunuyordu. Özet bölümünde belirtilenlere göre incelenen bütün parmak izleri aile mensuplarına veya çeşitli sebeplerle evde belli sürelerce bulunmuş kişilere aitti, bu yüzden Şüphelinin veya şüphelilerin eldiven takıyor olduğu veya iz bırakacak hiçbir yüzeye dokunmadığı varsayılıyordu.

339

Michael Connelly

Bosch bu kez raporu başka şekilde ve bütünlüğü içinde okudu. Bu kez analizle ilgilenmiyordu. Dedektiflerin parmak izlerini nerelerden topladığına bakıyordu.

Raporun üzerindeki tarih Rebecca'nın cesedinin bulunmasından bir gün sonraydı. Ev içinde yapılan parmak izi aramasını ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Bütün yüzeyler incelenmişti. Bütün kapı kolları ve kilitler. Pencere eşikleri ve çerçeveleri. Katilin/kaçırmanın suçu işlerken dokunması olası her noktaya bakmışlardı. Pencerelelerden ve kilitlerden alınan izlerin Robert Verloren'a ait olduğu tespit edilmiş, kapı kollarından ise işe yarayabilecek izler elde edilememişti. Bunun sebebinin ise kolu çevirirken oluşan dağılma ve lekeler olduğu belirtilmişti.

Bosch, katilin raporda yer almayan bir çatlaktan faydalanarak ellerinden kurtulmuş olduğunu görebiliyordu. Parmak izi ekipleri eve kızın cesedinin bulunmasından bir gün sonra gitmişti. Ondandır önce olay iki kez yanlış yorumlanmış, önce adam kaçırma, sonra intihar olduğu kanısına varılmıştı. Buna ek olarak olayın bir cinayet olduğu nihayet tespit edildiğinde parmak izi ekipleri eve körlemesine gönderilmişti. Bu noktada davaya anlam vermek mümkün değildi. Katilin saatler boyunca garajda veya evin bir başka köşesinde beklemiş olabileceği ihtimali henüz söz konusu değildi. Parmak izi ve diğer deliller sadece en göz önündeki, en bariz yerlerde aranmış, daha ötesine geçilmemişti.

Bosch artık çok geç olduğunu biliyordu. Aradan çok uzun zaman geçmişti. Bir kedi evin altını üstüne getirmiş, ikinci el satışlarında alman veya satılan yığınla malzeme katilin beklemiş olabileceği yerleri işgal edip olası izleri silmişti.

Sonra gözleri masanın üzerine yayılmış fotoğraflara takıldı ve bir şeyi fark etti. Yıllar boyunca bozulmadan kalmış olan tek yer Rebecca'nın odasıydı. İçindeki sanat eserleri neredeyse hava geçirmez bir şekilde korunmuş bir müze gibiydi.

340

Faili Meçhul

Bosch yatak odasında çekilmiş bütün suç mahalli fotoğraflarına baktı. Bu fotoğraflarda onları ilk gördüğü andan beri aklını kurcalayan bir şey vardı. Ne olduğunu hâlâ çıkaramamıştı ama acilen bulması gerektiğini biliyordu. Şifoniyerin, komodinin ve açık gardırobun fotoğraflarını inceledi. Son olarak yatağın fotoğraflarına baktı.

Gazetede basılmış olan fotoğrafı düşündü ve soruşturmanın tekrar başlamasından itibaren toplanan yeni evraklar arasından gazetenin bir kopyasını çıkardı. Gazeteyi açıp Emma Vvard'un çektiği fotoğrafı on yedi yıl önce çekilmiş olanlarla karşılaştırdı.

Oda, bir fırından yayılan sıcaklık gibi bünyesinden yayılan kederle dokunulmaz kılınmış gibi aynı şekilde duruyordu. Bosch sonra küçük bir fark keşfetti. Daily Nem'daki fotoğraf çekilmeden önce yatak örtüsü Mu-riel tarafından özenle düzeltilmişti. On yedi yıl önce çekilen fotoğraflarda ise örtünün etekleri bir yanda içe, diğer yandaysa dışa doğru yayılmıştı.

Bosch'un gözleri bir fotoğraftan diğerine ileri geri hareket etti. İçinde bir şeyin ipini koparıp serbest kaldığını hissedebiliyordu. Kanı damarlarında daha hızlı akmaya başladı. Onu huzursuz eden buydu işte. Yanlış olan bir şey vardı.

"İçer ve dışı," dedi kendi kendine.

Örtünün eteklerinin içer doğru uzanmasına sürünerek altına giren birinin yol açabileceğini biliyordu. Bu durumda dışı doğru uzanmasının sebebi de yatağın altından çıkışı olmalıydı. Herkes uykuya daldıktan sonra.

Bosch ayağa kalktı ve odayı arşınlayarak düşünmeye koyuldu. Adam kaçırma ve cinayetin ardından çekilen fotoğraflar, yatağın altına girilmiş ve çıkılmış olabileceğini bariz bir şekilde göstermekteydi. Rebecca'nın katili oraya gizlenip kızın uyumasını beklemiş olabilirdi.

"İçer ve dışı," dedi Bosch yine.

Biraz daha düşündü. Evde belirgin parmak izleri bulunamadığını biliyordu. Ama sadece göz önündeki yüzeyler incelenmişti. Bu, katilin eldiven

341

Michael Connelly

takıyor olduğuna dair bir kanıt olamazdı. Sadece belirgin yüzeylere dokunmaktan kaçındığı, dokunmak zorunda kaldıysa da sildiği anlamına gelirdi. Eve girerken eldiven takmış bile olsa yatağın altında beklerken -muhtemelen saatlerce- çıkarmış olabilirdi.

İncelemeye değerdi. Bosch mutfağa giderek Raj Patel'i aradı.

"Ne haber, Raj?"

"Dün gece otoyolda topladığımız kanıtları katalogluyorum."

"En iyi parmak izi uzmanının benimle Chatsworth'te buluşmasını istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Hemen, Raj. Daha sonra bir işim bile olmayabilir. Bunu şimdi yapmamız gerek."

"Ne yapacağız?"

"Bir yatağı kaldırıp altına bakmak istiyorum. Çok önemli, Raj. Bir şey bulursak katili yakalayabiliriz."

Patel kısa bir sessizliğin ardından cevapladı.

"En iyi uzmanım, benim, Harry. Adresi ver."

"Teşekkürler, Raj."

Patel'e adresi verdikten sonra telefonu kapadı. Kız Rider'ı arayıp aramamayı düşünerek parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu. Kız, Parker Merkezi'nden ayrılırken morali o kadar bozuktu ve cesareti o denli kırılmıştı ki tek yapmak istediğinin eve gidip yatmak olduğunu söylemişti. Onu arayıp bir kez daha uyandırsa mıydı? Asıl sorunun bu olmadığını biliyordu. Asıl soru, ona haber verip ümitlendirmeden önce yatağın altına bakıp bakmaması gerektiğiydi. Ortağına söyleyecek somut bir şeyi olana dek aramamaya karar verdi. Onun yerine ahizeyi kaldırıp Muriel Verloren'ı arayarak birazdan orada olacağını söyledi.

342

Faili Meçhul

36

Bosch, Valley'den gelen trafik yüzünden Pacific Dining Car'daki takım toplantısına geç kaldı. O gittiğinde herkes restoranın arkasındaki özel bölümde yerini almıştı. Çoğunun önünde yemek tabakları bile vardı.

Heyecanı belli oluyor olmalıydı. Pratt, Tim Marcia'nın raporunu yarıda kesip Bosch'a baktı ve, "Ya bu süre içinde şansın yaver gitti ya da boğazımıza kadar boka battığımız farkında değilsin," dedi.

"Şansım yaver gitti," dedi Bosch kalan tek boş sandalyeye oturarak. "Ama kastettiğin manada değil. Raj Patel az önce Rebecca Verloren'ın yatağının altındaki ahşap döşemeden bir avuç ve iki parmak izi elde etti."

"Güzel," dedi Pratt kuru bir sesle. "Ne anlama geliyor peki?"

"Raj veritabanımda arama yapar yapmaz katilin elimizde olabileceği anlamına geliyor."

"Nasıl oluyor?" diye sordu Rider.

Bosch, onu hiç aramamıştı. Daha şimdiden düşmanca titreşimler hissedebiliyordu.

"Seni uyandırmak istemedim," dedi Bosch. Sonra diğerlerine döndü. "Cinayet dosyasındaki parmak izi raporunu inceliyordum. Eve, kızın cesedinin bulunmasından bir gün sonra gittiklerini gördüm. Kızı kaçıranın

343

Michael Connelly

eve saatler önce girip beklemiş olabileceği ihtimalinin ortaya çıkmasından sonra eve dönüp parmak izi araştırmasını tekrarlamamışlar."

"Peki neden yatak?" diye sordu Pratt.

"Suç mahalli fotoğraflarında yatağın örtüsünün eteklerinin içeri itilmiş olduğu görülüyor. Sanki biri sürünerek altına girmiş gibi. Ne arayacaklarını bilmedikleri için gözlerinden kaçmış."

"Aferin, Harry," dedi Pratt. "Raj bir eşleşme bulursa ona göre hedef değiştirip harekete geçeriz. Pekâlâ, raporlarımıza geri dönelim. Şimdiye kadar kaçırdıklarını ortağın sana anlatır."

Pratt sonra uzun masanın diğer ucundaki Nord ve Robinson'a döndü. "Çekme aracı talebi için gelen telefon hakkında ne buldunuz?"

"Fazla bir şey yok," dedi Nord. "Telefon, Burkhart'm evindeki hattı dinlemeye başladıktan sonra geldiği için elimizde ses kaydı bulunmuyor. Ama yazılı kayıtlar arayanın Tampa otoyol girişindeki Seven-Eleven'm önündeki paralı telefonu kullanmış olduğunu gösteriyor. Önce Triple A aranmış, yardım talebi Tampa Çekme Hizmetleri'ne oradan yönlendirilmiş."

Muhtemelen telefon ettikten sonra arabasıyla söylediği noktaya gidip bekledi."

"Telefonda parmak izi bulundu mu?" diye sordu Pratt.

"Suç mahallindeki işini bitirdikten sonra Raj'dan bir bakmasını istedik," dedi Robinson. "Telefon silinmişti."

"Anlaşıldı," dedi Pratt. "Triple A ile görüştünüz mü?"

"Evet. Sadece arayanın erkek olduğu bilgisini alabildik."

Bosch'a döndü.

"Ortağının henüz bize söylememiş olduğu herhangi bir ekleyeceğin var mı?"

"Muhtemelen benzer bilgilerden biraz daha. Burkhart hem dün gece hem Verloren davasında temiz görünüyor. Her iki gece de LAPT gözlemi altındaymış."

344

Faili Meçhul

Rider, ona kaşlarını çatmış halde baktı. Bu bilgilerden de bihaberdi. Bosch gözlerini kaçırdı.

"Eh, mükemmel," dedi Pratt. "Peki şimdi elimizde kim, ne ve neresi var, millet?"

"Gazete haberi tam anlamıyla geri tepti," dedi Rider. "Mackey'nin Verloren cinayeti üzerine konuşmasını sağlayabilirdi ama buna hiç fırsat bulamadı. Haberi bir başkası da gördü."

"Yani katil," dedi Pratt.

"Kesinlikle," dedi Rider. "Mackey'nin on yedi yıl önce yardım ettiği veya tabancayı verdiği her kimse. Mackey aracılığıyla ona ulaşılabileceğini biliyordu, bu yüzden onu ortadan kaldırmalıydı."

"Peki cinayeti nasıl hazırladı?" diye sordu Pratt.

"Ya gazetedeki haberin yem olduğunu ve Mackey'yi izlediğimizi tahmin edecek kadar zeki ya da onu safdışı bırakmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündü. Onu oraya tek başına getirebilmek. Dediğim gibi, aptal değil. Mackey'nin yalnız ve savunmasız olacağı bir anı seçti. Giriş rampası otoyolun üzerinde kalıyor. Çekme aracının ışıkları yanarken bile görülmesi mümkün değil."

"Mackey'nin izlenme olasılığına karşı da iyi bir noktaydı," diye ekledi Nord. "Takip eden bir araç olduğu takdirde geçip gitmek zorunda kalacağını ve Mackey'nin tekrar yalnız kalacağını biliyor olmalı."

"Bu adamı fazla büyütüyor muyuz?" diye sordu Pratt. "Polislerin Mackey'nin peşinde olduğunu nereden bilecek? Gazetedeki bir haberden mi? Haydi ama."

Ne Bosch ne Rider buna cevap verdi. Diğerleri dile getirilmese de katilin teşkilatla veya soruşturmayla alakalı biri olabileceği ihtimalini sessizce sindirmeye çalışıyordu.

"Pekâlâ, sırada ne var?" diye sordu Pratt. "Son gelişmeyi ancak yirmi dört saat gizleyebiliriz. Ondan sonra medya ve altıncı kat durumdan ha-

345

Michael Connelly

berdar olacak ve davayı çözmediğimiz takdirde başımız derde girecek. Ne yapacağız?"

"Telefon kayıtlarını biz alırız," dedi Bosch, Rider'la ikisi adına konuşarak. "Oradan devam ederiz."

Bosch, önceki gün işyerinde Mackey için bırakılmış olan notu düşünüyordu. Visa'dan başvuruda belirtilen işin doğrulanması için gelen telefonu. İlk duyduğunda Rider'm da belirttiği gibi,

Mackey arkasında iz bırakmaktan kaçındığı için kredi kartı başvurusunda bulunması anlamsızdı. Burada yanlış olan bir şey vardı ve bu yüzden peşini bırakmak istemiyordu. "Çıktıların hepsi burada," dedi Robinson. "En yoğun hat, istasyonun hattıydı. Neredeyse tamamı işle ilgili."

"Pekâlâ, Harry, Kız, siz kayıtları mı istiyorsunuz?" diye sordu Pratt.

Rider önce Bosch'a, ardından Pratt'e baktı.

"Harry öyle istiyorsa öyle olsun. Bugün dizginleri almış gibi."

Bosch'un telefonu bu bir işaretmişçesme çalmaya başladı. Ekranı bakınca arayanın Raj Patel olduğunu gördü.

"İyi haber, evden alman örneklerin hâlâ kayıtlarımızda bulunuyor olması. Bu sabah aldığımız örnekler hiçbirisiyle tutmuyor. Yeni birini bulmuşsun, Harry. Katil olabilir."

On yedi yıl önce Verloren evinden alınmış ve aile mensupları ve evde bulunması olası kişilere ait parmak izi örneklerinin hâlâ Bilimsel Araştırma Birimi parmak izi laboratuvarının kayıtlarında bulunuyor olması çok önemliydi. O sabah Rebecca Verloren'in yatağının altından elde ettikleri avuç ve parmak izleri hiçbirine uymuyordu. Parmak izlerinin yaşını tespit etmek mümkün değildi elbette ve buldukları parmak izleri yatağı monte eden işçiye bile ait olabilirdi. Ama bu pek muhtemel görünmüyordu. Parmak izleri ahşap döşemeden alınmıştı. Bırakan her kimse, yatağın altında bulunması gerekiyordu.

"Kötü haber nedir peki?" diye sordu Bosch.

346

Faili Meçhul

"İzleri California sistem kayıtlarıyla karşılaştırdım. Bir sonuç alamadım."

"Ya FBI veritabanı?"

"Sırada o var ama o kadar hızlı olmayacak. Önce işleme tabi tutmaları gerek. Bir hızlandırma talebiyle göndereceğim ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin."

"Biliyorum, Raj. Sonuçlar eline geçtiğinde beni ara. Yardımın için teşekkürler."

Bosch telefonu kapadı. Morali sifıra inmişti ve bu, yüz ifadesinden de belli oluyordu. Diğerleri haberin kötü olduğunu o daha ağızını açmadan anlamıştı.

"Adalet Bakanlığı veritabanından bir sonuç çıkmamış," dedi. "Büro-nunkini tarayacak ama zaman alabileceğini söylüyor."

"Kahretsin!" dedi Renner.

"Raj Patel'den bahsetmişken," dedi Pratt. "Kardeşi otopsiyi bugün saat ikide yapacak. Bir ekibi orada istiyorum. Kimler gidecek?"

Renner elini gönülsüzce kaldırdı. Robleto ile ikisi otopside hazır bulunacaktı. Görülenlere aldınılmadığı takdirde çok ağır bir görev olduğu söylenemezdi.

Pratt, Nord ve Robinson'a istasyona gidip Mackey'nin iş arkadaşlarıyla konuşma görevini verdikten sonra toplantı sona erdi. Marcia ve Jackson bütün raporları toparlayıp cinayet dosyasını hazırlayacaktı. Sorumlu dedektifler hâlâ onlardı ve soruşturmayı 503 numaralı odadan yürüteceklerdi.

Pratt gelen hesaptaki tutarı dokuza böldü ve herkese birer onluk vermesini söyledi. Bosch bir fincan kahve bile içmemiş olmasına rağmen hesaba katkıda bulunmak zorunda kalmıştı ama itiraz etmedi. Geç kalmanın ve bu toplantının sorumlusu olmanın bedeliydi.

Herkes ayağa kalkarken Bosch Rider'ı göz göze geâdi.

"Buraya tek başına mı geldin yoksa biri mi getirdi?"

347

Michael Connelly

"Abel getirmişti."

"Dönüşte benimle gelmek ister misin?"

"Elbette."

Rider restoranın önünde valenin arabayı getirmesini beklerlerken Bosch ile hiç konuşmayarak öfkelerini belli etti. Gözlerini restoranın tabelasına dikmiş, bakıyordu. Tek kolunun altında telefon görüşmelerinin kayıtlarının çıktısı duruyordu.

Araba nihayet geldi ve bindiler. Bosch otoparktan çıkmadan önce durup ona baktı.

"Pekâlâ, söyle hadi," dedi.

"Neyi söyleyeyim?"

"Kendini daha iyi hissetmen için ne söylemen gerekiyorsa onu."

"Beni araman gerekirdi, Harry. Hepsi bu."

"Bak, Kiz. Seni dün aradım ama bana demediğini bırakmadın. Sütten ağzım yandı, ne yapayım?"

"O başkaydı, sen de pekâlâ biliyorsun. Dün beni bir konuda heyecanlandığın için aramıştın. Bugünse bir ipucunu takip ediyormuşsun. Senin yanında olmam gerekirdi. Ayrıca bulduklarını da herkesle aynı anda değil, daha önce öğrenmem gerekirdi. Utanç verici bir durumdu, Harry. Çok teşekkürler."

Bosch başını pişmanlıkla salladı.

"O konuda haklısın. Özür dilerim. Gelmeden önce seni aramalıyım. Unutuverdim. Geç kalmıştım, araba kullanıyordum ve buraya gelmeye çalışıyordum."

Rider hiçbir şey söylemedi. Bosch bir süre sonra tekrar konuşmak zorunda kaldı.

"Artık soruşturmaya dönebilir miyiz?"

Rider omuz silkti ve Bosch arabayı otoparktan çıkardı. Parker Mer-kezi'ne giderlerken Rider'a kahvaltı toplantısında söylemediği ayrıntıları

348

Faili Meçhul

anlattı. McClellan'm evine yaptığı ziyaretten bahsetti ve bunun yatağın altındaki parmak izlerini keşfetmesine nasıl bir katkısı olduğunu anlattı.

Yirmi dakika sonra 503'te, masalarının basındaydılar. Bosch'un önünde nihayet bir kupa kahve vardı. Karşılıklı oturuyorlardı ve telefon kayıtları önlerine yayılmış durumdaydı.

Bosch, dikkatini istasyona gelen telefonlar üzerinde yoğunlaştırmıştı. Sabah saat altıdan Mackey'nin işe başlayıp Renner ve Robleto'nun hattı canlı bir şekilde izlemeye geçtiği saat olan 16.00'ya kadar geçen süre içinde listede en azından birkaç yüz kayıt -istasyona gelen aramalar ve istasyondan dışarı yapılan görüşmeler- birikmişti.

Bosch listeyi yukarıdan aşağı taradı. İlk bakışta tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Görüşmelerin çoğu, isminden açıkça belli olduğu üzere bir otomobil bağlantısıyla yapılan iş konuşmalarıydı.

Triple A mesaj merkezinden gelenler de çekici talebi için yapılan görüşmeler olmalıydı.

Kişisel hatlardan gelen birkaç telefon da vardı. Bosch bu isimleri dikkatle inceledi ama hiçbirini zihninde bir ışık yakmadı. Listedeki hiçbir isim soruşturmada geçenlerden biri değildi.

Dört arama Visa'yla yapılmış görünüyordu ve hepsi de aynı numaraydı. Bosch ahizeyi kaldırıp numarayı aradı. Hiç çalma sesi olmadı. Hattın bilgisayara bağlı olduğunu belirten yüksek bir cızırtı duyuldu. Ses o kadar yüksekti ki Rider bile oturduğu yerden duymuştu.

"O ne?"

Bosch telefonu kapadı.

"İstasyondaki masanın üzerinde gördüğüm notu araştırıyordum. İşyerini doğrulamak için Mackey'yi Visa'dan aradıklarını belirten not. Mantıklı olmadığını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Unutmuşum. Az önceki o numara mıydı?"

"Bilmiyorum. Visa olarak geçen dört kayıt var ama... dur bir dakika."

Visa görüşmelerinin istasyondan aranarak yapıldığını gördü.

349

Michael Connelly

"Boş ver. Bunlar istasyondan yapılan aramalarımış. Ödeme yapmak için kredi kartı kullanıldığında telefonun bağlandığı numara olmalı. Bu değil. Visa'dan gelen bir arama görünmüyor."

Bosch ahizeyi yine kaldırdı ve Nord'un cep telefonunu aradı.

"İstasyona vardınız mı?"

Kadın güldü.

"Daha Hollywood'dan yeni çıktık. Yarım saate kadar orada oluruz."

"Birinin dün Mackey için bıraktığı telefon mesajını sorun. Kredi kartı başvurusu için Visa'dan gelen bir arama. Onlara görüşmeyi, en önemlisi de saatini hatırlayıp hatırlamadıklarını sorun. Yapabilirseniz tam saatini öğrenmeye çalışın. Yapacağınız ilk iş bunu sormak olsun, sonra bana geri dönün."

"Baş üstüne. Çamaşırlarınızı da yıkayalım mı?"

Bosch hatasını fark etti ve o sabah daha fazla kimseyi kızdırmamaya karar vererek kendini topladı.

"Kusura bakma," dedi. "Namlunun ucunda çalışıyoruz."

"Hepimiz öyle değil mi? Adamla görüşür görüşmez seni ararız."

Nord telefonu kapadı. Bosch da kapatarak Rider'a baktı. Rider, Re-becca Verloren'm ödünç aldıkları yıllıktaki fotoğrafına bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Bosch'a kafasını kaldırmadan.

"Şu Visa meselesi kafamı kurcalıyor."

"Biliyorum, peki ne düşünüyorsun?"

"Eh, diyelim ki katil sensin ve cinayet silahını Mackey'den aldın."

"Burkhart'tan tamamen vazgeçiyorsun, öyle mi? Oysa dün gece favorin oydu."

"Veriler beni ikna ediyor diyelim. Şimdilik, tamam mı?"

"Tamam, devam et."

"Pekâlâ, diyelim ki katil sensin ve tabancayı Mackey'den aldın. Suçu işlediğini söyleyebilecek tek insan o. Ama aradan on yedi yıl geçiyor ve hiçbir şey olmuyor, rahatlıyorsun, hatta Mackey'nin izini kaybediyorsun."

350

Faili Meçhul

"Tamam."

"Sonra bir gün gazeteyi alıp Rebecca'nın fotoğrafını görüyorsun, haberi okuyorsun ve ellerinde DNA olduğunu öğreniyorsun. Kendi kanın olmadığını biliyorsun, bu yüzden polislerin blöf yaptığını veya kanın Mackey'ye ait olduğunu düşünüyorsun. O an ne yapılması gerektiğini anlıyorsun."

"Mackey'den kurtulmak."

"Kesinlikle. Polisler çözüme yaklaşıyor. Mackey safdışı edilmeli. Peki onu nasıl bulacak? Eh, Mackey hayatı boyunca -hapiste olduğu dönemler hariç- çekme aracı şoförlüğü yaptı. Bunu bilen, bizim yaptığımızı yapar. Telefon rehberini alıp çekme hizmeti sunan firmaları arar."

Rider yerinden kalkıp arka duvarın önünde sıralanmış dosya dolaplarına yürüdü. Telefon rehberleri üzerlerine öylesine atılmıştı. Valley bölgesi rehberine ulaşabilmek için parmak uçlarına yükselmesi gerekti. Sonra masaya dönüp çekme hizmetleri sunan firmaların reklamlarının bulunduğu bölümü açtı. Mackey'nin çalıştığı Tampa Araç Çekme Hizmetleri'ne varana dek parmağını listenin üzerinde gezdirdi. Sonra listede bir üst sırada bulunan firmanın numarasına baktı. Tali Order Çekme Hizmetleri. Ahizeyi kaldırıp numarayı tuşladı. Bosch konuşmanın sadece tek tarafını duyabiliyordu.

"Evet, kiminle görüşüyorsunuz?"

Bir süre bekledi.

"Ben Los Angeles Polis Teşkilat'ından Dedektif Kızmin Rider. Bir dolandırıcılık davasına bakıyorum, size birkaç soru soracaktım."

Rider karşıdan olumlu yanıt almış olacaktı ki başını salladı.

"Soruşturmadaki şüpheli, işyerlerini arayarak kendisini Visa'dan bir görevli olarak tanıtıyor. Sonra birinin başvurusunda belirtilen işyerini doğrulamak için aradığını söylüyor. Bunlar size tanıdık geldi mi? Bu şahsın dün Valley'de faaliyette olduğuna dair bilgimiz var. Otomotiv firmalarını hedef alıyor."

351

Michael Connelly

Rider sorusunun cevabını dinledi. Bosch'a baktı ama ifadesinden anlam çıkarabilmek mümkün değildi.

"Evet, onunla görüşebilir miyim, lütfen?"

Rider az önce söylediklerini tekrarlayarak hattın ucundaki şahsa aynı soruyu sordu. Sonra öne eğildi ve vücudu katılaştı. Ahizenin alt kısmını eliyle kapatıp Bosch'a baktı.

"Tam isabet."

Sonra telefona döndü ve dinlemeye devam etti.

"Kadm mıydı erkek mi?"

Bir kâğıda not aldı.

"Saatini söyleyebilir misiniz?"

Kâğıda bir şey daha yazdı. Bosch ayağa kalkıp notu okumak üzere o tarafa yürüdü. Rider "erkek, yaklaşık 13.30" yazmıştı. Rider konuşmaya devam ederken Bosch telefon kayıtlarına döndü ve saat 13.40'ta Tampa Araç Çekme Hizmetleri'ne bir arama yapılmış olduğunu gördü. Şahsi bir numaradandı. Kayıtlı olduğu isim Amanda Sobek'ti. Numaranın koduna bakılırsa bir cep telefonuna aitti. Ne isim ne de numara Bosch'a tanıdık gelmişti. Ama önemi yoktu. Yaklaşıklarını hissediyordu.

Rider hattın diğer ucundaki kişiye sözde Visa görevlisinin doğrulamak için verdiği ismi hatırlayıp hatırlamadığını sorarak görüşmeyi sonlandırdı. Olumsuz bir yanıt almış olacaktı ki, "Ya Roland Mackey ismi?" diye ekledi.

Bekledi.

"Emin misiniz?" diye sordu. "Tamam, zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Telefonu kapatıp Bosch'a baktı. Sabahki parmak izi keşfinden haberdar edilmediği için hissettiği öfke tamamen silinmiş gibiydi, yüzü heyecanla parlıyordu.

"Haklıymışsın," dedi. "Biri aramış. Aynı konu. Söyleyince Roland Mackey ismini bile hatırladı. Onu gözlediğimiz süre boyunca biri Mackey'nin izini sürüyormuş, Harry."

352

Faili Meçhul

"Şimdi de biz onun izini süreceğiz. Listedeki numaraları sırasıyla aradıysa bir sonraki görüşmesini Tampa Araç Çekme Hizmetleri ile yapmış olmalı. Kayıtlara göre saat bir kırkta Amanda Sobek adına kayıtlı bir hattan arama yapılmış. İsmi tanımıyorum ama aradığımız görüşme bu olabilir."

"Amanda Sobek," dedi Rider dizüstü bilgisayarını açarken. "Bakalım AutoTrack'te neler bulacağız."

Rider ismi araştırırken Bosch, Nord ile birlikte Tampa Araç Çekme Hizmetleri'ne varan Robinson'dan bir telefon aldı.

"Harry, gündüz vardiyasında çalışan eleman telefonun bir buçuk ila iki arasında gelmiş olduğunu söylüyor. O sırada öğle yemeğinden henüz döndüğü ve saat ikide bir çekme işine gittiği için zamandan oldukça emin. Trip-le A çağrısı."

"Visa'dan arayan kişi kadın mıymış erkek mi?"

"Erkek."

"Tamam, başka bir şey var mı?"

"Evet. Visa'dan arayan adam Mackey'nin burada çalıştığını öğrendikten sonra hangi saatlerde çalıştığını sormuş."

"Tamam. Ona bir soru daha sorabilir misin?"

"Tabii, yanımda zaten."

"Ona Sobek isminde bir müşterileri olup olmadığını sor. Amanda Sobek."

Bosch soruya cevap gelmesini bekledi.

"Sobek adında bir müşterileri yok," dedi Robinson. "Bu iyi haber mi, Harry?"

"Fena değil."

Bosch telefonu kapadıktan sonra Rider'ın bilgisayarının ekranına bakabilmek için masanın etrafından dolaştı. Bu arada ortağına Robin-son'm söylediklerini aktardı.

"Amanda Sobek hakkında bir şey var mı?" diye sordu.

353

F:23

Michael Connelly

"Evet, dinle bak. Batı Valley'de oturuyor. Chatsworth'te, Farralone Caddesi'nde. Ama burada fazla bir bilgi yok. Kredi kartı veya ipoteği bulunmuyor. Sanırım hepsi eşinin adına. Ev kadını olabilir. Adresi kullanarak kocasına ulaşip ulaşamayacağıma bakacağım."

Bosch yıllığı açarak Rebecca Verloren'in sınıfını buldu. Sobek veya Amanda ismini aramaya koyuldu.

"İşte burada," dedi Rider. "Mark Sobek. Her şey onun adına kayıtlı ve görünüşe bakılırsa epey bir malvarlığı söz konusu. Dört araba, iki ev, pek çok kredi kartı."

"Sınıfında Sobek adında biri yokmuş," dedi Bosch. "Ama Amanda isminde iki kız var. Amanda Reynolds ve Amanda Riordan. Sence onlardan biri olabilir mi?"

Rider başını iki yana salladı.

"Sanmıyorum. Yaşları tutmuyor. Kayıtlara göre Amanda Sobek kırk bir yaşında. Yani Rebecca'dan sekiz yaş büyükmüş. Burada uymayan bir şeyler var. Sence kadını doğrudan arasak mı?"

Bosch yıllığı gürültüyle kapattı. Rider oturduğu yerde irkildi.

"Hayır," dedi Bosch. "Bence gidelim."

"Nereye? Kadını görmeye mi?"

"Evet. Kışını kaldırıp kapıları çalma vakti geldi."

Rider'a baktı ve pek de eğleniyor görünmediğini fark etti.

"Tam olarak senin kıçını kastetmemiştim. Lafın gelişi söyledim. Haydi gidelim."

Rider ayağa kalktı.

"Günün sonunda işsiz kalabilecek biri için fazla neşelisin."

"Tek çare bu, Kiz. Karanlık bekliyor. Ve sen ne yaparsan yap mutlaka geliyor."

Ofisten çıktılar.

354

Faili Meçhul

37

AutoTrack'ten elde ettikleri adres, Bosch ve Rider'ı yaklaşık bir dönüm arazi içinde inşa edilmiş görkemli bir Akdeniz stili malikâneye götürdü. Koyu renk ahşaptan dört kapısı bulunan bir garajı ve garaj üzerinde misafirhanesi vardı. Demir giriş kapısı önünde dahili haberleşmeden gelecek yanıtı beklerken bu kadarını gözlemleyebilmişlerdi. Nihayet Bosch'un açık camının dibindeki direktteki küçük kutudan bir ses yayıldı.

"Evet, kimsiniz?"

Bir kadındı. Sesi gençti.

"Amanda Sobek?" diye sordu Bosch.

"Hayır, ben asistanıyım. Siz ikiniz kimsiniz?"

Bosch tekrar bakınca kutuda bir kamera olduğunu gördü. Demek hem duyuluyorlar hem de izleniyorlardı. Rozetini çıkararak kutunun otuz santim kadar ötesinde tuttu.

"Polis," dedi. "Amanda veya Mark Sobek ile görüşmemiz gerek."

"Ne hakkında?"

"Polis meseleleri hakkında. Kapıyı açın lütfen, efendim."

Beklediler. Bosch çağrı düğmesine tekrar basmaya niyetlenmişti ki ağır kapı yavaşça açılmaya başladı. İlerleyerek sütunlu kapının önündeki daire şeklindeki adanın yanına park ettiler.

355

Michael Connelly

"Koruyabilmek için bir çekme aracı şoförünü öldürmeye de geçecek kadar güzel bir yere benziyor," dedi Bosch kontağı kapatırken usulca.

Kapı, daha onlar varmadan yirmili yaşlarda genç bir kadın tarafından açılmıştı. Üzerinde bir etek ve beyaz bir bluz vardı. Asistan olmalıydı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Bosch.

"Melody Lane. Bayan Sobek için çalışıyorum."

"Kendisi burada mı?" diye sordu Rider.

"Evet, giyiniyor. Birazdan aşağıda olur. Oturma odasında bekleyebilirsiniz."

Üzerinde çerçeveler içinde birkaç aile fotoğrafı olan bir masanın bulunduğu giriş holünden geçtiler. Aile anne, baba ve lise çağlarında iki genç kızdan ibaret görünüyordu. Melody'yi takip ederek geniş pencereleri Santa Susana Eyalet Parkı'na ve ötesindeki Oat Dağı'na bakan gösterişli oturma odasına girdiler.

Bosch saatine baktı. Neredeyse öğle vaktiydi. Melody saati kontrol ettiğini fark etmişti.

"Uyumuyordu. Sabah egzersiz yapmıştı, onun için duş aldı. Her an aşağıda ola..."

Sözünü bitirmesine gerek kalmadı. İçine pembe bir bluz ve üzerine gömlek giymiş, beyaz pantolonlu çekici bir kadın telaşla odaya girdi.

"Ne oldu? Bir sorun mu var? Kızlarım iyi mi?"

"Amanda Sobek siz misiniz?" diye sordu Bosch.

"Elbette benim. Sorun nedir? Niçin buradasınız?"

Bosch odanın ortasındaki oturma grubunu işaret etti.

"Oturabilir miyiz, Bayan Sobek?"

"Bana bir sorun olup olmadığını söyleyin."

Yüzündeki panik ifadesi Bosch'a gerçek göründü. Bir yerlerde yanlış bir dönüş yaptıklarını düşünmeye başladı.

356

Faili Meçhul

"Hiçbir sorun yok," dedi. "Konumuzun kızlarımda bir ilgisi yok. Kızlarınız gayet iyi."

"Ya Mark?"

"Hayır, Bayan Sobek. Bildiğimiz kadarıyla o da iyi. Haydi şuraya oturalım."

Kadın nihayet biraz rahatlayarak hızlı adımlarla kanepenin yanındaki koltuğa yöneldi. Bosch cam sehpanın yanından geçerek kanepeye oturdu. Rider da diğer koltuklardan birine geçti.

Bosch kendisini ve Rider'ı tanıttıktan sonra rozetini tekrar gösterdi. Sehpanın üzerindeki camın pırl pırl olduğu dikkatinden kaçmamıştı.

"Size ne hakkında olduğunu söyleyemeyeceğim bir soruşturma yürütüyoruz. Size cep telefonunuzla ilgili birkaç soru sormam gerekiyor."

"Cep telefonum mu? Cep telefonum yüzünden mi ödümü patlattınız?"

"Bu çok ciddi bir soruşturma, Bayan Sobek. Cep telefonunuz yanınızda mı?"

"Çantamda. Göstermem gerekiyor mu?"

"Hayır, henüz değil. Dün ne zaman kullandığınızı söyleyebilir misiniz?"

Sobek bu çılgınca bir soruymuş gibi başım iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Sabah spor salonundan Melody'yi aramıştım. Daha sonra ne zaman kullandığımı hatırlayamıyorum. Mağazaya gittim ve okuldan sonra eve dönüş yolunda olup olmadıklarını öğrenmek için kızlarımı aradım. Başka bir şey hatırlamıyorum. Spor salonu haricinde neredeyse bütün gün evdeydim. Evdeyken cep telefonumu kullanmıyorum. Ev telefonunu kullanıyorum."

Bosch'un kuşkuları katlanarak artıyordu. Bir yerlerde bir hata yapmışlardı.

"Telefonunuzu başka biri kullanmış olabilir mi?" diye sordu Rider.

357

Michael Connelly

"Kızlarımın kendi telefonları var. Melody'nin de öyle. Anlamıyorum."

Bosch ceket cebinden telefon kayıtlarını çıkararak Tampa Araç Çekme Hizmetleri'ni arayan numarayı yüksek sesle okudu.

"Bu sizin numaranız mı?" diye sordu.

"Hayır, kızımın numarası. Kaitlyn'in."

Bosch öne eğildi. Şimdi iş değişmişti.

"Kızınızın mı? O dün neredeydi?"

"Söylemiştim. Okuldaydı. Ve telefonunu dersleri bitene kadar kullanmış olamaz çünkü okulda cep telefonu yasak."

"Hangi okulda okuyor?" diye sordu Rider.

"Hillside Hazırlık. Porter Ranch'te."

Bosch arkasına yaslanarak Rider'a baktı. Bir parça aniden yerini bulmuştu. Ne olduğundan emin değildi ama önemli olduğunu biliyordu.

Amanda Sobek yüz ifadelerini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Okulda bir sorun mu var?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır, efendim," dedi Bosch. "Kızınız kaçınıcı sınıfta?"

"İkinci."

"Bailey Sable adında bir öğretmeni var mı?" diye sordu Rider.

Sobek başını salladı.

"İngilizce dersine giriyordu."

"Bayan Sable'ın dün kızınızın cep telefonunu ödünç alması için bir sebep var mı?" diye sordu Rider.

Sobek omuz silkti.

"Aklıma bir şey gelmiyor. Bu durumun ne kadar tuhaf olduğunun farkında mısınız bilmiyorum. Tüm bu soruların. Telefonu tehdit etmek için falan mı kullanmışlar? Bu teröristlerle ilgili bir konu mu?"

"Hayır, efendim," dedi Bosch. "Ama ciddi bir mesele. Şimdi okula gidip kızınızla konuşmamız gerekiyor. Bizimle gelip görüşme sırasında orada bulunursanız memnun oluruz."

358

Faili Meçhul

"Bir avukata ihtiyacı var mı?"

"Sanmıyorum, efendim."

Bosch ayağa kalktı.

"Gidelim mi?"

"Melody de gelebilir mi? Onun da gelmesini istiyorum."

"Bakın ne diyeceğim. Melody'ye bizimle orada buluşmasını söyleyin. Bu şekilde bizim başka bir yere gitmemiz gerektiği takdirde sizi eve getirebilir."

Michael Connelly

38

Hillside Hazırlık Yolu boyunca arabaya bir sessizlik hâkimdi. Bosch, Rider ile konuşup son gelişmeleri değerlendirmek istiyor ama bunu Amanda Sobek'in önünde yapmak istemiyordu. Bu yüzden yolcuları sessizliği bozup kocasını arayıp arayamayacağını sorana dek konuşmadılar. Bosch, ona bir sakınca bulunmadığını söyledi. Ama kadın eşine ulaşamadı ve neredeyse histerik bir sesle mesaj bırakarak kendisini en kısa sürede aramasını istedi. Okula vardıklarında öğle tatiliydi. Ana koridordan idari bölüme doğru yürürlerken kafeteryadan gelen gürültüleri duyabiliyorlardı.

Bayan Atkins ofisteki masanın gerisindeydi. Dedektiflerin yanındaki Amanda Sobek'i fark edince biraz kafası karışmış gibi göründü. Bosch, Müdür Stoddard'ı görmek istediklerini söyledi.

"Bay Stoddard bugün öğle yemeği için okul dışına çıktı," dedi Bayan Atkins. "Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, Kaitlyn Sobek'i görmek istiyoruz. Onunla konuşurken Bayan Sobek de yanımızda olacak."

"Hemen şimdi mi?"

"Evet, Bayan Atkins, şimdi. Siz veya bir başka okul görevlisi onu buraya getirebilirse çok memnun olurum. Diğer çocukların polisle birlikte yürüdüğünü görmemeleri daha iyi olabilir." 360

Faili Meçhul

"Onu ben de bulup getirebilirim," diye teklifte bulundu Amanda.

"Hayır," dedi Bosch hemen. "Onu sizinle aynı anda görmek istiyoruz."

Kızına cep telefonu hakkında polisten önce soru sormasını istemediğini belirtmenin kibar bir yoluydu.

"Gidip kafeteryadan onu getireyim," dedi Bayan Atkins. "Konuşmak için müdürün odasını kullanabilirsiniz."

Masanın arkasından çıktı, gözlerini Amanda Sobek'ten kaçırdı ve ana koridora açılan kapılara yöneldi.

"Teşekkürler, Bayan Atkins," dedi Bosch.

Bayan Atkins'in Kaitlyn'i bulup geri dönmesi beş dakika sürdü. Onlar beklerken Melody Lane geldi. Bosch, Amanda'ya asistanının görüşme süresince dışarıda beklemesi gerektiğini söyledi. Kız, yanında Bosch, Rider ve annesiyle müdürün özel bölümünde bir odaya alındı. Etrafında altı sandalye olan yuvarlak bir masaya oturdular.

Bosch, herkes oturduktan sonra Rider'a başını salladı ve ortağı sözü aldı. Bosch, kızın sorgusunu bir kadının yapmasının daha iyi olacağını düşünmüş, Rider da onun fikrini anlayıp benimsemişti. Kaitlyn'e önceki gün saat 13.40'ta cep telefonu ile yapılmış bir görüşmeyi soruşturduklarını söyledi. Kız hemen sözünü kesti.

"Bu imkânsız."

"Neden?" diye sordu Rider. "Aranan hattı dinliyorduk ve elimizde resmi görüşme kayıtları var. Telefonundan gelen görüşmenin saati kesin bir şekilde belirtilmiş."

"Dün o saatte okuldaydım. Okuldayken cep telefonu kullanmamız yasak."

Kız huzursuz görünüyordu. Bosch yalan söylediğini anlayabiliyor ama tam olarak neyi gizlediğini bilmiyordu. Kızın yalan söylemesinin sebebinin annesinin odada bulunması olup olmadığını merak etti.

361

Michael Connelly

"Telefonun şimdi nerede?" diye sordu Rider.

"Dolabımdaki sırt çantamda. Ve kapalı."

"Dün saat bir kırkta da orada mıydı?"

"Hı-hı."

Yalan söylerken gözlerini Rider'dan kaçırmıştı. Okunması kolaydı ve Bosch, Rider'm da kendisiyle aynı fikirde olduğundan emindi.

"Kaitlyn, bu çok ciddi bir soruşturma," dedi Rider sakinleştirici bir tonla. "Bize yalan söylüyorsan başın büyük bir belaya girebilir."

"Yalan söyleme, Kaitlyn!" dedi Amanda Sobek sertçe.

"Sükûnetimizi kaybetmeyelim," dedi Rider. "Kaitlyn, sana bahsettiğim telefon kayıtları elektronik ortamda elde ediliyor ve yanılıyor olmaları mümkün değil. Cep telefonun bu

görüşmede kullanılmış. Buna hiç şüphe yok. Birinin dolabından alıp kullanmış olması mümkün mü sence?"

Kız omuz silkti.

"Her şey mümkün sanırım."

"Pekâlâ, bunu kim yapmış olabilir?"

"Bilmiyorum. Öyle olduğunu söyleyen sizsiniz."

Bosch boğazını temizleyerek kızın dikkatini üzerine çekti. Kıza sertçe bakarak, "Belki merkeze gitsek daha iyi olacak," dedi. "Burası bu görüşme için uygun bir yer olmayabilir."

Sandalyesini geri itip kalkmaya yeltendi.

"Neler oluyor, Kaitlyn?" diye sordu Amanda yalvarırcasına. "Bu insanlar son derece ciddi. Kimi aradın?"

"Hiç kimseyi, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil."

"Telefon yanımda değildi. El konmuştu."

Bosch yerine oturdu ve Rider sözü tekrar aldı.

"Telefonuna kim el koymuştu?"

"Bayan Sable," dedi kız.

362

Faili Meçhul

"Neden?"

"Çünkü dersler bitene kadar okulda kullanmamız yasak. Dün en iyi arkadaşım Rita okula gelmemişti. Ben de derste iyi olup olmadığını öğrenmek için ona mesaj yazmayı denedim ama Bayan Sable beni yakaladı."

"Ve telefonunu aldı?"

"Evet, aldı."

Bosch'un beyni hızla çalışıyor, Bailey Koster, Sable'ı Rebecca Verlo-ren cinayetiyle ilişkilendirmeye çalışıyordu. Bir yerde tıkanıyordu. On altı yaşındaki Bailey Koster baygın arkadaşının bedenini evinin arkasındaki tepeden yukarı kesinlikle taşıyamazdı.

"Neden az önce bize yalan söyledin?" diye sordu Rider.

"Çünkü onun başımın belada olduğunu bilmesini istemedim," dedi kız çenesiyle annesini göstererek.

"Kaitlyn, polise asla yalan söylemeyeceksin," diye tepki gösterdi Amanda anında. "Hiç umurumda..."

"Bunu daha sonra konuşursunuz, Bayan Sobek," dedi Bosch. "Devam edelim."

"Telefonunu ne zaman geri aldın, Kaitlyn?" diye sordu Rider.

"Günün sonunda."

"Yani telefon bütün gün Bayan Sable'daydı."

"Evet. Yani hayır, bütün gün değil."

"Eh, kimdeydi peki?"

"Bilmiyorum. Telefonu aldıklarında günün sonunda müdürün odasından alabileceğimizi söylüyorlar. Ben de öyle yaptım. Bay Stoddard telefonumu bana geri verdi."

Gordon Stoddard. Tüm parçalar bir anda yerine oturmaya başladı. Bosch su tüneline girmişti. Dava ve bütün ayrıntıları şimdi etrafında dönüp duruyordu. Berraklık ve inayet dalgası üzerinde hızla ilerliyordu.

363

Michael Coimelly

Her şey birbirini tutuyordu. Stoddard uyuyordu. Mackey'nin son sözü uyuyordu. Stoddard, Rebecca'nın öğretmeni idi. Ona yakındı. Sevgilisi ve gece yanlan telefon eden oydu. Tüm taşlar uyumla yerine oturuyordu.

BayX.

Bosch ayağa kalktı ve tek söz etmeden odadan çıktı. Stoddard'm ofisinin kapısının önünden geçti. Kapı açık, içerisi boştu. Ön tarafa geçti.

"Bayan Atkins, Bay Stoddard nerede?"

"Az önce buradaydı ama çıktı."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Belki kafeteryaya gitmiştir. Diğer dedektifle birlikte Kaitlyn'le görüştüğünüzü söylemişim."

"Sonra çıktı mı?"

"Evet. Ah, şimdi hatırladım, otoparkta olabilir. Bugün yeni bir araba aldığını söylemişti. Belki öğretmenlerden birine gösteriyordur."

"Ne tür bir araba? Söylemiş miydi?"

"Bir Lexus. Modelinin numarasını da söyledi ama hangisi olduğunu unuttum."

"Ona ait özel bir park yeri var mı?"

"Ah, evet. Giriş holünden çıkınca sağdan ilk sıra."

Bosch dönüp koridora açılan kapılara yöneldi. Koridor, kafeteryadan çıkıp sınıflarına gitmekte olan öğrencilerle doluydu. Bosch öğrencileri hafifçe itip kakarak kalabalığın içinde ilerlemeye başladı. Bir süre sonra kalabalıktan kurtulup koşmaya başladı. Otoparka çıkıp doğruca sağdan ilk sıraya gitti. Üzerinde Stoddard ismi yazılı olan park yeri boştu. Rider'ı almak üzere içeri döndü. Sağ tarafında gümüşü bir pırlıtlı gördüğü sırada kemerinden cep telefonunu alıyordu. Bir araba doğruca üzerine geliyordu ve kaçmak için artık çok geçti.

364

Faili Meçhul

39

Birileri Bosch'a doğrulup oturması için yardım etti.

"İyi misin, Harry?"

Gözleri odaklanınca karşısında Rider'ı gördü. Başını sersemce salladı. Az önce olanları hatırlamaya çalıştı.

"Stoddard'dı," dedi. "Doğruca üzerime geldi."

"Arabasıyla mı?"

Bosch güldü. O ayrıntıyı atlamıştı.

"Evet, yeni arabası. Gri bir Lexus."

Bosch ayağa kalkmaya yeltendi ama Rider omzundan tutarak ona engel oldu.

"Dur, bekle bir dakika. İyi olduğundan emin misin? Bir yerin acımıyor ya?"

"Sadece başım."

Artık hatırlıyordu.

"Düşerken başımı çarptım," dedi. "Arabanın önünden can havliyle kaçtım. Ama gözlerini gördüm. Öfkeden deliye dönmüştü."

"Gözlerine bir bakayım."

Bosch başını ona doğru kaldırdı ve Rider çenesinden tutarak gözbe-beklerini inceledi.

365

Michael Connelly

"Bir şeyin yok gibi görünüyor," dedi Rider.

"Tamam. Sen Bayan Atkins'ten Stoddard'ın ev adresini alırken ben burada biraz daha oturayım."

Rider başını salladı.

"Pekâlâ. Sen burada bekle."

"Acele et. Onu bulmamız gerek."

Rider koşarak okula geri döndü. Bosch elini uzatıp yoklayınca başının arkasında koca bir şişlik keşfetti. Berraklasan anıyı zihninde tekrar canlandırdı. Ön camın ardından Stoddard'ın yüzünü görmüştü. Yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı.

Ama Bosch diğer tarafa doğru atlarken direksiyonu aksi yöne kırı-vermişti.

Bosch, Stoddard için tutuklama emri çıkarılmasını söyleme niyetiyle cep telefonuna uzandı.

Telefonu kemerindeki yerinde değildi. Etrafına bakınca bir BMW'nin arka lastiğinin biraz ötesinde, yerde durmakta olduğunu gördü. Oraya kadar emekledikten sonra telefonunu alıp ayağa kalktı.

Başı dönünce dengesini korumak için arabaya yaslanmak zorunda kaldı. Elektronik bir ses aniden konuştu. "Lütfen arabadan uzaklaşın!"

Bosch elini çekti ve otoparkta durmakta olan kendi arabasına doğru yürümeye başladı.

Yürürken merkezi aradı ve Stoddard ile gri Lexus'u için arama emri çıkarttırdı.

Telefonu kapatıp kemerine koyduktan sonra arabasına binip çalıştırdı ve Rider adresi alıp çıktığında hemen harekete geçebilecek şekilde girişin önünde durdu.

Rider sonu gelmezmiş gibi görünen bir bekleme süresinin ardından binadan çıkıp seri adımlarla arabaya doğru yürüdü. Ama oturmak yerine onun tarafına geldi, kapısını açtı ve inmesini işaret etti.

366

Faili Meçhul

"Evi uzak değil," dedi. "Winnetka'da, Chase üzerinde bir ev. Ama sen kullanmıyorsun. Ben süreceğim."

Bosch tartışmanın vakit israfı olacağını biliyordu. Yerinden kalkıp olabildiğince hızlı bir şekilde arabanın önünden dolaşarak yolcu koltuğuna oturdu. Rider direksiyona geçip gaza bastı ve otoparktan çıktılar.

Rider arabayı Stoddard'ın evine doğru sürerken Bosch, Devonshire Bölgesi devriyesini arayıp destek istedi. Ardından Abel Pratt'i arayarak o sabah öğrendiklerini kısaca özetledi.

"Sence nereye gidiyor?" diye sordu Pratt.

"Hiçbir fikrim yok. Şu an evine yaklaşıyoruz."

"İntihara meyilli mi?"

"Bilmiyorum."

Pratt duyduklarını sindirirken bir süre konuşmadı. Sonra ufak ayrıntılarla ilgili birkaç soru daha sorup telefonu kapadı.

"Sesi mutlu geliyordu," dedi Bosch, Rider'a. "Bu adamı yakalarsak limonu limonataya dönüştürmüş olacağımızı söylüyor."

"Güzel," dedi Rider. "Stoddard'ın evinden veya ofisinden parmak izleri alıp yatağın altında bulduklarımızla karşılaştırabiliriz. İzler tutuyorsa herif kaçmış bile olsa bu iş bitmiş demektir."

"Merak etme, yakalayacağız."

"Ne düşünüyorsun, Harry? Sence cinayeti Mackey ile birlikte mi işlediler?"

"Bilmiyorum. Ama Stoddard'ın yıllıktaki fotoğrafını hatırlıyorum. Oldukça formda görünüyordu. Kızı tepeden yukarı tek başına taşımış olabilir. Onu bulup sorana kadar bilemeyeceğiz."

Rider başını salladı.

"Kilit soru şu," dedi sonra. "Mackey ve Stoddard arasında nasıl bir bağlantı var?"

"Tabanca."

367

Michael Connelly

"Onu biliyorum. O kadarı aşikâr. Benim demek istediğim, birbirlerini nereden tanıdıkları. Yolları nasıl kesişti ve onu tabancayı elde edecek kadar iyi nasıl tanıdı?"

"Bence cevap en baştan beri gözümüzün önündeydi," dedi Bosch. "Ve Mackey son sözünde bana bunu açıkladı."

"Chatsvorth?"

"Chatsvorth Lisesi."

"Nasıl yani?"

"Mackey o yaz Chatsvorth Lisesi'nden GED alıyordu. Mackey'nin cinayet gecesinde başka bir yerde olduğuna tanıklık eden kişi öğretmeniydi. Ama belki durum tam tersiydi. Belki öğretmenin tanıdığı Mackey'ydi."

"Stoddard mı?"

"İlk gün bize Hillside'daki bütün öğretmenlerin ek işleri olduğunu söylemişti. Belki o da ders veriyordu. Belki Mackey'nin öğretmeni oydu."

"Çok fazla belki var, Harry."

"O yüzden kendine herhangi bir şey yapmadan Stoddard'ı bulmalıyız."

"Sence intihara mı meyilli? Abel'a bilmediğini söylemiştin."

"Hiçbir şeyden emin değilim. Ama otoparkta direksiyonu son anda başka yöne kırdı. Bu da bana sadece bir kişiye zarar vermek istediğini düşündürdü."

"Kendisine mi? Belki sadece yeni arabasına hasar vermek istemediği için yapmıştır."

"Olabilir."

Rider dört şeritli bir cadde olan Winnetka'ya döndü ve daha hızlı ilerlemeye başladı.

Stoddard'ın evine neredeyse varmışlardı. Bosch onları neyin bekliyor olabileceğini düşünerek sessizliğe bürünmüştü. Rider sonunda Chase'ten sola döndü ve ileride iki ön kapısı da açık siyah beyaz bir devriye aracı olduğunu gördüler. Rider aracın arkasında durdu ve hemen dışarı fırladılar. Bosch belinden silahını çekti ve yan tarafında taşı-

368

Faili Meçhul

maya başladı. Rider, Stoddard'm sadece arabasına hasar vermek istememiş olabileceğini söylerken belki de haklıydı.

İkinci Dünya Savaşı dönemi tarzındaki küçük evin ön kapısı açıktı. Devriye aracından inmiş olan memurlar ortalıkta görünmüyordu. Bosch, Rider'a baktı ve onun da tabancasını çekmiş olduğunu gördü. İçeri girmeye hazırlardı. Bosch kapıdan seslendi. "Dedektifler giriyor!" Eşikten içeri girdi ve içeriden bir cevap aldı.

"Tehlike yok! İçerisi temiz!"

Bosch rahatlamadı. Oturma odasına girerken tabancasını hâlâ indir-memişti. Gözleriyle odayı taradı ve boş olduğunu gördü. Sehpanın üzerine bakınca önceki günün Daily VVevv^'unun katlanmış şekilde durmakta olduğunu gördü. Rebecca Verloren'ın fotoğrafı görülebiliyordu.

"Devriye çıkıyor!" dedi biri sağdaki koridordan.

İki memur kısa süre sonra oturma odasına girdi. Tabancalarını yan taraflarında taşıyorlardı. Bosch onları görünce rahatladı ve silahını indirdi.

"İçeride kimse yok," dedi üniformasında çavuş şeritleri olan devriye memuru. "Geldiğimizde kapı açıktı, içeri girdik. Yatak odasında görmeniz gereken bir şey var."

Devriye memuru yolu gösterdi, Bosch ve Rider onu takip etti. Banyo ve ofis olarak kullanılan küçük bir yatak odasının açık kapıları önünden geçerek kısa koridorun sonuna vardılar. Yatak odasına vardıklarında devriye memuru, yatağın üzerinde duran uzunca ahşap kutuyu işaret etti. Kutu açıktı ve içerisindeki süngerin ortasında uzun namlulu bir altıpatlara ait olduğu anlaşılan bir boşluk vardı. Silah gitmişti. Mermi kutusu da alınmış, ardında dikdörtgen bir boşluk kalmıştı. Ama mermi kutusu, içindekiler çıkarıldıktan sonra yatağın üzerine bırakılmıştı.

"Peşinde olduğu biri mi var?" diye sordu devriye memuru.

Bosch gözlerini tabancanın kutusundan ayırmadı.

369

F: 24

Michael Connelly

"Muhtemelen kendisi," dedi. "Yanında eldiveni olan var mı? Benimki arabada kaldı."

"İşte, alın."

Devriye memuru kemerindeki araç kutusundan bir çift plastik eldiven çıkararak ona uzattı. Bosch eldivenleri hemen takip mermi kutusunu aldı. İçindeki plastik hazneyi çıkarınca sadece birinin eksik olduğunu gördü.

Rider gelip dirseğine dokunduğu sırada Bosch merminin geride bıraktığı boşluğa bakarak düşünmekteydi. Ortağına dönüp bakışlarını takip etti ve yatağın diğer tarafındaki masaya baktı.

Üzerinde Rebecca Verloren'in çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Eiffel Ku-lesi'nin önündeki yeşil alanda çekilmişti. Başında siyah bir bere vardı ve kameraya teklifsizce gülümsüyordu. Bosch kızın gözlerindeki ifadenin samimi olduğunu ve fotoğrafı çeken kişiye sevgiyle baktığını düşündü.

"Yılıktaki fotoğrafların hiçbirinde yoktu çünkü kameranın gerisindeki oydu," dedi Bosch.

Rider başını salladı. O da su tünelineydi.

"Orada başlamıştı," dedi Rider. "Rebecca ona orada âşık olmuştu. Benim gerçek aşkımdı."

Devriye memurunun konuşmasıyla bozulan birkaç dakikalık kasvetli bir sessizlik oldu.

"Gidebilir miyiz?"

"Hayır," dedi Bosch. "Bilimsel araştırma dedektifleri gelene dek burada kalmanız gerek. Ve Stoddard'm geri dönmesi ihtimali de var."

"Siz gidiyor musunuz?" diye sordu devriye memuru.

"Gidiyoruz."

370

Faili Meçhul

40

Hızla Bosch'un arabasına döndüler ve direksiyona yine Rider geçti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu motoru çalıştırırken.

"Verlorenlarm evine," dedi Bosch. "Acele et."

"Ne düşünüyorsun?"

"Gazetede basılan fotoğrafı. Muriel'in kızının yatağının üzerinde oturduğu fotoğraf. Odanın hâlâ aynı şekilde duruyor olduğunu gösteriyordu, biliyorsun."

Rider bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"Evet."

Anlamıştı. Fotoğraf, Rebecca'nın odasının on yedi yıl önce kaçırıldığından beri aynı şekilde durduğunu gösteriyordu. Onu görmek Stoddard'ın zihninde bir şeyi tetiklemiş olabilirdi. Çok uzun zaman önce kaybedilmiş duyulan özlem. Fotoğraf bir vaha gibiydi, her şeyin yolunda olduğu kusursuz bir yerin hatırlatıcısı.

Rider gazı kökleyince araba ileri fırladı. Bosch cep telefonunu çıkardı, merkezi aradı ve onlarla Muriel Verloren'm evinin önünde buluşmak üzere bir ekip göndermelerini istedi. Ayrıca Stoddard'ın artık silahlı ve tehlikeli olduğunu, ayrıca muhtemel bir 5150 -duygusal bakımdan denge-

371

Michael Connelly

siz- vakasıyla karşı karşıya olduklarını belirterek arama emrini güncelle-di. Telefonu kapatırken Rider ile Verloren evine çok yaklaşmış olduklarını gördü ve destek ekibinden önce varacaklarını anladı. Muriel Verloren'ı aradı ama yanıt alamadı. Telesekreter devreye girince telefonu kapadı.

"Cevap yok."

Beş dakika sonra köşeyi dönerek Red Mesa Yolu'na girdiler ve Bosch, Verloren evinin önüne dikkatsizce park edilmiş olan gri arabayı hemen gördü. Okulun otoparkında üzerine gelen gri Lexus'tu. Rider arabayı hemen arkasına park etti ve hemen inip silahlarını çektiler.

Evin ön kapısı aralıktı. El işaretleriyle anlaşarak kapının iki yanında yerlerini aldılar. Bosch kapıyı itti ve içeri girdi. Rider onu takip etti ve hemen oturma odasına yöneldiler.

Muriel Verloren yerde yatıyordu. Yanında bir mukavva kutu ve ambalaj malzemeleri vardı. Kahverengi koli bandıyla ağzı ve el ve ayak bilekleri sıkıca sarılmıştı. Rider, kadını doğrultup sırtını kanepeye dayattı ve parmağını dudaklarına götürdü.

"Muriel, adam evde mi?" diye fısıldadı.

Muriel başını salladı. Gözleri iri iri açılmıştı.

"Rebecca'nın odasında mı?"

Muriel başını yine salladı.

"Silah sesi duydun mu?"

Muriel başını iki yana salladı ve ağzı tıkalı olmasa çığlık olabilecek boğuk bir ses çıkardı.

"Sessiz olman gerek," diye fısıldadı Rider. "Bandı çıkardığımda hiç ses çıkarmayacaksınız."

Muriel başını hararetle salladı ve Rider bandı çıkarmaya koyuldu. Bosch onlara yaklaştı.

"Yatak odasına çıkıyorum."

372

Faili Meçhul

"Bekle, Harry," diye buyurdu Rider sesini hafifçe yükselterek. "Birlikte çıkalım. Ayak bileklerini çöz."

Bosch, Muriel'm ayak bileklerine dolanmış bandı açmaya koyuldu. Rider nihayet Muriel'in ağzındaki bandı gevşeterek çenesinden aşağı çekti. Bir yandan da kadını sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Becky'nin öğretmeni," diye fısıldadı Muriel. Sesi telaşlıydı ama yüksek değildi. "Tabancası var."

Rider, kadının bileklerini çözmeye başladı.

"Pekâlâ," dedi. "Halledeceğiz."

"Ne yapıyor?" diye sordu Muriel. "Yoksa o mu?"

"Evet, o."

Muriel acıyla derin bir iç geçirdi. Artık elleri de ayakları da serbestti. Ayağa kalkmasına yardım ettiler.

"Yukarı çıkıyoruz," dedi Rider, ona. "Evden çıkman gerek."

Muriel'i giriş holüne yönelttiler.

"Gidemem. Onun odasında. Yapamam..."

"Gitmen gerek, Muriel," diye fısıldadı Bosch sertçe. "Burası güvenli değil. Bir komşunun evine git."

"Komşularımı tanımıyorum."

"Evden çıkman gerek, Muriel," dedi Rider. "Sokaktan aşağı yürü. Polisler yolda. Gördüğün ilk polis aracını durdur ve onlara içeride olduğumuzu söyle."

Kadını açık olan ön kapıdan dışarı itip kapıyı arkasından kapadılar.

"Odasını bozmasına izin vermeyin!" diye yalvardığını duydular diğer taraftan. "Elimde sadece o kaldı!"

Bosch ve Rider arka koridora gidip merdivenleri olabildiğince sessiz bir şekilde tırmandı. Rebecca'nın yatak odasının kapısının iki yanında Pozisyon aldılar.

373

Michael Connelly

Bosch, Rider'a baktı. Çok az vakitleri olduğunu biliyorlardı. Destek ekipler geldiğinde durum değişecekti. Klasik bir polis -tarafından- intihar kurgusuydu. Stoddard veya özel timden biri beynine bir kurşun sıkmadan ona ulaşabilmeleri için bu son şansları olabilirdi.

Rider kapının kolunu işaret etti ve Bosch uzanıp sessizce çevirdi. Sonra başını iki yana salladı. Kapı kilitliydi.

El işaretleriyle kabaca bir plan oluşturdular, hazır olduklarında başlarını salladılar ve Bosch koridorda gerileyerek kapıyı tekmelemeye hazırlandı. Tek bir darbeye açması gerektiğini biliyordu. Aksi halde sürpriz avantajını kaybedeceklerdi.

"Kim var orada?"

Stoddard kapının gerisinden sormuştu. Bosch, Rider'a baktı. Sürpriz faktörü suya düşmüştü. Parmağıyla onu göstererek sessiz olmasını işaret etti. Konuşma işini Bosch yapacaktı.

"Bay Stoddard, ben Dedektif Bosch. Nasılsınız?"

"Pek iyi değil."

"Evet, durum biraz kontrolden çıktı, değil mi?"

Stoddard cevap vermedi.

"Bakin ne diyeceğim," diye devam etti Bosch. "Silahınızı bırakıp dışarı çıkmayı düşünseniz iyi olacak. Burada olduğum için şanslısınız. Bayan Verloren'm nasıl olduğunu görmek için bir uğramıştım. Ama ortağım ve özel tim birazdan burada olacak. Özel time bulaşmayı istemezsiniz, bundan emin olabilirsiniz. Şimdi çıkmanız en iyisi."

"Tek istediğim, onu sevdiğimi bilmeniz, hepsi bu."

Bosch konuşmadan önce duraksadı. Önce Rider'a, ardından yine kapıya baktı. Stoddard'a iki ayrı şekilde yaklaşabilirdi. Ondan bir itiraf almaya veya dışarı çıkmasını sağlayarak hayatını kurtarmaya çalışabilirdi. İkisi de mümkündü ama pek olası görünmüyordu.

"Peki ne oldu?" diye sordu.

374

Faili Meçhul

Stoddard konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Bebegi doğurmak istedi ve bunun her şeyi mahvedeceğini anlayamadı. Bebekten kurtulmak zorundaydık ama sonra fikrini değiştirdi."

"Bebek hakkında mı?"

"Benim hakkımda. Her şey hakkında."

Bosch bir şey söylemedi. Stoddard birkaç dakika sonra tekrar konuştu.

"Ona âşıktım."

"Ama onu öldürdünüz."

"Hatalar yaptım."

"O geceki gibi mi?"

"O geceden bahsetmek istemiyorum. O geceden önceki zamanları hatırlamak istiyorum."

"Sizi suçlayamam sanırım."

Bosch, Rider'a bakıp üç parmağını gösterdi. Üçe kadar sayıp içeri gireceklerdi. Rider başını salladı. Hazırdı.

Bosch bir parmağını indirdi.

"Anlamadığım nedir, biliyor musunuz, Bay Stoddard?"

İkinci parmağını indirdi.

"Ne?" diye sordu Stoddard.

Bosch üçüncü parmağını da indirerek kapıya sağ ayağıyla bir tekme indirdi. İçi boş olduğu için kolayca açılıp içeri doğru savruldu. Bosch darbenin şiddetiyle kapının ardından içeri daldı. Tabancasını doğrultup hemen yatağa döndü.

Stoddard orada değildi.

Bosch olduğu yerde dönmeye devam ederken aynada Stoddard'm aksini yakaladı. Kapının diğer tarafında, köşede duruyordu. Uzun namlulu bir tabancayı ağzına sokmak üzere kaldırıyordu.

Michael Connelly

Bosch, Rider'ın haykırdığını duydu. Ortağı hızla içeri dalarak Stoddard'm üzerine atıldı. Rider ve Stoddard yere yığılırken bir silah sesi odayı sarstı. Tabanca Stoddard'm elinden kayıp gürültüyle yere düştü. Bosch hızla yanlarına gitti ve Rider yan tarafa yuvarlanırken Stoddard'm üzerine bütün ağırlığıyla abandı.

"Vuruldu mu, Kiz?"

Cevap yoktu. Bosch, Stoddard'ı kontrol altında tutmaya çalışarak ortağına baktı. Rider bir elini başının sol tarafına dayamıştı.

"Kiz?"

"Vurulmadım!" diye bağırdı. "Ama galiba bir kulağım sağır oldu."

Stoddard, Bosch'un bütün ağırlığı üzerinde olmasına rağmen kalkmaya çalıştı.

"Lütfen!" dedi.

Bosch, Stoddard'm kolunu çekerek kendisini kaldırmaya çalışmasını önledi. Stoddard'm göğsü yere yapışınca kolunu hızla arkasına çekerek kelepçeledi. Kısa bir mücadelenin ardından diğer kolunu da çekerek ona da kelepçeyi taktı. Sonra Stoddard'm kulağına doğru eğildi.

"Lütfen ne?"

"Lütfen bırakın öleyim."

Bosch ayağa kalktı ve Stoddard'ı da çekerek kaldırdı.

"O senin için fazla kolay olur, Stoddard. Seni tekrar salıvermek gibi olur."

Bosch ayağa kalkan Rider'a döndü. Tabancanın patlamasıyla saçlarının bir kısmının yandığını görebiliyordu. Kurşun o kadar yakınından geçmişti işte.

"İyisin, değil mi?"

"Çınlama geçtiğinde çok daha iyi olacağım."

Faili Meçhul

Bosch başını kaldırıncı tavana saplanmış olan kurşunu gördü. Yaklaşan siren seslerini duyabiliyordu. Stoddard'ı dirseğinden kavrayıp yatak odasının kapısına doğru götürdü.

"Aşağı inip onu arabaya koyacağım. Devonshire merkezine götürür, suçlamaya kadar orada tutunuz."

Rider başını salladı. Bosch, ortağının hâlâ az önce olanları hazmetmeye çalıştığını anlamıştı. Kulağındaki çınlama ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunun kanıtıydı.

Bosch basamaklardan inerken Stoddard'ı kollarından tuttu. Oturma odasına girerlerken Stoddard çaresizce konuştu.

"Şimdi yapabilirsin."

"Neyi?"

"Beni vurabilirsin. Kaçmaya çalıştığımı söylersin. Kelepçelerden birini çıkarıp serbest kaldığımı söylersin. Beni öldürmek istiyorsun, değil mi?"

Bosch durup ona baktı.

"Evet, seni öldürmek isterdim. Ama bu sana iyilik etmek olurdu. O kıza ve ailesine yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Seni şimdi vurmak on yedi yılın faizini bile karşılamaz."

Bosch, onu kapıya doğru sertçe itti. Tam ön bahçeye çıkmışlardı ki bir devriye aracı evin önünde durup sirenini kapadı. Bosch aracın tepesindeki ışığı görünce daha önce söz edildiğini duyduğu, son teknolojiyle donatılmış yeni arabalardan biri olduğunu anladı. Teşkilatın bütçesi sadece birkaç adedini karşılamaya yetiyordu.

Araba Bosch'un aklına bir fikir getirdi. Bir elini kaldırıp gelen ekibe her şeyin yolunda olduğunu belirten bir işaret yaptı.

Stoddard'ı arabaya götürürken Muriel Verloren'm yolun ortasından yürüyerek eve doğru yaklaştığını gördü. Gözlerini dikmiş, Stoddard'a bakıyordu. Ağzı dehşet dolu sessiz bir çığlık atıyormuşçasına açılmıştı. Onlara doğru koşmaya başladı.

Michael Connelly

Devonshire Karakolu'na giderlerken Bosch, Stoddard ile birlikte ekip aracının arkasına oturdu. Rider, Muriel'ı sakinleştirmek ve sağlık görevlilerince kontrol edilmek üzere Verloren evinde kalmıştı. Sürebilmesi için onay vermelerinden sonra Bosch'un arabasıyla merkeze gelecekti.

Karakola olan yolculuk sadece on dakika sürüyordu. Bosch, Stoddard'ı bir an önce konuşurmayı denemesi gerektiğini biliyordu. İlk işi, okul müdürüne haklarını okumak oldu. Stoddard, Rebecca Verloren'in yatak odasında bazı itiraflarda bulunmuştu ama mahkemede kullanılıp kullanılmayacakları tartışılırdı zira hiçbir söylediği kaydedilmemişti ve o sırada Bosch, ona sessiz kalmasının da dahil olduğu haklarını henüz okumamıştı. Bosch, Rider'dan daha önce ödünç aldığı bir kartvizitten Stoddard'a haklarını okuduktan sonra kısaca sordu. "Şimdi benimle konuşmak istiyor musun?" Stoddard elleri hâlâ arkasında kelepçeli olduğu için öne eğilmiş bir şekilde duruyordu. Çenesi neredeyse göğsüne değecekti. "Söylenecek ne var?" diye sordu.

378

Faili Meçhul

"Bilmiyorum. Aslında konuşmana ihtiyacım yok. Hareketler ve ka-nıtlar-elimizde gereken her şey var. Sadece açıklama yapmak isteyebileceğini düşündüm, hepsi bu. Pek çok kişinin bu noktada hareketlerini açıklama ihtiyacı duyduğuna tanık oldum."

Stoddard önce karşılık vermedi. Araba Devonshire Bulvarı üzerinde doğuya doğru ilerliyordu. Karakol birkaç kilometre ötelilerindeydi. Bosch arabaya binmeden önce iki memurla konuşup ağırdan almalarını söylemişti.

"Ne komik/' dedi Stoddard sonunda.

"Nedir?"

"Fen bilgisi öğretmenini olduğumu biliyor muydun? Yani müdür olmadan önce öyleydim. Fen bölümünün başıydım."

"Hı-hı."

"Ve öğrencilerime DNA'yı öğrettirdim. Onlara hep DNA'nın hayatın sırrı olduğunu söyledim. DNA'yı çözümlen hayatin kendisini çözmüş olur, derdim."

"Hı-hı."

"Ama şimdi... şimdi ölümü çözmek için kullanıldı. Sizin tarafınızdan. Hayatın sırrı. Bilmiyorum. Galiba o kadar da komik değil. Benim durumumda acı."

"Öyle diyorsan."

"DNA hakkında ders veren biri DNA kanıtıyla yakalanıyor."

Stoddard gülmeye başladı.

"Hey, bundan iyi manşet olur," dedi. "Onlara söyle bence."

Bosch uzanıp Stoddard'ın kelepçelerini çözdü. Sonra düzgün oturabilmesi için ellerini önünde birleştirip tekrar kelepçeledi.

"Evdeyken ona âşık olduğumu söylemiştin," dedi Bosch.

Stoddard başını salladı.

"Evet. Hâlâ seviyorum."

379

Michael Connelly

"Sevgiyi gösterme şeklin ilginçmiş, sence de öyle değil mi?"

"Planlı değildi. O gece olan hiçbir şey planlı değildi. Sadece onu izliyordum, hepsi bu.

Yapabildiğim her an onu izliyordum. Arabayla evin önünden sıkça geçiyordum. Arabayı aldığı zamanlar onu takip ediyordum. Onu isteyken de izliyordum."

"Ve tüm o zamanlarda yanında tabanca vardı."

"Hayır, tabanca onun için değil, benim içindi. Ama..."

"Onu öldürmenin kendi canına kıymaktan kolay olduğunu fark ettin."

"O gece... Garaj kapısının açık olduğunu gördüm. İçeri girdim. Nedenini bilmiyorum.

Tabancayla kendimi öldürmeyi düşünüyordum. Onun yatağında yapacaktım. Ona olan aşkımın göstergesi olacaktı."

"Ama yatağın üzerine çıkmak yerine altına girdin."

"Düşünmek zorundaydım."

"Mackey neredeydi?"

"Mackey mi? Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Seninle değil miydi? Sana yardım etmedi mi?"

"Bana silahı verdi. Bir anlaşma yaptık. Tabancaya karşılık geçer not verecektim. Onun öğretmeniydim. Ve özel ders veriyordum. Yaz boyunca ek işim buydu."

"Ama o gece seninle değildi? Kızı tepeden yukarı tek başına mı taşıdın?"

Stoddard'm irileşmiş gözleri ön koltuğun arkasına dikilmişti ama çok uzaklara bakıyor gibiydi. "O günlerde güçlü kuvvetliydim," diye fısıldadı.

Devriye aracı Devonshire Karakolu'nun arkasındaki beton duvarla kaplı alana girdi. Stoddard camdan dışarı baktı. Diğer devriye araçlarını ve karakol binasının arkasını görmek onu kendine getirdi. Bir anda uyanarak durumunu kavradı.

380

Faili Meçhul

"Daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi.

"Pekâlâ." dedi Bosch. "Seni bir tutuklama odasına koyacağız. İstersen bir avukat çağırırız."

Araba çift kanatlı bir kapının önünde durdu ve Bosch indi. Diğer tarafa dolanıp Stoddard'ı da indirdi ve binadan içeri soktu. Dedektiflik bürosu ikinci kattaydı. Asansörden indiklerinde onları Devonshire dedektiflerinin sorumlusu olan teğmen karşıladı. Bosch, onu Verlorenların evinden aramıştı. Bir sorgu odası Stoddard'ı beklemekteydi. Bosch onu bir sandalyeye oturttu ve bir bileğindeki kelepçeyi masanın ortasına sabitlemiş olan metal halkaya geçirdi.

"Otur," dedi Bosch. "Birazdan döneceğim."

Kapıda durup Stoddard'a döndü. Son bir oyun oynamaya karar vermişti.

"Bir önemi var mı bilemem ama bence hikâyen baştan sona palavra."

Stoddard yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Ne demek istiyorsun? Onu seviyordum. Ona hiç..."

"Onu tek bir amaçla takip ediyordun. Öldürmek. Seni reddetti ve sen de bunu hazmedemedin. Ölmesini istedin. Ve şimdi, on yedi yıl sonra bir Romeo Juliet hikâyesine çevirip farklı bir şekilde göstermeye çalışıyorsun. Korkağın tekisin, Stoddard. Kızı takip edip öldürdün, bunu kabul et."

"Hayır, yanılıyorsun. Tabancayı kendim için edinmiştim."

Bosch odaya geri döndü ve masaya abanarak eğildi.

"Öyle mi? Peki ya elektrikli silah, Stoddard? O da mı kendin içindi? Hikâyende ondan bahsetmeyi unuttun bakıyorum. Oraya giderken tek amacın kendini öldürmekse neden yanında elektrikli bayıltıcı vardı?"

Stoddard'in sesi çıkmıyordu. Sanki aradan geçen on yedi yıl Profesyonel 100'ü hafızasından gerçekten silmişti.

381

Michael Connelly

"Birinci dereceden taammüden cinayet," dedi Bosch. "Kurtuluşun yok, Stoddard. Kendini öldürmeye hiç niyetin yoktu. Ne o zaman ne de bugün."

"Şimdi bir avukat istiyorum," dedi Stoddard.

"Ya, elbette istiyorsundur."

Bosch odadan çıkıp koridorun sonundaki açık kapıya doğru yürüdü. İzleme odasıydı. Teğmen ve devriye aracındaki memurlardan biri küçük alandaydı. İki ekranda görüntü mevcuttu. Birinde, sorgu odasında oturmakta olan Stoddard görülüyordu. Açıya bakılırsa kamera, odanın köşesinde, yukarıda olmalıydı. Stoddard boş gözlerle duvara bakıyordu.

Diğer ekrandaki görüntü dondurulmuştu. Bosch ve Stoddard devriye aracının arka koltuğunda oturmaktaydı.

"Ses nasıl?" diye sordu Bosch.

"Güzel," dedi teğmen. "Hepsi elimizde. Kelepçeleri çıkarmak zeki-ceydi. Böylece yüzü kamerada daha net görülebildi."

Teğmen bir düğmeye basınca görüntüler akmaya başladı. Bosch, Stoddard'm sesini net bir şekilde duyabiliyordu. Başım salladı. Devriye aracının ön tarafında götürülen mahkûmları filme almak üzere yerleştirilmiş bir kamera vardı. Stoddard'ı karakola götürürken iç mikrofon açık, dış mikrofon ise kapalıydı.

Çekim kusursuzdu. Stoddard'm arka koltuktayken yaptığı itiraflar davayı mühürleyecekti. Bosch'un bu açıdan hiçbir endişesi bulunmuyordu. Teğmene ve devriye memuruna teşekkür ettikten sonra birkaç telefon görüşmesi yapmak için bir masayı ödünç alıp alamayacağını sordu.

Önce Abel Pratt'i aradı ve son gelişmelerden haberdar ederek Ri-der'm biraz sarsılmakla birlikte iyi olduğunu belirtti. Bilimsel araştırma dedektiflerinin hem Muriel Verloren'ın hem de Stoddard'm evine gönderilmesini ve olay yerlerini incelemesini istedi. Stoddard'm evine girmelerinden önce bir arama izninin çıkarılması gerektiğini hatırlattı. Stod-

382

Faili Meçhul

dard'm tutuklanmak üzere olduğunu ve parmak izlerinin alınacağını söyledi. İzlerin Rebecca Verloren'm yatağının altından alınanlarla kıyaslanması gerekiyordu. Son olarak Pratt'e Stoddard'ın karakola yaptıkları yolculuk sırasında ettiği itirafları ve hepsinin kaydedildiğini anlattı.

"Hepsi sağlam ve kayıtlar elimizde," dedi Bosch. "Hepsini haklarını okuduktan sonra söyledi."

"İyi iş, Harry," dedi Pratt. "Bu konuda endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"En azından davayla ilgili bir pürüz yok."

Stoddard'ın tutuklanıp mahkûm olacağından emindi ama kendisinin soruşturmayı yürütme biçimi sorgulanabilirdi.

"Sonuç zafer olunca yöntemleri tartışmak zor," dedi Pratt.

"Göreceğiz."

Bosch'u arayan biri vardı. Pratt'e kapatması gerektiğini söyleyerek diğer aramaya cevap verdi. Daily News'tan McKenzie'ydi.

"Kardeşim polis telsizini dinliyormuş," dedi hızla. "Verloren evine bir destek ekibi ve ambulans gönderildiğini söyledi. Adresi tanımış."

"Evet, doğru."

"Neler oluyor, dedektif? Bir anlaşmamız vardı, unuttunuz mu?"

"Unutmadım. Ben de seni aramak üzereydim."

383

Michael Connelly

42

Metro Sığınma Evi'nin mutfağı karanlıktı. Bosch bitişikteki otelin lobisine girdi ve cam pencerenin gerisindeki adamla konuştu. Robert Verloren'm oda numarasını sordu.

"Gitti, dostum."

Adamın sesindeki kesinlik, Bosch'un göğsünde bir ağırlık hissetmesine sebep oldu. Robert Verloren'm o geceliğine dışarı çıktığını ima eder gibi söylememiştir.

"Nasıl yani?"

"Gitti. Yapacağını yaptı ve gitti. O kadar."

Bosch cama bir adım yaklaştı. Adamın önünde karton kapaklı bir roman duruyordu ve başını sararmış yapraklarından kaldırmamıştı.

"Hey, bana bak."

Adam kaldığı sayfayı kaybetmemek için kitabı açık halde yüzüstü tezgâhın üzerine koydu ve başını kaldırdı. Bosch, ona rozetini gösterdi. Sonra başını eğip kitabın ismine baktı: Tozlara Sor.

"Evet, Memur Bey."

Bosch adamın yorgun gözlerine baktı.

"Yapacağını yaptı ve gitti derken ne kastettiniz?"

384

Faili Meçhul

Adam omuz silkti.

"Sarhoş bir halde geldi. Burada bir kuralımız vardır. İçki yok. Alkoliklere yerimiz yok."

"Kovuldu mu?"

Adam başını salladı.

"Ya odası?"

"Oda, işi olduğu sürece onundu. Dediğim gibi, gitti."

"Nereye?"

Adam yine omuz silkti. Beşinci Cadde'nin kaldırımına açılan kapıyı gösterdi. Verloren'ın dışarıda bir yerde olduğunu söylüyordu.

"Olur böyle şeyler," dedi.

Bosch, ona döndü.

"Ne zaman gitti?"

"Dün. Bunu ona yapan siz polislersiniz, biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne demek bu?"

"Bir polisin buraya gelip ona bir şeyler anlattığını duydum. Ne söylediğini bilmiyorum ama geri dönüşünün hemen öncesindeydi, anlatabildim mi? Mesaisi bitti, dışarı çıktı ve o zıkkımı tekrar içmeye başladı. Böylece olan oldu. Şimdi tek bildiğim, yerine yeni bir şef bulmamız gerektiği, zira geçici olarak mutfağın başına geçen adamın omletleri berbat."

Bosch başka hiçbir şey söylemedi. Camdan uzaklaşıp kapıya yöneldi. Sığınağın önünde cadde insan kaynıyordu. Gece halkı. Hasarlı ve kaybolmuş olanlar. Kendilerinden ve diğerlerinden kaçan insanlar. Geçmişlerinden, yaptıklarından ve yapmadıklarından kaçanlar.

Bosch haberin ertesi sabah gazetelerde yerini alacağını biliyordu. Robert Verloren'a bizzat söyleyebilmeyi isterdi.

Adamı dışarıda aramaya karar verdi. İleteceği haberin nasıl bir etki uyandıracığını bilmiyordu. Verloren'ı kurtarabilir miydi yoksa deliğin da-

385

F: 25

Michael Connelly

ha da dibine mi iterdi, cevaba dair hiçbir fikri yoktu. Belki artık ona hiç kimse, hiçbir şey yardım edemezdi. Ama yine de ona söyleme ihtiyacı duyuyordu. Dünya, başlarına gelenleri atlatamamış insanlarla doluydu. Hayatta son verme veya huzur bulma diye bir şey yoktu. Gerçekler insanları özgür kılmıyordu. Ama bir çıkış yolu gösterebilirdi. Bosch, ona bunu söyleyecekti. Işığa yönelebilir, dişiyle tırnağıyla ona doğru tırmanarak delikten kurtulabilirdi. Bosch kapıyı iterek dışarı çıktı ve gecenin içinde yürümeye başladı.

386

Faili Meçhul

43

Polis Akademisi'nin tören alanı, Elysian Parkı'nın ağaçlarla kaplı tepelerinden birine dayanmış yeşil bir battaniye gibi uzanıyordu. Çok güzel, gölgeli bir alandı ve polis şefinin Bosch'un hatırlamasını istediği geleneği çok iyi ifade ediyordu.

Bosch, Robert Verloren'ı aradığı ancak bulamadığı verimsiz gecenin sabahında akademinin mezuniyet töreninin kayıt masasına gelmiş ve bir görevli ona tentenin altındaki protokol bölümünde ayrılmış bir yere kadar eşlik etmişti. Konuşmaların yapılacağı kürsünün gerisinde dört sıra sandalye vardı. Bosch'un yeri çiçeği burnunda mezunların sıra halinde yürüyüp teftiş için dizileceği alanın tam karşısındaydı. Şefin davetli konuğu olan Bosch, teftiş yapacaklardan biriydi.

Üzerinde üniforması vardı. Mezuniyet törenlerinde üniforma giymek bir gelenektir.

Üniformalıları üniforma içinde karşılıyorlardı. Törene erken gelmişti. Tek başına oturarak polis bandosunu dinledi. Diğer önemli konuklara yerleri gösterilirken kimse onu rahatsız etmedi.

Sıraları dolduran konuklar çoğunlukla politikacılar, yüksek rütbeliler ve Amerika Deniz Kuvvetleri mensubu olup Irak'ta savaşmış ve mor kalp madalyası kazanmış birkaç gaziydi.

387

Michael Connelly

Üniformasının kolalı yakası ve sıkıca bağlanmış kravatı Bosch'un cildini biraz acıtıyordu. Duşun altında geçici dövmenin mürekkebinin çıkarmaya çalışarak neredeyse bir saat geçirmiş, mürekkeple beraber davanın çirkinliklerinin de akıp gitmesini ummuştur.

Ona yerine kadar eşlik eden görevli, "İzninizle, efendim," diyene kadar Şef Yardımcısı Irvin Irving'in geldiğini fark etmedi.

Bosch başını kaldırıncı Irving'in tam yanındaki sandalyeye yöneldiğini gördü. Yerinde dikleşti ve Irving'in sandalyesine koyduğu programı aldı.

"İyi eğlenceler, efendim," dedi görevli sertçe dönüp bir başka çok önemli konuğa doğru yürümeye başlamadan önce.

Irving önce hiçbir şey söylemedi. Yerinde rahat etmek ve onları kimin izliyor olabileceğini görmek için etrafına bakınmakla biraz zaman geçirdi. En ön sırada, alana bakan en iyi sandalyelerin ikisindeydiler. Irving nihayet Bosch'a dönmeksizin ve ona bakmaksızın konuştu.

"Burada neler dönüyor, Bosch?"

"Sen söyle, şef."

Bosch onlara bakan olup olmadığını görmek için etrafına baktı. Yan yana oturuyor olmaları mutlaka kasıtlı bir müdahale sonucu olmalıydı. Bosch tesadüflere inanmazdı. Böylesine değil.

"Şef beni burada görmek istediğini söyledi," dedi. "Pazartesi günü, rozetimi bana geri verdiğinde."

"Ne iyi."

Irving beş dakikalık sessizlikten sonra yine konuştu. Polis şefiyle eşi için sıranın sonunda ayrılmış yerler hariç bütün sandalyeler dolmuştu. Irving fısıldayarak konuştu.

"Ne hafta geçirdin ama, dedektif. Bokun içine düşüp gül gibi kokarak çıktın. Tebrikler."

Bosch başını salladı. Yerinde bir benzetmeydi.

388

Faili Meçhul

"Ya seninki nasıldı, şef? Ofiste bir başka sıradan hafta mıydı?"

Irving cevap vermedi, Bosch önceki gece Robert Verloren'ı aradığı yerleri düşündü. Kızının katilini devriye aracına götürülürken gören Mu-riel Verloren'm yüzündeki ifadeyi hatırladı.

Bosch, onu uzak tutabilmek için Stoddard'ı arabaya hızla götürmek zorunda kalmıştı.

"Hepsi senin yüzünden," dedi Bosch usulca.

Irving gelişinden beri ilk kez ona baktı.

"Neden bahsediyorsun?"

"On yedi yıldan bahsediyorum. Adamın Sekizler'in bulunduğu yerleri kanıtlayan şahitleri araştırmıştı. Gordon Stoddard'm aynı zamanda kızın da öğretmeni olduğunu bilmiyordu. Şahitleri Green ve Garcia kontrol etmiş olsaydı -ki olması gereken buydu- karşılına Stoddard çıktığında ikiye ikiye hemen toplayacaklardı. On yedi yıl önce. Bunca zaman kaybının sorumlusu sensin."

Irving yerinde tamamen dönerek ona baktı.

"Bir anlaşmamız vardı, dedektif. Bozarsan hesabını sormak için elimden geleni ardıma koymam, başka yollardan seni yakalarım. Anlaşılmıştır umarım."

"Evet, tabii, sen ne diyorsan öyledir, şef. Ama bir şeyi unutuyorsun. Hakkında bilgisi olan tek kişi ben değilim. Ne yapacaksın, herkesle böyle küçük anlaşmalar mı yapacaksın? Her gazeteciyle, her polisle? Yaptığın yüzünden boş bir hayat yaşamış her anne ve babayla?"

"Sesini yükseltme," dedi Irving sıkılı dişlerinin arasından.

Bosch sakın bir sesle usulca cevap verdi.

"Bütün söyleyeceklerimi söyledim."

"Eh, o zaman ben bir şey diyeyim. Benim söyleyeceklerim bitmedi. Eğer bir..."

Polis şefinin yanında karısıyla görevliler eşliğinde yerine yaklaştığını görünce cümlesini yarıda bıraktı. Müzik yükselip tören başladığında Ir-

389

Michael Connelly

ving olduğu yerde dikleşti. Üniformalarının göğsünde parlayan yepyeni rozetleriyle yirmi dört yeni mezun tören alanına uygun adım girip protokol çadırının önünde dizildi.

Tören dahilinde pek çok konuşma yapıldı. Ardından çiçeği burnunda memurların teftişi çok uzun sürdü. Nihayet törenin can alıcı kısmına, polis şefinin geleneksel konuşmasına gelindi.

Bosch'u teşkilata geri alan adam kürsüde rahat ve kendine güvenli görünüyordu. Polis teşkilatını içten dışa yeniden yapılandırmaktan ve bu işe önündeki yirmi dört mezun ile başlamaktan bahsetti. Teşkilatın hem imajını hem de işleme biçimini yenilemek hakkında fikirlerini belirtti. Pazartesi günü Bosch'a söylediklerinin çoğunu konuşmasında tekrarladı. Taze memurlara kanunun kanunsuz yöntemlerle asla uygulanamayacağını söyledi. Görevlerini daima kitabına uygun bir şekilde ve tutkuyla yerine getirmelerini öğütledi.

Ama konuşmasının sonuna geldiğinde Bosch'u şaşırttı.

"Ayrıca dikkatinizi bugün davetlim olarak bulunan iki memura çekmek isterim. Biri dönüyor, diğeri ayrılıyor. Dedektif Bosch, birkaç yıllık bir emeklilik döneminin ardından teşkilata döndü. Sanırım bu uzun tatilde yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretilmeyeceğini çok iyi anlamıştır."

Tören alanının diğer tarafındaki kalabalıktan gülüşmeler yükseldi. Mezunların aileleri ve arkadaşları töreni oradan izliyordu. Şef konuşmasına devam etti.

"Böylece LAPT ailesine geri döndü ve şimdiden çok etkileyici bir performans sergiledi.

Toplumun iyiliği için kendini tehlikeye attı. Ortağı ve o dün, on yedi yıldır halkın bağına bir diken gibi saplanmış olan bir cinayet vakasını çözdüler. Dedektif Bosch'a aramıza tekrar hoş geldin diyoruz."

Kalabalıktan coşkulu bir alkış yükseldi. Bosch, suratının ısındığını hissedebiliyordu. Başını eğip ellerine baktı.

390

Faili Meçhul

"Şef Yardımcısı Irvin S. Irving'e de bugün burada olduğu için teşekkür etmek istiyorum," diye devam etti şef. "Şef Irving, bu teşkilata neredeyse kırk beş senedir hizmet ediyor. Şu an teşkilatta ondan uzun süre görev yapmış hiç kimse yok. Bugün emekliye ayrılma kararı ve bu mezuniyet töreninin, rozetini hâlâ takmaktayken katıldığı son faaliyet oluşu, polislik yaşamına yakışan bir final oldu. Teşkilata ve şehrimize verdiği hizmetlerden ötürü kendisine şükran duyuyoruz."

Irving için yükselen alkışlar çok daha şiddetli ve uzun süreliydi. İnsanlar şehre bunca zaman hizmet etmiş olan adamın şerefine ayağa kalkıp alkışlamaya devam etti. Bosch, şef yardımcısına bakmak için hafifçe sağa dönünce Irving'in bu hamleyi hiç beklemediğini anladı. Gafil avlanmıştı.

Kısa süre sonra herkes ayağa kalkmıştı ve Bosch, tiksindiği bu adam için aynısını yapma isteği duydu. Irving'in çöküşünü kimin hazırladığını çok iyi biliyordu. Irving itiraz ettiği veya pozisyonunu tekrar ele geçirmeye çalıştığı takdirde Kizmin Rider tarafından hazırlanmış bir iç davayla karşı karşıya gelecekti. Ve o davayı kimin kaybedeceğine hiç şüphe yoktu. Hem de hiç. Bosch'un bilmediği, bunun ne zaman planlanmış olduğuydu. Rider'ı 503 numaralı odada masasının gerisine oturmuş, Bosch'a sevdiği sade kahveyi almış halde bekler bulduğu sabahı düşündü. Kendilerine verilecek eski davanın nereden geldiğini ve nereye gideceğini o zamandan biliyor olabilir miydi? Adalet Bakanlığı raporunun üzerindeki tarihi hatırladı. Okuduğu günden on gün öncesinin tarihiydi. O on günde neler olmuştu? Dönüşü için neler planlanmıştı?

Bosch bilmiyordu ve aslında pek de umurunda değildi. Altıncı katta teşkilat içi politikalar dönüyordu. Bosch, 503'te çalışıyordu ve ilgi alanı orasıyla sınırlı kalacaktı. Ötesi onu ilgilendirmiyordu.

391

Michael Connelly

Şef konuşmasını bitirdikten sonra mikrofondan uzaklaştı. Her mezuna teker teker akademi eğitimini bitirdiğini gösteren diplomasını verdi ve her biriyle el sıkışırken fotoğraf çekti. Her şey çok hızlı, temiz ve kusursuzca planlanmıştı. Üç polis helikopteri tören alanının üzerinden düzen içinde geçti ve mezunlar şapkalarını havaya fırlattı.

Bosch otuz beş yıl önce kendi şapkasını havaya fırlatışını hatırladı. Bu anı onu gülümsetti. Onun sınıfından hiç kimse kalmamıştı. Ya ölmüşler ya emekli olmuşlar ya da silinip gitmişlerdi. Rozeti taşıyıp geleneği sürdürme görevinin kendi omuzlarında olduğunun bilincindeydi. İyilerin mücadelesini sürdürme görevi.

Bosch, tören sona erip diğer taraftaki kalabalık mezunları kutlamak için alana girerken Irving'in yerinden kalkarak doğruca çıkışa yönelmesini izledi. Irving hiç kimseyle konuşmak için durmadı, kendisini kutlamak için ellerini uzatanlara bile karşılık vermedi.

"Yoğun bir hafta geçirdiniz, dedektif."

Bosch dönüp baktı. Konuşan polis şefiydi. Başını salladı. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Burada olduğunuz için teşekkürler," dedi şef. "Dedektif Rider nasıl?"

"Bugün izinli. Dün büyük bir tehlike yaşadım ama ucuz atlattım."

"Duydum. Bugünkü basın toplantısına ikinizden biri katılacak mı?"

"Eh, o izinde, ben de sakıncası yoksa pas geçmeye niyetleniyordum."

"Biz hallederiz. Gördüğüm kadarıyla hikâyeyi Daily News'a vermişsiniz bile. Şimdi diğerleri de yaygara koparıyor. Onlara iyi bir gösteri sunmalıyız."

"Neyvs'daki muhabire bu haberi borçluydum."

"Evet, anlıyorum."

"Ortalık sakinleştiğinde hâlâ bir işim olacak mı, şef?"

392

Faili Meçhul

"Elbette, Dedektif Bosch. Her soruşturmada verilmesi gereken kararlar vardır. Zorlu kararlar. Siz verebileceğiniz en doğru kararları verdiniz. Bir inceleme olacak ama sorun yaşayacağınızı hiç zannetmiyorum."

Bosch başını salladı. Neredeyse teşekkür edecekti ama vazgeçti. Sadece adama baktı.

"Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı, dedektif?"

Bosch başını tekrar salladı.

"Merak ediyordum."

"Neyi?"

"Dava, Adalet Bakanlığı'ndan gelen bir mektupla gündeme gelmiş. Ben okuduğumda mektup biraz eskimişti. Neden benim için bekletildiğini merak ediyorum. Daha doğrusu ne bildiğinizi ve ne zaman öğrendiğinizi merak ettim."

"Bunların şimdi bir önemi var mı?"

Bosch, çenesiyle Irving'in gittiği yönü gösterdi.

"Belki," dedi. "Bilmiyorum. Ama öylece çekip gitmeyecektir. Medyayla konuşacaktır. Ya da avukatlarla."

"Öyle bir girişimin büyük bir hata olacağını biliyor. Kendisi için ciddi sonuçlar doğurabileceğinin farkında. Aptal bir adam değil."

Bosch başını sallamakla yetindi. Şef yüz ifadesini bir süre inceledikten sonra yine konuştu.

"Hâlâ tedirgin görünüyorsunuz, dedektif. Pazartesi günü söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Sizi teşkilata geri almaya karar vermeden önce davayı ve kariyerinizi enine boyuna incelediğimi söylemiştim."

Bosch hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

"Çok ciddiydim," dedi şef. "Sizi inceledim ve sanırım hakkınızda bir şeyi biliyorum. Bu dünya üzerinde tek bir amaçla bulunuyorsunuz, Dedektif Bosch. Ve şimdi onu yapma, görevinize devam etme fırsatınız var. Başka herhangi bir şeyin önemi var mı?"

393

Michael Connelly

Bosch cevap vermeden önce uzunca bir süre ona baktı.

"Sanırım asıl sormak istediğim, geçen gün söylediğinizle ilgili. Sesler ve yüzeydeki dalgalarla ilgili söylediklerinizde samimi miydiniz? Yoksa sadece sizin yerinize Irving'in peşine düşmem için beni ateşlemeye mi çalışıyordunuz?"

Polis şefinin yanakları bir anda pespembe oldu. Cevabını düşünürken gözlerini

Bosch'unkilerden kaçırdı. Sonra başını kaldırdı ve dosdoğru yüzüne baktı.

"Her kelimesinde samimiydim. Ve sakın unutayım demeyin. Beş yüz üç numaralı odaya dönüp davaları kapamaya devam edin, dedektif. Burada bulunuşunuzun sebebi bu. Hepsini teker teker bitirin, yoksa ben sizi bitiririm, emin olun. Anlatabildim mi?"

Bosch bir tehdit hissetmiyordu. Şefin cevabı hoşuna gitmişti. Kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Başını salladı.

"Anladım."

Şef elini kaldırıp Bosch'un kolunu kavradı.

"Güzel. O halde gidip ailemize yeni katılan gençlerle bir hatıra fotoğrafı çektirelim. Belki bizden bir şeyler öğrenebilirler. Belki de biz onlardan bir şeyler öğreniriz."

Bosch kalabalığa doğru ilerlerken Irving'in gittiği yöne doğru baktı. Ama Irving çoktan gözden kaybolmuştu.

394

Faili Meçhul

44

Bosch, sonraki yedi gecenin üçü boyunca Robert Verloren'ı aramaya devam etti ama çok geç olana dek bulamadı.

Akademi mezuniyet töreninden bir hafta sonrasıydı. Bosch ve Rider masaları başında, Gordon Stoddard'a karşı davanın son rötuşlarını yapmaktaydı. Katil zanlısı, hafta başında tutuklanıp San Fernando Belediye Mahkemesi huzuruna çağırılmış ve masum olduğunu iddia etmişti. Artık yasal dans başlamıştı. Bosch ve Rider, Stoddard'a karşı açılan dava için kapsamlı bir suçlama raporu hazırlıyordu. Bu rapor savcıya verilecek ve savcı, Stoddard'm savunma avukatıyla yapacağı pazarlıkta rapordaki bilgilere başvuracaktı. Savcı, Rider ve Bosch'un ardından Muriel Verlo-ren'la da tanıştıktan sonra bir dava stratejisi belirledi. Stoddard mahkemeye gitmeyi seçerse savcı, ölüm cezası talebinde bulunacaktı. Bunun alternatifi, Stoddard'm birinci dereceden cinayetten suçlu olduğunu kabul edip anlaşarak şartlı tahliye ihtimali söz konusu olmaksızın müebbet hapis cezasına razı olmasıydı.

Her iki olasılıkta da Bosch ve Rider'ın hazırladığı bu rapor davanın anahtarı olacaktı zira Stoddard ve avukatı bu raporu gördükten sonra iddia makamının elinde ne kadar güçlü kozlar olduğunu anlayacaktı. Bu şe-

395

Michael Connelly

kilde iki ağır seçenikle karşı karşıya olduklarını görecekler, Stoddard ya ömür boyu hapis cezasına razı olacak ya da çok küçük bir ihtimal de olsa davayı jüri kararıyla kazanmayı ümit ederek hayatını riske atacaktı.

O ana kadar oldukça iyi bir hafta olmuştu. Rider, Stoddard'm kurşunundan kıl payı kurtuluşunun ardından hemen toparlanmış ve tüm maharetini göstererek dava özetini yazmıştı. Bosch pazartesi gününün tamamını İçişleri Birimi'nden bir memurla soruşturmayı konuşarak geçirmiş ve ertesi gün temize çıkmıştı. İçişleri'nden verilen "müdahaleye gerek yok" kararı, medyada teşkilatın Roland Mackey'yi yem olarak kullanılması hâlâ sorgulanıyor olmasına rağmen Bosch'un teşkilat içinde aklanmış olduğu anlamına geliyordu. Bosch bir sonraki soruşturmaya başlamaya hazırdı. Rider'a, polisliğe başladığı ilk gün banyoda küvetin içinde bağlanmış ve boğulmuş olarak bulunduğu kadının davasına göz atmak istediğini söylemişti bile. Stoddard davasının evrak işlerini halleder halletmez o soruşturmaya başlayacaklardı.

Abel Pratt ofise geldi ve onların bölmesine girdi. Benzi kül gibiydi. Başını Rider'm bilgisayarının ekranına doğru salladı.

"Stoddard davası üzerine mi çalışıyorsun?"

"Evet," dedi Rider. "Ne oldu?"

"Bırakabilirsin. Adam öldü."

Uzun bir dakika boyunca kimse konuşmadı.

"Öldü mü?" diye sordu Rider sonunda. "Nasıl?"

"Van Nuys hapishanesindeki hücrelerinde ölmüş. Boynunda iki delik varmış."

"İntihar mı etmiş?" diye sordu Bosch. "Yapabileceğini sanmıyordum."

"Hayır, işini başkası bitirmiş."

Bosch sandalyesinde dikleşti.

396

Faili Meçhul

"Bir dakika," dedi. "Yanma kimse yaklaştırılmıyordu ve özel koruma altındaydı. Yanma hiç kimse gitmiş ola..."

"Biri bu sabah girmiş," dedi Pratt. "Ve bu işin kötü kısmı." Pratt elindeki küçük deften kaldırdı, üzerine notlar alınmıştı. Oku-maya başladı.

"Pazartesi gecesi sarhoş bir adam Van Nuys Bulvarı'nda asayiş bozmaktan tutuklanmış. Onu yakalayan polislerden birine de saldırmış. Yöntem uygulanarak parmak izleri alınmış ve Van Nuys hapishanesine gönderilmiş. Üzerinde kimlik yokmuş, polise Robert Light adını vermiş. Ertesi gün bütün suçlamaları kabul etmiş ve yargıç ona bir haftalık hapis cezası vermiş. Parmak izlen o sırada henüz veritabanında aranmamış."

Bosch midesinde taş gibi bir ağırlık hissetti, içi endişeyle doldu Konunun nereye varacağını biliyordu. Pratt notlarından faydalanarak anlatmaya devam etti.

"İsminin Robert Light olduğunu söyleyen adam restoran tecrübesi olduğunu iddia ve ispat edince mutfakta görevlendirilmiş. Bu sabah mutfakta görevli bir başka mahkûmla yer değiştirerek koruma altındaki tutuklulara yemek götürme işini üstlenmiş. Şahit olan iki gardiyanın ifadesine göre Stoddard yemeği almak üzere hücrenin sürgülü penceresine gittiğinde Robert Light parmaklıklar arasından atılıp onu yakalamış. Wa sivriltilmiş bir kaşıktan ibaret silahın, ona saplamaya başlamış. Gardiyanlar onu etkisiz hale getirmeden önce Stoddard'm boynuna iki darbe indirmeyi başarmış. Stoddard'ın şahdamarı yarılmış ve yardım gelmeden hücrelerinde kan kaybından ölmüş."

Pratt bu noktada duraksadı ama ne Rider ne de Bosch bir şey sordu.

"Tasadüfe bakın ki," diye devam etti Pratt. "Robert Light'ın parmak izleri tam Stoddard'ı öldürdüğü sıralarda karşılaştırılmak üzere veritabanına girilmiştir. Arama sonucunda katilin sahte isim kullandığı anlaşılmıştır."

397

Michael Connelly

Asıl ismi, sizin de muhtemelen tahmin etmiş olduğunuz gibi Robert Verloren."

Bosch masanın üzerinden Rider'a baktı ama uzun süre göz göze kalamadı. Bakışlarını masasına çevirdi. Yumruk yemiş gibi hissediyordu. Gözlerini kapatıp yüzünü ovuşturdu. Bir şekilde bunun kendi hatası olduğunu hissediyordu. Robert Verloren soruşturma boyunca onun sorumluluğundaydı. Onu bulabilmiş olması gerekirdi.

"Bu bitirişe ne demeli?" dedi Pratt.

Bosch ellerini indirip ayağa kalktı. Pratt'e baktı.
"Nerede şimdi?" diye sordu.
"Verloren mı? Hâlâ orada. Van Nuys cinayet masası ilgileniyor."
"Oraya gidiyorum."
"Ne yapacaksın?" diye sordu Rider.
"Bilmiyorum. Elimden ne gelirse."
Rider ve Pratt'i geride bırakarak ofisten çıktı. Asansörün düğmesine basıp bekledi. Midesindeki ağırlık bir türlü gitmiyordu. Bunun soruşturmaya hazır olmadığı ve bedeli çok ağır hatalar yaptığı için hissettiği suçluluk hissi olduğunu biliyordu.
"Senin suçun değil, Harry. On yedi yıldır beklediği şeyi yaptı."
Bosch dönüp baktı. Rider peşinden gelmişti.
"Onu önce ben bulmuş olmalıydım."
"Bulunmak istemiyordu. Bir plan yapmıştı."
Asansörün kapısı açıldı. İçi boştu.
"Her ne yapacaksan," dedi Rider. "Ben de seninle geliyorum."
Bosch başını salladı. Onun yanında olması durumu bir nebze kolaylaştıracaktı. Ona yol verdikten sonra peşinden asansöre bindi. İnerken içinin kararlılıkla dolduğunu hissetti. Görevini sürdürme kararlılığı. Robert, Muriel ve Rebecca Verloren'ı asla unutmuyacaktı. Ve daima ölülerin sesi olacaktı.

SON

1988 yılında evinden kaçırılarak ortadan kaybolan bir genç kızın cesedi günler sonra ormanlık bir arazide bulunur. İlk bakışta intihar gibi görünen olay aslında bir cinayettir ve kız göğsünden vurulmuştur. Polis teşkilatı, tüm birimleriyle bu cinayet vakasını çözmeye çalışır ama ortada işe yarar tek bir kanıt yoktur. Üstelik o yıllarda, teknoloji eldeki kanıtlardan sonuca ulaşacak kadar ilerlememiştir. Yıllar sonra bu vaka Los Angeles Polis Teşkilatı tarafından yeniden incelemeye alınır ve soruşturmanın başına teşkilatın eski dedektiflerinden Harry Bosch getirilir. Bosch tüm eski belgeleri yeniden incelerken kimi kanıtlar için DNA eşleştirmesinden faydalanılır. Tüm bu incelemeler, cinayete kurban giden kızın katilinin herkes tarafından bilindiğini ve aslında zavallı kızın bir komplonun kurbanı olduğunu ortaya koyar.